

ДИЙН КУНЦ ПОЛУНОЩ

Превод: Боян Николаев

chitanka.info

ЧАСТ І НА НОЩНІЯ БРЯГ

1.

Дженис Кепшоу обичаше да тича нощем.

Почти всяка вечер между десет и единайсет часа Дженис обличаше сивия си анцуг, прибираще косата си с лента, обуваше новите си маратонки и пробягваше около осем километра. Беше на трийсет и пет, но би могла да мине и за дваисет и пет годишна, и отдаваше младежкия си вид на дългогодишния си навик да тича.

В неделя вечер на дваисет и първи септември напусна дома си в десет часа и протича четири пресечки в северна посока към крайокеанската магистрала — главната пътна артерия, минаваща през Муунлайт Къв. След това зави наляво и се насочи към брега. Магазините бяха затворени и тъмни. Освен от уличните лампи светлина се процеждаше от разположените над магазините апартаменти, от бара „Моста на рицаря“ и от католическата църква „Св. Богородица“, която никога не заключваше вратите си. Улиците бяха пуси.

Муунлайт Къв беше тих малък градец, в който крайбрежният бизнес нямаше място — дейност, подчертано характерна в подобни райони. Дженис обичаше ленивия ритъм на живота тук, въпреки че напоследък градчето изглеждаше не само заспало, но и мъртво.

Докато бягаше по наклонената главна улица, през сноповете от жълтеникава светлина и напластените от обрулените кипариси и лампи нощни сенки, тя не усети друго движение освен своето и това на мудно разстилащата се мъгла. Единствените звуци бяха мекото шляпане на гумените ѝ подметки по тротоара и задъханото ѝ дишане. Тишината внушаваше чувството, че тя сякаш беше единственият жител на земята, ритуално пробягващ маратон.

Мразеше да става призори, за да тича преди работа. През лятото беше по-приятно да пробяга осемте си километра, когато жегата на деня попреминеше. Не само отвращението към ранното ставане или жегата беше истинската причина за предпочитанието ѝ към сумрачните часове. Тя бягаше по същото време и през зимата. Бягаше в този час, просто защото обичаше нощта.

И като дете предпочиташе нощта пред деня. Обичаше да седи навън след залез слънце под обсипаното със звезди небе, заслушана в нощните звуци. Тъмнината освобождаваше. Тя омекотяваше ярките цветове на деня и очертанията на сетивния свят. Със спускането на здрача се увеличаваше усещането за безкрайност. Нощта беше продългата част на деня и в нейните владения животът изглеждаше полесен.

Дженис пристигна на площадката, откъдето магистралата се спускаше по възвишението, и спринтира към паркинга. Оттам се спусна към плажа. По небето се влачеха разпокъсани облаци, а сребристата светлина на пълната луна пронизваше мъглата, хвърляйки достатъчно светлина наоколо. Понякога вечер мъглата беше твърде гъста, а небето прекалено облачно, за да се бяга по брега. Сега обаче бялата пяна на вълните прииждаше от тъмния океан с призрачна белота, а широката пясъчна ивица просветваше между напиралите вълни и крайбрежните възвишения. Мъглата меко пречупваше есенната лунна светлина.

Докато прекосяваше плажа към по-твърдия и мокър пясък до водата, Дженис се насочи на юг с намерението на пробяга около два километра към началото на залива. Почувства се невероятно жизнена. Покойният ѝ съпруг Ричард, починал от рак преди три години, беше казал, че биологичният ѝ ритъм е до такава степен синхронизиран с нощта, че тя е повече от нощна птица. „Ти вероятно ще станеш вампир, така както живееш между деня и нощта“ — беше ѝ казал той, а тя изръмжа в отговор: — „Ще ти изпия кръвта!“. Боже, как го обичаше!

Отначало си мислеше, че животът ѝ като съпруга на лютерански свещеник ще бъде отегчителен, но нито за миг не беше така. Бяха изминали три години от смъртта му, а той още ѝ липсваше и денем, и нощем.

Изведнъж, докато минаваше край един застинал огромен кипарис, преплел се с друг по средата на плажа, Дженис почувства, че не е сама в нощта и мъглата. Тя не забеляза нищо, нито долови други звуци освен тези на собствените си стъпки, задъханото си дишане и тупкането на сърцето си. Само инстинктът ѝ подсказваше, че не е сама.

Отначало не се разтревожи. Помисли си, че има друг бегач на брега. Няколко фанатици от местния културистки клуб тичаха от време

на време нощем, не по свой избор както в нейния случай, а по необходимост. Два-три пъти месечно тя ги срещаше по маршрута си.

Когато спря и се обърна да погледне зад себе си, видя единствено пясъчната пустош, окъпана от лунната светлина, извития гребен на светещата пяна, смътните, но познати форми на скалите и на разхвърляните дървета, които стърчаха тук-там по плажната ивица. Единственият звук беше от прибоя.

Като си даде сметка, че инстинктът ѝ не беше винаги точен и че е съвсем сама, отново се насочи на юг по брега, бързо влизайки в ритъм. Измина само петдесет метра, когато забеляза с крайчеца на окото си някакво движение на стотина метра вляво. Една гъвкава сянка, прикрита от мъглата и нощта, се появяваше ту около кипарисите, ту изчезваше зад корозиралите скали.

Дженис спря, обърна се към скалите и се зачуди какво беше това. Бе по-голямо от куче, може би с размерите на човек. Тя наистина само го зърна, без всякакви подробности. Скалите бяха разрушавани от вятъра и дъжда, докато бяха заприличали на безформена грамада, достатъчно голяма, за да прикрие нещото, което тя видя.

— Има ли някой там? — извика.

Не очакваше отговор и не го получи.

Беше неспокойна, но не уплашена. Навярно беше видяла нещо друго, а не само играта на лунната светлина с мъглата. Вероятно това е било животно, но не куче, защото появата му не би била тайнствена. Тъй като по брега нямаше хищници, беше повече любопитна, отколкото изплашена.

Застанала на място, плувнала в пот, почувства хладината на въздуха. Тогава заподскача на място в очакване да побегне на север или на юг, ако някакво животно внезапно се втурне към нея.

Някои хора в този район гледаха коне, а Фостърови имаха конеферма близо до морето, на около три километра оттук, зад северното възвишение на залива. Беше възможно някой от конете им да е избягал. Нещото, което беше видяла с периферното си зрение, беше по-малко от кон, може би колкото пони. От друга страна, нямаше ли да чуе тропота на копитата на това пони въпреки мокрия пясък? Най-последно, когато нищо не помръдна, тя дотича до скалите и ги обиколи. В основата на скалното възвишение и в пукнатините на камънаците имаше някакви кадифени сенки, но по-голямата част от

него беше осветено от млечната лунна светлина. Нямаше никакво животно.

Тя не си помисли сериозно, че действително беше видяла нещо друго освен бегач или животно и че се намира в истинска опасност. Местната полиция се занимаваше само с немногобройните престъпления като дребно хулиганство и кражби, дело на един или шепа отритнати пубертети, и пътни произшествия. Престъпления като изнасилвания, похищения и убийства бяха рядкост в малкото сплотено градче Муунлайт Къв. Сякаш тук хората живееха в друг, по-добър свят от останалото население на Калифорния.

Като заобиколи скалното възвишение и стъпи пак на по-твърдия пясък близо до пенещото се море, Дженис реши, че навярно лунната светлина и мъглата са я заблудили. Беше сама на брега.

Забеляза, че мъглата бързо се съгъстява, но продължи покрай водата към южната част на залива. Сигурна беше, че ще успее да стигне и да се върне в подножието на океанската магистрала още преди видимостта да намалее съвсем.

Откъм морето задуха лек бриз и подгони нахлуващата лепкава мъгла.

Когато Дженис достигна южния край на криволичеция бряг, вятрецът застудя, а морето се пенеше още по-бясно, като изхвърляше пелени от пръски, блъскайки се във вълнолома.

Някакъв мъж беше застанал върху тази шестметрова стена от камъни и гледаше към нея. Дженис погледна нагоре. Мъглата се раздвижи и луната открои силуета му.

Обхвана я страх.

Въпреки че непознатият бе точно срещу нея, тя не виждаше лицето му в здрача. Изглеждаше висок над метър и осемдесет, въпреки че това би могло да бъде оптическа измама.

Освен силуета му се виждаха и очите и точно те подсилиха страховете ѝ. Фосфоресцираха като очите на животно, осветено нощем от фарове.

Осъзнала присъствието му, Дженис замря като хипнотизирана. Освен от луната, надвесен над нея, изправен неподвижно в цял ръст върху грамадата от камъни до пенестото море в дясно от него, той би могъл да мине за каменен идол с диамантени очи, издигнат от поклонници през далечни мрачни времена. Дженис искаше да се

извърне и да побегне, но не можеше да се движи, бе като вкопана в пясъка от парализиращ ужас, който преди беше усещала само в сънищата си.

Не беше сигурна дали беше будна. Навярно нощният й крос действително беше част от някакъв кошмар и сигурно спеше в леглото си в безопасност между топлите завивки.

Изведнъж мъжът глухо изръмжа. Беше нещо като израз на гняв, а също и просъскване — може би рязък, припрян вик, изразяващ нужда, но смразяващ.

И той помръдна.

Свлече се на четири крака и започна да се спуска по високата скала, не както обикновено човек би се спуснал по тези насъбрани камънаци, а с котешка бързина и грация. След секунди щеше да я връхлети.

Дженис се стресна от унеса си, обърна се и побягна към входа на обществения плаж, който се намираше на цяла миля оттук. Къщи със светещи прозорци проблясваха по стръмното възвишение, обърнати към залива. Някои от тях имаха стълби, спускащи се до брега, но тя не беше сигурна, че ще ги намери в тъмнината. Нямаше време да извика, а и не искаше да губи от енергията си, тъй като едва ли някой щеше да я чуе. Освен това, ако писъците й я забавеха дори малко, можеше да бъде изпреварена и заглушена, преди някой от града да се отзове на виковете й.

Двайсетгодишната й практика в бягането никога не е била по-важна от сега. В този момент тичането й не беше за здраве, а за оцеляване. Прибра ръце до тялото, наведе глава и спринтира за скорост, не за издръжливост. Трябваше само да стигне до първата пресечка на океанската магистрала, за да се спаси. Не й се вярваше, че човекът или нещото ще продължи да я преследва по осветената и гъмжаща от хора улица.

Разкъсани облаци минаваха пред пълната луна. Светлината й ту грейваше, ту изчезваше, пулсирайки в бързо съгъстяващата се мъгла, за да роди ято призраци, които непрекъснато я стряскаха и сякаш се движеха прилепнати към нея. Мрачната пулсираща светлина допринасяше за зловещия фон на преследването и тя почти я накара да повярва, че си е в леглото и спи дълбоко. Но не спря, защото насън или наяве, мъжът с флуоресциращите очи беше зад нея.

Беше прекосила половината път между залива и океанския булевард с нарастваща увереност, че ще успее, когато разбра, че два от призраците в мъглата бяха различни. Единият беше на двайсет метра в дясно от нея и тичаше изправен като човек. Другият беше от лявата ѝ страна на по-малко от петнайсет метра. Той шляпаше в прииждащите вълни със своеобразни скокове. Беше с форми на мъж, но не истински, защото никой мъж не можеше да бъде толкова бърз и грациозен на четири крака. Тя доби само общо впечатление от външния им вид и не можеше да види лицата или други части от телата им, освен жълтите им, искрящи очи.

В един момент някак си разбра, че нито един от тези преследвачи не беше човекът, когото беше видяла на купчината. Той беше изправен зад нея или тичаше на четири крака. Призраците почти я обкръжиха.

Дженис не направи опит да си ги представи. Анализ на това странно преживяване можеше да направи по-късно. Сега тя просто прие съществуването на невъзможното, защото като вдовица на свещеник и жена-медиум имаше свойството да обединява видимото и невидимото, когато то ѝ се изпречваше.

Тя ускори ход, подтиквана от страха, който преди я беше парализирал. Същото направиха и преследвачите ѝ. Чу особено скимтене и едва сега разбра, че това беше собственият ѝ глас.

Очевидно възбудени от страха ѝ, призрачните фигури около нея започнаха да вият. Гласовете им се издигаха и заглъхваха, колебаейки се между провлечено блеене и гърлено ръмжене. Най-лошото беше, че накрая тези зловещи звуци завършваха с думи, изречени задъхано и бързо: „Хванете кучката, хванете кучката, хванете кучката...“

Какви, за Бога, бяха те? Със сигурност не хора, въпреки че можеха да се изправят като хора и да говорят като хора, тъй че какво ли друго биха могли да бъдат, ако не хора?

Дженис почувства как сърцето в гърдите ѝ ще се пръсне.

„Хванете кучката...“

Тайнствените фигури около нея започнаха да се приближават и тя се опита да набере скорост, за да ги изпревари, но те не изоставаха. Продължиха да скъсяват разстоянието. Тя можеше да ги види с периферното си зрение, обаче не смееше да ги погледне директно, тъй като се боеше, че уплахата от вида им ще я парализира отново и замръзнала от страх ще стане лесна плячка.

Все пак я хванаха. Нещо скочи върху нея изотзад. Тя падна под огромна тежести трите същества я заобиколиха, като я докосваха, скубеха и дърпаха дрехите ѝ.

Все повече облаци затулваха луната. Падаха сенки като кръпки по черното, разпокъсано небе.

Натикаха лицето на Дженис в мокрия пясък, но главата ѝ беше извърната настрани, така устата ѝ се освободи и тя най-после изпищя, въпреки че не го направи както трябва, защото остана без дъх. Жената блъскаше, риташе и махаше с ръце в отчаян опит да ги удари, но улучваше само въздуха и пясъка.

Сега не можеше да види нищо, луната беше напълно забулена.

Тя чу как дрехите ѝ се късат. Човекът, който я беше прекрачил, скъса якето ѝ „Найк“, раздирайки плътта ѝ. Тя почувства докосването на ръце, които изглеждаха груби, но човешки.

Освободена за миг от тежестта му, тя се провря напред, опитвайки се да избяга, но те скочиха и я натиснаха към пясъка. Лицето ѝ беше във водата.

Виейки един по един, задъхани като кучета, съскайки и ръмжейки, нейните нападатели отприщиха потоци от думи:

— „хванете я, хванете я, хванете я...“

— „...искам, искам, искам, искам...“

— „...веднага, веднага, бързо, веднага...“

Те дърпаха анцуга ѝ, за да го съблекат, обаче тя не знаеше ще я изнасилват ли, или ще я ядат — сигурно нито едното от двете. Желанието им всъщност беше извън обсега на догадките ѝ. Разбра, че те са обладани от някакво безкрайно желание, тъй като студеният въздух сякаш беше напоен с нуждата им, както беше напоен с мъгла и мрак.

Един от тях натика лицето ѝ по-дълбоко в мокрия пясък. Навсякъде около нея имаше вода, само няколко сантиметра дълбока, но достатъчно да я удави. Не можеше да диша. Знаеше, че ще умре, беше прикована долу и съвсем безпомощна, щеше да умре само защото обичаше да тича нощем...

2.

На тринадесети октомври в понеделник, дваисет и два дни след смъртта на Дженис Кепшоу, Сам Букър тръгна с взетата под наем кола от международното летище в Сан Франциско към Муунлайт Къв. По пътя той разигра мрачна, но развлекателна с жестокостта си игра. Правеше на ум списък на нещата, за които заслужава да се живее. Въпреки че пътуваше вече час и половина, успя да измисли само четири неща: черно-кафявата бира „Гинес“, истински добрата мексиканска храна, актрисата Голди Хоун и страха от смъртта.

Гъстата, тъмна ирландска бира винаги му доставяше удоволствие и го откъсваше за малко от досадните грижи. Намираше се лесно. Потрудно бе да се открият ресторанти, предлагащи първокласна мексиканска кухня. Затова усамотяването му в подобен ресторант изглеждаше съмнително.

Сам отдавна беше влюбен в Голди Хоун или по-точно в екранното изображение на актрисата, защото беше красива и сладка, естествена и умна и очевидно владееше изкуството да живее. Шансовете да срещне Голди Хоун бяха милион пъти по-малко от възможността да намери хубав мексикански ресторант в северен пристанищен град в Калифорния, какъвто беше Муунлайт Къв, така че той бе доволен, че тя не е единствената причина да живее.

Докато приближаваше целта си, навлезе в сиво-син тунел с високи ели и кипариси, обграждащи шосе № 1. Дърветата хвърляха дълги сенки в светлината на късния следобед. Денят беше ясен, но странно печален. Въпреки че небето беше кристално чисто, синевата му с нищо не напомняше жизнерадостния син цвят над Лос Анжелис, към който той беше привикнал. Температурата беше под нулата. Слънчевата светлина като пречупена през ледени кристали фиксираше цветовете на пейзажа, обсипан със ситен скреж.

Страх от смъртта. Това в списъка му беше първата причина да живее. Макар че беше едва на четиридесет и две и в цветущо здраве, Сам Букър се беше сблъсквал със смъртта шест пъти.

Отстрани на шосето се появи табела с надпис:

„Оушън Авеню, Муунлайт Къв, 3 км 200 м“

Сам не се боеше от болката на смъртта — това минаваше мигновено. Нито пък го беше страх да остави живота си недовършен — от няколко години той не си поставяше цели, не мечтаеше и нямаше нищо за свършване. Нямаше цел, не влагаше смисъл в съществуването си, обаче беше загрижен за нещата отвъд него.

Преди пет години, по време на операция беше изпаднал в клинична смърт. Докато хирурзите трескаво се бореха да го спасят, беше излязъл от тялото си и от тавана беше погледнал към себе си и към медицинския екип. И изведнъж се усети увлечен в тунел, към блестящата светлина на отвъдното. Запечаталата се в съзнанието му картина от това преживяване напомняше плакат в супермаркет.

В последния момент опитните лекари го бяха върнали в света на живите, но той беше успял да зърне онова, което се намираше след тунела и видяното го беше разтърсило. Животът, въпреки жестокостта си, беше за предпочитане пред онова, което съзря отвъд.

Достигна изхода на океанската магистрала, където пътят се отделяше за Муунлайт Къв. Видя нова табела с надпис: „Муунлайт Къв — 800 м“.

Няколко къщички бяха сгушени в мрака около дърветата, обграждащи тясното асфалтирано шосе. Прозорците им отразяваха меката жълта светлина на залеза. Някои бяха в баварски стил, други бяха бунгала в стил „Монтерей“. Тъй като през последните десет години Муунлайт Къв се развиваше по-интензивно, къщите бяха елегантни, модерни, с много прозорци, напомняха на кораби, изхвърлени от прилива.

Сам продължи по Оушън Авеню и навлезе в търговската част на градчето. Внезапно го обзе особеното чувство, че нещо не е наред. Магазини, ресторанти, барове, супермаркети, две църкви, градската библиотека, киносалон и други заведения се редяха по главния път, който се спускаше към океана, но тези сгради излъчваха нещо странно, от което кръвта му се смразяваше.

Не можеше да определи причините за внезапната неприязън, която изпита към това място. Може би чувството му се породило от странната игра на светлини и сенки. В есенната вечерна дрезгавина каменната католическа църква приличаше на извънземна конструкция, въздигната не за земни грижи. Витрините на магазините отразяваха

последните слънчеви лъчи, като че да скрият онова, което се вършеше зад тях. Сенките, хвърляни от сградите, елите и кипарисите, бяха застинали.

Сам закова на светофара на излизане от търговския район. След като видя, че зад него няма коли, не потегли, а се загледа в хората по тротоарите. Те не бяха много, но тези, които видя, му се сториха странни. Общото впечатление от обстановката оформяше у него усещане за нещо особено. Хората се движеха енергично, целенасочено, с вдигнати глави, с особена припряност, която не беше привична за ленивото морско градче.

Въздъхна и продължи, като си мислеше, че въображението му го подвежда. Муунлайт Къв и жителите въобще нямаше да му изглеждат необикновени, ако само минаваха през градчето. Но беше пристигнал със сведения, че тук има нещо нередно, беше естествено да вижда зловещи знаци в един съвсем обикновен пейзаж.

Опитваше се да си го внуши, но знаеше, че не е така. Лекарската експертиза за многото смъртни случаи го изпълваше с подозрения. Предчувстваше, че ако се добере до истината, тя ще бъде ужасяваща.

С годините се беше научил да се доверява на инстинкта си, благодарение на който много пъти беше оцелявал.

Паркира наетия форд пред магазин за подаръци.

На запад, в далечния край на оловно-сивия океан, анемичното слънце потъваше зад хоризонта, а последните му отблясъци обагриха небето.

3.

В килерчето до кухнята, седнала на пода, опряла гръб на полица с консервирани храни, Криси Фостър погледна часовника си. На слабата светлина на единствената крушка тя забеляза, че малкото помещение, в което бе затворено, е без прозорец. Преди повече от четири месеца, на единадесетия ѝ рожден ден, ѝ бяха подарили ръчен часовник. Тя му се зарадва, защото не беше детски часовник с фигури от комикси върху циферблата. Беше изящен дамски часовник с позлатен циферблат, с римски числа, истински таймекс като този на майка ѝ. Поглеждайки го, Криси се натъжи. Часовникът беше символ на семейната задружност и щастие, което беше отлетяло завинаги.

Освен че се чувстваше тъжна и някак неспокойна от часовете в плен, тя беше и изплашена. Разбира се, не беше така изплашена както сутринта, когато баща ѝ я довлече в килерчето. Риташе и крещеше, ужасена от онова, което беше видяла. От онова, в което се бяха превърнали родителите ѝ. Уплахата ѝ постепенно се превърна в панически страх. Тресеше я, повдигаше ѝ се, болеше я глава, сякаш се разболяваше от грип.

Питаше се какво ли щяха да ѝ направят, когато най-после я пуснат да излезе. Разбира се, не се чуди дълго, тъй като определено знаеше отговора. Щяха да я превърнат в техничен образ и подобие. Озадачаваше я само как щяха да извършат промяната и точно в какво щеше да се превърне. Знаеше че родителите ѝ вече не бяха обикновени хора, че бяха нещо друго, но не можеше да опише в какво се бяха превърнали.

Страхът ѝ се подсилваше от факта, че наистина не можеше да си обясни какво цареше в собствения ѝ дом. Тя винаги беше имала доверие в думите и вярваше в тяхната сила. Обичаше да чете всичко: поезия, къси разкази, романи, ежедневните вестници, списанията или опаковките на кутиите с овесени ядки, ако нямаше друго.

Беше в шести клас, но учителката ѝ, г-жа Токава, ѝ казваше, че чете като десетокласник. Когато не четеше, пишеше свои разкази.

Но сега не намираше думи. Животът ѝ се очертаваше по-различен от представите ѝ за него. Едновременно се страхуваше както от загубата на привлекателното си бъдеще на писателка, така и от промените, които родителите ѝ бяха претърпели. Само осем месеца преди дванадесетия си рожден ден Криси изведнъж почувства несигурността на живота и мрачните му повратности, за които беше зле подготвена. Не че тя се беше предала. Решена беше да се бори. Нямаше да им позволи да я променят без съпротива. Веднага щом я заключиха в килера, щом пресъхнаха сълзите ѝ, тя прегледа съдържанието на полиците, като търсеше оръжие. В килера имаше главно бутилирана и консервирана храна, но също дрехи за пране, аптечка и инструменти. Беше открила перфектно средство — флаконче спрей с машинно масло. Ако можеше да ги изненада и да ги пръсне в очите, би могла да се измъкне.

Мисълта ѝ се оформи като заглавие от вестник: „Изобретателно младо момиче се спасява с обикновено смазочно масло“.

Тя стисна флакона. Притежанието му ѝ вдъхна спокойствие и смелост.

От време на време яркият и обезпокояващ спомен се връщаше: лицето на баща ѝ, когато я хвърли в килера — зачервено, подуто от гняв, очите му с тъмни ивици, ноздрите разширени, отдръпнати от зъбите устни над яростната паст, всички черти изкривени от гняв.

— Ще се върна за теб — беше ѝ казал, като пръскаше слюнка. — Ще се върна!

Тръшна вратата и залости бравата с кухненски стол. По-късно, когато къщата утихна и родителите ѝ изглежда излязоха, Криси се беше опитала да отвори, блъскайки вратата с пълна сила, но кухненският стол се оказа непреодолима преграда.

„Ще се върна! Ще се върна за теб!“

Изкривеното му лице и кръвясалите му очи ѝ напомниха описанието на жестокия мистър Хайд от романа „Д-р Джекил и мистър Хайд“, който тя прочете преди няколко месеца. От баща ѝ бликаше лудост. Той не беше същият човек както преди.

По-тревожен бе споменът от онова, което видя в предверието на втория етаж, когато изпусна училищния рейс. Беше се върнала и изненада родителите си. Не. Не бяха нейните родители. Те бяха... нещо друго.

Тя потрепери.

Стисна флакона.

Изведнъж, за пръв път от часове, чу шум в кухнята. Задната врата на къщата се отвори. Чу стъпки. Най-малко двама, трима или четирима души.

— Тя е тук — каза баща ѝ.

Сърцето на Криси затуптя трескаво.

— Няма да стане бързо — каза някой.

Криси не разпозна дълбокия му, леко дрезгав глас.

— Нали знаете, че е по-сложно с деца. Шедак не е сигурен готови ли сме вече за деца. Рисковано е.

— Тя трябва да бъде преобразена, Тъкър. — Това беше майката на Криси, Шарон, въпреки че гласът ѝ беше променен. Нейният беше, но без характерната мекота, без вродената музикалност, така красив за четене на приказки.

— Разбира се, че трябва да се преобрази — каза непознатият, чието име очевидно беше Тъкър. — Знам това. Шедак го знае също. Нали той ме изпрати тук. Само казвам, че може да отнеме повече време от обикновено. Трябва ни място, където да я вържем и да я наблюдаваме през време на преобразяването.

— Ето тук. Горے в стаята ѝ.

Преобразяване?

Трепереща, Криси се изправи с лице към вратата. С тътрузене залостеният стол беше отместен.

С дясната си ръка хвана флакона, скри го зад гърба си и постави пръст на дюзата.

Вратата се отвори и баща ѝ я погледна.

Алекс Фостър. Криси предпочете да мисли за него като за Алекс Фостър, но беше трудно да се отрече, че в известна степен той все още беше неин баща. Освен това едва ли можеше да се назове Алекс Фостър, защото той беше изцяло променен. Лицето му вече не беше изкривено от ярост. Сега повече приличаше на себе си — гъста руса коса, широко приятно лице със смели черти, рояк лунички по бузите и носа. Въпреки това виждаше се рязка промяна в погледа му. Той беше изпълнен със странна припряност, сякаш беше на края на силите си. Гладен? Да, това беше. Татко изглеждаше гладен, изсмукан от глада, побеснял от глад, прегладнял, но за друго, не за обикновени хора. Тя не

разбираше за какво, но усещаше яростна нужда, която пораждаше непрестанно напрежение в мускулите. Той изпитваше такова яростно желание, така горещо, че то на вълни се надигаше у него, като пара над кипяща вода.

— Ела, Криси, излез оттам! — каза той.

Криси си позволи да не изпълни веднага нареждането, примигна, сякаш преглъщаше сълзи, потрепери повече отколкото трябваше, опита се да изглежда малка, уплашена, победена. Неохотно пристъпи напред.

— Хайде, хайде — нетърпеливо я подкани той да излезе от килера.

Криси прекрачи прага и видя майка си, застанала зад Алекс. Шарон беше симпатична, с червено-кафява коса, зелени очи, които вече не издаваха майчини чувства. Външно изглеждаше жестока и променена, пълна със същата с мъка сдържана енергия, която изпълваше съпруга ѝ.

До кухненската маса стоеше непознат, облечен с джинси и плетена фланела. Очевидно беше Тъкър, с когото майка ѝ бе разговаряла — висок, слаб, с кокалесто тяло. Ниско подстриганата му черна коса беше като четка. Тъмните му очи бяха потънали в орбитите под високото му оголено чело, носът му с остра гърбица беше като клин от камък, забучен в средата на лицето, устата му напомняше на прорез, а челюстите — изпъкнали като на хищник. Държеше черна лекарска чанта.

Бащата сграбчи Криси, когато излезе от килера. Тя вдигна флакона и пръсна в очите му от разстояние около метър. Баща ѝ извика от изненада и болка, а Криси се обърна и пръсна майка си също в лицето. Заслепени от болка, те опипаха пространството за нея, но тя им се изплъзна и се втурна през кухнята.

Тъкър беше изненадан, но успя да я хване за ръката.

Тя се извърна към него и го ритна в слабините.

Той не я изпусна, но отхлаби хватката. Тя успя да се откъсне и побягна към предверието на долния етаж.

4.

Здрачът се спусна над Муунлайт Къв, сякаш беше не мъгла от водни пръски, а от димяща розова светлина.

Когато Сам Букър слезе от колата, въздухът беше мразовит. Беше доволен, че под спортното си кадифено сако носеше вълнен пуловер. В очакване да бъдат запалени всички улични лампи, той тръгна по Оушън Авеню и надзъртайки във витрините на магазините, се опитваше да улови атмосферата на града.

Беше чул, че Муунлайт Къв просперира и че тук почти няма безработица благодарение на завода за електронно оборудване, който беше построен тук преди десет години. Въпреки това забеляза признаци на западаща икономика. Скъпият магазин за подаръци и този за бижутерия бяха затворени. „Ню Атитюд“ — моден магазин за облекла, предлагаше голяма разпродажба преди закриването си и, съдейки по малцината купувачи, стоката се разпродаваше трудно — дори с петдесет-, седемдесет процентното намаление.

Докато Сам прекоси двете пресечки към края на града и се върне обратно от другата страна на Оушън Авеню на път към бара „Мостът на Рицаря“, здрачът бавно се сгъсти. Мъгла като креп нахлуваше откъм океана, а въздухът трептеше, наситен с цветове, подсилени от сивосинкавия падащ мрак. Нощната тъмнина обхвана всичко освен местата около уличните лампи.

В далечината се виждаше само една кола и в момента Сам беше единственият пешеходец. Чувството му за самотност се подсилваше от странната светлина на отмиращия ден, внушавайки му, че това беше град на призраци, обитаван единствено от мъртвите. Непрекъснато сгъстяващата се мъгла, нахлуваща от Тихия океан, допълваше илюзията, че всички околни магазини бяха празни, изпълнени само с паяжини, тишина и прах.

„И на теб не може да ти се угоди“ — каза си той.

Опитът го беше направил песимист. Житейските несгоди го разделиха със сияйния му оптимизъм.

Талазите на мъглата се плъзгаха край краката му. Към хоризонта на потъмняващото море слънцето гаснеше. Сам потръпна и влезе в бара за едно питие.

От тримата клиенти нито един не беше в приповдигнато настроение. В едно от черните сепарета отляво мъж и жена на средна възраст разговаряха тихо. Мъж с посивяло лице беше увесил нос над чаша бира. Стиснал чашата с две ръце, той я гледаше с отвращение, като че ли в бирата имаше муха.

За да оправдае названието си, барът беше обзаведен псевдоанглийски. Рицарска броня украсяваше един от ъглите. На стените висяха картини, изобразяващи лов на лисици.

Сам се намести на висок стол. Барманът забърза към него, забърсвайки с парцал и без това безупречно излъскания дъбов плот.

— Моля, сър, какво желаете? — Беше закръглен човек във всяко отношение — закръглено коремче, месести космати ръце, кръгло лице, устата прекалено малка в сравнение с останалите му черти, издаден нос като топка и кръгли очи с постоянен израз на удивление.

— Имате ли бира гинес? — попита Сам.

— Задължителна е за всяка кръчма, сър. Ако нямахме гинес... е, по-добре да станеме чайна.

Гласът му беше мелодичен. Всяка изречена от него дума звучеше мазно и закръглено, някак угоднически.

— Студена ли я искате? Сервирам я по желание.

— Съвсем леко изстудена.

— Дадено, човече.

Когато пак се появи с гинес и чаша, барманът каза:

— Името ми е Бърт Пекам. Собственик съм на заведението.

Като сипваше бирата бавно, за да избегне пяната, Сам отвърна:

— Аз съм Сам Букър. Хубаво е тук, Бърт.

— Благодаря. Може да ми направите реклама. Старая се да го поддържам уютно и добре заредено, но напоследък, изглежда, по-голямата част от града или се е присъединила към движението на трезвениците, или си вари домашен алкохол. Едно от двете.

— Не се отчайвай, едва понеделник е.

— През последните месеци нямаше никой, дори в съботните вечери, което преди рядко ставаше.

Лицето на Бърт Пекам доби загрижен вид. Отново залъска плота, докато разговаряше.

— Навярно причината е мания за мускули, от която калифорнийците са обзети. Стоят си у дома, играят аеробика, хранят се само с белтъчини, овесени ядки или други изчанчени ястия, пият минерална вода, плодов сок или козе мляко. Но една-две глътки алкохол дневно са полезни за човека.

Сам отпи от бирата, пое дъх и с удоволствие отбеляза:

— Наистина има вкус на нещо полезно за организма.

— Така е. Помага на кръвообращението. Проповедниците всяка неделя трябва да изтъкват достойнствата на алкохола, не да го хулят. Всичко умерено, а това означава няколко бири дневно.

Вероятно усетил, че лъска плота прекалено усърдно, Бърт закачи кърпата и скръсти ръце на гърдите си.

— Ти само пътьом ли минаваш, Сам?

— Всъщност — излъга Сам — пътешествам от Лос Анжелис до Орегон, мотая се и търся място, където да се оттегля след пенсия.

— Май си правиш майтап. Та ти си... само на четиридесет... четиридесет и една?

— Четиридесет и две.

— Хей, да не обираш банки?

— Брокер съм. През последните години направих добри инвестиции. Време ми е да се оттегля от бизнеса. Искam да заживея на тихо място без смог и престъпления. Писна ми от Лос Анжелис.

— Печелят ли се още пари с акции? — попита барманът. — Винаги съм мислил, че там парите се хвърлят като на маса за хазарт в Рино. Не бяха ли съсипани всички, когато преди няколко години пазарът се срина?

— Дребните риби не успяват, но ако човек е печен и знае кога да спре, ще натрупа малко парици.

— Пенсионер на четиридесет и две, а — промърмори Пекам. — Когато се захванах с бара, мислех, че е за цял живот. На жена си казах, че в добрите времена хората пият, за да празнуват, в лошите времена пият, за да забравят, така че няма по-доходен бизнес от кръчмата. Вижте — той посочи почти празната зала, — щях да изкарам повече, ако продавах презервативи в манастир.

— Ще дадеш ли още една бира? — попита Сам.

Когато Бърт донесе втората бутилка черна бира, Сам му каза:

— Муунлайт Къв вероятно е това, което търся. Мисля, че ще остана няколко дни да почувствам атмосферата. Ще ми препоръчаш ли мотел?

— Остана само един. Градчето не е туристическо. До това лято имахме четири мотела. Три от тях вече не работят. Не зная защо... въпреки красотата си, това градче умира. Доколкото разбирам населението не емигрира, но... дяволска работа, ние губим нещо. — Сграбчи кърпата и отново започна да бърше плота. — Все пак опитай в „Къв Лодж“ или в „Сайпръс Лейн“, последната пресечка на Оушън Авеню. Лесно ще го намериш и сигурно ще получиш стая с изглед към океана.

5.

Като стигна долния етаж, Криси Фостър блъсна входната врата. Втурна се през широката веранда надолу по стълбите, спъна се, но запази равновесие, обърна се надясно, пробяга през двора, покрай синя хонда, вероятно собственост на Тъкър, и се втурна към конюшната. Тропотът от бесния ѝ бяг беше като оръдеен изстрел в бързо спускащия се здрач. Искаше ѝ се да тича по-бързо и по-тихо. Дори ако родителите ѝ и Тъкър да не я хванеха преди сенките да я погълнат, те все пак щяха да чуят накъде се насочва.

Небето беше черно, с изключение на аления хоризонт. Стигна до обора и бутна голямата врата. Познатите приятни миризми на слама, сено, хранителни смески, конска плът, масло за разтриване, кожа на седло и изсъхнала тор я блъснаха в носа.

Щракна електрическият ключ и три крушки с малък волтаж осветиха помещението, без да смущават обитателите му. От двете страни на замърсената централна пътека имаше по десет широки клетки, от които любопитни коне надничаха над ниските вратички. Някои принадлежаха на родителите на Криси, но повечето бяха наети от хора, живеещи в Муунлайт Къв или околностите. Криси се стрелна към последната клетка отляво, която беше на петниста кобила на име Гъдайва.

В конюшната можеше да се проникне и от задната врата, която сега беше залостена. Гъдайва беше спокойна кобила и много дружелюбна към Криси, но не обичаше да я пипат в тъмното. Можеше да зарита или да подскочи, ако отвореха внезапно вратата на клетката ѝ. Но Криси нямаше време да успокоява кобилата, налагаше ѝ се да стигне до нея, без да пали лампата.

Криси погледна към входа на конюшната в очакване да види Тъкър и родителите си и откряхна вратата. Гъдайва излезе на пътеката.

— Бъди храбра, Гъдайва! Моля те, моля те, бъди послушна.

Нямаше време да я оседлае. Повече кобилата край склада и покрай хамбара в дъното на обора. Една мишка се подплаши и се

шмугна в най-отдалечения ъгъл. Криси отвори задната врата и в обора нахлу студен въздух.

Без стремена не можеше да яхне кобилата. Ниското столче на ковача стоеше в ъгъла до склада. Като успокояваше Гъдайва, Криси придърпа стола с крак към кобилата.

От другия край на конюшната Тъкър извика:

— Ето я! В обора! — и затича към нея.

Столтът не беше достатъчно висок и момиченцето не успя да възседне коня.

Чуваше бързите стъпки на Тъкър все по-близо, но не се огледа.

Той извика:

— Хванах я!

Криси сграбчи гривата на Гъдайва и се метна върху ѝ. Това, изглежда, причини болка на кобилата, но тя не изцвили, като че ли някакъв вътрешен инстинкт ѝ подсказа, че животът на момичето зависи от нея. Криси я възседна, сграбчи гривата ѝ, притисна колене към хълбоците ѝ и я шляпна по задницата.

Тъкър я настигна тъкмо когато да извика „дий“, сграбчи крака ѝ, скъса джинсите ѝ. Хлътналите му очи бяха потъмнели от гняв, ноздрите му — разширени, а тънките му устни бяха разтегнати в ужасяваща гримаса. Тя го ритна под брадичката и той я изпусна.

Гъдайва се втурна през отворената врата.

— Взе кобилата — изкрещя Тъкър. — Тя избяга с кобилата!

Гъдайва пое право към затревения склон, който извеждаше към морето. Но Криси не искаше да слезе на брега, защото се страхуваше от прилива. Водата заливаше тесните места на брега и можеше да се окаже невъзможно да ги премине. Не искаше да рискува и да се озове в капан.

— Ти си страхотна! — извика Криси на кобилата. — Обичам те, Гъдайва!

Момичето свърна покрай обора и видя Тъкър, който тъкмо излизаше оттам. Той явно беше слисан, че тя се връща към къщата, а не бяга към океана. Той се спусна към нея със завидна бързина, но не можеше да се мери с Гъдайва.

Когато стигнаха алеята, Криси я задърпа към мекия банкет на пътя. Тя се прилепи до гърба ѝ, изплашена да не падне. Успя да види къщата отляво, цялата осветена, но изгубила уюта си. Това вече не

беше нейният дом, а самият ад между четири стени, така че светлината в прозорците ѝ приличаше на пъкления огън в мрачното царство на Хадес.

Внезапно видя нещо да бяга по поляната към нея. То беше ниско, но бързо, с ръста на човек, но спринтиращо на четири крака. Подскачаше и скъсяваше разстоянието между тях. Забеляза още една фигура. Въпреки че и двете същества бяха осветени, Криси едва различаваше силуетите им, но все пак доби представа за тях. Не, не, по-скоро тя предполагаше кои са те, тъй като ги беше видяла в хола тази сутрин. Знаеше какво са били — хора като нея, но не и какво са сега.

— Дий, Гъдайва, давай!

И без юзда кобилата ускори ход, като че действаше по телепатия с Криси. Отминаха къщата, препускайки по затревената поляна към черния път, който се намиреше на по-малко от миля на изток.

Тя погледна зад рамото си и не видя двете движещи се с подскоци същества, въпреки че сигурно още я следваха, забулени от сенките.

Въпреки че не виждаше вече тичащите след нея фигури, тя без усилие забеляза фаровете на синята хонда на Тъкър. Той потегли от двора на къщата зад нея, зави по алеята и я погна.

Криси знаеше, че Гъдайва може да надбяга човек или животно, стига да не е по-бързо от кон, но също така знаеше, че не е по-бърза от кола. Тъкър за секунди ще ги догони. Лицето му беше запечатано ясно в съзнанието ѝ. Около него витаеше същата атмосфера на неестествена жизненост, която Криси понякога усещаше у своите родители — изобилие от припряност и енергия, наред със загадъчен гладен поглед.

Знаеше, че той ще направи всичко, за да я спре. Дори можеше да блъсне Гъдайва с хондата. Тъкър не можеше да ги преследва с колата през поляната. Затова Криси неохотно реши да се отклонят от черния път, където се надяваше на помощ. Гъдайва реагира без колебание.

Криси виждаше гората само като черна ивица, като назъбен силует на фона на по-светлото небе. Спомни си подробностите на терена, който трябваше да пресече, но не разчиташе много на себе си, затова се молеше на Бога кобилата да се ориентира по-добре.

— Браво, моето момиче, дий, дий! — ободрително извика тя.

Бясното препускане завихряше мразовития въздух. Сърцето ѝ отмерваше ритъма на гонитбата и усещаше, че с Гъдайва не бяха кон и ездач, а едно цяло с общо сърце, кръв и дъх.

Изправена лице в лице пред нещо по-лошо от смъртта, изживяването беше особено вълнуващо, с мрачна привлекателност, извън представите ѝ. Беше изплашена и от това, което се случваше, и от хората, които я преследваха.

Притискаше се плътно към петнистата кобила, от време на време опасно излиташе нагоре, но се държеше здраво. С всеки удар на копитата Криси ставаше по-уверена, че ще успеят да избягат. Когато почти прекосиха поляната, Криси реши да не поеме пак към черния път, но изведнъж... Гъдайва падна.

Криси се уплаши да не я затисне и да ѝ счупи крака. За щастие нямаше стремена или седло и тъй като инстинктивно пусна гривата, излетя веднага през главата на Гъдайва високо във въздуха. Въпреки че земята беше мека, покрита с килим от трева, тя тупна силно, остана без въздух и така удари зъбите си, че за малко щеше да си прехапе езика.

Гъдайва първа колебливо се изправи. С широко отворени от страх очи, тя закуца край Криси. Момичето я извика, изплашено да не би да се отдалечи. Но още не можеше да си поеме въздух и само успя да прошепне името ѝ: „Гъдайва“!

Кобилата продължи обратно към конюшната.

Когато Криси коленичи, разбра, че осакатената кобила е вече безполезна и не направи повторно усилие да я повика. Едва си поемаше въздух и беше зашеметена от падането, но знаеше че трябва да върви, защото съществата още я дебнеха. Виждаше хондата със запалени фарове на около триста метра от нея, паркирана на алеята. Стана съвсем тъмно.

Момичето се изправи, тръгна накуцвайки към гората и накрая хукна.

6.

С годините Сам Букър беше разбрал, че калифорнийският бряг изобилства с очарователни хотелчета с дворчета, засадени с екзотични растения. Въпреки уюта, за който се загатваше в името на мотела, въпреки разположението му в живописната местност „Къв Лодж“, не беше един от „калифорнийските бисери“. Беше обикновена сграда на два етажа, с бяла гипсова мазилка, със западнало кафене, нямаше дори басейн. Удобствата бяха ограничени до машини за лед и сода на двата етажа.

Нощният администратор му даде стая на втория етаж с изглед към океана, въпреки че местоположението на стаята нямаше значение за Сам. Всеки етаж на мотела имаше по двајсет стаи с общ хол с оранжеви изкуствени килими, които дразнеха окото. Стаите на изток гледаха към Тихия океан. Стаята му беше в северозападното крило, с огромно легло с провиснал матрак, стара синьо-зелена кувертюра, нощни шкафчета, изгорени от цигари, телевизор на стойка, маса, два стола с прави облегалки, очукано бюро, телефон, баня и голям прозорец, от който се виждаше забуленият от нощта океан.

Банкрутиралите търговци, на които не им оставаше нищо друго освен самоубийство, се уединяваха в подобни мотели. Сам изпразни двата куфара и подреди дрехите си в шкафа и чекмеджетата на скрина. След това седна на ръба на леглото и се загледа в телефона върху шкафчето.

Искаше да се обади на сина си Скот, който си беше у дома в Лос Анжелис, но от този телефон не трябваше да го направи. По-късно, ако от него се интересува местната полиция и провери телефонните му разговори, с анонимността му щеше да бъде свършено. За да запази прикритие, трябва да употреби шифровия си телефонен номер, като от телефона в стаята се обади в службата си в Лос Анжелис. Това беше сигурна линия и щяха да отговорят: „Ценни книжа «Бърчфийлд», моля?“ Освен това в телефонния указател тази линия фигурираше под името „Бърчфийлд“, несъществуваща фирма, в която Сам бе мним акционер. Не можеха да го проследят чак до ФБР. Още нямаше какво

да докладва, така че не вдигна слушалката. Когато излезе да вечеря, щеше да се обади на Скот от уличен телефон.

Не искаше да разговаря с него. Обаждането им щеше да е формално. Сам се плашеше от разговора. Общуването със сина му престана да бъде приятно още преди три години, когато Скот беше на тринайсет и вече без майка. Тези мисли го насочиха към собствената му вина за възпитанието на момчето. Щеше ли да стане лош, ако той не му беше баща? Съдбата му ли е такава или обстоятелствата го направиха такъв? Тези мисли го отчайваха.

Черна бира гинес.

Добра мексиканска храна.

Голди Хоун.

Страх от смъртта.

Причините да живее не бяха много, но очевидно бяха достатъчно.

Влезе в банята, изми ръцете и лицето си със студена вода. Въпреки това не се освежи, чувстваше се уморен.

Свали кадифената си жилетка и се препаса с мек тънък раменен кобур, който извади от куфара. Беше взел „Смит и Уесън“, 38-ми калибър. Зареди го. Мушна го в кобура, преди да си облече жилетката. Саката му бяха скроени така, че да скриват оръжието.

Сам беше създаден за тайни мисли. Беше среден на ръст. Тежеше деветдесет килограма. Тялото му беше мускулесто и никак не приличаше на щангист с дебел врат. Лицето му не се запомняше — нито грозно, нито красиво, без особени белези. Русолявата му коса беше подстригана късо. Нищо във външния му вид не привличаше вниманието.

Само сиво-сините му очи бяха необикновени. Жените често му казваха, че има най-красивите очи. Преди се радваше на онова, което жените му казваха. Сам провери дали кобурът е легнал добре. Не очакваше да използва оръжието веднага. Не беше започнал да души и още никой не беше го забелязал. Въпреки това трябваше да носи пистолета. Не можеше да го остави в стаята на мотела или да го заключи в наетата кола.

Ако някой направеше обиск, щеше да намери оръжието и прикритието щеше да се провали. Нямаше брокери на средна възраст,

които търсеха своя рай по крайбрежието, въоръжени с 38-ми калибър с отрязана цев. Това бяха полицейски пистолети.

Пъхна ключа на стаята в джоба си и излезе да вечеря.

7.

След като се регистрира в мотела, Теса Джейн Локланд дълго гледа през големия прозорец на тъмната си стая в „Къв Лодж“. Взираше се към огромния мрачен океан и към брега, където се предполагаше, че сестра ѝ Дженис се беше самоубила.

Официалната версия беше, че когато Дженис е излязла, за да тича, е била в силна депресия. Била погълнала огромна доза валиум, била свалила дрехите си и навлязла навътре в океана. Загубила съзнание от хапчетата, морето я погълнало.

— Глупости! — промълви Теса, сякаш говореше на отражението си в стъклото.

Дженис Локланд Кепшоу беше оптимистка, непоправима оптимистка. Това беше семейна черта на Локландови. Никога не се самосъжаляваше. Ако ѝ се случеше, след секунди се разсмиваше на глупостта си, ставаше и отиваше на кино или излизаше да тича. Дори когато Ричард почина, Дженис не позволи мъката да я доведе до депресия, независимо че го обичаше много.

Тогава какво е предизвикало у нея тази остра емоционална криза? Припомняйки си версията на полицаите, Теса едва не се разсмя. Сигурно Дженис е отишла на ресторант, сервирали са ѝ отвратителна вечеря и до такава степен е била „покрусена“, че самоубийството е било единствения ѝ изход. Точно така. Или може би телевизорът ѝ гръмнал, тя изпуснала любимия си сериал и потънала в мрачно отчаяние. Нищо чудно.

Глупостите, записани от следователите в Муунлайт Къв бяха толкова правдоподобни, колкото сценариите на сапунените опери. Самоубийство?

— Глупости! — повтори Теса.

От прозореца виждаше само тясна ивица от брега и прииждащите пенести вълни. Пясъкът светлееше на лунната светлина.

Теса пожела да отиде на този бряг, откъдето сестра ѝ навярно се беше отправила на среднощното си плуване към смъртта, същият бряг,

на който приливът беше изхвърлил издутото ѝ разпокъсано тяло няколко дни след това.

Извърна се от прозореца и запали нощната лампа. Взе тъмнокафявото яке от закачалката в шкафа, облече го, праметна чантичката си през рамо и излезе от стаята.

Беше сигурна, или по-точно интуицията ѝ подсказваше, че ако отиде на мястото, където Дженис по всяка вероятност е била, ще намери някаква правдоподобна следа.

8.

Лунният сѐрп се издигна над притѣмнелите възвишения на изток. Криси се луташе между дърветата с надеждата да намери път, преди странните същества да я догонят. Стигна бързо до каменната пирамида — скално, не много високо възвишение. Когато беше малка, играеше често тук, измисляше си истории за тази пирамида и познаваше отлично местността, а това ѝ даваше предимство. Детето се шмугна край пирамидата в мрака между дърветата по тясна пътека, която водеше на юг.

Безсмислено беше да се ослушва и оглежда. Щеше само да загуби ценно време, защото родителите ѝ и Тъкър ще дебнат безшумно като хищници.

Гората беше борова, тук-там имаше каучукови дървета, чиито аленожълти листа грееха денем, но сега сплетените клони тъмнееха еднакво. Криси пое по виещата се пътека, която се спускаше в дерето. Лунната светлина все още проникваше между клоните и надигащата се мъгла. Но дори през осветените места тя не смееше да тича, за да не се спъне в коренищата и за да не се оплете в надвисналите клони.

Като че ли всичко, което я сполетя, не се случваше с нея, като че ли четеше откъс от любимите си приключенски романи. Мислено насърчаваше главната героиня: „Мила, малка Криси, ти си бързонога и хитрушка, ти не се плашиш от тъмнината, може би малко те е страх от чудовищата, които те преследват, но ти си смела!“

Скоро щеше да се добере до края на склона, където трябваше да реши накъде да тръгне — на запад към морето, или на изток към черния път, опасващ дерето. Малко семейства живееха в тази местност, а още по-малко до морето, тъй като част от брега беше държавна собственост и строежите бяха забранени. И в двете посоки нямаше изгледи да намери помощ, а Тъкър може би я дебнеше с хондата си точно на пътя, решил, не без основание, че момиченцето ще се опита да спре някоя кола.

Напълно объркана накъде да тръгне, тя извървя последните сто метра по склона. Дърветата по пътеката оредяха и се заредиха ниски,

гъсто преплетени храсти и тръни. Огромни туфи папрат, идеално приспособени към крайбрежния климат, обграждаха пътеката и Криси потръпна, когато се провираше между тях. Сякаш десетки малки ръце посягаха към нея.

От другата страна на склона гората беше прорязана от дере. В дъното му лениво се влачеше поток, чиито води в това време на годината бяха много плитки. Детето се спусна натам.

Нощта беше безветрена.

Чувстваше се премръзнала, останала без дъх, изплашен и несигурна. Упрекваше се за слабостта си и за да се окуражи, си припомни безстрашните малки герои от романите на Андре Нортън.

Мисълта за героините на Нортън я подтикнаха да продължи. Затича се към потока по хлъзгавата земя и го прескочи. След кратко колебание се закатери по другия склон на дерето, на юг, към гората.

Познаваше добре и тази, макар и по-отдалечена част на гората. Знаеше да се ориентира и лесно щеше да върви все на юг. Нахлуващата от морето мъгла и разположението на луната ѝ помагаха. Надяваше се да намери помощ при първите къщи на около километър и половина оттук.

И тогава, разбира се, ще започнат истинските ѝ проблеми. Ще се наложи да ги убеждава, че нейните родители вече не са същите, че са се изменили, че може би са обладани от някакъв дух... или от тъмна сила. И че искаха да я направят като тях.

Беше умна, говореше ясно, но все пак беше единайсетгодишно дете. Ще ѝ бъде трудно да обясни всичко така правдоподобно, че някой да ѝ повярва. Не си правеше илюзии за това. Те ще я изслушат, ще поклатят глави и ще се смеят, след това ще се обадят на родителите ѝ и ще повярват на тях.

„Длъжна съм да опитам — си каза тя, катерейки се по южния склон на дерето. — Ако никой не ми повярва, какво да правя? Да се предам ли? В никакъв случай!“

На няколко метра зад нея, от далечната страна на дерето, се чу писък. Не беше човешки, нито животински. На първия пронизителен зов отвърна друг, трети... Издаваха ги явно различни същества. Криси замръзна на мястото си. Озърна се и се ослуша — нейните преследвачи започнаха да вият в хор. Писъкът им напомняше

плач на койоти, но беше по-страшен и по-необикновен. Звукът беше вледеняващ, проникна в плътта ѝ и я прониза чак до костите.

Воят им изразяваше увереност — знаеха, че ще я хванат и вече не се криеха.

— Кой сте вие? — прошепна тя.

Предполагаше, че виждат в тъмното като котки. Дали и обонянието им беше животински чувствително?

Сърцето ѝ лудо заби.

Беше съвсем беззащитна, съвсем сама, но събра сили и продължи да се катери.

9.

Теса Локланд пресече Оушън Авеню, мина през празния паркинг и излезе на брега. Вечерният бриз откъм Тихия океан едва повяваше, беше слаб, но леден. Беше доволна, че се е облякла с панталон, вълнен пуловер и кожено яке.

Нагази мекия пясък към тъмния бряг. Уличната светлина не стигаше дотук и високият кипарис, покрай който мина, ѝ заприлича на модерна скулптура.

Теса спря до пенещите се вълни и се загледа на запад. Оскъдната светлина на новата луна не достигаше, за да види подробностите от пейзажа, освен белите гребени на близките вълни, никнещи от мрака.

Опита се да си представи сестра си, застанала на пустия бряг, да поглъща трийсет-четирийсет таблетки валиум, след което хладнокръвно се съблича и се хвърля в ледените води.

Не. Не и Дженис.

С нарастващо убеждение, че властите в Муунлайт Къв бяха пълни глупаци или лъжци, Теса бавно тръгна на юг по извития бряг. В бледата седефена лунна нощ тя огледа пясъка, раздалечените кипариси и ерозираните скали. Не търсеше материални доказателства за случилото се с Дженис. Положително бяха заличени от вятъра и прилива през последните три седмици. Надяваше се самата обстановка и силите на нощта — тъмнината, студеният вятър и танцът на бледнеещата и постепенно сгъстяваща се мъгла, да ѝ помогнат да си състави версия за онова, което наистина се бе случило с Дженис.

По професия тя беше продуцент на документални филми. Когато имаше съмнения за значението и смисъла на даден обект, тя често се отправяше към географското местоположение на обекта и там получаваше представа за структурата на филма си.

Беше изминала по-малко от сто метра в южна посока по брега, когато чу пронизителен странен писък, който я накара да замръзне на място. Звукът идваше отдалече, усилваше се и изчезваше, пронизваше тишината ѝ пак заглъхваше, докато накрая се стопи в мрака.

Писъкът я вледи повече от мразовитата октомврийска нощ. Беше озадачена. Не приличаше на нито един от познатите ѝ животински звуци. Тъкмо си тръгваше, когато същият зловещ звук пак проряза нощта и тя се убеди, че се разнася откъм възвишението.

Писъкът завърши с провлечена, гърлена нота, сякаш беше кучешко ръмжене, макар тя да усещаше, че е от нещо друго. Горе на хълма навярно някой си имаше екзотичен домашен любимец.

Тази мисъл не я успокои. Колебаеше се, писъкът имаше някаква особеност, която не можеше да определи, но не беше на животно. Във всички случаи за пръв път чуваше подобен звук. Ослушваше се, но не чу нищо повече.

Мракът около нея стана непроницаем. Мъглата се сгъстяваше и облаците тежко се повлякоха край лунния сърп. Реши да огледа мястото по-добре сутринта и тръгна към забулените от мъгла улични лампи по Оушън Авеню. Не усети кога побягна и брегът остана зад нея, кога пресече паркинга и се изкачи по стръмното към светлините. Едва когато спря, почувства ускореното си дишане и осъзна паническото си бягство.

10.

Томас Шедак потъна в безтегловност, обграден от тъмнина. Температурата беше равномерна. Нямаше сетивни усещания. Тънка нишка го свързваше с истинското му аз и в мъглявото му съзнание едва проблясваше мисълта, че още е човек — висок, кокалест, с тясно лице, високо чело и жълто-кафяви очи.

Едва осъзнаваше, че е гол, лишен от усещания, потопен в съвършена от технологично гледище камера, наглед като железен котел. През прозрачния капак на камерата не проникваше светлина. Басейнът, в който Шедак се беше потопил, беше дълбок няколко метра. Разтворените във водата магнезиеви соли, които улесняваха плуването, се контролираха с компютър, както и всеки елемент от сложната процедура. Температурата на водата се колебаеше между 35°C, когато гравитацията действа най-слабо, и 40°C, пределната за човешкото тяло.

Той не страдаше от клаустрофобия. Минута-две след като влезе в камерата и я затвори, чувството му за пространство изчезна.

Усещанията на физическия свят като светлина, звук, допир, обоняние, вече не го дразнеха. Умът му се освободи от оковите на плътта и се издигна към света на идеите, недостижими при нормални условия.

Разбира се, и без помощта на това устройство той беше гений. Това писа списание „Тайм“, така че сигурно беше вярно. Беше развил „Нови микротехнологии“ от малка фирма с начален капитал двайсет хиляди долара до фирма с годишен оборот триста милиона.

В момента обаче Шедак не се занимаваше с изследователски проблеми. Използваше камерата само за отмора и за да потъне във виденията, от които винаги се опияняваше. Те го пренасяха в гигантска машина, която беше безпределна като вселената.

Всичко, което виждаше, беше като на сън, но много по-ясно. Носеше се като мушица във вътрешността на въображаемия механизъм покрай масивни зидове, подвижни колони с жужащи двигателни валове, тракащи трансмисии, хиляди бутала.

Жужаха мозъчни устройства, пухтяха компресори, разпределителните релета проблясваха, докато електрическият ток светкавично преминаваше по преплетените жици.

За Шедак най-вълнуващото нещо от този въображаем свят беше начинът, по който стоманените двигателни валове, буталата от специални сплави, твърдите гумени уплътнения и алуминиевите капаци бяха съединени с органични части, създавайки свръхмодерно устройство с две форми на живот — механична и пулсиращо органична.

Вместо помпи имаше човешки сърца, туптящи неуморно, свързани чрез дебели артерии към гумени тръби. Те доставяха кръв до онези части от системата, които се нуждаеха от органична смазка, а към механичните — смазочно масло.

На други места в необятната машина имаше десетки хиляди мехове, които вместо бели дробове служеха за филтри. Използваха се сухожилия за свързване на дълги тръби и гумени маркучи с далеч по-голяма гъвкавост, отколкото би могла да се постигне с неорганични връзки.

Това беше най-добрата конструкция, съчетаваща мъртва и жива материя.

Докато Томас Шедак пътешестваше въображаемо през безкрайните алеи на това приказно място, той беше възхитен или може би загрижен за това, какви биха били крайните функции на механизмите, какъв продукт, какви услуги щяха да предложат те. Беше развълнуван от перфектната цялост на системата, защото органичните й и неорганични части идеално се допълваха.

Беше на четирийсет и една години и през по-голямата част от живота си беше се съпротивлявал срещу ограниченията, беше се борил с цялата си воля и сърце да се извиси над съдбата на себеподобните си. Искаше да бъде нещо повече от човек. Мечтаеше за божествена сила, за да управлява не само своето бъдеще, но и това на човечеството.

Потопен в собствената си система и пренесен във видението на кибернетичния механизъм, той беше по-близо до така желаната метаморфоза, отколкото би могъл да бъде в материалния свят и това му даваше сили.

За него това видение не беше само стимул за интелекта му, но и нещо твърде еротично. Докато плуваше във въображаемата

полуорганична машина, гледаше как тупти и пулсира, той стигна до оргазъм, който почувства не само в гениталиите, но и във всяка клетка на тялото си. Наистина не беше подготвен за внезапното сексуално преживяване, за гърчовете на тялото си. Почувства удоволствието силно не само в пениса си. Семето му се пръсна в тъмната, наситена с магнезиеви соли вода.

Няколко минути по-късно часовникът на сензорната камера задейства алармен сигнал. Шедак се върна от съня си в истинския свят на Муунлайт Къв.

11.

Очите на Криси Фостър се приспособиха към тъмнината и тя лесно успя да намери пътя в непознатия терен.

Когато стигна до върха над дерето, мина между два кипариса и пое по пътека, извеждаща на юг от гората.

За миг се поколеба дали да не се покатери сред листата с надеждата преследвачите да минат отдолу, без да я забележат. Не го направи. Ако я подушеха или ако усетеха присъствието ѝ, нямаше накъде да избяга.

Побърза и скоро намери просека между дърветата. Зад тях имаше широка ливада.

Докато тичешком я прекосяваше към дърветата, тя видя голям камион, накичен със светлини като коледна елха, насочил се на юг по околоръстното шосе, почти на километър източно от нея.

Тя изключи възможността да търси помощ от някого на отдалеченото шосе, тъй като повечето от пътуващите бяха непознати, запътени към далечни места, и затова щяха да имат повече съмнения към разказа ѝ от местните хора. Освен това тя четеше вестници и гледаше телевизия — беше чула всичко за серийните убийци, които скитаха в околността, и лесно си представи заглавията с едри печатни букви: „МАЛКО МОМИЧЕ УБИТО И ИЗЯДЕНО ОТ СКИТАЦИ КАНИБАЛИ В КАРАВАНА «ДОДЖ». БИЛА Е СЕРВИРАНА С ЦВЕТНО ЗЕЛЕ И МАГДАНОЗ. КОКАЛИТЕ Ъ СА ИЗПОЛЗВАНИ ЗА СУПА.“

Околоръстното шосе вече беше близо. Така или иначе, тя се беше отказала да търси помощ там, страхуваше се да не я пресрещне Тъкър с хондата си.

Разбира се, уверена беше, че дочу точно три смразяващи писъка от преследвачите. Това означаваше, че Тъкър е изоставил колата и сега беше с родителите ѝ. Дали пък въпреки всичко да не тръгне към околоръстния път?

Докато обмисляше това, преди да хукне през поляната, страховитите писъци пак се понесоха някъде зад нея, все още от

гората, но по-близо. Няколко гласа виеха в хор, като че шайка побеснели псета бяха по петите ѝ.

Кри пристъпи и усети, че пада в нещо, което ѝ се стори като пропаст. Оказа се дълбока канавка, която минаваше през поляната, и детето се претърколи невредимо на дъното.

Гневните викове на преследвачите ѝ станаха по-силни, бяха по-близо. Сега в гласовете им се долавяше жесток глад.

Изправи се на крака и понечи да се изкатери обратно, но внезапно забеляза отвор на канализационна тръба. Беше нова възможност, от която реши да се възползва.

Затича се към отвора. Той беше с диаметър около сто и двацет сантиметра. Ако се наведеше малко, би могла да върви в него. Криси направи само няколко стъпки и спря, прикована от толкова силна воня, че ѝ се повдигна. Нещо се разлагаше в неосветения тунел. Не можеше да го види и слава Богу.

От север долитаха писъци, от които косата ѝ се изправи.

Преследвачите скъсяваха дистанцията и идваха към нея. Нямаше избор, освен да се скрие дълбоко в канала и да се моли на Бога да не я надушат. Без да се колебае повече, хлътна в черния отвор и тръгна по извития под, който се губеше долу под поляната. След пет-шест метра стъпи върху нещо хлъзгаво и меко. Ужасната воня я блъсна в носа с още по-голяма сила и тя разбра, че е настъпила разложен труп.

Повдигна ѝ се, почувства конвулсия в стомаха, но стисна зъби и не повърна. Когато мина покрай гнилата маса, спря за да изтърка обувките си в бетонния под на канала. Както беше с наведена глава и със сгънати колене, си помисли, че прилича на джудже, бързащо към убежището си.

На около двеста метра от мършата Криси спря, клекна и се обърна към входа. През кръглият отвор се виждаше долът, осветен от луната. Видя повече, отколкото очакваше, тъй като навън беше по-светло отколкото в канала.

Всичко утихна.

В тръбопровода стана течение, което отнесе вонята, така че започна да диша по-свободно. Сега въздухът беше пропит единствено от мирис на влага и плесен.

Тишина завладя нощта.

Затаи дъх и се заслуша.

Нищо.

Все още клекнала, започна да мести тежестта си от крак на крак.

Пак тишина.

Колебаеше се дали да се скрие по-дълбоко в канала, но страхът от змии я спря.

Отново пълна тишина.

Къде ли бяха родителите ѝ, Тъкър?

Преди минута бяха близо зад нея, можеха да я хванат.

Отново тишина.

Имаше доста гърмящи змии по крайбрежните хълмове, но в този сезон не бяха много. Дали някакво гнездо гърмящи...

Така се изнерви от продължителната, неестествена тишина, че ѝ се щеше да изкрещи, за да разруши жестоката магия.

Остър писък разчупи тишината. Прокънтят из бетонния тунел, отскочи от стените в лабиринта зад нея, като че преследвачите я приближаваха не само отвън, но щяха да изскочат изпод земята.

Странни сенки се появиха пред отвора на канала.

12.

Сам откри мексикански ресторант през две пресечки от мотела. Ароматът, който долови, обещавахе хубава кухня.

Ресторантът на семейство Перес беше непретенциозен. Представляваше продълговат салон със сепарета покрай стените, маси в средата и кухня в задната част. Семейство Перес имаха добра клиента. С изключение на една маса с два стола, където младата Перес заведе Сам, ресторантът беше препълнен. Сервитьорите бяха облечени в пуловери и джинси. Единствено белите препасани престилки загатваха за униформа.

Сам не поиска гинес, защото в мексикански ресторант не сервираха черна бира, но имаха корона, която би му дошла добре, ако храната е хубава. А тя беше много вкусна, по-вкусна, отколкото можеше да се очаква в малко градче на северния бряг на океана с население три хиляди души. Докато си получи порцията от миди в доматен сос, се убеди, че трябва да се пресели в Муунлайт Къв възможно по-скоро, дори ако се налагаше да обере банка.

След като се наслади на храната, Сам прехвърли вниманието си върху посетителите. Долови някои странни неща.

Салонът беше необичайно тих, въпреки че беше претъпкан. При Перес малко от хората разговаряха оживено. Останалите вечеряха мълчаливо.

След като си наля от току-що сервираната бира, Сам огледа някои от мълчаливо вечерящите. Трима мъже на средна възраст седяха в дясната страна на салона, вторачени в храната си или във въздуха пред тях, като се поглеждаха от време на време, но не обелваха нито дума.

В друго сепаре две двойки тийнейджъри лапаха ордъоври от голяма табла, без да бърборят и без да се смеят, което е характерно за деца на тяхната възраст. До такава степен се бяха съсредоточили в храната, че колкото повече Сам ги гледаше, толкова по-странны му се струваха.

Тук хора от всички възрасти в разнородни групи се бяха съсредоточили в храната си. Те се хранеха с апетит и опитваха всичко: ордьоври, супа, салати и допълнителни блюда. Дъвчеха енергично и веднага щом преглътнеха, бързо налапваха още храна. Някои въобще не затваряха устата си, други преглъщаха с такава сила, че на Сам му се стори, че ги чува. Бяха зачервени и потни, без съмнение от лютите сосове, но никой не възкликна: „Божичко, люти!“ или „Много вкусно!“, или пък някаква закачка към съседа си.

Само малка част от клиентите оживено бърбореха помежду си и спокойно се хранеха, като не забелязваха трескавите движения на останалите.

Обществото в ресторанта на Перес не познаваше добрите маниери на масата. Чревоугодничеството на много от клиентите на ресторанта порази Сам. Той си помисли, че по-изисканите от тях бяха свикнали с простацината на другите, тъй като нееднократно я бяха наблюдавали.

Възможно ли беше студеният морски въздух да засилва апетита до такава степен? Дали някакви особени етнически черти или нескопосаната социална политика в Муунлайт Къв се опълчваше срещу общоприетия етикет?

Видяното в семейния ресторант на Перес приличаше на загадка, достойна за всеки социолог. Сам измести вниманието си от най-лакомите посетители, тъй като поведението им убиваше собствения му апетит.

По-късно, когато плащаше, пак огледа тълпата и този път забеляза, че нито един от посетителите не пиеше бира, текила или друга алкохолна напитка. Пиеха само ледена сода или кока-кола, а някои — мляко. Спокойно би могъл да не забележи въздържанието им, ако не беше полицаи, при това опитен, трениран не само да наблюдава, но и да размишлява.

Спомни си, че в „Найтс бридж“ никой не пиеше алкохол. Коя от етническите или религиозни групи проповядваше отказ от алкохола и поощряваше тези животински маниери и лакомство? Не се сещаше.

Когато допи бирата си и стана да си върви, Сам се утешаваше, че се е раздразнил от някакви селяндури и че тази очевидна лакомия беше присъща само на шепата хора. Все пак от мястото си на последната маса не можеше да види целия салон и всеки един от клиентите. Но когато

се запъти към изхода, подмина маса, на която три привлекателни и добре облечени млади дами гълтаха храната лакомо, без да си продумат, със светнали погледи.

Сам изпита облекчение, когато най-сетне излезе навън и вдъхна свежия нощен въздух.

Запотен както от лютите ястия, така и от топлината в ресторанта, искаше да си свали якето, но не можеше заради кобура под мишницата.

Наслаждаваше се на студената нощ, загледан в мъглата, понесена на изток от лекия постоянен бриз.

13.

Криси ги видя, когато се спуснаха в рова, и за миг ѝ мина през ума, че те ще се изкачат по другата му страна и ще побягнат през поляната в посоката, в която тя искаше да тръгне. После единият от тях се обърна към отвора на канала, фигурата се вмъкна там на четири крака, предпазливо, с дебнеща крачка. Въпреки че детето не можеше да види нищо друго, освен засенчената фигура, трудно ѝ беше да повярва, че това нещо е или някой от родителите ѝ, или оня човек Тъкър.

А какво ли друго можеше да бъде?

След като влезе в бетонния канал, съществото се взря в мрака. Очите му фосфоресцираха.

Криси се запита колко можеше да вижда в непрогледната тъмнина. Едва ли погледът му би могъл да проникне в тъмния тунел до мястото, където се бе свила. Такова зрение би било неестествено.

То се втренчи право в нея.

Кой ли би могъл да каже, че това същество не е свръхестествено? Вероятно нейните родители се бяха превърнали в праисторически вълци.

Обляна в лепкава пот, тя се надяваше вонята от мъртвото животно да прикрие миризмата на тялото ѝ. На четири крака, закрила сребристата лунна светлина, дебнещата фигура бавно тръгна към нея. Криси дишаше леко с отворена уста, за да не издаде присъствието си.

Изведнъж, едва пролазило в тунела, съществото заговори с дрезгав, шепнещ глас и с такава припряност, че думите почти се сляха в дълга верига от срички: „Криси, там ли, там ли си? Ела при мен, ела, ела, искам, искам, нужда, нужда, моя Криси!“

Странният, задъхан глас породил в ума на Криси ужасяващия образ на същество, което отчасти беше гущер, отчасти вълк, отчасти човек. Все пак тя подозираше, че ако го види в действителност, то щеше да изглежда по-потресаващо от представата ѝ за него.

„Искам помощ, искам помогна, ела, ела мене, ела! Ти там ли, там ти, ти?“

Най-лошото беше, че гласът, въпреки ледения си тон, въпреки че беше чужд, беше едновременно познат. Криси разбра, че това е майка ѝ. Да, променена, но все пак беше тя.

Стомахът ѝ се беше свил от страх. И друга болка я прободеше, която не осъзна веднага. После разбра, че я боли от раздялата — липсваше ѝ майка ѝ, искаше майка си обратно. Ако имаше едно от ония сребърни разпятия, които винаги използваша във филмите на ужасите, тя вероятно би излязла напред срещу ужасното нещо и би поискала то да върне майка ѝ, истинската ѝ майка. Това едва ли би помогнало, тъй като нищо в истинския живот не ставаше лесно като във филмите. А и случилото се с родителите ѝ беше много по-странно дори и от появата на чудовища, вампири и демони от ада. Но ако тя имаше разпятие, все пак би опитала.

„Смърт, надушвам мирис, мирис, смърт...“

Съществото, което наподобяваше майка ѝ, долази до мястото, където Криси беше стъпила в разложената хлъзгава маса. Блестящите очи от бледата лунна светлина станаха по-ярки. Съществото видя мъртвото животно.

Откъм отвора на тунела се чу шум от нещо, което скочи в рова. Последва шум от срутени камъни, от стъпки и от друг глас, почти толкова страшен, колкото този на съществото, надвесено над разложеното животно. Гласът отекна в канала:

— Тя е там, нали? Какво намери, какво, какво?

— Умрял чакал.

— Какъв е, какъв?

— Чакал, чакал умрял, мушици, личинки — отвърна първото същество.

Криси ужасно се уплаши, че е оставила следа от маратонките си в разлагащия се труп.

— Криси? — извика второто същество, след като влезе в тунела.

Гласът на Тъкър. Очевидно баща ѝ я търсеше из поляната или в другата част на гората.

И двамата нападатели непрестанно се движеха. Криси ги чуваше как драскат. „Дали имат нокти?“. Сякаш и двамата бяха паникьосани. Не, не точно паника, защото никакъв страх не се долавяше в гласовете им. Бяха тревожни, изпълнени с желание, в екстаз. Някакъв механизъм ги управляваше на все по-бързи обороти, докато останеха без контрол.

— Криси, там ли си, Криси? Там ли е, там, там? — попита Тъкър.

Нещото, прилично на майка й, вдигна глава и се взря право в Криси през неосветения тунел.

„Не можете да ме видите! — молеше се Криси мислено. — Невидима съм.“

Блясъкът в очите на съществото беше намалял. Сега срещу себе си тя виждаше само нещо като две лъскави сребърни монети.

Криси притаи дъх.

— Да ям, трябва да ям — каза Тъкър. — Да вървим, да ядем, да ядем.

Това, което някога беше майка й, отвърна:

— Намери момичето, първо момичето, тогава да ядем, да ядем!

Те сякаш бяха диви животни, които от някаква черна магия бяха добили способността да говорят.

— Горя, горя сега, горя — каза Тъкър тревожно, настоятелно.

Криси се тресеше така силно, че се страхуваше да не я чуят.

Тъкър добави:

— Горя, горещо на поляната чувам малки животни, малки. Има следи, следи. Да идем да ядем, сега... сега.

Момичето затаи дъх.

— Нищо тука, нищо — каза нещото, наподобяващо майка й. — Личинки, мушици, вони, вони. Да вървим да ядем, после търсим нея, търсим, търсим!

Двете същества излязоха от тунела и се изпариха.

Криси се осмели да си поеме дъх.

След като изчака минута, за да се увери, че са си отишли, тя се обърна и тръгна слепешком навътре в канала, превита на две. Сигурно измина около двеста метра, преди да открие това, което търсеше — шахта за оттичане, по-малка от главния канал. Тя се хързулна в нея с краката напред. Щеше да прекара нощта тук. Ако те се върнеха в канала, за да се опитат да я надушат в по-чистия въздух зад разложената мърша, тя щеше да бъде извън въздушното течение в голямата тръба.

Беше въодушевена от неуспеха им да проникнат по-дълбоко — това доказваше, че не бяха свръхсетивни, не бяха нито всезнайковци, нито всевиждащи. Те бяха ненормално силни и бързи, странни и

страшни, но те също допускаха грешки. Момичето помисли, че когато се съмне, шансовете ѝ да се измъкне от гората и да намери помощ, преди да я хванат, са петдесет на петдесет.

14.

Навън на светлината от ресторанта Сам Букър свери часовника си. Беше едва седем. Тръгна да се поразходи по Оушън Авеню, събираше смелост да позвъни на Скот в Лос Анжелис. Мисълта за разговора със сина прогони спомена за странните лакомни клиенти в ресторанта на Перес.

В 7:30 той намери телефонна будка близо до бензиностанция на „Шел“, до ъгъла на алея „Юнипър“ и Оушън Авеню. Използва кредитната си карта, за да проведе междуградски разговор с къщата си в Шери Оукс.

На шестнайсет години Скот си мислеше, че е достатъчно голям, за да се справя с живота сам, когато баща му заминеше по работа. Сам не бе съвсем съгласен и предпочиташе момчето да стои при леля си Една. Но Скот постигна своето, като подлуди леля си, и Сам не искаше да я подлага отново на мъчение.

Нееднократно беше давал инструкции на момчето за мерките за безопасност — да държи всички врати и прозорци затворени, да знае къде са пожарогасителите, да умее да се измъкне от къщата, от която и да е стая, при земетресение или при други обстоятелства.

Беше му показал също как се борава с пистолет. Според Сам Скот беше още малък, за да остава дълго сам и беше добре момчето да бъде подготвено за всичко.

Телефонът звънна девет пъти. Сам тъкмо се канеше да затвори, облекчен донякъде, че разговорът се отлага, когато Скот се обади.

— Ало?

— Аз съм, татко ти, Скот.

— Аха.

Хеви метъл дънеше с всичка сила. Вероятно беше надул така уредбата, че прозорците дрънчаха.

Сам каза:

— Би ли намалил музиката?

— Чувам те — изломоти Скот.

— Обаче аз не те чувам.

— Нищо нямам за казване, каквото и да питаш.

— Моля те, намали го — каза Сам, наблягайки на „моля“.

Скот хвърли слушалката, тя издрънча на шкафчето му. Острият звук раздразни Сам. Момчето намали, но съвсем малко, после каза:

— Да?

— Какво правиш?

— Добре съм.

— Там всичко наред ли е?

— Защо да не е?

— Просто питам.

Вяло му отговориха:

— Ако се обаждаш да провериш дали не събирам купон, не се бой. Сам съм.

Сам преброи до три, стараяйки се да овладее гласът си. Сгъстяващата се мъгла обви стъклената телефонна будка.

— Как беше в училище днес?

— Мислиш, че не съм ходил?

— Знам, че си ходил.

— Нямах ми доверие.

— Имам ти доверие — излъга Сам.

— Мислиш си, че не съм ходил?

— Ходи ли?

— Да.

— Как беше?

— Загубена работа. Същата глупост.

— Скот, моля те, знаеш, че съм те молил да не се изразяваш така, когато разговаряш с мен — каза Сам, съзнавайки че започва да му се кара въпреки желанието си.

— Извинявай. Не се уточних. Същите говна — отвърна Скот, сякаш ставаше дума не за училище, а за Сам.

— Тук природата е хубава — каза Сам.

Момчето не му отговори.

— Гориста хълмове, които се спускат към океана.

— Е, и?

Следвайки съвета на семейния лекар, при който поотделно Скот и той ходеха да се съветват, Сам стисна зъби, пак преброи до три и опита отново.

— Вечеря ли?

— Аха.

— Написа ли си домашните?

— Нямам домашни.

Сам се поколеба и реши да прекрати разпита. Лекарят им, д-р Адамски, би се гордял с неговото търпение.

Отсреща, срещу телефонната будка, осветлението на бензиностанцията „Шел“ изглеждаше като нимб и градът се стопяваше в бързо сгъстяващата се мъгла.

Накрая Сам каза:

— Какво ще правиш тази вечер?

— Слушам си музика.

Понякога на Сам му се струваше, че музиката беше превърнала момчето в неврастеник. Думкацият, френетичен, монотонен звук сякаш беше музика, създадена от компютри, дълго след като човечеството е било заличено от лицето на земята.

След известно време Скот беше изгубил интерес към хеви метъл и беше се влюбил в „Ю ту“, но опростеното им социално послание не го привлече достатъчно. Скоро след това Скот отново се запали по метъла, обаче втория път се влюби в блек метъл, в групите, използващи драматичните послания на сатанизма. В резултат стана много затворен, изолира се, стана прекалено сериозен.

Неведнъж Сам беше искал да счупи плочите на сина си, но беше отхвърлил мисълта като излишна реакция.

Самият той беше на шестнайсет години, когато изгряха „Бийтълс“ и „Ролинг Стоунс“. Родителите му протестираха срещу тази музика и предвещаваха гибел за него и цялото му поколение. Стана достоен човек, независимо от Пол, Джон, Джордж и Ринго и „Ролинг Стоунс“.

Той също не искаше да бъде като родителите си, с ограничено съзнание.

— Е, аз затварям — каза Сам.

Момчето мълчеше.

— Ако се случи нещо, обади се на леля си Една, тя те обича, Скот.

— Аха, разбира се.

— Тя е сестра на майка ти и те обича като собствен син. Ти само й дай възможност. — След още тишина Сам пое дълбоко въздух и продължи: — Аз също те обичам, Скот.

— Аха? Какво означава това? Искаш да ти стана бебенце?

— Не.

— Защото това е глупост.

— Само ти казвам.

Очевидно цитирайки една от любимите си песни, момчето каза:

— „Нищо не е завинаги
и любовта е лъжа —
средство за манипулация.
Няма Бог на небето!“

Щрак.

Сам закачи слушалката на вилката.

Нервността му се изостри, почти го обзе ярост. Искаше да скрита някого, да отмъсти на някого, загдето му беше отнел сина.

Изпитваше болезнено чувство, тъй като обичаше Скот. Отчуждението на момчето го нараняваше. Знаеше, че още не може да се върне в мотела. Не беше готов за сън и перспективата да прекара няколко часа пред „кутията за идиоти“, да зяпа глупави драми и комедии, беше непоносима.

Когато отвори вратата на телефонната будка, талази мъгла нахлуха вътре и сякаш го подканяха да излезе в нощта. Близо час се шля из улиците на Муунлайт Къв, из околните жилищни квартали, където нямаше улично осветление, а дърветата и къщите сякаш плуваха в мъглата, като че ли бяха изтръгнати и мъртви.

Отмина четири пресечки на север от Оушън Авеню по улица „Айсбери“. Сам вървеше бързо, за да забрави яда си, когато чу забързани стъпки. Някой тичаше. Трима, четирима души. Нямаше грешка, ориентираше се по звука, който все пак не беше обичайното шляпане от маратонките на тичащи за здраве хора, а предпазливи и забързани стъпки.

Той се обърна и огледа потъналата в мрак улица.

Стъпките заглъхнаха.

Тъй като полумесецът се беше скрил зад облаците, улицата беше осветена само от светлината от прозорците на къщите, които се гушеха между ели и хвойнови насаждения от всички страни. Кварталът беше солиден, но къщите бяха старомодни и мрачни. Една или две от тях имаха фенери в началото на алеите си, забулени от влажната мъгла.

Доколкото Сам успя да забележи, беше сам на улица „Айсбери“.

Продължи да върви, но съвсем скоро отново чу забързаните стъпки. Обърна се, но пак не видя никой. Този път звукът заглъхна, сякаш бягащите се бяха скрили между къщите.

Вероятно се бяха шмугнали в друга улица. Студеният въздух и мъглата заглушаваха шумовете.

Заинтригуван и предпазлив, тихо се промъкна в нечий двор и се скри в тъмната сянка на огромен кипарис. Огледа се и след около минута забеляза някакви сенки в западната част на улицата. Четири фигури се появиха до ъгъла на една къща. Бягаха гъвкаво като котки. Успя да зърне зловеците им размазани очертания пред снежнобяла къща, преди да потънат в един гъсталак. Всичко стана така бързо, че не забеляза никакви подробности.

„Момчетии — каза си Сам, — играят си зловещи игри.“

Не знаеше защо беше така уверен, че това са деца, сигурно защото нито бързината им, нито поведението им беше като на възрастни. Те или бяха намислили някаква магария срещу омразен съсед, или преследваха Сам. Инстинктът му подсказа, че именно него следят.

Дали малкото градче Муунлайт Къв имаше проблеми с малолетни престъпници?

Във всеки град има няколко лоши момчета. Но в подобно малко градче със селски менталитет малолетните престъпници рядко извършваха тежки престъпления като въоръжени грабежи, изнасилвания или садистични убийства. В провинцията малолетните се забъркваха в кражби на бързи коли, в пиянски гуляи, с жени и дребни, непретенциозни кражби, но не бродеха из улиците на глутници, както връстниците им в големите градове.

Въпреки това Сам се стресна от тази група, изчезнала ненадейно в гъсталака между сенчестия папрат и азалиите от другата страна на улицата, през три къщи от него.

Все пак ставаше нещо в Муунлайт Къв, очевидно предизвикано от малолетни престъпници. Полицията криеше истината за няколко смъртни случая през последните месеци и възможно беше да крие някого, колкото и трудно да беше това. Може би искаше да прикрие деца на влиятелни родители, които бяха излезли от рамките на цивилизованото поведение.

Сам не се страхуваше от тях. Знаеше как да се справи, беше и въоръжен. Щеше да е доволен да даде урок на мамините синчета. Но един скандал с група малолетни хулигани означаваше пристигането на местната полиция. Той предпочиташе да не привлича вниманието на властите, за да не провали мисията си.

Виждаше му се странно да си позволят подобно нападение в гъсто населен квартал. Един вик за помощ ще разтревожи хората и те ще надникнат да видят какво става. Помисли си, че ще се постарее да не извика, за да не привлече вниманието към себе си.

Старата поговорка, която гласеше, че дискретността е за предпочитане пред смелостта, отговаряше точно за случая. Напусна сянката на кипариса и се насочи към неосветената къща зад гърба си. Сигурен, че злосторниците не подозират накъде е отишъл, реши да се измъкне от квартала и да се отдалечи от тях.

Сам стигна до къщата, мина край нея и влезе в един заден двор, където една висяща люлка беше така изкривена от сенките и мъглата, че приличаше на гигантски паяк, протегнал пипала към него в мрака. В края на двора прескочи ограда от железопътна релса, зад която се виждаше тясна алея с канал за поправка на коли.

Отначало имаше намерение да се върне към Оушън Авеню и към центъра на градчето, но реши да смени маршрута.

Пресече тясната задна улица, прехвърли се през друга ниска ограда и се озова в задния двор на къща, разположена на улица, успоредна на „Айсбери“.

Едва беше стъпил на алеята, когато пак чу леки, бягащи стъпки по тротоара.

Преследвачите се промъкваха пак много ловко, но не така предпазливо, както преди. Приближаваха се към пресечката. Усещаше, беше сигурен, че могат да разберат къде е влязъл и че ще се нахвърлят върху него, преди да достигне следващата улица. Инстинктът му подсказа да не бяга, а да залегне.

Наистина беше в добра форма, но беше на четирийсет и две, а те, изглежда, бяха на седемнайсет или по-малко, а всеки мъж на средна възраст, който вярва че може да надбяга младежи, се заблуждава.

Вместо да побегне през друг двор, прелази незабелязано до страничната паянтова врата на близкия гараж с надеждата, че е отворена. Влезе и се озова в непрогледна тъмнина. Затвори вратата след себе си точно когато чу, че четирима от преследвачите се спряха на алеята пред входния портал в другия край на двора. В мрак, като в гробница, Сам опипа вратата за ключалка или за райбер, за да я залости. Не откри нищо.

Чу четиримата да си разменят реплики, но не можеше да разбере какво говореха. Говорът им беше странен и преминаваше в припрян шепот.

Подпря се на вратата и стисна с всички сили бравата.

Настъпи тишина. Сам се вслуша внимателно. Нищо.

Студеният въздух миришеше на грес и прах. Не виждаше нищо, но предполагаше, че една или две коли бяха паркирани тук.

Не се страхуваше, но се чувстваше глупаво. Как се беше забъркал в това? Беше възрастен човек, агент на ФБР, обучен в различни изкуства за самоотбрана, носеше пистолет, с който стреляше отлично, а се криеше от четири хлапета в гараж. Беше се вмъкнал тук, защото действаше по инстинкт. Обикновено се доверяваше на инстинкта си, но това тук...

Чу трескав шум откъм външната врата на гаража. Замръзна на място. Чу шум от драскане върху малката врата, зад която се криеше. Стори му се, че това е само едно от хлапетата. Придърпа още по-яко вратата. Стъпките спряха точно пред него. Задържа дъха си. Мина секунда, две, три...

„Отваряй и изчезвай!“ — мислеше си трескаво Сам.

С всяка изтекла секунда се чувстваше по-глупав и бе на ръба да си изпусне нервите и да нападне момчето. То сигурно щеше да се изплаши и да се развика.

Тогава чу глас от другата страна на вратата на сантиметри от себе си и въпреки че чуваше ясно думите, не разбра смисъла им. Беше постъпил правилно, като се бе доверил на инстинкта си.

Гласът беше тънък, дрезгав, смразяващ и трескавият накъсан говор приличаше на реч на психопат или на наркоман, останал без

дрога.

— Горя, горя... нужда...

Сякаш говореше на себе си и не съзнаваше какво казва, като че ли бе в делириум.

Нещо твърдо застърга от външната страна на вратата. Сам се опита да разбере какво е то.

— Поддържай огъня, да гори, гори... — каза хлапето с тънък, обезумял глас, полушепот, полускимтене, преминаващо в сподавено ръмжене. Не приличаше много на глас на тийнейджър, нито пък на глас на възрастен.

Въпреки студения въздух челото му се покри с капчици пот.

Нещото задраска отново.

Въоръжено ли беше хлапето? С дуло на пистолет ли драскаше по вратата? С острие на нож? Или само с пръчка?

— ...гори, гори...

С нокът?

Това беше налудничаво хрумване. Но си мислеше, че е точно така. В съзнанието му се оформи ясна картина на остри, извити нокти като на орел, които цепеха трески от вратата.

Сам държеше бравата здраво. Пот се стичаше по слепоочията му.

Най-после хлапето напъна вратата. Бравата почти се изкриви в ръцете на Сам, но той не допусна вратата да подаде.

— ...Боже, гори, гори, боже, боли, ооо, боже!

Сега вече се уплаши. Хлапето говореше странни неща. Бълнуването му напомняше дрогиран наркоман, прелетял до Марс, само че беше по-страшно, по-ужасяващо от онова, което фантазираха натъпканите с ангелски прахчета хора. Сам се уплаши, тъй като не знаеше какво има пред себе си.

Хлапето се опита да отвори.

Сам притискаше вратата отвътре.

Долетя припрян, бърз говор:

— ...раздухвай огъня, поддържай огъня...

„Дали ще ме надуши?“ — помисли Сам и внезапното хрумване да мисли за него като за животно беше така реално, както представата му преди малко за драскащи нокти.

Сърцето му биеше силно. Щипеща пот се стече в ъгълчетата на очите му. Мускулите на врата, раменете и ръцете го заболяха силно,

бореше се ожесточено.

След малко нападателят, изглежда, реши, че плячката му не е в гаража. Той се затича покрай сградата към алеята. Докато тичаше, изръмжа глухо с болка, нужда или животинска възбуда. Бореше се с порива да не ръмжи, но не успяваше.

Сам чу тихите котешки стъпки на останалите, забързани към съучастника им. Групата от кой знае какви същества се събра на алеята и дрезгавите им шепнеци гласове издаваха същата ярост, въпреки че сега бяха далеч и той не разбра говора им. Те изведнъж се умълчаха, а после, сякаш бяха част от глутница, реагираща инстинктивно на приближаваща опасност, се понесоха по алеята. Скоро котешките им стъпки утихнаха и нощта отново се смълча като гробница.

Сам стоеше в тъмния гараж и придърпваше бравата дори след като разбра, че нападателите си бяха отишли.

15.

Мъртвото момче лежеше в един открит канал на околоръстното шосе откъм югоизточната страна на Муунлайт Къв. Бялото му като сняг лице беше напръскано с кръв. Мъртвешките му очи, осветени от полицейските прожектори, се взираха, без да мигат в някакъв бряг, много по-далечен от тихоокеанския.

Застанал до един от прожекторите, Ломан Уоткинс погледна към малкото тяло. Пожела си душевни сили, за да може да даде показания за смъртта на Еди Валдоски, защото осемгодишният Еди беше негов кръщелник. Ломан беше учил в горните класове с брата на Еди — Джордж, и беше влюбен платонически в майката на Еди — Нела, от двайсет години. Еди беше изключително хлапе, умно, любопитно, добре възпитано. Беше преди. Но вече... Страхотно насинен, яростно хапан, одран и разкъсан, със счупен врат, той се бе превърнал в куп загниващ боклук, с угаснали сили, лишен от живот.

От неизброимите ужасяващи неща, които Ломан видя през двайсет и една годишния си стаж в полицията, това изглежда беше най-страшното. Най-вече заради личната връзка с жертвата. Гледката на малкия труп обаче почти не му правеше впечатление. Напираха други чувства, като тъга, гняв, но вълнението му беше повърхностно, усещаше го като докосване до риба, закачила плувец в тъмно море. Мъка, която би трябвало да го прободее, не изпитваше.

Бари Шолник, полицаи от новото попълнение на полицейския отряд в Муунлайт Къв, прекрачи канавката и засне тялото на Еди Валдоски.

Стъклените очи на момчето отразяваха светкавицата.

Странно, но неспособността на Ломан да изпитва чувства пораждаше у него страх. Напоследък все повече се плашеше от емоционалното си отчуждение, от нежеланото, но, изглежда, необратимо втвърдяване на сърцето.

Сега беше един от „новите хора“, много по-различен от това, което някога представляваше. На външен вид беше същият — метър и седемдесет и пет, с добродушно лице за човек с такава професия, но в

действителност беше дълбоко променен. Вероятно отличното владение на нервите, точният и аналитичен поглед върху нещата бяха от непредвидените добри страни на промяната. Все пак добре ли беше да не изпитваш чувства, да не изпитваш мъка?

Въпреки че нощта беше хладна, го обля лепкава пот.

Съдебният лекар д-р Ян Фицджералд беше зает на друго място, така че Виктор Калан, собственик на погребална къща „Калан“, заедно с помощника на лекаря помагаша на полицаия Жул Тимерман да огледат терена между канавката и близката гора. Те търсеха улики, оставени от убиеца.

Всъщност те разиграваха театър заради десетината души от близките къщи, събрали се от другата страна на шосето. Дори да намереха улики, никой нямаше да бъде арестуван. Нямаше да има съдебни процедури. Ако откриеха убиеца на Еди, те щяха да го прикрият и да се разправят с него по свой начин, за да скрият съществуването на „New people“ от останалите, които все още не бяха претърпели промяната. Убиецът без съмнение беше „регресиращ“ тип, както Томас Шедак наричаше отклонилите се от предвиденото поведение „нови хора“. Отклонението беше много сериозно.

Ломан се извърна от мъртвото момче. Той тръгна по пътя към къщата на Валдоски, обвита в мъгла, съвсем близо до местопрестъплението.

Не обърна внимание на зяпачите, въпреки че един от тях му подвикна:

— Какво, по дяволите, става тук, шефе?

Това беше селскостопанският район на Муунлайт Къв. Къщите бяха отдалечени една от друга и светлините им мъждукаха далеч. Преди да измине и половината път до къщата на Валдоски и въпреки че беше съвсем близо до полицаите на местопрестъплението, се почувства изолиран. Дърветата, брулени векове от морските ветрове, в нощи много по-неспокойни от тази, се накланяха към пътя и преплетените клони почти докосваха чакълестия банкет, по който вървеше той. Представяше си движещи се фигури в тъмните клони над него и сред мъглата и тъмнината, измежду извитите дънери на дърветата.

Ръката му докосна дръжката на револвера в кобура на кръста.

Ломан Уоткинс беше шеф на полицията в Муунлайт Къв от девет години и през последния месец в неговия район се беше проляла повече кръв, отколкото през последните осем години и единайсет месеца. Беше убеден, че идват по-лоши дни. Имаше чувството, че „регресиралите“ бяха много повече, че представляваха по-голям проблем, отколкото си мислеше.

Изглежда, че регресиралите се бояха от новото си безбрежно бъдеще почти колкото и той.

За разлика от чувства като щастие и мъка, радост и тъга, сега голяят страх беше механизмът за оцеляване, затова сигурно нямаше да изгуби и това чувство, както беше станал студен за другите човешки вълнения. Тази мисъл го изнервяше, както сенките, движещи се сред дърветата.

Дали страхът, чудеше се той, ще бъде единственото ни чувство в този непознат нов свят, който създаваме?

16.

След като похапна с мазен сандвич със сирене, пържени картопки и изпи една леденостудена бира в празното кафе на мотела „Къв Лодж“, Теса Локланд се върна в стаята си, седна на леглото, облегна се на възглавниците и набра телефона на майка си в Сан Диего.

Марион вдигна слушалката при първото позвъняване. Теса се обади:

— Здравей, мамо.

— Откъде се обаждаш, Ти-Джей?

Като дете Теса просто не можеше да реши как предпочита да я наричат — с първото ѝ име, или с презимето ѝ Джейн. Ето защо майка ѝ винаги я назоваваше с инициалите ѝ, сякаш те представляваха някакво име.

— Аз съм в „Къв Лодж“ — обади се Теса.

— Хубав ли е мотелът?

— Най-удобният в града. Тук няма удобства за туристи. Предимството на „Къв Лодж“ е изгледът към океана, други плюсове няма. Горедолу е чисто.

— Ако не е, настоявам да се преместиш веднага.

— Мамо, когато съм някъде, за да снимам филм, знаеш, че невинаги разчитам на лукс. Когато снимах документалния филм за индианците мискито в Централна Америка, ходех на лов с тях и спях в калта.

— Ти-Джей, миличка, никога не казвай пред хора, че си спала в калта. Прасетата спят в калта. Може да обясняваш, че си била сред природата и си спала в палатка. Дори неприятните места могат да се опишат с по-привлекателни думи, ако говориш за тях с чувство за лично достойнство.

— Да, мамо, зная. Само исках да ти кажа, че „Къв Лодж“ не е супер, но е по-добре от въргаляне в калта.

— Нещо като палатъчен лагер.

— Малко по-добре.

И двете се умълчаха за малко.

После Марион каза:

— Дявол го взел, трябваше да бъда при теб.

— Майко, та ти си със чупен крак!

— Трябваше да дойда в Муунлайт Къв веднага щом разбрах, че са намерили Дженис. Ако бях отишла, нямаше да кремират тялото ѝ. Кълна се в бога, нямаше! Щях да ги спра и щях да поискам друга аутопсия от надеждни лекари. Нямаше да е необходимо ти да се намесваш. Не мога да си простя.

Теса се отпусна на възглавниците и въздъхна:

— Мамо, не се измъчвай. Счупи си крака три дни преди да намерят тялото на Дженис. Не можеш лесно да пътуваш сега, не можеше да пътуваш и тогава. Нямах никаква вина.

— Имаше дни, когато един счупен крак не можеше да ме спре.

— Вече не си на двайсет години, мамо.

— Да, знай, че остарях — каза горчиво Марион. — Понякога се замислям за това и се плаша.

— Та ти си само на шейсет и четири, хората не ти дават повече от петдесет и си счупи крака при гмуркане във вода от самолет, така че, за Бога, няма да предизвикаш състрадание у мене.

— Утеха и състрадание, това очаква възрастният родител от добрата дъщеря.

— Ако усетиш, че мисля за тебе като за старица или че се отнасям към тебе със състрадание, можеш да ме сриташ по задника.

— Възможността да срита дъщеря си по задника от време на време е едно от удоволствията в живота на застаряващата майка, Ти-Джей. По дяволите, откъде се взе онова дърво? От трийсет години се гмуркам от самолет и никога не съм скачала върху дърво, и бих се заклела, че нямаше нищо, когато си избрах онова място за скачане.

Теса бе наследила голяма доза непоклатим оптимизъм от баща си, а смелостта ѝ явно беше наследство от майка ѝ.

Теса продължи:

— След като тази вечер се настаних, отидох на брега, където са я намерили.

— Това сигурно е ужасно изпитание за теб, Ти-Джей?

— Ще се оправя.

Когато Дженис загина, Теса беше далеч, странстваше из селските райони на Афганистан, като търсеше факти за геноцида над афганистанския народ и подготвяше документален филм за тази страна. Майка ѝ се беше свързала с нея една-две седмици, след като тялото на Дженис беше изхвърлено на брега при Муунлайт Къв.

Преди пет дни, на осми октомври, тя долетя от Афганистан с гузното чувство, че е закъсняла, без да може да помогне на сестра си. Изпитваше голяма скръб, но това, което каза, беше истина. Тя по-лесно се справяше с мъката.

— Имаше право, мамо. Официалната версия не струва.

— Какво научи?

— Още нищо. Но бях там на пясъка, където се предполага, че е погълнала валиума, откъдето се е хвърлила за последното си плуване и където са я открили два дни по-късно — разбрах, че цялата им версия е измислица. Шестото чувство ми го подсказва, майко. По един или друг начин ще разбере точно какво е станало.

— Внимавай много, момичето ми!

— Ще внимавам.

— Ако... Дженис е била убита...

— Ще внимавам.

— Още повече, ако е така, както мисля, че тамошната полиция има пръст в тази история...

— Мамо, висока съм метър и шейсет и осем, дръзко момиче съм с руса коса, сини очи и с външност, вдъхваща страх, като на чипмънк от Уолт Дисни. През целия си живот съм се борила с външността си, за да ме възприемат насериозно. Жените изпитват майчинско чувство към мен, а мъжете или бащинско чувство, или гледат да ме вкарат в леглото. Много малко хора са по-проницателни и виждат в мен външност, зад която се крие ум, по-голям от този на мравка. Те стават мои приятели. Така че ще използвам външността си, за да се боря срещу това. Никой тук не ме възприема като опасен човек.

— Ще ми се обаждаш ли?

— Разбира се.

— Ако разбереш, че си в опасност, веднага ще се махнеш оттам, нали?

— Ще се оправя.

— Обещай, че няма да останеш, ако е опасно — настоя Марион.

— Обещавам. Но ти трябва да ми обещаеш, че няма повече да скачаш от самолети, поне засега.

— Вече остарях, миличка. Налага се да преследвам цели, подходящи за възрастта ми. Водните ски винаги са ме привличали и твоят документален филм за мотокроса в кален терен издигна мотоциклетизма в очите ми.

— Винаги ще те обичам, мамо.

— Обичам те и аз, Ти-Джей. Повече от самия живот.

— Ще ги накарам да си платят за Дженис.

— Ако има такива, на които си заслужава да отмъщаваш. Просто приеми факта, Ти-Джей, че нашата Дженис я няма, но ти си жива и твоята всеотдайност няма да те подведе.

17.

Джордж Валдоски беше седнал до кухненската маса, покрита с керамични плочки. Макар изхабените му от работа ръце да стискаха здраво чаша с уиски, той не можеше да спре треперенето им.

Когато Ломан Уоткинс влезе и затвори вратата, Джордж дори не го погледна. Еди беше единствената му рожба.

Джордж беше висок, с широк гръден кош и силни рамене. Очите му бяха разположени близо, устните му бяха тънки, чертите на лицето — заострени и въпреки че беше красив, общото впечатление беше на суров и зъл човек. Външният му вид лъжеше, защото всъщност бе чувствителен и говореше любезно и тихо.

— Как си? — попита го Ломан.

Джордж захапа долната си устна и кимна, сякаш да покаже, че ще преодолее този кошмар, но не се осмели да срещне погледа на Ломан.

— Ще отида да погледна какво прави Нела — каза Ломан.

Джордж този път дори не кимна.

Когато Ломан мина през осветената кухня, обувките му заскърцаха по линолеума. Той спря на прага на миниатюрната столова и погледна към приятеля си:

— Ще открием негодника, Джордж! Кълна ти се!

Най-после Джордж вдигна глава от уискито. Сълзи замрежиха очите му, но не им позволи да потекат. Беше горд, твърдоглав поляк, решен да бъде силен духом. Той каза:

— Еди играеше в задния двор привечер, ето точно ей там, откъдето се виждаше от всеки прозорец. Когато Нела го повика за вечеря, вече се беше стъмнило. Не отговори и не се беше обадил. Решихме, че е отишъл при някое от съседските деца, без да ни пита, както обикновено правеше.

Джордж беше вече разказвал всичко това много пъти, но сякаш трябваше да го повтаря, като че повторението щеше да изтрие уродливия факт за смъртта на Еди, както десет хиляди завъртания на

една аудиокасета изтриват записа ѝ и оставят само съскащ, призрачен шум.

— Започнахме да го търсим, не го намерихме, но не се изплашихме в началото. Постепенно се разтревожихме. После се изплашихме, а аз се наках да ти звъня за помощ. Тогава го открихме, мили Господи Исусе, така разкъсан в канавката.

Той въздъхна дълбоко, после още веднъж и задържаните сълзи потекоха по лицето му.

— Какво е това чудовище, което ще грабне детето, ще го отмъкне някъде, ще извърши това, после с необикновена жестокост ще го върне тук, ще го остави на видно място, за да го намерим? Така ще да е станало, защото, ако беше наблизко, щяхме да чуем писъци. Взел го е, сторил му е това и го е върнал, за да го открием ние. Що за човек е това, Ломан? За Бога, що за човек?

— Психар — отвърна Ломан и в това имаше много истина. „Регресиралите“ бяха психари. Шедак беше дал наименование на състоянието им — психоза, свързана с метаморфното им състояние.

— Вероятно наркотици — добави той, като излъга.

Наркотиците или конвенционалните, нелегални лекарствени препарати нямаха нищо общо със смъртта на Еди. Ломан се чудеше на себе си колко лесно беше да лъже сега, да мами един близък приятел — нещо, което преди не умееше да прави.

Само „изостаналите хора“, както класифицираше Шедак нормалното общество, смятаха лъжата за нещо безнравствено. „Новите хора“ нямаха нужда от морални норми, защото те трябваше да се подчинят на нови изисквания, целящи максималното им себеотдаване и които ще бъдат единствените морални ценности.

— Тази страна е прогнила, гъмжи от гнили наркомани, без цели и морал, със стремеж за съмнителни удоволствия. Те са наследени от свободното възпитание. Този тип е бил друсан, а аз ти се кълна, че ще го хвана.

Джордж отново погледна уискито си. Пийна си малко.

Тогава, говорейки повече на себе си отколкото на Ломан, каза:

— Еди играеше в задния двор привечер, точно ей тук, в задния двор, виждаше се от всеки прозорец... — гласът му секна, без да довърши изречението.

Неохотно Ломан се качи горе в голямата спалня, за да види Нела.

Тя лежеше в леглото, облегната на възглавници, а д-р Джим Уърти седеше на стол до нея. Той бе най-младият от тримата лекари в Муунлайт Къв, само на трийсет и осем години, енергичен мъж със старателно подстригани мустачки и склонност към цветни вратовръзки.

Лекарската му чанта лежеше на пода в краката му. На врата му висеше слушалка. Той пълнеше необикновено голяма спринцовка от литрова бутилка със златиста течност. Уърти се обърна и погледна Ломан. Очите им се срещнаха, но нямаше нужда да разговарят.

Дали беше чула тихите стъпки на Ломан, или някакво чувство ѝ бе подсказало, че той идва, но Нела Валдоски отвори очи, зачервени и подути от плач. Тя все още беше красива жена, със златиста коса и изваяни черти. Когато произнесе името му, устните ѝ се отпуснаха и потрепераха:

— О-о, Ломан!

Той заобиколи леглото, застана срещу д-р Уърти и взе протегнатата ѝ ръка. Беше лепкава, студена и трепереща.

— Давам ѝ успокоително — каза Уърти. — Трябва да отпочине, да поспи, ако може.

— Не ми се спи — каза Нела. — Не мога да спя. Не и... не и след това... никога след това.

— Спокойно — каза Ломан, разтривайки леко ръката ѝ. Той седна на крайчеца на леглото. — Остави на д-р Уърти да се погрижи за тебе. Това е за твое добро, Нела.

През половината от живота си Ломан беше влюбен в тази жена, съпруга на най-добрия му приятел, но, разбира се, не беше предприемал нищо. Винаги се утешаваше, че това просто е една платонична любов. Сега, когато я наблюдаваше отблизо, се увери, че е изпитвал и страст към нея.

Странното беше, че сега само си спомняше за предишните си чувства към нея. Любовта, страстта и меланхоличното му трепетно желание бяха избледнели, както повечето от човешките му чувства. Още съзнаваше какво бе чувствал към нея преди, но спомените му сякаш бяха друга негова част, която се беше откъснала от него, както духът се отделя от тялото.

Уърти постави пълната спринцовка на нощното шкафче. Той откопча и нави нагоре единия ръкав на блузата на Нела, завърза

стегнато гумен маркуч около ръката ѝ, за да изпъкне вената. Докато лекарят търкаше ръката на Нела с памук, напоен със спирт, тя попита:

— Ломан, какво ще правим?

— Всичко ще бъде наред — каза той, гладейки ръката ѝ.

— Не. Как можеш да говориш така? Еди е мъртъв. Беше толкова сладък, толкова малък, а вече го няма. Вече нищо няма да бъде същото.

— Съвсем скоро ще се почувстваш по-добре — увери я Ломан.

— Още преди да усетиш и мъката ще ти премине. Няма да скърбиш както сега. Обещавам ти, няма.

Тя премигна и го изгледа, сякаш ѝ говореше глупости, без да подозира какво ще се случи с нея.

Уърти заби спринцовката в ръката ѝ.

Тя трепна.

Златистата течност се изцеди от спринцовката в кръвта ѝ.

Тя отново затвори очи и тихо заплака, но не от болка, а от мъка за загубата на сина си.

Сигурно е по-добре човек да не го е грижа, да не обича до такава степен, помисли си Ломан.

Спринцовката се изпразни. Уърти изтегли бавно иглата.

Ломан пак срещна погледа на лекаря.

Нела потрепери.

За промяната бяха нужни още две инжекции и някой трябваше да остане при Нела през следващите четири-пет часа не само за да ѝ инжектира препарата, но и да следи да не се нарани по време на конверсията. Превръщането в нов човек не беше съвсем безболезнено.

Нела потрепери още веднъж.

Уърти наклони главата си и светлината падна под ъгъл върху очилата му, превръщайки стъклата в огледала, които скриха очите и му придадоха необичайно ужасяващ вид.

Нови тръпки, този път по-продължителни и по-силни, преминаха през тялото на Нела.

Джордж Валдоски се появи на вратата и попита:

— Какво става тук?

Ломан беше съсредоточил вниманието си изцяло върху Нела и не чу стъпките на Джордж. Той скочи и пусна ръката ѝ.

— Лекарят каза, че тя има нужда от...

— За какво е тази конска игла? — попита Джордж, сочейки огромната спринцовка. Всъщност самата игла беше с най-обикновен размер.

— Успокоително — отвърна д-р Уърти. — Тя има нужда от...

— Успокоително? — прекъсна го Джордж. — Май си и сложил волска доза.

Ломан се намеси:

— Виж сега Джордж, лекарят знае какво да...

Нела, легнала на леглото, попадна под въздействието на инжекцията. Тялото ѝ изведнъж се скова, ръцете ѝ се свиха в стегнати юмруци, тя стисна зъби и челюстните ѝ мускули се издуха. Вените на слепоочията и на шията ѝ се подуха и се виждаше как пулсират, пулсът ѝ се ускори. Очите ѝ се замрежиха и тя премина в царството на странна полусветлина, което представляваше Промаяната. Тя не беше нито в съзнание, нито в безсъзнание.

— Какво ѝ става? — поиска да разбере Джордж.

С отворени в болезнена гримаса устни Нела процеди през стиснатите си зъби странен, ръмжащ звук. Тя изопна неестествено тялото си като дъга и само раменете и петите и докосваха леглото. Изглеждаше изпълнена с бясна енергия и като че ли щеше да се пръсне всеки момент. След това се отпусна на леглото, потрепери по-силно отпреди и започна да се поти обилно.

Джордж погледна първо Уърти, след това Ломан. Ясно разбра, че нещо не е наред, но още не знаеше каква беше причината.

— Спри — Ломан измъкна пистолета си, когато Джордж понечи да се измъкне заднешком в коридора. — Ела тук, Джордж, и легни до Нела.

Джордж Валдоски замръзна на мястото си до вратата, втренчен, невярващ в пистолета.

— Ако се опиташ да избягаш — каза Ломан, — ще се наложи да те застрелям, а аз не искам да сторя това.

— Ти няма да стреляш — каза Джордж, разчитайки на дългогодишното им приятелство.

— Не, ще стрелям — отвърна студено Ломан. — Ще те убия, ако е нужно, и ще измислим нещо, което няма да ти хареса. Ще кажем, че си излъгал, че сме намерили доказателства, че ти си този, който е убил Еди, че си убиец на собствения си син в изблик на сексуална лудост.

Ще кажем, че когато сме разбрали, ти си сграбчил револвера ми. Сбили сме се и си бил застрелян. Случаят е приключен.

Тази заплаха, изречена от човек, който му беше близък приятел, беше така потресаваща, че Джордж се стъписа. Върна се в стаята и каза:

— Ще разкажеш на всички, че аз... аз съм сторил онези ужасни неща на Еди? Какво вършиш, Ломан? Какво, по дяволите, правиш? Кой... кого защитаваш?

— Лягай на леглото — заповяда Ломан.

Д-р Уърти подготвяше друга спринцовка за Джордж.

Нела трепереше непрекъснато, гърчейки се. Пот се стичаше по лицето ѝ, косата ѝ беше мокра и разрошена. Очите ѝ бяха отворени, но нищо не виждаше. Гледаше някъде извън стаята или навътре в себе си. Ломан не си спомняше ясно как бе преживял Промяната, но помнеше, че бе имал ужасни болки.

Джордж Валдоски неохотно отиде към леглото и попита:

— Какво става, Ломан? Исусе, какво става? Какво не е наред?

— Всичко е наред — успокои го Ломан. — Това е за добро, Джордж. Наистина за добро.

— За чие добро? Какво, за Бога...

— Лягай долу, Джордж. За добро е — каза Ломан.

— Да, за добро е — потвърди д-р Уърти, вече напълнил спринцовката от друга бутилка със златиста течност.

— Наистина е за добро — каза Ломан. — Имай ми доверие.

Той направи знак на Джордж с пистолета, подканвайки го да легне, и му се усмихна окуражително.

18.

Къщата на Хари Талбот беше старомодна постройка с множество големи прозорци. Намираше се на три пресечки от центъра на Муунлайт Къв, откъм източната страна на Конкистадор Авеню, наречен така, защото преди векове в този район са лагерували испанските завоеватели заедно с католически мисионери. Понякога Хари сънуваше, че той е един от завоевателите, нахлуващи на север към неизвестните територии, и този сън винаги му се нравеше, тъй като в опасните си авантюри никога не седеше в инвалидния си стол.

По-голямата част от Муунлайт Къв беше застроена върху залесени хълмове, а къщата на Хари се издигаше над Конкистадор Авеню. Беше идеална наблюдателница, сякаш построена за човек, чиято основна дейност е наблюдението на неговите съграждани. От стаята си на третия етаж виждаше почти всяка улица между Конкистадор Авеню и залива — Джунипър Лейн, Серра Стрийт, Рошмър Стрийт, Сайпръс Лейн, както и пресечките, които бяха на изток. На север виждаше част от Оушън Авеню и още по-нататък.

Разбира се полезрението щеше да бъде по-ограничено, ако къщата му не беше с един етаж по-висока от заобикалящите я сгради и ако той не притежаваше мощен телескоп и силен бинокъл.

В понеделник вечерта на 13 октомври, както винаги, Хари беше на обичайното си място, виращ се през телескопа. Високият му стол беше така приспособен, че да не се преобърне, когато се прехвърляше от инвалидната количка на него и обратно. Имаше също и колани като тези в автомобилите, които му даваха възможност да се навежда към телескопа, без опасност да се хлъзне и да падне.

Тъй като левият крак и лявата му ръка бяха съвсем безжизнени, а десният беше много слаб, за да го издържи и понеже разчиташе само на дясната си ръка, която благодарение на Бога виетнамците му бяха пощадили, дори прехвърлянето от един стол на друг беше тежка задача. Но усилието си струваше, защото Хари Талбот с всяка изминала година живееше все повече само с бинокъла и телескопа си.

Кацнал на специалния си стол, понякога почти забравяше, че е инвалид, тъй като по свой начин вземаше участие в живота.

Любимият му филм беше „Прозорец към задния двор“ с Джими Стюърт. Беше го гледал може би стотина пъти.

В момента телескопът беше фокусиран върху задната страна на погребална къща „Калан“. Намираше се източно от Джунипър Лейн, паралелна на Конкистадор Авеню. Погребалната къща имаше заден вход, който излизаше на Джунипър Лейн, и Хари добре виждаше ъгъла на гаража, в който беше паркирана катафалката, и входа на близкото крило, където трупове са балсамираха и подготвяха за погребения или се кремираха.

През последните два месеца беше забелязал странни неща в „Калан“. Тази вечер обаче нямаше необикновена суетня.

— Мууз?

Голямото куче се надигна от дрямката си в ъгъла и тихо дотича през полутъмната стая до Хари. То беше едър, черен лабрадор, почти невидим в тъмното. Зарови нос в десния крак на Хари, който той все още чувстваше донякъде.

Хари потупа кучето по гърба:

— Бягай за бира, стари друже.

Мууз беше куче, обучено от фирмата „Другари на човека“, и с удоволствие изпълняваше поръчките. То забърза към малък хладилник в ъгъла, който се използваше в магазини и ресторанти, защото се отваряше с педал.

— Там няма — каза Хари. — Забравих да сложа пакета от кухнята този следобед.

Кучето беше разбрало, че в хладилника няма бира. То изтича в коридора и ноктите му зачаткаха по полирания под. В стаите нямаше килими, за да може инвалидният стол да се движи по-лесно. В коридора кучето подскочи и удари копчето на асансьора с лапа. Почти веднага шумът на идващата кабина изпълни къщата.

Хари насочи отново вниманието си към задния двор на погребалното бюро.

Мъглата се движеше на талази из града, някъде гъста като пелена, на други места разкъсана. Но дворът се осветяваше и той виждаше добре. Телескопът създаваше илюзията, че е застанал между двете тухлени кули в началото на алеята. Ако нямаше мъгла, той би

могъл да види и нитовете на металната врата към стаята за балсамиране и кремиране.

Зад него вратата на асансьора се отвори. Чу Мууз да влиза вътре и да слиза към първия етаж.

Отегчен от гледката при „Калан“, Хари бавно насочи телескопа наляво към голямото празно място, непосредствено до погребалната къща.

Като нагласи фокуса, огледа празното място, след което го прекоси с поглед и насочи тръбата към имението „Госдейл“, западно от Джунипър, и по-конкретно вътре в голямата столова.

Със здравата си ръка отвинти окуляра, сложи го на висока метална маса до стола си, бързо го подмени с друг и гледката в столовата на Госдейлови стана ясна. Понеже мъглата изтъняваше, той сякаш беше застанал на верандата им и надничаше през прозореца, такова беше качеството на телескопа му. Херман и Луиз Госдейл играеха пинокъл със съседите си Дан и Вера Кайзер, както всяка вечер в понеделник и понякога в петък.

Асансьорът стигна до първия етаж, моторът престана да вие и къщата стана отново тиха. Мууз сега беше два етажа по-долу, забързан по коридора към кухнята.

При съвсем ясна нощ, когато Дан Кайзер седеше с гръб към прозореца под подходящ ъгъл, Хари понякога виждаше козове в ръката му. Няколко пъти се изкушаваше да се обади на Херман Госдейл и да му назове картите на противника, дори да му даде съвет как да го измами.

Но той не смееше да издаде страстното си занимание. Саята, която му служеше за наблюдателница, винаги беше затъмнена, за да участва незабележимо в личния живот на хората. Ако знаеха, едва ли биха го разбрали. Поначало хората със здрави крайници бяха скептично настроени към инвалидите. Лесно свързваха нарушеното равновесие на крайниците с хармонията на мисълта. Биха го приели за човек, който си навира носа навсякъде, за махленска клюкарка.

Това не беше истина. Хари Талбот беше съставил строги правила за удоволствието си с телескопа и бинокъла и страстно се придържаше към тях. Например никога не гледаше, ако се събличаше жена.

Арнела Скарлати живееше срещу него, три врати по на север и веднъж, без да иска, той откри, че тя прекарваше някои от вечерите си

в стаята или пък слушаше музика съвсем гола. Палеше само една малка нощна лампа и дърпаше само леките прозрачни пердета. Винаги се разполагаше далече от прозореца и нямаше защо да дърпа винаги пердетата. Всъщност никой без техниката на Хари не можеше да я види. Арнела беше прекрасна. Дори през лекото перденце и на слаба светлина превъзходното ѝ тяло се бе открило веднъж пред Хари. Удивен от голотата ѝ, закован на място от учудване от сексапилното ѝ едрогърдесто дългокрако тяло, не бе отместил поглед може би минута. Тогава еднакво разгорещен от смущение и желание, той беше отместил далекогледа от нея. Въпреки че Хари не беше имал жена повече от двайсет години, той никога не погледна вече в стаята на Арнела.

Много утрини поглеждаше през страничния прозорец на кухнята ѝ на първия етаж и я наблюдаваше, когато закусва, изучавайки съвършените ѝ черти, докато пиеше сок и ядеше кифла или препечена филия и яйца. Беше по-хубава, отколкото му стигаше речниковият запас да я опише, а от това, което беше чул за нея, изглежда, беше и добра жена.

Донякъде беше влюбен в нея, както момчето обича учителка, до която никога не може да се докосне, но несподеляната любов не беше достатъчно извинение да гали с поглед голото ѝ тяло.

При подобни, не съвсем удобни сцени той извърещаше бинокъла от прозорците и на други съседни. Гледаше ги как се карат, как се смеят, хранят, играят на карти, нарушават диети, мият чинии и извършват безброй други дела от ежедневието си, но не с цел да ги проучва или да ги окаля. Не се радваше и на някакво евтино удоволствие. Искаше да участва в живота им, да общува с тях, макар и по този начин, да бъде семейство с тях. Желаше мисълта му за тези хора да го вълнува и радва и така Хари се чувстваше по-пълноценен.

Асансьорът пак забръмча. Мууз явно беше влязъл в кухнята, беше отворил една от четирите врати на хладилника с педала и беше измъкнал една студена кутия бира. Сега се връщаше от първия етаж, захапал кутията.

Хари Талбот беше стаден хомосапиенс и когато се върна от войната само с един здрав крайник, беше посъветван да се настани в пансион за инвалиди, където щеше да бъде сред хора и в грижовна атмосфера.

Лекарите му обясниха, че няма да бъде приет в света на здравите хора. Казаха му, че ще срещне несъзнателна жестокост, изразена в мълчаливо отдръпване, която ще го нарани.

Но Хари беше с независим характер, който надделяваше над стадното му чувство, и изгледите да живее в пансион в компанията на инвалиди и надзиратели, бяха по-лоши, отколкото пълната липса на компания. Сега съжителстваше с Мууз, идваха му малко гости, освен домакинята г-жа Хансбук, от която винаги криеше телескопа и бинокъла в шкафа на спалнята си.

Много от предсказанията на неговите лекари ежедневно се сбъдваха, но те не знаеха за способността на Хари да намира утеха и чувство за принадлежност, като участваше в живота на съседите си, наблюдавайки ги.

Асансьорът стигна до третия етаж. Вратата се отвори и Мууз зашляпа към стаята, право при Хари.

Телескопът стоеше върху количка с колела и Хари го бутна встрани. Той се пресегна и погали кучето по главата. Взе студената бира от муцуната на лабрадора. Мууз предвидливо я беше захапал откъм долната ѝ част. Хари постави кутията между безжизнените си крака, взе малко фенерче от масата и освети кутията, за да се увери, че това беше бира, а не диетична кола.

Това бяха двата вида питиета, които кучето беше обучено да носи и повечето пъти схващаше разликата между думите „бира“ и „кока-кола“ и можеше да помни това през целия път до кухнята. Понякога по пътя забравяше и се завръщаше не с това, което трябва. Още по-рядко носеше странни предмети, които нямаха нищо общо със зададената му команда, например чехъл. Два пъти донесе вестник, неотворена кесия бисквити за кучета. Веднъж донесе твърдо сварено яйце така майсторски, че черупката бе останала здрава. Най-странныят предмет беше четка за тоалетната чиния. Когато сбъркваше, при втория опит Мууз улучваше.

Хари беше разбрал отдавна, че кучето много често нарочно му носеше други неща. Близкото му приятелство с Мууз го беше убедило, че на кучетата им е присъщо чувство за хумор.

Този път без да греша, без да се шегува Мууз донесе онова, което му бяха поръчали. Хари ожадня още повече, като видя бирата.

— Добро момче, добро, добро куче! — погали го той.

Мууз изскимтя щастливо. Той застана мирно в тишината до стола и очакваше да го изпратят по друга задача.

— Върви, Мууз, легни долу. Добро куче.

Разочарован, лабрадорът се свря в ъгъла и се сви на пода, а господарят му отвори кутията бира и отпи голяма глътка.

Хари остави бирата и нагласи телескопа. Пак започна да изследва нощта, околността и голямото си семейство.

Рай Чанг, собственик на единствения в града магазин за електроника и телевизионни апарати, разхождаше кучето си Джек, златисто гонче. Те се движеха бавно и Джек душеше всяко дърво на тротоара — избираше подходящо място да се облекчи.

Спокойствието и фамилиарността на този пейзаж се нравеха на Хари, но душевното му равновесие се наруши, когато насочи вниманието си към прозореца на Симпсънови.

Ела и Денвър Симпсън живееха в кремава къща с цигли от другата страна на Конкистадор Авеню, малко по на север, точно зад старото католическо гробище. Тъй като нищо в гробището, с изключение на един изсъхнал дънер, не пречеше на Хари да наблюдава имението на Симпсън, той успя да види, макар и под ъгъл, всички прозорци от двете страни на къщата.

Фокусира върху осветената къща. Точно когато образът в окуляра се превърна от цапаница в контрастна картина, той забеляза Ела Симпсън да се боришка със съпруга си, който я притискаше към хладилника. Тя се извиваше в ръцете му, драскаше с нокти лицето му и пицеше.

Тръпка премина през болния гръбначен стълб на Хари.

Веднага разбра, че онова, което ставаше в къщата на Симпсън, беше свързано с други смущаващи неща, видени от него напоследък.

Денвър беше началник на пощата в Муунлайт Къв, а Ела ръководеше успешно козметичен център. Те бяха в средата на трийсетте, една от малкото двойки местни съпрузи цветнокожи и доколкото Хари знаеше, имаха щастлив брачен живот. Физическият им конфликт беше толкова необичаен, че се налагаше да го свърже със скорошните, необясними и зловещи събития, видени от Хари неотдавна.

Ела се отскубна от Денвър, успя да направи само една стъпка встрани от него, преди той да я удари с юмрук. Ударът попадна

встрани от шията ѝ. Падна лошо.

Мууз, излегнал се в ъгъла, забеляза, че господарят му се раздвижи напрегнато. Кучето вдигна глава и изскимтя.

Приведен, Хари видя че двама души излизат от кухнята на Симпсън, която не виждаше добре. Въпреки че не бяха в униформа, той ги разпозна като полицаи от Муунлайт Къв — Пол Хоуторн и Рийз Дорн. Присъствието им потвърди интуитивното му чувство, че това съставляваше част от странния сбор от престъпления и конспирации, за които беше научил много през последните няколко седмици. Не за пръв път молеше Бога да разбере какво става в спокойния малък град. Хоуторн и Дорн вдигнаха Ела от пода и я стиснаха здраво. Имаше вид на замаяна, зашеметена от удара, нанесен от съпруга ѝ.

Денвър беше започнал да разговаря с Хоуторн или с Дорн, или с жена си — не можеше да види точно с кого. Лицето му беше изкривено от такава силна ярост, че на Хари му се смръзна кръвта.

Трети човек се появи и забърза към прозореца, за да дръпне сенника.

Дебел пласт мъгла запълзя откъм океана.

След минута в стаята на втория етаж на къщата на Симпсънови се появи светлина. Хари моментално насочи телескопа към прозореца на спалнята. Въпреки гъстата като сметана мъгла той видя Хоуторн и Дорн да носят Ела към стаята на горния етаж. Хвърлиха я върху огромното легло.

Денвър и д-р Фиц влязоха в стаята след тях. Докторът постави черната си кожена чанта на нощното шкафче. Денвър дръпна пердетата на предния прозорец, който гледаше към Конкистадор Авеню, след това отиде до прозореца с изглед към гробището, наблюдаван от Хари. Денвър надзърна навън и Хари получи неприятното чувство, че човекът го е видял, макар че те бяха през две пресечки от него.

Същото чувство беше обхващало Хари при други случаи, когато говореше очи в очи с някои хора, преди да започнат тези странни случки в Муунлайт Къв. Макар да знаеше, че Денвър не може да го види, все пак беше изплашен. След това началникът на пощата спусна и тези пердета, но не както трябва и остави пролука от два-три сантиметра.

Треперещ от вълнение и мокър от пот, сега Хари сменяше окуляр след окуляр, регулирайки мощността на телескопа, докато най-сетне

успя да надникне в стаята. Сякаш не беше пред прозореца, а зад него, застанал в голямата спалня зад пердетата.

Гъстите талази на мъглата се плъзнаха на изток и гледката пред Хари се откри по-ясно. Ела Симпсън се мятеше на леглото, но Хоуторн и Дорн я държаха за краката и ръцете.

Денвър беше хванал жена си за брадичката и напъха нещо като бродирана кърпичка или парче бял плат в устата ѝ.

Хари зърна за момент лицето на жената, докато тя се бореше със своите нападатели. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

— О, по дяволите!

Мууз стана и дойде до него.

Докато Ела отчаяно се боричкаше, полата ѝ се вдигна над кръста. Копчетата на зелената ѝ блуза се разхвърчаха. Въпреки това сценката не подсказваше, че ще я изнасилват. Нямаше намек за сексуално напрежение. Това, което ѝ правеха, беше може би още по-заплашително и по-жестоко. Може би по-странно от изнасилване.

Д-р Фиц отиде до леглото и закри гледката. Той вдигна бутилка кехлибарена течност и напълни спринцовка от нея.

Правеха инжекция на Ела.

Но каква?

И защо?

19.

След разговора с майка си в Сан Диего, Теса Локланд седна на края на леглото в мотела и се загледа в някакъв документален филм по Пи Би Ес. На глас разкритикува работата с камерата, композицията на кадрите и други страни на предаването, когато изведнъж се усети, че си говори сама. Продължи въображаемата игра, като имитираше различни филмови критици, повечето надути и претенциозни. Шегуваше се и със себе си и излезе смешно. Теса се забавляваше, но фактът, че си говори сама, на глас, беше ексцентричен дори за човек като нея, който не спазваше условностите. Мястото на „самоубийството“ на сестра ѝ я беше разстроило. Търсеше утеха в шегата, но понякога дори бликащото чувство за хумор на Локландови не можеше да помогне.

Изгаси телевизора и взе съда за лед от бюрото. Потърси дребни монети, излезе, като остави вратата отворена и тръгна към машината за лед и сода на другия край на коридора.

Бутна тежката обезопасена срещу пожар врата и излезе на стълбищната площадка, където се намираха машината за лед и автоматът за разхладителни напитки. Напитки можеше да си купи, но замразителят беше повреден. Трябваше да си вземе лед от първия етаж. Слезе по стълбите, стъпките ѝ отекваха самотно, като че ли обикаляше мрачните коридори на изоставена къща, населена с призраци.

Не откри това, което търсеше, където предполагаше, че е. Указание, закачено на стената, я отпрати чак в северния край на първия етаж.

Когато посегна да отвори вратата към коридора на първия етаж, ѝ се стори, че чу вратата на горната площадка да се отваря. Това беше първият знак, че не е единственият гост в мотела. Това място изглеждаше запустяло.

Озова се в коридора на долния етаж, застлан с безвкусни оранжеви пътеки. Би предпочела да е по-състоятелна, за да отсяда в по-уютни хотели. Но този беше единственият мотел в Муунлайт Къв,

така че дори евентуалното ѝ богатство не би я спасило от ослепителния оранжев цвят.

Там машината за лед работеше. Напълни съдчето си и тогава отново чу шум откъм стълбището. Чу вратата на стълбите да се отваря с продължително изскърцване.

Отиде до автомат за безалкохолни напитки, за да си вземе кола, като очакваше да види някой да слиза от втория етаж. Едва след като пусна трета монета в автомата, усети, че имаше нещо тайнствено в начина, по който горната врата се отвори — продължително изскърцване, като че някой знаеше, че пантите не бяха смазани и се опитваше да отвори безшумно.

С пръст върху бутона за безалкохолна кола Теса все още се колебаеше, като напрегнато се вслушваше.

Нищо.

Хладна, мъртва тишина.

Тя се почувства точно така, както по-рано на брега, когато чу странния далечен звук. И сега, както тогава, кожата ѝ настръхна.

Дойде ѝ безумната идея, че някой стои на площадката горе и държи вратата отворена. Изглежда, очакваше да натисне копчето така, че шумът от автомата да заглуши шума, издаден от него.

Много еманципирани жени не биха си признали уплахата и биха се засрамили от треперенето си. Обаче Теса добре се познаваше. Не се поддаваше на истерия или параноя и нито за миг не се усъмни, че всичко, което беше чула или усетила е наистина, а не някаква изострена от смъртта на Дженис чувствителност. Беше сигурна, че на горната площадка има скрита враждебна сянка. Вместо да натисне бутона за кока-кола и да вземе леда, тя се шмугна бързо и безшумно в коридора на първия етаж.

Окото ѝ улови движение в другия край на коридора. Някой също крадешком се измъкваше през другата врата. Зърна само неясна сянка — беше на прага и всеки момент щеше да се скрие от погледа ѝ.

Вратата леко се затвори след тайнствените преследвачи.

Бяха поне двама души. Предположи, че са мъже, а не жени.

На втория етаж несмазаните панти изскърцаха едва уловимо. Търпението на този, който я причакваше до нейната стая, навярно се беше изчерпало и той вече не се прикриваше.

Теса не можеше да влезе в коридора. Щяха да я притиснат от двете страни.

Въпреки че можеше да изпищи за помощ и да подплаши тези хора, тя се поколеба, тъй като осъзнаваше, че мотелът може да е точно толкова пуст, колкото изглежда. Писъкът може би нямаше да ѝ помогне, а по-скоро преследвачите ѝ щяха да разберат, че знае, че са там и повече няма защо да се крият.

Някой крадешком слизаше по стълбите над нея.

Теса тръгна към източната врата и хукна в мъгливата нощ към рецепцията на мотела.

Офисът бе отворен, окъпан в разтворените в мъглата цветове на розови и жълти неонов светлини, а мъжът зад гишето беше същият, който я беше регистрирал в мотела преди часове. Беше висок, леко напълнял, около петдесетте, гладко избръснат, добре подстриган, обут в измачкани кафяви кадифени панталони и зеленикав пуловер. Той остави списанието, намали музиката, стана и недоумяващо я слушаше, докато тя, почти останала без дъх, му разказа какво се беше случило.

— Е, това не е големият град, мадам — каза той, когато Теса млькна. — Муунлайт Къв е мирно градче. Тук няма защо да се боите от такива неща.

— Но точно това стана — наблегна тя, нервно поглеждайки навън към обляната от неона мъгла.

— О, сигурен съм, че сте видели и чули някой, но сте се уплашили напразно. Наистина имаме няколко други гости. Точно тях сте чули и видели и те вероятно са отишли за кола или лед, както и вие — бащински усмихнат, обясняваше служителят. — Това място изглежда малко призрачно, когато няма много гости.

— Чуйте, господин...

— Куин. Гордън Куин.

— Чуйте, господин Куин, въобще не беше така. — Теса се почувства малко глупаво.

— Не бих могла да объркам обикновените гости със злосторници. Не съм истерична жена. Тези момчета нямаха добри намерения.

— Е, добре. Струва ми се, че грешите, обаче нека да погледна. — Куин излезе през вратичката на гишето.

— Просто така ли отивате? Без оръжие?

Той се усмихна отново. Както и преди, тя се почувства глупаво.

— Мадам — каза ѝ той, — от двайсет и пет години съм в администрацията на мотела и още няма човек, с когото да не съм се справил.

Въпреки че любезният бащински тон на Куин разсърди Теса, тя излезе с него, без да спори. Мъжът беше огромен, а тя дребна, така че се почувства като дете, чийто баща говори до спалнята, за да му покаже, че под леглото няма чудовище.

Той отвори металната врата, през която Теса беше избягала по северната сервизна стълба. Беше пусто.

Автоматът за безалкохолни напитки бръмчеше. Съдът, който беше оставила, си беше там, пълен с кубчета лед.

Куин пресече малкото пространство до вратата, водеща към коридора за първия етаж, и я отвори.

— Няма никой — каза той, кимвайки към смълчания коридор. Отвори вратата на западната страна и се огледа навън, наляво и надясно. Направи ѝ знак да дойде до прага и настоя да огледа добре.

Тя забеляза тясна пътечка с железни перила, между задната част на сградата и стръмнопускащият се бряг, осветена от уличните лампи. Пълна пустош.

— Казахте, че сте пуснали парите в машината, обаче не сте си взели колата? — попита Куин и остави вратата да се затвори сама.

— Точно така.

— Какво искахте?

— Е... диетична кола.

Той натисна нужното копче и една кутия се изтърколи. Той ѝ я подаде, като добави:

— Не си забравяйте леда.

Стиснала в ръце кофичката за лед и колата, силно изчервена и ядосана, Теса го последва по северното стълбище. Не се мяркаше никой. Несмазаните панти на вратата проскърцаха, когато влязоха в коридора на втория етаж, който също беше опустял.

Вратата към стаята ѝ беше открената, както я бе оставила. Поколеба се дали да влезе.

— Хайде да проверим — каза Куин.

В съседните стаи нямаше наематели.

— По-добре ли сте? — попита той.

— Не съм си въобразила, истина беше.

— Зная. — Мъжът се усмихна бащински.

Когато Куин се върна в коридора, Теса каза:

— Те бяха там наистина, но предполагам, че вече са се махнали. Вероятно са избягали, когато са усетили, че съм ги видяла и съм отишла за помощ.

— Е, всичко е наред тогава — отвърна той. — Вие сте в безопасност. Ако вече ги няма, все едно, че не са съществували.

На Теса ѝ беше нужно голямо усилие, за да се овладее.

— Благодаря — каза тя и затвори вратата, заключи я, сложи райбера и бронзовата верига.

Отиде до прозореца и го огледа внимателно. Не можеше да се отваря отвън, освен ако някой го счупи и се пресегне да освободи заключалката. И тъй като стаята ѝ беше на втория етаж, нападателят щеше да има нужда от стълба.

Легна си, заслушана в приглушените шумове на мотела. Сега всеки звук изглеждаше странен и заплашителен. Замисли се каква можеше да бъде връзката между нейното тревожно преживяване и смъртта на Дженис преди повече от три седмици.

20.

Криси Фостър усети пристъп на клаустрофобия след няколко часа, прекарани в канала под стръмната ливада. В килера, където я бяха затворили родителите ѝ, беше по-тясно и прекара там значително по-дълго време. Черният като гроб бетонен канал беше много по-страшен от домашния затвор. Започваше да се чувства притеснена, останала без въздух.

От магистралата, високо горе, откъдето започваше системата за оттичане на дъждовната вода, тежкия тътен на камионите разтърсваше тунела и умът ѝ рисуваше въображаеми картини на освирепели дракони. Запуши ушите си, за да изгони шума. Понякога камионите бяха нарядко и шумът идваше на промеждутъци, обаче имаше моменти, когато се движеха в керван по шест или дузина и продължителният грохот ставаше влудяващ и потискащ.

Легнала в мрака, под непрестанния тътен на камионите, в очакване да чуе стъпките на родителите си и Тъкър, на Криси започна да ѝ се струва, че се намира в бетонен ковчег и е жертва на преждевременна смърт.

Яркото ѝ въображение започна да рисува неописуеми и страшни картини на преследвания от привидения и неспокойно бродещи духове на умрели хора.

Криси беше на единайсет години, но много развита и амбициозна за възрастта си. Тя упорито си казваше, че няма такива неща като привидения, но тогава се сети за родителите си и Тъкър, който приличаше на вампир и я обзе силен страх.

Тя трябваше да се измъкне оттам.

21.

Когато излезе от тъмния гараж, където се беше скрил от глутницата натъпкани с наркотици малолетни, които не знаеше как по друг начин да определи, Сам Букър се озова точно на Оушън Авеню. Отби се в бара „Найтс бридж“ само за да си купи кашон черна бира гинес.

След това в стаята си в мотела седна до малката маса и си наля бира, докато прехвърляше фактите по случая.

На пети септември трима организатори от „Нешънъл Фармуъркс Юниън“ — Жулио Бустаменте, сестра му Мария Бустаменте и годеникът на Мария, Рамон Санчес, пътували на юг в лозарските райони, където разговаряли със собствениците на лозя за приближаващия гроздобер. Те пътували с шевролет комби, почти нов, на четири години. Спрели за вечеря в Муунлайт Къв, в ресторанта на семейство Перес. Били изпили прекалено много коктейли маргарита според свидетелите и по черния път към магистралата не успели да вземат един опасен завой, колата им се преобърнала и се запалила. Никой от тримата не оцелял.

Този разказ би бил достоверен и ФБР нямаше въобще да се намесва, ако не бяха възникнали някои недоразумения. Според официалния доклад на полицейското управление в Муунлайт Къв, колата била управлявана от Джулио Бустаменте, а той никога в живота си не бил карал автомобил. Страдал от кокоша слепота и след мръкване нищо не виждал. Как би шофирал вечер, дори да можеше. Освен това според свидетелите споменати в полицейския доклад, Джулио, Мария и Рамон били пияни, но всеки, който ги бе познавал, казваше, че не обичали да пият, а Мария в живота си изобщо не била пила, била пълна въздържателка.

На семействата Санчес и Бустаменте от Сан Франциско не им беше съобщено за трите смъртни случая до десети септември, пет дни след събитието. Полицейският шеф Ломан Уоткинс беше разяснил, че документите на Джулио, Мария и Рамон били унищожени от пожара и

че телата им също били изцяло изгорели. Експертиза за отпечатъци от пръсти била невъзможна.

А нещо за регистрационните номера? Странно, но Ломан не беше ги открил всред останките. И тъй като преценил, че идентифицирането на останките е невъзможно, упълномощил адвоката да попълни смъртните актове, след което ги кремирал.

— Нямаме възможност да поддържаме голяма градска морга, нали разбирате — беше обяснил Уоткинс. — Ние не бихме могли да знаем колко време ще ни е нужно, за да идентифицираме тези трупове. Смятахме ги за пътуващи скитници или незаконно пребиваващи. В този случай никога не бихме успели да разберем кои са те.

„Добре нагласено“ — помисли си горчиво Сам, като се облегна на стол и отпи голяма глътка гинес.

Три души бяха починали от катастрофа. Бяха регистрирани като жертви на произшествие и бяха кремирани, преди да бъдат уведомени техните роднини, преди намесата на други власти, които да подложат останките на съдебната експертиза. Трябваше да се изясни дали смъртните актове и полицейските отчети са достоверни.

Заподозряха Бустаменте и Санчес в нечиста игра, докато „Нешънъл Фармуъркс Юниън“ бяха убедени в това. Към дванайсети септември президентът на синдиката поиска намесата на ФБР под предлог, че антисиндикални сили били отговорни за тяхната смърт. Обикновено престъпления като убийства попадаха във ФБР само при по-особени обстоятелства.

На двайсет и шести септември, след недопустимо забавяне, екип от шестима агенти на ФБР, трима от тях от научния отдел за разследване, отседнаха в красивия Муунлайт Къв за десетина дни. Те разпитваха полицейски служители, изследваха полицейски и съдебни дела, вземаха показания от свидетели, посетили ресторанта на Персечерта на пети септември. Преровиха останките на шевролета на бунището и търсиха и най-дребни улики на местопроизшествието.

Муунлайт Къв нямаше развито земеделие и никой не откликна на призива на „Нешънъл Фармуъркс Юниън“, нито пък някой се развълнува. Нямаше мотиви за убийството на организатори на фермерския съюз.

През цялото време на разследването си агентите от ФБР получаваха пълното и искрено сътрудничество на местната полиция.

Ломан Уоткинс и хората му дори стигнаха дотам, че се подложиха на детектора на лъжата, през който всички преминаха без затруднение. Съдебният следовател също беше подложен на теста и се оказа човек с непоклонимата честност.

Все пак имаше нещо гнило.

Местните официални лица прекалено настойчиво предлагаха помощта си. Шестимата агенти на ФБР започнаха да се чувстват като обект на присмех и подигравки, щом си обърнеха гърба, с местната полиция общуваха само със суха реплика или повдигане на вежди. Това можеше да се назове маниер на ФБР, който според Сам приличаше на чувството за самосъхранение на всяко живо същество.

Освен това имаше и други смъртни случаи.

Докато разследваха случая Бустаменте — Санчес, агентите прегледаха съдебните и полицейските архиви за последните няколко години, за да се запознаят с обичайната практика в Муунлайт Къв при смъртни случаи и други произшествия. Търсеха да установят със сигурност евентуалното съучастие на полицията. Това, което откриха, беше учудващо и смущаващо. С изключение на забележителната катастрофа на тийнейджър с последен модел додж Муунлайт Къв беше тих като санаториум. Жителите му не бяха обезпокоявани от насилствена смърт, но това беше до дваисет и осми август, седмица преди смъртта на Санчес и Бустаменте, след което съобщения за серии смъртни случаи започнаха да заливат медиите.

В ранното утро на дваисет и осми август четиримата членове на семейство Мейзер бяха първите жертви — Мелинда, Джон и двете им деца Кери и Били. Те бяха загинали в пожар, който според властите бил причинен от Били при игра с кибрит. Четирите тела бяха така изгорели, че успяха да ги разпознаят само по зъболекарските им картони.

Сам изпи първата бутилка гинес и посегна за втора, но се колеба. Тази вечер имаше още работа. Понякога, когато беше особено потиснат, пиеше, без да усеща какво поглъща, чувството му за мярка се стопяваше и в съзнанието му се появяваха бели петна.

Хванал за успокоение празната бутилка, Сам учудено съпоставяше фактите по случая. Само огън от газ или друго запалително вещество, за които не се споменаваха в докладите, можеше да изпепели всичко, без да има възможност някой да се спаси.

Ако малкият беше подпалил в детска игра нещо, нима не би извикал на помощ родителите си, нима не би се спасил поне някой от семейството.

Отново всичко беше като че обмислено. Телата бяха така изгорели от огъня, че аутопсията би била безполезна. Пожарът беше заличил всякакви улики.

По предложение на погребалния агент, собственикът на погребалното бюро „Калан“ и на помощник-съдебния следовател, който точно заради това беше заподозрян, майката на Мелинда Майзер даде съгласие за кремация на тленните останки. Така евентуалните доказателства, неунищожени от пожара, бяха напълно заличени.

— Прилична работа — каза на глас Сам, вдигайки краката си на другия стол. — Изящно свършена работа!

Четири трупа.

След това случаят със семействата Санчес и Бустаменте на пети септември. Друг пожар. Пак спешни кремации.

Седем трупа.

На седми септември дваисетгодишният Джим Армс излиза в морето с десетметровата си лодка „Мери Лиандра“ на утринна разходка и никой повече не го вижда. Макар и опитен мореплавател, макар денят да е бил ясен, а океанът тих, той очевидно е бил погълнат от стихийен прилив, тъй като никакви отломки не бяха изхвърлени на брега.

Осем трупа.

На девети септември, докато рибите са се справяли с тялото на Армс, Паула Паркинс е била разкъсана от пет добермана. Дваiset и девет годишната жена живеела сама, отглеждала и обучавала кучета пазачи в имение от два акра край града. Очевидно един от доберманите се нахвърлил срещу нея, а останалите побеснели, надушвайки кръв. Оглозганите останки на Паула били изпратени в занитен ковчег на семейството ѝ в Денвър.

Кучетата бяха проверени за бяс, застреляни и кремирани.

Девет трупа.

Шест дни след започване на делото Бустаменте-Санчес, на втори октомври, ФБР ексхумира останките на Паула Паркинс от гроба ѝ в Денвър. Аутопсията доказва, че жената наистина е била хапана и драскана от многобройни чудовища.

Сам си припомни най-интересната част от онзи доклад за аутопсията дума по дума:

„...все пак белезите от ухапвания, разкъсвания и особеният начин по който са разкъсани гърдите и половите органи, не са изцяло характерни за нападение на животно. Захапката на зъбите и големината ѝ не отговарят на челюстната характеристика на средния доберман или на други животни, които са известни като кръвожадни и могат успешно да нападнат възрастен човек.“ По-нататък в същия доклад определението на нападателите на Паркинс е „неизвестен вид“.

Как наистина беше загинала Паула Паркинс?

Какъв ужас и агония е изпитала тя?

Кой искаше да припише това на доберманите?

И какви бяха уликите, докъде беше истина и откъде започваше лъжата?

Сам си спомни далечния вик, напомнящ му писъка на койот. Помисли си също за страховитите, задъхани гласове на преследващите го тийнейджъри. Някак всичко си идваше на място. Инстинкт на агент от ФБР.

Неизвестен вид.

Дълбоко обезпокоен, Сам посегна към бирата, но взе празната бутилка, потънал в размишления.

Шест дни след смъртта на Паркър и много време преди ексхумацията на тялото ѝ в Денвър още двама души бяха загинали преждевременно от насилствена смърт в Муунлайт Къв. Стив Хайнц и Лаура Далко — неженени, но живеещи заедно, бяха открити мъртви в къщата им на Айсбери Уей. Хайнц оставил неразбрана, неподписана бележка, след което застрелял Лаура с пушка, докато тя спяла, и после се самоубил.

Докладът на д-р Ян Фицджералд обобщаваше: убийство — самоубийство, край на делото.

По предложение на съдебния следовател семействата Далко и Хайнц се разпоредили за незабавна кремация на зловещите тленни останки.

Единайсет трупа.

„В този град стават дяволски много кремации“ — каза Сам на глас и повъртя в ръцете си празната бутилка от бира.

Повечето хора предпочитаха да виждат покойниците си балсамирани и положени в ковчег, без оглед на състоянието на тялото. В повечето градове само едно на четири-пет погребения ставаше чрез кремация.

Най-накрая в хода на разследването на случая Бустаменте — Санчес екипът на ФБР от Сан Франциско откри, че Дженис Кепшоу е картотекирана като самоубила се с валиум. Обезобразеното ѝ тяло беше изхвърлено от прилива два дни след изчезването ѝ, три дни преди пристигането на агентите, изпратени да разследват смъртта на организаторите от фермерския съюз.

Джулио Бустаменте, Мария Бустаменте, Рамон Санчес, четиримата Мейзерови, Джим Армс, Паула Паркинс, Стивън Хайнц, Лаура Далко, Дженис Кепшоу. Дванайсет трупа за по-малко от месец. Дванайсет пъти повече насилствена смърт през последните двайсет и три месеца.

В град с население от три хиляди души дванайсет случая на зверски причинена смърт бяха твърде много.

Озадачен дори от собствената си реакция към тази главозамайваща верига от събития, главният инспектор Ломан Уоткинс беше казал:

— Да, ужасно нещо! Освен това страшно! Толкова дълго време беше спокойно, че, изглежда, ще се наложи да догонваме статистиките.

В толкова малко градче дванайсет садистични убийства надминаха всякакви прогнози и статистики.

Шестчленният екип на ФБР не откри дори най-малка следа от съучастие на местните власти. Въпреки че разполагаха само с полиграф, който не беше напълно надежден уред за установяване на лъжа, все пак, ако бяха виновни Ломан Уоткинс и подчинените му полицаи, съдебният следовател и неговият асистент, щяха да бъдат засечени, че лъжат.

Все пак...

Дванайсет смъртни случая! Четирима души кремирани от жилищен пожар! Трима изгорели в катастрофален шевролет. Три самоубийства, две от тях с пушка, едно с валиум. Всички жертви бяха кремирани в погребално бюро „Калан“. Един изчезнал в морето. Тялото не беше намерено. Освен това единствената жертва, предоставена им за аутопсия, изглежда, не беше изпохапана от кучета,

както се отбелязваше в доклада на съдебния следовател. Дявол го взел, все пак жертвата е драскана и хапана!

Всичко това даваше на ФБР достатъчно основание да остави делото открито. До девети октомври, четири дни след като екипът на ФБР от Сан Франциско отпътува от Муунлайт Къв, беше взето решение да се изпрати цивилен агент, за да огледа отблизо нещата, тъй като подобни загадъчни случаи могат да се изследват най-пълноценно от човек, който пребивава инкогнито.

Ден след като беше взето това решение — на десети октомври, в отдела на ФБР в Сан Франциско пристигна писмо, което затвърди решението на федералното бюро.

Сам запомни и това писмо:

„Господа,

Разполагам с информация за серия от смъртни случаи в Муунлайт Къв. Имам причини да вярвам, че местните власти участват в конспирация за прикриване на убийства.

Бих предпочел да се свържете с мен лично, тъй като нямам доверие на телефоните. Настоявам за пълна дискретност, тъй като съм инвалид от войната във Виетнам със сериозен физически недостатък и естествено бих искал да се предпазя.“

Подписано от Харолд Г. Талбот. Архивите на американската армия потвърдиха, че Талбот беше наистина осакатен ветеран от Виетнам. Нееднократно е бил награждаван за храброст при битки. Утре Сам дискретно щеше да го посети.

Все още му се пиеше втора бутилка бира. Бирата беше на масата пред него. Той я гледа дълго време.

Гинес, добра мексиканска кухня, актрисата Голди Хоун и непрекъснатият страх от смъртта...

Мексиканската храна беше в стомаха му, но вече беше забравил вкуса ѝ. Голди Хоун живееше някъде в ранчо с Кърт Ръсел, когото за нещастие бе предпочела пред обикновения наглед, лишен от чувство, федерален агент. Той си спомни дванайсетте мъртви и кремирани мъже и жени. Спомни си убийството с пушката и самоубийството. Спомни си наядените от рибите тела и страховитото изпохапаната жена.

Всички тези неща го наведоха на болезнени мисли за човешката тленност. Видя образа на жена си, починала от рак, припомни си Скот и телефонния им разговор и най-после си отвори втората бутилка бира.

22.

Гонена от въображаеми паяци, змии, бръмбари, плъхове, прилепи и от сътворените от страха ѝ призраци, подканвана от драконовия рев на далечни камиони, Криси изпъзля от отточния ръкав, в който се беше скрила, преве се като джудже, зашляпа по главния канал, пак се спъна в хлъзгавата, започнала да се разлага мърша, и изхвъркна навън от покрития с тиня канал. Въздухът беше чист и сладък. Макар че ровът беше с отвесни стени, високи над два метра, въпреки прецежданата през мъглата лунна светлина и забулените звезди, тя се почувства освободена. Вдиша хладния влажен въздух с пълна сила, като се стараеше да не вдига шум.

Заслуша се в нощта и не след дълго беше възнаградена — чу познатия странен вой, който идваше от южния край на ливадата. Уверена беше, че чу три различни гласа. Ако майка ѝ, баща ѝ и Тъкър бяха на юг от нея, дирейки я в гората, те навярно се бяха отдалечили доста. Трябваше да се върне към северната част на гората, през ливадата, където я беше хвърлила Гъдайва, след това да се насочи на изток, докато стигне Муунлайт Къв. Нека я търсят в погрешната посока.

Едно беше сигурно — не можеше да остане повече тук.

Не можеше да върви и на юг.

Тя се изкатери от рова и се затича през ливадата пак по стария маршрут, по който беше дошла. Докато вървеше, прехвърли проблемите си на ум. Беше гладна, не беше вечеряла и беше уморена. Мускулите на раменете и гърба я боляха от прекараното време в тесния, студен бетонен канал. Краката също я наболяваха.

„Е, какъв ти е проблемът? — запита се тя, стигайки до дърветата в края на поляната. — Или ще е по-добре Тъкър да те отмъкне и да те превърне в един от тях?“

23.

Ломан Уоткинс излезе от дома на Валдоски, където д-р Уърти контролираше Промяната на Ела Джордж. По-надолу по черния път полицаите и съдебният лекар товареха момчето в ковчег. Тълпата зяпачи беше прикована от гледката.

Ломан влезе в патрулната кола и включи мотора. Екранът на компютъра проблесна в бледозелено. Терминалът беше монтиран на конзола между предните седалки. Започна да премигва, което означаваше, че централата имаше съобщение за него, което не трябваше да се предава по полицейския канал.

Въпреки че от няколко години работеше с подвижни компютри, свързани с компютър майка, той все още понякога се стряскаше, когато дисплеят на компютъра му се включваше. В големите градове като Лос Анжелис през последното десетилетие повечето патрулни коли бяха снабдени с компютърна връзка, но подобни чудеса на електрониката все още бяха рядкост в по-малките градове, а за миниатюрни селища като Муунлайт Къв бяха само блян.

Неговият полицейски отдел се гордееше с оборудване по последна дума на техниката не защото банките в града пращяха от пари, а защото заводът „Ню Уейв“, водещ в компютърните технологии, беше в родния му градец. Фирмата беше снабдила полицейското управление и патрулните им коли със софтуер и хардуер, актуализираше непрестанно системите им, като ги използваше за опитно поле на нови технологии.

Този начин беше един от многото, чрез които Томас Шедак се беше вклинил в структурите на обществото, като се стремеше изцяло да го подчини с проекта „Муунхок“. По това време Ломан сглупи и прие щедростта на „Ню Уейв“ като манна небесна. Сега разбра нещата.

От подвижния си компютър Ломан имаше достъп до базата данни в централата на ул. „Якоби“. Можеше да разговаря с дежурния диспечер, който с лекота общуваше с него чрез компютъра, както и чрез полицейската радиовръзка. Освен това можеше удобно да седи в колата и чрез главния компютър да се свърже с транспортния отдел в

Сакраменто, за да поръча регистрационни номера. Можеше да се свърже с отдела на затворите в същия град, за да събере информация за някой престъпник, или пък с всеки друг компютър, свързан с електронната мрежа из цялата страна.

Намести кобура си, защото беше седнал върху него.

Натисна клавиатурата под терминалния дисплей и вкара отличителния си знак в системата.

Компютърът прие кода му.

Дисплеят се стабилизира.

Разбира се, ако всички хора по света бяха Нови хора и ако проблемът с регресиралите се разреши, в бъдещето нямаше да има повече престъпления и нужда от полиция. Някои престъпници се раждаха от социалната несправедливост, но в новия свят, който се раждаше, всички хора щяха да са равни, така равни както бяха машините, щяха да преследват едни и същи цели, да имат еднакви желания без стремеж за потискане или конфликти. Повечето престъпници бяха генетично увредени, социопатологичното им поведение беше закодирано в хромозомите им. Ако не беше регресията, проявяваща се при някои от тях, генетично Новите хора щяха да отстранят тези недостатъци. Това беше мечтата на Шедак.

Понякога Ломан Уоткинс се питаше къде е доброволното начало в целия план? Сигурно липсваше, но това не го интересуваше твърде. Понякога новопридобитата му безчувственост направо го плашеше.

Редове от думи започнаха да се появяват на екрана, изреченията се редяха едно по едно със светлозелени букви на по-тъмен фон:

За Ломан Уоткинс

От Шедак

Джек Тъкър не е докладвал от Фостърови.

Никой не отговаря на телефона.

Спешно да се изясни ситуацията.

Очаквам отговор.

Шедак имаше пряк достъп до полицейския компютър от домашния си компютър. Той имаше възможност да оставя съобщения за Уоткинс или за други хора и никой не можеше да ги сбърка.

Екранът избледня.

Ломан Уоткинс освободи ръчната спирачка, включи лоста за смяна на скоростите и даде газ към конюшната на Фостърови, въпреки че се намираше извън границите на града и извън неговия район. Вече не го интересуваха неща като районни ограничения и правни процедури. Той още беше полицаи, тъй като тази роля трябваше да играе, докато целият град преминеше през Промяната. Нито едно от старите правила вече не се отнасяше до него, тъй като се беше превърнал в Нов човек. Такова незачитане на закона би го ужасило само преди два месеца, но сега новото му самочувствие и презрението му към старите норми на поведение бяха основните му чувства. През по-голямата част от времето беше без чувства. Ден след ден, час след час ставаше все по-малко емоционален.

От цялата гама на чувствата изпитваше единствено страх. Това се допускаше от новото ниво на съзнанието му. Изпитваше страх, защото той беше средство за оцеляване, много по-сигурно от любовта, радостта или надеждите.

Ето сега беше просмукан от страх, това бе факт. Страхуваше се от регресиралите. Страхуваше се да не би проектът „Муунхок“ да се разкрие пред останалия свят, да се провали и той да загине заедно с него. Боеше се от единствения си господар Шедак. Понякога, за кратко, се боеше и от себе си, боеше се от Новия свят, който се задаваше.

24.

Мууз дремеше в ъгъла на неосветената спалня. От време на време изскимтяваше, сигурно гонеше насън зайци. Беше отлично куче и по-скоро сънуваше, че изпълнява поръчките на господаря си.

Закопчан с коланите за стола, Хари се взираше в окуляра на телескопа и изучаваше гърба на погребалната къща „Калан“ на Джунипър Лейн, където току-що беше влязла катафалката. Виждаше как Виктор Калан и помощникът на гробаря Ней Редлок тикаха тяло в носилка на колела, което бяха свалили от черната катафалка кадилак. Те го бутаха към крилото на сградата, в което се извършваше балсамирането и кремирането. Личеше, че е дребно тяло, толкова малко, че черната пластмасова торба, в която беше закопчано, изглеждаше полупразна. Дали не беше тяло на дете? След това вратата зад тях се затвори и Хари не видя нищо повече.

Понякога успяваше да надникне през двата високи, тесни прозореца в тази зала. Виждаше разхвърляната, наклонена маса, върху която готвеха за оглед и балсамираха мъртвите.

Понякога виждаше повече, отколкото беше нужно, но тази вечер пердетата бяха спуснати и нищо не се виждаше.

Прехвърли вниманието си по на юг, към забулената от мъгла алея, която излизаше между Конквистадор и Джунипър. Не търсеше нищо определено, бавно оглеждаше мястото и изведнъж забеляза две чудновати фигури. Бяха гъвкави и тъмни, тичаха бързо по алеята, докато навлязоха в голямото празно място до погребалната къща. Не бягаха на четири крака, нито пък бяха изправени, въпреки че някак му напомняха на котки.

Това бяха съществата.

Сърцето на Хари лудо заби.

Виждаше подобни същества три пъти през последните четири седмици, макар че първия път дори не повярва на очите си. Те му се видяха така забулени в тайнственост, толкова странни, че приличаха на въображаеми призраци. Ето защо той ги наричаше „призраците“.

Бяха по-бързи от котки. Стрелнаха се и изчезнаха от полезрението му. Скриха се в тъмнината, преди да превъзмогне удивлението си и да ги проследи с поглед.

Хари претърси с телескопа мястото от край до край, като се взираше в половинметровата трева. Храстите също представляваха убежище. Бодлива зеленина и няколко групи дървета спъваха и задържаха мъглата, като да беше памук.

Ето ги! Две свити сенки. С големината на човек. Само малко по-светли от нощта. Без определени черти на лицето. Бяха се свили в сухата трева в центъра на празното място, точно на север от огромната ела, която разстилаше клоните си като навес над половината от мястото.

Треперещ от възбуда, Хари ги взе на фокус. Очертанията на „призраците“ станаха по-ясни. В контраст с нощта около тях телата им изглеждаха по-бледи. Още не можеше да ги види добре заради мъглата.

Въпреки че беше много скъп и труден за намиране, той мечтаеше за бинокъл с инфрачервени лъчи за нощно виждане, които военните използват от години. За подобен свършен уред нощната тъмнина не беше пречка. Обикновено светлината беше достатъчна за целите на Хари, тъй като наблюдаваше добре осветени помещения, но за да изучи ловките и гъвкави „призраци“, му беше нужна прецизна техника.

Сенчестите фигури се огледаха на запад към Джунипър Лейн, след това на север към „Калан“. Те се озъртаха с котешки движения, въпреки че очевидно не бяха от котешкото семейство.

Една от тях извърна глава към Хари. Зърна очите ѝ — излъчваха мека, златиста, леко искряща светлина. Никога преди не беше ги виждал. Тръпка премина през тялото му, но не от зловещия им вид. Имаше нещо познато в тези очи, нещо, което докосваше дълбините на съзнанието и подсъзнанието му, сякаш разбудиха спомен за древен инстинкт и той осъзна същността им.

Внезапно почувства смразяващ до костите хлад и сковаващ страх, какъвто беше изпитвал само във Виетнам.

Мууз в дрямката си усети тревогата на господаря си. Лабрадорът стана и дотича до стола. Изръмжа гърлесто.

През телескопа за част от секундата Хари мерна кошмарното лице на едно от съществата. Беше осветено единствено от лунните отблясъци.

Хари се вцепени от ужас.

Мууз излая въпросително.

Не можеше да се откъсне от окуляра, като че животът му зависеше от това. Възря се в маймуноподобното същество. Забеляза, че е по-грозно и по-свирепо от маймуна и макар лицето му да напомняше маймунско, изглеждаше по-различно. В конструкцията му имаше нещо от вълчата природа и нещо от змийската. Стори му се, че вижда блясък на зловещи остри зъби през разтворената паст. Но светлината беше така призрачна, че не беше сигурен дали това, което виждаше, не се дължеше на трескавото му въображение. Човек с два осакатени крайника и една неподвижна ръка беше длъжен да притежава ярко въображение, ако се надяваше да продължи да живее.

Съществото внезапно погледна към него и също така внезапно извърна глава. Двете фигури се движеха с животинска енергия и бързина, която стресна Хари. На големина бяха колкото диви горски котки и също толкова бързи. Опита се да ги проследи, но те буквално прелетяха през тъмнината в южна посока, прескочиха оградата на задния двор на Клейморови и изчезнаха от полезрението му.

Хари продължи да ги търси до гимназията на хълма Рошмор, но видя само нощта, мъглата и познатите сгради от квартала. Съществата се бяха стопили в нощта така внезапно, както изчезваха призраците от стаята на малко момче, когато се запалеха лампите.

Най-после вдигна глава от окуляра и се отпусна на стола си.

Мууз се изправи и се подпря с лапи на облегалката на стола, просейки ласка, като че беше видял всичко онова, което господарят му видя, и имаше нужда да бъде успокоен, че злите духове не скитаха на свобода по света.

Със здравата си дясна ръка, която отначало силно се тресеше, Хари поглади лабрадора по главата. Милувката му го успокои и този жест на близост възвърна самочувствието и на самия Хари.

Ако най-после ФБР отговореше на писмото, изпратено от него преди повече от седмица, той не беше сигурен, ще може ли да им разкаже за „призраците“. Ще им опише всичко друго, което беше видял, знаеше, че много неща ще са им от полза в разследването. Но

това... От една страна, беше сигурен, че съществата, видени от него, досега четири на брой, бяха някак свързани с всичко случило се през последните седмици. Но човек трудно би повярвал и дълбоко би се усъмнил в здравия му разум, ако не ги е видял сам. Имаше нещо налудничаво в тази история и би хвърлило съмнение върху всички негови думи.

„Дали съм луд? — чудеше се той, галейки кучето. — Или съм на път да полудея?“

След двайсетгодишно приковаване към инвалидния стол, затворен у дома си, принуден да се развлича само с телескопа и бинокъла, сигурно вече беше отчаян до степен, до която не можеше да си позволи да участва в живота. В очите на федералните агенти ще прилича на човек, жаден за приключения, който след като не може да участва в тях, си ги измисля.

За съжаление не беше така. Войната беше оставила тялото му осакатено и слабо, но умът му беше остър и ясен. Именно болестта го беше накарала да обърне поглед навътре към себе си, да развие чиста и одухотворена мисъл.

— „Призраци“ — каза той на Мууз. Кучето кихна. — А сега какво? Дали някоя вечер, ако погледна нагоре, ще забележа силуета на вещица, яхнала метла?

25.

Криси излезе от гората и се озова при пирамидата от натрупани скали. Погледна на запад към дома си и конюшната и видя цветните като дъждовна дъга сияния на светлината. За малко се поколеба дали да не се върне и да вземе Гъдайва или друг кон. Би могла да се вмъкне в къщата и да си грабне якето. Обаче реши, че ще бъде незабележима и в по-голяма безопасност, ако продължи пеша. Освен това тя не беше така наивна като филмов герой, който хем знае, че лошият е в лошата къща, хем се връща упорито там. Тя зави на изток и навлезе в ливадата край черния път.

Напрегна целия си ум (Криси се държеше като персонаж от любимите си приключенски романи), разумно избягна омагьосаната къща и пое в нощта, като се питаше ще види ли някога отново кътчетата от детството си, ще я прегърне ли пак майка ѝ.

Висока суха трева, останала от есента, дереше краката ѝ, докато бързаше към средата на ливадата. Вместо да върви в сянката на дърветата, тя предпочете откритото място, за да бъде в безопасност от нещо, притаено в гъсталака. Не си фантазираше, че ще може да ги надбяга, ако я забележеха, дори с известна преднина, но беше длъжна да опита.

Нощният хлад се засили, стана по-студено дори от убежището, което беше намерила в бетонния тунел. Лекият ѝ пуловер не помагаше особено срещу режещия хлад. Все едно, че беше по блузата си с къс ръкав. Чувстваше се безпомощна и депресирана.

Вече имаше достатъчно неща, които я притесняваха. Изгонена беше от къщи. Беше сама, трепереше от студ, беше объркана — дебнеха е странни, опасни същества. И друго я мъчеше. Въпреки че родителите ѝ винаги са били малко студени към нея и не даваха израз на чувствата си, Криси ги обичаше. Сега тях ги беше изгубила сигурно завинаги, бяха се изменили по някакъв начин, който не беше ясен за нея — бяха живи, но нямаха души, затова бяха като мъртви.

Когато се приближи на около петдесет метра от шосето, което се извиваше паралелно на дългата алея пред тяхната къща, тя чу шум от

кола. Видя фарове, задаващи се от юг. След това видя колата, тъй като откъм морето мъглата беше по-рядка и видимостта беше по-добра. Разбра, че това е полицейска патрулна лимузина, нищо че сирената не беше включена. На покрива ѝ се сменяха сини и червени светлини. Патрулната кола намали ход и зави по алеята към конюшната на Фостърови.

Криси за малко да извика от радост и да се затича към колата, тъй като винаги я учеха, че полицаите са нейни приятели. Дори вдигна ръка да помахаша, но веднага размисли, защото в свят, в който не можеше да има доверие на родителите си, не можеше да очаква добри намерения и от полицаите.

Изплашена от мисълта, че и полицаите може би са променени по същия начин, по който Тъкър искаше да промени нея, тя се свлече във високата трева. Фаровете не я осветиха, когато колата зави по алеята. Тъмнината и мъглата я прикриха.

Загледа се след колата. Полицаите спряха до форда на Тъкър, изоставен наскрел алеята, след това пак тръгнаха. После потънаха в гъстата мъгла.

Криси стана от тревата и пак забърза към черния път. Тя възнамеряваше да върви на юг по това шосе, докато пристигне в Муунлайт Къв. Ако останеше наскрел при всеки шум от приближаваща кола, спокойно можеше да се изтърколи от шосето в канавката или да се скрие зад някой храст.

Въобще нямаше да се покаже пред някой, когото не познава. Щом стигне в града, ще отиде в църквата „Св. Богородица“ и ще поиска помощ от отец Кастели.

Той твърдеше, че е модерен проповедник и предпочиташе да го наричат отец Джим, но Криси нямаше възможност да се сближи дотолкова с него, че да бъде така фамилиарна.

Момиченцето всеотдайно се труди за летния църковен празник и от все сърце желаше да участва и идната година за голямо удоволствие на отец Кастели. Ако той не ѝ повярва, тогава ще отиде при учителката си — госпожа Токава.

Стигна черния път, спря и погледна към къщата в далечината, от която се виждаха само искрици в мъглата.

Трепереща от студ, тръгна на юг към Муунлайт Къв.

26.

Входната врата на къщата на Фостърови скърцаше в тъмнината.

Ломан Уоткинс прерови всичко от долу до горе и обратно. Единствените странни неща, които откри, бяха събореният стол в кухнята и черната чанта на Джек Тъкър, изоставена заедно със спринцовките и дозите с лекарството, с което се извършваше Промяната. На пода във входното антре се търкаляше флаконът със смазочно масло, с който Криси се беше защитила.

Излезе от верандата, затвори вратата след себе си, застана пред стълбите, водещи до предния двор, и се заслуша в дълбоката необикновена тишина. По-рано вечерта имаше лек ветреца, но сега бе напълно утихнал. Въздухът беше неподвижен. Мъглата сякаш поглъщаше всички звуци и околността приличаше на гробище.

Ломан се огледа и извика:

— Тъкър! Хей, Тъкър! Има ли някой там?

Отвърна му само ехото. Звучеше студено и самотно.

— Тъкър? Фостър?

В една от дългите конюшни бяха запалени светлините, откъм побликия край беше открената врата. Помисли си, че трябва да огледа и там.

Ломан беше преполовил разстоянието до сградата, когато чу накъсан стон, идващ отдалече слаб, но ясен. Писъкът на регресирал, който преследва плячката си.

Спря и се послуша с надеждата, че не е чул добре. Звукът пак се чу. Този път можеше да разпознае поне два гласа, може би три. Бяха далече, на повече от миля. Страховитият им вой не би могъл да бъде в отговор на виковете на Ломан.

Виенето им го смрази.

Изпълни го със страстен копнеж.

Не може да бъде!

Той стисна с все сила юмруци, така че ноктите му се впиха в дланите и той се заборичка с тъмнината, която сякаш се надигаше в него. Опита се да се концентрира върху полицейските си проблеми.

Ако тези викове са на Алекс Фостър и Джек Тъкър, както му се струваше, то къде е това момиче Кристин?

Сигурно се е измъкнала, докато са я подготвяли за Промяната. Преобърнатият кухненски стол, изоставената черна чанта на Тъкър и отворената входна врата сякаш подкрепяха това обезпокоително предположение. По следите на момичето, увлечени от преследването, Фостърови и Тъкър, изглежда, са се поддали на тайния повик на дивото — регресирали са. Възможно е това да не е станало тайно. Възможно беше регресията да е започнала преди и сега с желание да са преминали в това диво състояние. Навярно я дебнеха в горите на юг. Възможно беше отдавна да са я сграбчили, накъсали на парчета със сатанинско удоволствие, което ги приковаваше към животинската им същност.

Вечерта беше хладна, ала Ломан започна да се поти.

Искаше... трябваше...

Не!

Днес, по-рано, Шедак му беше разказал, че детето на Фостърови беше изпуснало училищния автобус и когато се върнало у дома, беше изненадало родителите си, докато упражнявали новите си умения. Така че момичето трябваше да се подложи на Промяната малко по-скоро от планираното време. Трябваше да бъде първото дете, на което предстоеше да се „извиси“.

Възможно беше експериментът да е глупост, измислена от Фостърови, за да прикрият деянията си. Вероятно са били в дълбока регресия, когато момичето е влязло. Те не са посмели да обяснят случката на Шедак, за да не се издадат, че първи измежду хората на Новата раса са започнали да дегенерират.

Промяната има за цел да промени човечеството. В същността си представлява ускорена еволюция.

Регресии по желание обаче бяха извратена перверзия на силата, придобита от Промяната. Онези, които регресираха, бяха боклук. А онези от регресиралите, които убиваха, за да утолят първични чувства на наслада само заради кървавия спорт, бяха най-лоши. Това бяха психопати, предпочели да регресират, вместо да еволюират.

Отново долетяха далечните викове.

Гръбнакът на Ломан сякаш изпука от преминалата тръпка. Беше приятна. Беше обладан от яростно желание да хвърли дрехите, да

скочи на земята и да препуска гол и свободен в нощта с дълги, грациозни скокове през широката поляна към гората, където всичко беше диво и красиво, където плячката сама чакаше да бъде хваната и разкъсана.

Не!

Самоконтрол!

Силен самоконтрол!

Далечните викове го пронизаха.

Силен самоконтрол!

Сърцето му заблъска в гърдите.

— Виковете! Сладки, страстни, диви викове...

Ломан започна да трепери, после се раздруса яростно, когато в ума си се видя най-после свободен от изправената походка на хомосапиенс, освободен от задръжките на цивилизованото поведение. Ако първичният човек, затворен в него, можеше да бъде пуснат на свобода, да му се позволи най-сетне да живее в естествено състояние...

Не. Невъзможно.

Краката му омекнаха, свлече се на земята, макар и не на четирите си крака. Сви се в ембрионална поза с колене към гърдите и се съпротивляваше на надигащото се желание да регресира. Плътта му стана толкова жежка, като да беше лежал с часове на обедното лятно слънце, но Ломан разбираше, че топлината не идваше от външни източници, а от самия него. Огънят не излизаше от жизнените му органи, а от клетъчното вещество, от милиардите нуклеиди, които произвеждаха генетичния материал, от който беше създаден. Сам в тъмнината и мъглата пред къщата на Фостърови, съблазнен от ехото на виковете на регресиралите, той силно пожела да се превъплъти в нещо друго, което Проманата беше направила възможно. Но знаеше, че ако се поддаде на това изкушение, нямаше повече да бъде Ломан Уоткинс. Щеше да бъде един дегенерирал човек под маската на Ломан. Един господин Хайд в тяло, от което завинаги беше прокудил д-р Джекил.

С наведена глава той гледаше към ръцете си, свити на гърдите. На бледата светлина, хвърляна от къщата на Фостърови, забеляза, че няколко от пръстите му се променят. През дясната му ръка премина болка. Почувства пукането и разместването на костите, подуването на кокалчетата на ръцете, удължаването на крайниците, уголемяването на

възглавничките на пръстите, надебеляването на сухожилията и жилите, втвърдяването на ноктите и изострянето им като нокти на орел.

Изкрещя от неподправен ужас, съпротивляваше се, с усилие на волята се задържа към онова, което беше останало от човешкия му облик. През стиснати зъби повтаряше името си „Ломан Уоткинс“, сякаш това беше заклинание, предпазващо го от злокобната промяна.

Мина време. Минута. Десет. Един час. Не знаеше колко точно. Борбата да задържи човешката си физика го хвърли в безсъзнание.

Бавно се съвзе. С облекчение видя, че лежи на земята пред къщата, без да се е променил. Окъпан беше в пот. Но силният, изгарящ плътта му огън, беше намалял. Ръцете му бяха същите, без уродливото издължаване на пръстите.

Заслуша се в нощта. Вече не се чуваха далечните викове и беше благодарен за тази тишина.

Страхът, единственото чувство, което изпитваше, и като Нов човек сега го бодеше като нож, караше го да пищи. За известно време го бе страх, че е от онези склонни към регресиране, а сега това мрачно предположение за малко не се потвърди. Но ако се беше предал на желанието, той щеше да изгуби и оня свят, който познаваше, преди да претърпи Промяната, както и смелия Нов свят, подготвян от Шедак. Нямаше да притежава нито един от тях.

Още по-зле: започваше да се съмнява, че самият той не е уникален, че всъщност всички хора от Новата раса криеха в себе си семето на регресията. Нощ след нощ броят на регресиралите се увеличаваше.

Изправи се на крака, залитайки.

Капки пот блестяха като ледена коричка по кожата му, когато най-сетне вътрешният пожар угасна.

Тръгна като на сън към патрулната кола. Вече не знаеше дали изследването на Шедак и технологичният му завършек са успешни. Не беше така сигурен, че Промяната има смисъл.

Ако хората от Новата раса бяха обречени да регресират рано или късно.

Той помисли за Томас Шедак в голямата къща в северната част на залива, контролиращ града, в който неговите чудовища бродеха из сенките, и го обзе празнота.

Тъй като четенето за удоволствие беше любимото му занимание от детските години, той си спомни д-р Моро на Хърбърт Уелс и се запита в това ли се беше превърнал Шедак. Превъплътил се в Моро, Шедак сигурно беше Моро за века на микротехнологиите, връхлетян от болното видение за трансценденталност, постигната чрез насилственото сливане на човек и машина. Очевидно страдаше от мания за величие и беше достатъчно надменен, за да повярва, че е в състояние да ускори развитието на човечеството на по-високо стъпало, тъй като неговият оригинал Моро е вярвал, че може да направи човеци от диви животни и да победи Бога.

Ако, не дай, Боже, Шедак не беше гений, ако беше само маниак като Моро, тогава всички те бяха прокълнати.

Ломан влезе в колата и затвори вратата. Запали мотора и включи отоплението, за да стопли изпотеното си и замръзнало тяло.

Екранът на компютъра светна, готов за работа.

За да защити изпълнението на проекта „Муунхок“, който, погрешен или не, беше сега единственото му бъдеще, той трябваше да приеме, че момичето Кристин беше избягало и че Фостърови и Тъкър не са я хванали. Трябваше да постави хора да наблюдават тайно черния път и улиците в северната част на Муунлайт Къв. Ако момичето пристигнеше в града да търси помощ, те можеха да я посрещнат. Твърде вероятно беше тя, без да знае, да разкаже на някой от Новата раса историята за подивелите си родители, а това щеше да бъде нейният край. Дори ако отидеше при все още непроменени хора, едва ли щяха да повярват на чудната ѝ история. Но нямаше избор.

Налагаше се да разговаря с Шедак за куп неща и да се занимае с някои полицейски дела.

Беше гладен. Беше нечовешки гладен.

Нещо ставаше, нещо не беше в ред.

Майк Пайзър се беше шмугнал в тъмната гора на път към дома си в югоизточната периферия на градчето. Препускаше покрай саморасли храсти и дървета, бърз, предпазлив, незабележим. Прибираше се от лов с окървавена муцуна, все още възбуден, ала изморен след двучасова игра с плячката. Заобикаляше внимателно домовете на комшиите, някои от които бяха като него, други не.

Къщите в този район бяха раздалечени една от друга, така че за него беше относително лесно да скача от дърво на дърво или да се промъква през високата трева, прилепнал към земята, забулен от нощта. Ловко прескочи верандата на едноетажната къща, където живееше сам, нахълта през отключената врата в кухнята, все още с вкус на кръв в устата — онази вкусна кръв, — силно възбуден от лова, все пак радостен, че е у дома си. Но...

Но имаше нещо.

Нещо лошо, Господи! Изгаряше, гореше от огън, нажежен, гладен. Храна, храна! Ах, колко нормално беше, колко желано! Обмяната на веществата в организма му беше зашеметяващо ускорена. Този процес беше характерен за регресиралите човешки същества, но жегата си беше нормална, този вътрешен пожар беше правилен, този хубав огън, този трескав апетит. Лошото беше, че не можеше, не можеше...

Не можеше да се нормализира.

Тръпнеше от удоволствието, което му доставяха силните, плавни движения, от удоволствието да вижда в тъмнината. За няколко минути обиколи стаите, ловко и тихо, почти уверен, че ще открие някого, когото да гони, да разкъсва, да... да...

Но къщата беше няма. Седна на пода в спалнята, свит като ембрион, и се опита да си възвърне онова състояние, в което го беше родила майка му, да стане Майк Пайзър. Искеше да стане човек на два крака, да върви изправен. Вътре в себе си чувстваше повика на човешкото, чувстваше как се бунтува цялото му същество, но

недостатъчно силно, за да си върне разума. Човешката му същност се отдръпна като отлив, който оголва пясъка, далеч от нормалния си вид. Мъчеше се, опитваше се, но промяната не настъпи, дори частично не заприлича на онова, което някога беше. Беше окован в новата си физическа структура, която преди вярваше, че е път към свободата. Струваше му се необходимо, но това, че вече не по свободна воля се променяше, нямаше нищо общо със свободата. Беше заклещен, хванат в капан, обзе го паника.

Той скочи и избяга от спалнята. Макар да виждаше сравнително добре в тъмното, спъна се в нощна лампа, тя падна с трясък и стъклото се посипа наоколо, но той продължи към хола през малкото антре. Някакво килимче се омота около краката му. Усещаше се в плен. Неговото тяло, собственото му променено тяло, беше станало негов затвор. Изменените му кости бяха решетките на килията му, не го пускаха да излезе, беше затворен в собствената си видоизменена плът. Обикаляше стаята, блъскаше се наоколо, обикаляше обезумял, паникьосан. Завесите плющяха от течението, което създаваше. Щураше се между мебелите. Една малка масичка се обърна в краката му. Можеше да бърза, но не и да избяга. Носеше затвора в себе си. Не можеше да бяга. Нямаше къде.

Това прозрение го ужаси. Объркан, ритна куп списания, те се разпиляха на пода, бутна тежък пепелник и две глинени вази от коктейлната маса. Разкъса възглавниците на дивана, дунапенът се разпиля, а главата го заболя така силно, че страхът, че болката никога няма да премине, го изпълни с желание да пици.

Ядене!

Гориво!

Подклаждай огъня, подклаждай огъня!

Изведнъж прозря, че невъзможността да си върне човешкия облик се дължи на острия недостиг на енергия, необходима за подхранване на драстичните промени на метаболизма му. За да се сбъдне неговото желание, тялото му трябваше да произведе огромни количества ензими, хормони и широка гама от активни биологични вещества. За броени минути то трябва да премине през форсирано възстановяване на тъканите, равни по време на години обикновен растеж. За да се справи с това, тялото му имаше нужда от горивен материал — от протеини и въглехидрати в големи количества.

Прегладнял, припадащ от глад, Пайзър нахълта в полутъмната кухня, сграбчи дръжката на хладилника, изсъска, заслепен от светлината, забеляза почти пълна двукилограмова консерва с шунка, прекрасна шунка, опакована в мека хартия върху син картон. Той я сграбчи, обели хартията, хвърли картона, свлече се отново на пода, заръфа месото, трескаво задъвка, после пак захапа.

Обичаше да съблича дрехите си, да преживява другата си същност веднага след полунощ, когато беше възможно, да тича из гората зад къщата, нагоре в планината, където гонеше зайци, лисици и мечки, и земни катерици. Разкъсваше ги с ръце, със зъби, потушаваше огъня, големия вътрешен пожар. Обичаше всичко това не само защото в това превъплъщение имаше толкова свобода, но и защото се чувстваше като бог, по-еротично, по-задоволяващо чувство от секса и всичко изпитано преди това. Това беше сила, естествена сила, силата на човек, който имаше властта да управлява природата си, преминал генетичните ограничения. Това беше силата на човек, напълно освободен от ограничения. Тази вечер, след като се беше нахранил, се понесе из горите с увереността на непогрешим хищник, неудържим като стихия. Но храната, която беше погълнал, изглежда, не стигаше да възвърне човешкия облик на Майкъл Пайзър, проектанта на софтуер, ерген, притежател на порше, усърден колекционер на видеофилми, маратонец и любител на минералната вода „Перие“.

И ето, сега той изяде шунката, почти цял килограм, изяде и останалите продукти, като ги тъпчеше в устата си с две ръце с дългите си извити нокти. Изяде още чиния със студени макарони и едно кюфте, половинка ябълков кейк, пакетче масло, почти четвърт кило, мазно и лепкаво, но полезно, добра храна, добро гориво, подходящо за утоляване на огъня, четири сурови яйца и още много, много неща. Този огън, ако не се подклаждаше, не гореше, а утихваше, изгасваше, защото не беше действителен, а израз на физическа нужда за горивен материал, който поддържа метаболизма в тялото. Най-после огънят започна да губи малко от топлината си, редуцира се от високи пламъци до малки огнени езичета, големи колкото въглените в изгасващ пожар.

С утолен апетит Майк Пайзър се свлече на пода пред отворения хладилник сред счупени чинии, храна, черупки от яйца и пластмасови опаковки. Пак се сви, пожела си другия вид, в който беше познат в обществото, и отново почувства гъдела на разместванията на тъкани и

кости, сгорещяването на кръвта, обтягането на сухожилията, пукането на хрущялите, докато едновременно с това вълна от хормони и ензими мина през него. Но както преди трансформацията спря и тялото му придоби още по-уродлив вид. Продължаваше да регресира, въпреки че се бореше с всички сили да си възвърне човешкия облик.

Вратата на хладилника се затвори. Кухнята отново беше завладяна от сенки, а Майк Пайзър си мислеше, че тази тъмнина не беше само около него, но и вътре в тялото му.

Накрая изпищя. И веднъж започнал да пищя, вече не можеше да спре.

28.

Малко преди полунощ Сам Букър напусна мотела. Беше облечен в кафяво кожено яке, син пуловер, джинси и сини маратонки. Този екип му позволяваше да се скрие добре в нощта и да не бие на очи, макар да беше малко младежко за човек, надянал маска на вечна меланхолия. Въпреки че не беше нещо особено, якето му имаше няколко необикновено дълбоки вътрешни джобове, в които беше мушнал някои необходими инструменти за отваряне на коли и врати. Слезе по южното стълбище, излезе от задната врата на мотела и застана на пътеката зад сградата.

От билото на хълма пълзеше гъста мъгла. Разстилаше се, гонена от вятъра, който наруши нощния покой. След няколко часа бризът ще подгони мъглата към сушата и ще остави брега очистен. По това време Сам ще си е свършил работата, която имаше да върши. Тогава мъглата нямаше да му трябва и вече щеше да спи или по-вероятно щеше да се боричка с безсънието си в мотела.

Беше неспокоен. Не беше забравил тайфата пубертети, от които беше избягал по Айсбъри Лейн. Тъй като не можеше ясно да ги определи, предпочете да ги смята за злосторници, обаче нещо му подсказваше, че бяха нещо различно. Беше странно, но сякаш знаеше какво са, а това беше дълбоко шесто чувство.

Заобиколи южния край на сградата, мина край задната врата на бара, който беше затворен, и след десет минути се озова пред кметството на Муунлайт Къв на ул. „Якоби“. Сградата изглеждаше точно такава, каквато я бяха описали агентите на ФБР от Сан Франциско: на два етажа, първият тухлен, боядисана в бяло по-нагоре, с наклонен покрив, зелени дървени капаци на прозорците и големи лампи от ковано желязо на главния вход. Общинската сграда заедно с двора заемаше почти половин пресечка в северната част на улицата, но лишената ѝ от стил архитектура по странен начин се вместваше в декора от жилищни домове наоколо. Вътрешните и външните светлини на първия етаж дори в този час бяха запалени, тъй като тук освен

общинските данъчни служби и водоснабдяването се намираше и полицейският участък, който въобще не се затваряше.

Сам огледа мястото от противоположната страна на улицата, преструвайки се, че се разхожда. Не забеляза суетня. Тротоарът пред главния вход беше пуст. Видя ярко осветеното фоайе през остъклените врати. На следващия ъгъл зави по алеята, която водеше до задната страна на кметството, където имаше голям паркинг.

Сам се притули в един трап зад двуметров вечнозелен храст. Въпреки че алеята беше съвсем тъмна, две неонов лампи хвърляха жълта светлина над големия паркинг, като осветяваха дванайсет коли — четири нови форда, произвеждани специално за федерални, щатски и общински нужни, пикап и фургон с герба на градчето. Виждаше още метачна машина, голям камион с дървени прегради и четири полицейски шевролета тип лимузина.

Тези четири коли в бяло и черно го интересуваха, защото бяха оборудвани с видеотерминали, свързани с полицейския централен компютър. Муунлайт Къв имаше осем патрулни коли, доста за заспалото малко градче, с пет повече от други подобни места — явно тук можеха да си ги позволят.

Все пак всичко, свързано с този участък, беше по-голямо и по-лъскаво от обикновено и това изостри вниманието на федералните агенти, дошли да разследват смъртта на Санчес и Бустаменте. В Муунлайт Къв имаше дванайсет щатни полицаи, още трима на половин щат и четирима обслужващ персонал. Твърде много. Освен това всички получаваха заплати, равни на полицейските в големите градове по Западното крайбрежие. Твърде високи за това затънтено място. Бяха екипирани с най-хубавите униформи, канцелариите бяха обзаведени елегантно, имаха завиден арсенал от пистолети и пушки срещу бунтове, сълзотворен газ. Най-смайващото беше, че бяха така компютъризирани, че биха събудили завистта на стратегическите военновъздушни служби в Колорадо.

От убежището си в ароматния вечнозелен храст Сам внимателно огледа паркинга, за да се увери, че нямаше никой в колите и че никой не се криеше в дълбоките сенки край задната част на сградата. Щорите на осветените прозорци на първия етаж бяха спуснати, така че отвътре никой не можеше да види какво става на паркинга.

Извади чифт меки ръкавици от шевро и си ги сложи.

Беше готов да тръгне, ала чу нещо в алеята зад себе си. Някакъв драскащ звук.

Легна по-дълбоко в храста и се озърна за източника на звука. Вятърът подмяташе картонена кутия, която се спря до боклукчийската кофа.

Гъстата мъгла проникваше навсякъде, вече приличаше на пушек, като че целият град се беше подпалил. Прикрит от мъглата, успокоен, че освен него на паркинга няма жива душа, Сам се стрелна към най-близката от четирите патрулни коли.

Беше заключена.

От вътрешния джоб на якето Сам извади електронен полицейски шперц за отключване на всички видове ключалки, без да ги поврежда. Отключи, плъзна се зад волана и затвори вратата бързо и безшумно.

Луминесцентната лампа хвърляше достатъчно светлина, за да вижда какво прави, макар че беше сръчен и на тъмно. Прибра шперца и измъкна ключ за арматурното табло. След секунди измъкна цилиндъра на ключалката за запалване на кормилната колона и оголи жиците.

Това беше трудната част. За да включи видеодисплея на компютъра, монтиран на таблото на колата, се налагаше да включи двигателя. Този компютър беше много по-мощен от портативен модел и комуникираше с интензивни енергийни микровълни. Използваше прекалено голяма мощност, за да работи само на акумулатор. Мъглата щеше да прикрие изгорелите газове, но не и шума на мотора. Патрулният автомобил беше на около двайсет метра от зданието, така че едва ли някой вътре щеше да го чуе. Но ако някой излезеше да подиша чист въздух или да вземе патрулна кола, порещият двигател едва ли щеше да остане незабелязан. Тогава Сам трябваше да се защитава и като имаше предвид смъртността в този град, си даваше сметка, че шансът да оцелее беше малък.

Въздъхна, натисна леко газта с десния си крак и даде на късо оголените жици. Моторът моментално се завъртя без излишно стържене.

Екранът на компютъра светна.

Супермодерната компютърна мрежа на полицейския отдел беше доставена безплатно от „Ню Уейв Майкротекнологи“ под предлог, че използваха Муунлайт Къв като опитно поле за собствените си системи

и софтуер. Сам подозираше, че източникът на рога на изобилието, чиито дарове се бяха изсипали върху отдела, беше „Ню Уейв“ и шефът му Томас Шедак. Всеки гражданин имаше свободата да подкрепя своята местна полиция или други общински власти, но Шедак така щедро даряваше огромни средства, защо ли не се отчиташе официално в полицейските архиви? Никой невинен човек не дава самоотвержено току-така големи парични суми. Ако Шедак пазеше в тайна подкрепата си за местните власти чрез учредяване на лични фондове, тогава съществуваше реална възможност за подкуп на полицаи и на официални лица. И ако полицаите в Муунлайт Къв всъщност бяха част от армията на Шедак, то подозрително големият брой смъртни случаи през последните седмици можеше да се обясни с този дяволски съюз.

Ето че на видеодисплея в колата се появиха инициалите на „Ню Уейв“ в десния долен ъгъл.

По време на разследването на случая Санчес-Бустаменте един от опитните агенти от службата в Сан Франциско, Мори Стейн, бил в патрулната кола заедно с един от служителите на Уоткинс, Рийз Дорн, когато Дорн получил достъп до централния компютър. По това време Мори вече подозирал, че компютърът бил много по-съвършен, отколкото Уоткинс и хората му го представяли и че те го използвали по незаконен начин. Именно поради това се беше постарал да запомни кода, набран от Дорн. Когато се върна в Лос Анжелис, побърза да информира Сам.

— Струва ми се, че всяко ченге в онова изчанчено градче има собствен код за достъп в компютъра и този на Дорн ще ни свърши работа. Сам, трябва да влезеш в техния компютър, да разгледаш менюто му, когато Уоткинс и хората му не надничат през рамото ти. Може би ще ти се стори, че съм параноик, но техниката им е прекалено съвършена за техните нужди, та сигурно има нещо мътно. На пръв поглед това ми прилича на забавно градче, дори по-забавно от много други, красиво... Дявол го взел, след известно време те спохожда чувството, че целият град се следи, че те наблюдават където и да идеш. Големият брат надзърта през рамото ти всяка проклета минута. Честен кръст, след няколко дни шестото ти чувство ти подсказва, че се намиращ в миниатюрен полицейски свят, където си контролиран така хитро, че да забележиш нищо. Тези полицаи са престъпници, Сам, те

са затънали в нещо дълбоко. Възможно е да е афера с наркотици, който знае, а компютърната електроника да е част от играта.

Кодът, записан от Рийз Дорн, беше 262699 и Сам го набра на клавиатурата на терминала. Инициалите на „Ню Уейв“ изчезнаха. Екранът за миг побеля, а след това се появи менюто:

Изберете едно от:

- 1. Диспечер
- Б. Централни данни
- В. Бюлетин
- Г. Модем (външни системи)

За Сам първият ред от менюто означаваше, че патрулният полицаи можеше да общува с диспечера в централата не само чрез полицейската честота, чрез радиото, инсталирано в колата, но също и чрез компютърната връзка. Но защо ли би се нагърбил с изписването на въпроси към диспечера и с разчитането им от екрана, когато информацията беше по-лесна и побърза за получаване по радиото? Освен... освен ако имаше някои неща, за които тези полицаи не искаха да разменят информация по радиочестоти, лесно засичани от всеки притежаващ полицейски приемник.

Сам не установи връзка с диспечера, тъй като в такъв случай би трябвало да започне диалог, да се представи за Рийз Дорн, а това можеше да го провали.

Вместо това той въведе „Б“. Появи се друго меню:

Изберете едно от:

- А. Статус — арестувани в момента
- Б. Статус — текущи съдебни дела
- В. Статус — висящи съдебни дела
- Г. Досиета за минали арести — област
- Д. Досиета за минали арести — град
- Е. Осъдени престъпници, живеещи в областта
- Ж. Осъдени престъпници, живеещи в града

За собствено удовлетворение, за да провери достоверността на менюто и да се убеди, че тези точки бяха точно това, а не код за друг вид информация, той натисна „Е“ за достъп до данни за осъдени, живеещи в областта. Появи се друго меню от десет точки:

УБИЙСТВА
НАПАДЕНИЯ
ИЗНАСИЛВАНИЯ
СЕКСУАЛНИ НАПАДЕНИЯ
ПОБОИ И НАПАДЕНИЯ
ВЪОРЪЖЕН ГРАБЕЖ
ОБИРИ
РАЗБИВАНЕ НА ЖИЛИЩА
ОБИРИ
ДРУГИ КРАЖБИ
РАЗНИ...

Той избра четвъртия файл за убийства и откри трима осъждани убийци. И тримата бяха намерени за виновни в извършване на деянието в първа или втора степен. Сега живееха на свобода в областта след излежаване на различни срокове затвор — от дванайсет до четирийсет, преди да бъдат пуснати под гаранция. Техните имена, адреси и телефонни номера се появиха на екрана наред с имената на жертвите им. Появи се сбита информация за престъпленията им, както и за датите на задържането им. Никой от тях не живееше в очертанятията на градчето Муунлайт Къв.

Сам отмести очи от екрана и огледа паркинга. Беше все така пуст. Вездесъщата мъгла се носеше на талази покрай колата. Имаше чувството, че се намира в морските дълбини в батискаф, обгърнат от дълги ленти водорасли, които се извиваха от течението.

Той пак се върна на главното меню и поиска точка „В. Бюлетини“. Това се оказа сбор от съобщения, които Уоткинс и хората му си оставяха един на друг относно работи, които понякога имаха отношение към полицейските проблеми, а понякога бяха лични. Повечето от тях бяха стенографирани и нямаше смисъл да губи време, за да ги дешифрира.

Натисна „Г. Модем (външни системи)“ и получи списък на компютри из цялата страна, с които можеше да се свърже посредством модем в близкото кметство. Възможните връзки на отдела го удивляваха: полицейското управление в Лос Анжелис, Сан Франциско, Хюстън, Далас, Чикаго, Маями, Ню Йорк Сити и десетина други големи градове. Имаше връзка с различни ведомства, които нямаха пряко отношение към полицията. Например калифорнийската служба за моторни превозни средства, управление на затворите, контрол на магистрала и много други щатски отдели без връзка с полицейската работа. Можеше да се свърже с персонални досиета на Американската армия, с въздушната отбрана, с криминалните досиета на ФБР, със системата за бързи действия на ФБР (относително нова служба). Имаше връзки дори с Интерпол в Ню Йорк, откъдето имаше връзка с международните организации на службата в Европа.

За какво, дявол го взел, им трябваша на малък отряд в провинциален градец в Калифорния толкова източници на информация?

Освен това имаше още данни, до които дори напълно компютъризирани полицейски агенции в градове като Лос Анжелис нямаха лесен достъп. По закон някои от данните дори полицията получаваше само чрез съдебно разрешение.

Потресен, Сам излезе от „Г. Модем (външни системи)“ и се върна на главното меню.

Той се загледа замислено към паркинга. Преди няколко дни Мори Стейн беше подхвърлил, че полицията на Муунлайт Къв вероятно търгува с наркотици и че щедростта на „Ню Уейв“ навярно означава съучастничество на някои неизвестни служители от фирмата. Но бюрото най-вече се интересуваше дали „Ню Уейв“ нелегално продаваше високочувствителна технология на Съветския съюз. Във ФБР нямаха обяснение за скорошните смъртни случаи. Престъпленията на „Ню Уейв“ все още бяха в областта на догадките и връзка между фактите не беше установена, но все пак трябваше да започнат отнякъде.

Сега вече Сам трябваше да отхвърли идеята, че „Ню Уейв“ търгуваше със Съветския съюз и че някои служители на фирмата бяха замесени с наркотици. Огромната мрежа от бази с данни, които полицията си доставяше с режима си (те бяха сто и двамайсета на това

меню), беше повече, отколкото ши е нужно за трафик на опиати или за контакти с СССР.

Те бяха създали информационна мрежа, достатъчна за функциите на цял щат или дори на малка държава. На една малка, враждебно настроена държава. Тази информационна мрежа беше създадена да осигури на собственика ѝ огромна власт. Сякаш живописното малко градче се управляваше от властната ръка на мегаломан, чиято главна мания беше да създаде зловещо кралство, откъдето да покорява евентуално огромни територии. Днес Муунлайт Къв, утре света.

— Какво, по дяволите, става тук? — запита се на глас Сам.

29.

Надеждно заключена в стаята си в Къв Лодж, готова да си ляга, облечена в бледожълти бермуди и бяла тениска с усмихнатия лик на Кърмит Жабока, Теса отпи от диетичната си кола и се помъчи да гледа повторението на предаването „Довечера“, обаче скучните разговори не успяха да я заинтригуват. Постни мисли към диетичната кола.

Бяха изминали час-два след бурните ѝ преживелици във фойетата и по стълбищата на мотела, беше се поуспокоила и се двоумеше дали преследването беше истинско, или само си беше въобразила. Беше разстроена от смъртта на Дженис, обзета от мисълта, че е било убийство, а не самоубийство. Още ѝ се гадеше от сандвича със сирене, с който беше обядвала и който беше прекалено мазен.

Теса мислено пак се върна към онези тайнствени фигури, които я бяха изплашили. Възможно беше тревожните ѝ мисли да бяха плод само на лошо храносмилане.

Докато траеше телевизионната програма, Теса стана от леглото, за да измие лицето и зъбите си. Изцеждаше пастата за зъби върху четката, когато усети, че някой пробва бравата на стаята ѝ.

Малката тоалетна беше до самото антре. Погледна и видя, че кръглата брава се върти напред-назад и някой се опитва да отвори. Не си правеха труда да се прикриват. Бравата скърцаше и прещракваше, а вратата се тресеше.

Теса захвърли четката и се метна към телефона на нощната масичка.

Нямаше сигнал.

Натисна аварийните бутони, натисна „О“, за да извика оператора, но нищо не работеше. Телефонната централа на мотела не отговаряше. Телефонът мълчеше.

30.

Криси няколко пъти бързо се потулваше в канавката, докато приближаващият се камион или кола не отфучаваха. Една от колите беше полицейска, от Муунлайт Къв, тръгнала към града, и тя беше почти сигурна, че е същата, дошла до дома ѝ. Наведе се във високата трева между стебла от отровна млечка, притисната към земята, докато габаритните светлини на черно-бялата кола не се превърнаха в малки червени точки, изгубвайки се зад завоя.

Къщите в тази част на шосето бяха нарядко. Криси познаваше някои от хората, които живееха в тях — семействата Томас, Стоунс, Елзуикуви. Изкушаваше се да отиде и да потърси помощ. Но вече не можеше да бъде сигурна, че тези хора са все още същите добри хора като някога. Те, както родителите ѝ, вероятно бяха променени. Ставаше нещо противоестественно или се намесваха външни сили от Космоса. Те се вселяваха в хората от Муунлайт Къв, а Криси беше чела и гледала достатъчно книги и филми на ужасите и знаеше, че когато действат такива сили, човек не може да вярва на никого.

Вече разчиташе само на отец Кастели от църквата „Св. Богородица“, защото беше свят човек и никакви демони от ада не можеха да го обладаят. Но ако бяха същества от Космоса, и отец Кастели нямаше да е в безопасност, макар да беше отдаден на Бога.

В случай че свещеникът беше обладан, Криси щеше да избяга от него и да отиде направо у госпожа Ирен Токава, нейната учителка. Г-жа Токава беше най-умната жена, която познаваше. Ако извънземните превземеха Муунлайт Къв, г-жа Токава първа щеше да разбере, че нещо не е наред, преди да е станало късно. Тя би взела мерки да се защити и щеше да е последният човек, който би се превърнал в плячка на чудовищата. Последният човек, който би им позволи да я сграбчат с извити нокти, пипала или с каквото имаха.

Така че Криси се скри от преминаващите коли, промъкна се между къщите, накацали по околоръстното шосе, и се отправи колебливо, но целенасочено към града. Лунният сърп, надничаш иззад мъглата, беше прекосил небето и скоро щеше да се скрие. Студен вятър

нахлуваше от запад на силни тласъци, които рошеха косата ѝ, сякаш главата ѝ беше обгърната от златисти пламъци. Въпреки че температурата беше спаднала до 16 градуса, нощта ставаше постудена, когато поривът на вятъра се превръщаше в брулеща стихия. Положителното беше, че колкото повече страдаше от студа и вятъра, толкова по-малко осъзнаваше другото си неудобство — глада.

Вече се доближаваше до кръстовището на Холиуел Роуд с черния път когато едва не се натресе в ръцете на онези, от които бягаше.

Холиуел Роуд беше пътека, пълзяща нагоре към възвишението чак до стария изоставен хотел „Икар“, разнебитена къща с дванайсет стаи, плевня и разпадащи се сервизни сгради, където група художници се опитаха да организират комуна през петдесетте години. Оттогава без успех тя беше превръщана в конферма, пазар за седмични разпродажби, ресторант за вегетарианци. Сега беше в руини. Децата добре я познаваха, тъй като беше призрачно място и арена за много изпитания за храброст. На запад Холиуел Роуд беше павирана и водеше до покрайнините на града, край някои от новите домове в тази част, край „Ню Уейв“, най-накрая до северната част на залива, където Томас Шедак, компютърният гений, живееше в огромна, чудата къща. Криси нямаше намерение да върви нито на изток, нито на запад по Холиуел Роуд, пътеката просто ѝ служеше за ориентир. Когато я пресечеше, щеше да се озове в североизточната част на града.

Намираше се на стотина метра от Холиуел, когато чу приглушения, но явно приближаващ се рев на кола. Тя се отдръпна от пътя, прескочи тясната канавка, промуши се през тръстиката и се прислони зад дебелия ствол на стар бор. Въпреки неудобната си позиция успя да определи посоката, от която идваше колата — запад, след това видя фаровете, осветяващи кръстовището зад нея. Един пикап изскочи на Холиуел, без да обърне внимание на знака „Стоп“ и спря в средата на кръстовището. Около него плуваше мъглата.

Момичето виждаше добре големия черен пикап с продълговата каросерия и тъй като на кръстовището на Холиуел и черния път често ставаха произшествия, там беше монтирана улична лампа за по-добра видимост. Пикапът имаше герб на „Ню Уейв“ на вратата, който тя позна отдалече, вече го беше виждала хиляди пъти — кръг, наполовина бял, наполовина син. Пикапът беше голям и сега беше натоварен с хора — шестима или седмина мъже. В момента, в който спря на

кръстовището, двама от мъжете прескочиха задния капак. Един от тях се запъти към залесената част на кръстовището и се шмугна в дърветата, на не повече от сто метра от бора, където беше скрита Криси. Другият прекоси терена в противоположна посока и се скри между плевелите и дивите храсти.

Пикапът зави на юг по черния път и набра скорост.

Детето реши, че останалите от камиона ще бъдат оставени на други места по източните граници на Муунлайт Къв, където ще се скрият и ще наблюдават. Освен това пикапът побираше поне двайсетина души, значи имаше още преследвачи. Поставяха постове около Муунлайт Къв. Беше сигурна, че точно нея търсят. Беше забелязала нещо, което не трябваше да вижда. Беше видяла своите родители в акта на зловещата им трансформация, напускащи човешкия си облик. Сега търсеха и нея, за да я видоизменят, както се беше изразил Тъкър.

Шумът от колата заглъхна.

Тишината се свлече като мокро одеяло.

Мъглата се въртеше и плуваше, но въздушните течения неумолимо я избутваха към назъбените тъмни възвишения.

След това вятърът внезапно се усили, като нашепваше нещо на високите треви и свиреше между клоните на елите.

Макар Криси да знаеше къде се бяха скрили двамата мъже, не успя да ги види. Бяха се прикрили добре.

31.

Мъглата обгръщаше патрулната кола, в която беше Сам. Мисълта му течеше бързо, като че ли в ритъм със засилващия се вятър. Бяха така тревожни, че му се щеше да престане да разсъждава.

От богатия си опит знаеше, че част от възможностите на системата могат да се скрият, ако просто се заличат някои от точките на зададеното меню, което излиза на екрана. Той се втренчи в основното меню, излязло на дисплея в колата:

- А. Диспечер
- Б. Централни данни
- В. Бюлетини
- Г. Модем (външни системи)

След това натисна „Д“, макар да нямаше такава точка.
На екрана се появиха думите:

ЗДРАВЕЙТЕ, ПОЛИЦАЙ ДОРН.

Ето, имаше „Д“! Той беше влязъл или в тайна база данни, изискваща ритуални кодове за достъп, или във взаимодействаща информационна система, която отговаря на въпроси, изписани от клавиатурата. Ако трябваше да се използва код, ако бяха нужни кодови думи или фрази и ако изпишеше грешен код, чакаха го неприятности. Компютърът ще изключи и ще изпрати алармен сигнал в полицията, за да ги предупреди, че нарушител използва кода на Дорн.

Треперейки от вълнение, той написа:

ЗДРАВЕЙ. МОГА ЛИ ДА ПОМОГНА?

Сам реши да продължи по обикновения начин — въпроси и отговори. Натрака по клавиатурата „Меню“.

Екранът избледня за секунди, след това се появиха същите думи:

МОГА ЛИ ДА ПОМОГНА?
ГЛАВНО МЕНЮ
МОГА ЛИ ДА ПОМОГНА?

Когато човек използва непозната система, на която задава въпроси с определена насоченост, повече разчита на случайността. Сам опита отново:

ГЛАВНО МЕНЮ

Най-после беше възнаграден.

Изберете едно от:
А. ПЕРСОНАЛ НА „НЮ УЕЙВ“
Б. ПРОЕКТ „МУУНХОК“
В. ШЕДАК

Беше открил тайна връзка между „Ню Уейв“, нейния основател Томас Шедак и полицията в Муунлайт Къв, но все още не знаеше точно каква беше и в какво се изразяваше.

Подозираше, че точка „В“ може да го свърже с личния терминал на Шедак и да му позволи да разговаря с Шедак много по-дискретно от един разговор по полицейската радиочестота. Ако нещата стояха така, това означаваше, че Шедак и местните полицаи наистина бяха забъркани в нещо престъпно, изискващо голяма секретност. Не натисна „В“, тъй като, ако се свържеше с личния компютър на Шедак и самият господин Супермен се обадеше от другия край, по никакъв начин нямаше да може да се преструва, че е Рийз Дорн.

Точка „А“ вероятно ще му даде списък на служителите на „Ню Уейв“ и на шефовете на отдели с вероятни кодови думи за връзка с техните лични терминали, но въобще не желаше разговори с тях.

Най-лошото беше, че нямаше време. Пак огледа паркинга и особено по-сенчестите места извън светлината. От петнайсет минути седеше в патрулната кола и през това време никой нито влезе, нито излезе. Съмняваше се, че късметът му ще работи много дълго и искаше да разбере с колко време разполага.

„МУУНХОК“ беше най-мистериозната и най-интересната от всички точки и Сам натисна „Б“, след което се появи друго меню:

ИЗБЕРЕТЕ ЕДНО ОТ:
А. ПРОМЕНЕНИ
Б. ОЧАКВАЩИ ПРОМЯНАТА
В. РАЗПИСАНИЕ ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА
ПРОМЕНЕТЕ — МЕСТНИ
Г. РАЗПИСАНИЕ ЗА ПРОМЕНИ — ВТОРИ ЕТАП

Той натисна точка „А“ и колонка от имена и адреси се появи на екрана. Те бяха хора от Муунлайт Къв и в началото на колонката беше изписано: „1967 — вече променени“.

Променени? Как? В какво? Дали това не беше законспирирана религиозна операция? Някакъв странен култ? Или пък „промяна“ беше дума, която означаваше нещо зашифровано?

Думата го стресна.

Сам се сети, че може да набере списъка или произволно, или по азбучен ред. Погледна имената на жителите, с които или се познаваше, или се беше срещал. В списъка на видоизменените беше Ломан Уоткинс. Също така и Рийз Дорн. Бърт Пекам, собственикът на „Найтс бридж“, не фигурираше между променените, но цялото семейство Перес, вероятно същото, което притежаваше мексиканския ресторант, беше в този списък.

Потърси Харолд Талбот, ветерана инвалид, с когото тази сутрин се беше опитал да се свърже. Нямаше го в списъка.

Озадачен от всичко това, Сам изключи този файл, върна се на главното меню и натисна „Б. ПРЕДСТОЯЩИ ПРОМЕНИ“. В този

списък той откри Бърт Пекам и Харолд Талбот.

Натисна „В. РАЗПИСАНИЕ ЗА ПРОМЕНИ — МЕСТНИ“ и се появи допълнително меню с три заглавия:

А. ПОНЕДЕЛНИК, 13 ОКТОМВРИ — 18 ч.

— СВЪРШЕНО —

ВТОРНИК 14 ОКТОМВРИ — 6 ч. сутринта

Б. ВТОРНИК 14 ОКТОМВРИ — 6 ч. сутринта

— СВЪРШЕНО —

В. ВТОРНИК 14 ОКТОМВРИ — 18 ч.

— СВЪРШЕНО —

ПОЛУНОЩ!

Днес беше вторник, 12:39 ч., по средата на времето, обозначено в точка „А“. Натисна този код. Получи друг списък от имена, озаглавен „380 ПРЕДСТОЯЩИ ВИДОИЗМЕНЕНИЯ“.

Косите на Сам се изправиха, без да разбере точно от какво. Само знаеше, че думата „видоизменения“ дълбоко го безпокои. Накара го да си спомни един стар филм с Кевин Маккарти — „Нашествието на похитителите на тела“.

Спомни си също за групата, която го преследваше по-рано тази вечер. Дали, дали бяха... променени?

Когато потърси Бърт Пекам, откри кръчмаря в списъка за промени преди 6 ч. сутринта. Но Хари Талбот го нямаше.

Колата се разлюля.

Сам вдигна глава и посегна към скрития под якето пистолет.

Вятърът. Само вятърът. Няколко силни тласъци раздвижиха мъглата и леко разлюляха колата. След малко поривът утихна и разкъсаната бяла пелена отново се сгъсти, но сърцето на Сам продължаваше да блъска в гърдите.

32.

Докато Теса блъскаше безполезния телефон, бравата престана да се тресе. Изправи се до леглото, послуша се, след това пристъпи на пръсти в антрето и постави ухо на вратата.

Чу гласове, но не съвсем близо. Чуваха се по-далече, от коридора, странни гласове, които сякаш шепнеха припряно и бързо. Не можеше да разбере нищо от разговора им.

Сигурна беше, че са същите, които я дебнеха, когато беше отишла за лед и кола. Ето че се върнаха. Бяха отрязали телефонните кабели и тя не можеше да повика помощ. Не беше за вярване, но ставаше пред очите ѝ.

Тяхната настойчивост подсказа на Теса, че не са обикновени изнасилвани или побойници, а се бяха спрели на нея, тъй като беше сестра на Дженис и разпитваше за смъртта ѝ. Все пак се питаше по какъв начин бяха разбрали за появата ѝ в града. Защо бяха решили да я нападнат, без да видят какво ще предприеме. Само тя и майка ѝ знаеха, че възнамерява да установи самостоятелно фактите по убийството на Дженис.

Голите ѝ крака настръхнаха и се почувства уязвима само по тенисфланелка и бермуди. Бързо отиде до шкафа и навлече джинси и пуловер.

Не беше сама в мотела. Имаше други гости. Така ѝ бе казал господин Куин. Не бяха много, сигурно двама или трима. Но ако станеше опасно, щеше да вика, другите гости щяха да я чуят и нападателите щяха да си плюят на петите.

Взе сака си, където беше напъхала белите си спортни чорапи, и се върна до вратата.

Тих дрезгав шепот съскаше в далечния край на коридора, след което изведнъж смразяващ трясък проехтя из мотела и я накара да изкрещи от ужас. Веднага последва друг трясък. Чу как изкъртиха врата в друга стая.

Жена изпищя, мъж извика, но не тези гласове смразиха Теса, а други три или четири, страховити и диви. Коридорът беше изпълнен с

вълчи вой, убийствено ръмжене, накъсани, задъхани писъци и смразяващо скимтене, което изразяваше задоволството на хищника, уловил жертвата, и други неописуеми звуци, но най-страшно беше, че онези, същите зловещи гласове, явно на зверове, не на хора, все пак изговаряха някои смислени думи: „...нужда, нужда... хванете я, хванете... хванете, хванете... кръв, кучка, кръв...“

Облегната на вратата, Дженис се опита да се успокои, внушавайки си, че чутиите думи са изречени от мъжа или жената, чиято врата беше изкъртена, ала това не беше истина, тъй като те само пищяха. Техните писъци бяха ужасяващи, почти непоносими, пълни със страх и агония, като че ги биеха до смърт или още по-зле, много по-зле, като че ги разкъсваха къс по къс или ги изкормваха.

Преди няколко години Теса беше в Северна Ирландия, за да направи филм за безкрайното и ненужно насилие там, за безбройните „мъченици“, католици и протестанти. Беше на гробището. Тук за мъртъвците битката беше приключена. Изведнъж тълпата се преобрази, превърна се в глутница диваци. Бяха се стекли от църковния двор към близките улици и скоро попаднаха на двама цивилни британски офицери, обикалящи квартала в кола без знаци. Множеството беше спряло колата, беше я обградило, беше разбило стъклата. След това измъкнаха жертвите си на паважа. Техническите сътрудници на Теса веднага избягаха, но тя се втурна между биещите се тела, с камерата на рамо и през обектива видя пропадането в самия ад. С подивели очи, разкривени от ярост и омраза лица, напълно забравили скръбта си, обзети от кървава омраза, оплаквачите без умора ритяха падналите на паважа британци. После ги изправиха на крака, продължиха да ги удрят и мушкат с ножове, блъскаха ги, докато им счупиха гръбнаците и им пукнаха черепите. После ги хвърлиха на паважа, ритяха ги, пак ги мушкаха, макар че те отдавна бяха мъртви. С дюдюкания и викове, с псувни като рояк лешояди блъскаха вече разкъсаните тела. Повече напомняха на демони, излетели от ада, дошли не само да пируват с плътта им, но горящи от желание да разкъсат гърдите им и да изтръгнат душите им. Двама от тези обезумели хора бяха забелязали Теса, бяха изтръгнали камерата ѝ и я бяха стъпкали. За един ужасяващ миг си помисли, че ще разкъсат и нея в яростта си. Двамата се бяха надвесили, сграбчили дрехите ѝ. Лицата им бяха така изкривени от омраза, че повече приличаха на чудовищата,

изсечени на фриза на катедрала, не на човешки лица. Бяха изгубили човешкото и бяха отприщили дивашкото, закодирано в гените им от древни времена.

— Не, за Бога, не! — беше извикала тя. — В името Божие, не!

Вероятно споменаването на Бога или просто звукът на човешка реч, а не на животински рев, ги накара да я пуснат. Тя се възползва и изпълзя, стана, промуши се през тълпата и избяга.

Онова, което сега чуваше в другия край на коридора в мотела, беше нещо подобно, или по-лошо.

33.

Плувал в пот, макар парното отопление на колата да беше изключено, все още стрясан от всеки порив на вятъра, Сам набра точка „Б“ от допълнителното меню, която представи промените, предвидени да започнат от 6 ч. тази сутрин до осемнайсет часа вечерта. Тези имена бяха предшествани от заглавие: „ПЛАНИРАНИ 450 бр. ВИДОИЗМЕНЕНИЯ“. Името на Хари Талбот не фигурираше и в този списък.

Точка „В“ сочеше, че от шест часа вечерта във вторник до полунощ в същия ден бяха планирани 274 броя видоизменения. Най-после на третата и последна страница се показаха името и адресът на Хари Талбот.

Сам събра наум числата, споменати за всеки от трите периода, включващи Промяната, 380, 450 и 274. Разбра точния брой на предстоящите видоизменения — 1104. Това число, сумирано с 1967, даваше сбора 3071, колкото вероятно беше цялото население на Муунлайт Къв.

Следващият път, когато часовникът извести полунощ (след по-малко от двайсет и три часа), целият град щеше да бъде видоизменен, без значение какво точно означаваше това.

Изключи допълнителното меню и тъкмо се канеше да изключи мотора на колата и да излезе навън, на дисплея се появи думата „ВНИМАНИЕ!“ и екранът започна да примигва. Сам се изплаши, тъй като беше сигурен, че са го открили. Трябва да бе задействал някакъв сигнал в програмата.

Вместо да отвори вратата и да побегне, той остана пред екрана още няколко секунди, воден от любопитство.

ТЕЛЕФОННА ПРОВЕРКА РАЗКРИ АГЕНТ В
МУУНЛАЙТ КЪВ;
МЯСТО НА ЗАСИЧАНЕ: ТЕЛЕФОННА БУДКА,
ДО БЕНЗИНОСТАНЦИЯ „ШЕЛ“ НА ОУШЪН
АВЕНЮ.

Съобщението се отнасяше до него, макар да не знаеха сегашното му местоположение. Очевидно онези типове бяха свързани с данните на телефонната компания и периодично ги проверяваха, за да видят кой какви обаждания е осъществявал, включително и от уличните телефони, които при нормални условия би трябвало да са сигурни за таен агент. Явно бяха параноици в манията си да вграждат максимална сигурност в електронните си играчки.

ВРЕМЕ НА ОБАЖДАНЕ: 7:31 ВЕЧЕРТА,
ПОНЕДЕЛНИК, 13 ОКТОМВРИ.

Поне не бяха в ежеминутна връзка с телефонната компания. Техният компютър проверяваше телефонните бази с данни в строго програмиран срок, сигурно на всеки четири, шест или осем часа. Иначе отдавна щяха да го търсят, още след разговора му със Скот тази вечер.

Следвайки фразата ..."ОБАЖДАНЕ ДО...", се появи неговият домашен телефон, а след това името и адресът му в Шерман Оукс. Следваше:

РАЗГОВОР, ПОРЪЧАН ОТ САМЮЕЛ БУКЪР.
ЗАПЛАЩАНЕ: КРЕДИТНА КАРТА ВИД НА
КАРТАТА: СЛУЖЕБНА
СЛУЖЕБЕН АДРЕС: ФБР, ВАШИНГТОН —
КОЛУМБИЯ

Ще започнат проверки на мотели в цялата област, но тъй като в Муунлайт Къв имаше само един мотел, търсенето щеше да е кратко. Зачуди се дали би имал време да спринтира до „Къв Лодж“, за да вземе колата си и да отпътува до близкия град Абърдийн Уелс, откъдето да позвъни в бюрото в Сан Франциско от неконтролиран телефон. Знаеше вече достатъчно, за да се увери, че в този град ставаше нещо странно и

има достатъчно основание за намеса на федералните власти и провеждане на задълбочено разследване.

Но още от следващите думи, появили се на екрана, стана ясно, че ако побегне към мотела за колата си, ще го хванат преди да може да излезе от града. И ако го пипнеха, просто щеше да увеличи статистиката на нещастните смъртни случаи в града с още един.

Знаеха домашния му адрес, така че Скот навярно също беше застрашен, не точно сега, там в Лос Анжелис, но може би утре.

ДИАЛОГ:

УОТКИНС: ШОЛНИК, ТУК ЛИ СИ?

ШОЛНИК: ДЪРЖА ВРЪЗКА.

УОТКИНС: ОПИТАЙ В „КЪВ ЛОДЖ“.

ШОЛНИК: ПОТЕГЛЯМ.

Ето, някакъв полицаи Шолник беше тръгнал да проверява дали Сам е регистриран като гост в „Къв Лодж“. Прикритието, че е преуспял борсов агент от Лос Анжелис, както обясни на рецепцията, и че е тръгнал да търси удобно местенце, където да се установи след пенсия, беше разкрито.

УОТКИНС: ПЕТЕРСЪН?

ПЕТЕРСЪН: ТУК СЪМ.

Едва ли имаше нужда да изписват имената си. Връзката на всеки човек с главния компютър беше достатъчна, той го познаваше и името му автоматически се изписваше пред кратката информация, която съответното лице изписваше. Чиста работа, лесно и удобно.

УОТКИНС: ПОМОГНИ НА ШОЛНИК.

ПЕТЕРСЪН: ГОТОВО.

УОТКИНС: НЕ ГО УБИВАЙ, ДОКАТО НЕ ГО
РАЗПИТАТЕ.

Из целия Муунлайт Къв полицаите общуваха чрез компютри в патрулните си коли, надалеч от обществените вълнови честоти, по които лесно можеха да бъдат чути. Макар Сам да ги подслушваше, без да подозират това, той съзнаваше, че е изправен срещу могъщ враг, всезнаещ като Бога.

УОТКИНС: ДАНБЕРИ?
ДАНБЕРИ: ТУК ЩАБЪТ.
УОТКИНС: БЛОКИРАЙ ОУШЪН АВЕНЮ ДО
ЩАТСКАТА ГРАНИЦА.
ДАНБЕРИ: ГОТОВО.
ШЕДАК: КАКВО СТАВА С МОМИЧЕТО НА
ФОСТЪРОВИ?

Сам се стресна при появата на името на Шедак. Импулсът сигурно е минал през домашния му компютър, задействал е слухов алармен сигнал и го е събудил.

УОТКИНС: ОЩЕ НЕ СМЕ Я ХВНАЛИ.
ШЕДАК: НЕ ТРЯБВА ДА ПОЗВОЛИМ ДА СЕ
СРЕЩНЕ С БУКЪР.
УОТКИНС: ГРАДЪТ ГЪМЖИ ОТ ПОЛИЦАИ. ЩЕ Я
ХВНАТ, ЩОМ СЕ ПОЯВИ.
ШЕДАК: ВИДЯЛА Е ПРЕКАЛЕНО МНОГО.

За Томас Шедак Сам беше чел в списания и вестници. Този човек беше някаква знаменитост, компютърен гений и малко чалнат на външен вид.

Още замаян от разобличителния диалог, който замесваше този прочут човек с подкупената полиция, Сам не обърна внимание на диалога между шефа Уоткинс и Данбери:

ДАНБЕРИ: ТУК ЩАБЪТ. БЛОКИРОВКА НА
МАГИСТРАЛАТА ДО ЩАТСКАТА ГРАНИЦА. ГОТОВО.

Разбра, че полицаи Данбери се намира в щаба, което означаваше в общинската сграда. Всеки момент щеше да се появи от задната врата и да се втурне към една от четирите патрулни коли на паркинга.

— По дяволите! — Сам сграбчи жиците и ги раздалечи. Моторът се изкашля и спря, видеоекранът потъмня.

Секунди по-късно Данбери наистина излезе от задната врата на общината и се затича към паркинга.

34.

Когато писъците утихнаха, Теса излезе от вцепенението си и отново се запъти към телефона. Той мълчеше.

Къде ли е Куин? Рецепцията на мотела затваряше в този час, но нали управителят живее в съседния апартамент. Би чул шума. Или пък самият той беше един от глутницата в коридора?

Бяха счутили вече една от вратите. Можеха да изкъртят и нейната.

Тя сграбчи един от столовете с прави облегалки, изтича към вратата и я залости.

Вече не си правеше илюзии, че я преследват само защото беше сестра на Дженис и защото беше решила да разкрие истината. Това беше изключено, тъй като „те“ нападаха останалите гости, които нямаха нищо общо с Дженис. Това беше глупаво. Не разбираше какво точно става, но по шумовете се досещаше, че е нещо ужасно. Сякаш убиец-психопат, не, няколко убийци-психопати трополяха навън, ако се съдеше по шума, който вдигаха. Някаква странна секта от религиозни мании се подвизаваше тук в мотела. Те вече бяха убили двама души, можеха да убият и нея, най-вероятно за удоволствие. Помисли, че живее в страшен, кошмарен сън.

Очакваше стените да се издуят и да се втечнат както във филмите на ужасите, обаче те бяха солидни, здрави, а цветовете около нея бяха прекалено ярки и реални, за да си мисли, че е сън.

Бясно заобува чорапи и обувки, изнервена, чувстваше се уязвима, както от голотата си преди малко. Сякаш облеклото беше броня срещу смъртта.

Тя пак чу същите гласове, но вече не долитаха от дъното на коридора. Бяха тук, до нейната врата. Все по-близо. Поиска ѝ се вратата да имахе една от онези шпионки, използвани в Европа, през които можеше да погледне.

Долу, на прага, имаше пукнатина, широка около сантиметър, така че Теса легна по корем и се втренчи в коридора. От неудобната си позиция забеляза нещо да притичва с бясна скорост край вратата, ала

не успя да го види добре. Все пак зърна краката му, което ѝ стигаше, за да промени коренно представата си за това, което ставаше. Това тук не беше проява на нисшата човешка природа както кървавата баня, от която едва не пострада в Северна Ирландия. Това беше по-скоро взривяване на реалността, внезапно преобразяване на нормалния свят в друг, населен от чудовища.

Краката им бяха космати, с тъмна груба кожа и плоски ходила. Бяха удивително дълги, с много гъвкави пръсти, които служеха като пръсти на ръце.

Нещо удари силно вратата.

Теса скочи на крака и излезе от антрето.

Подивели гласове изпълниха коридора. Същата странна смесица от остри животински звуци, накъсани от припрени, задъхани части от думи.

Заобиколи леглото, втурна се към прозореца, отключи го и плъзна подвижното крило встрани.

Вратата пак се разклати. Трясъкът беше толкова силен, че на Теса ѝ се стори, че се намира в барабан. Вратата нямаше да рухне така лесно, както на съседите ѝ, тъй като беше залостена, но едва ли щеше да издържи дълго.

Теса седна на перваза, повеси крака и погледна надолу. Мократа от мъглата пътечка блестеше, осветена от мътните, нощни лампи на около четири метра под прозореца. Щеше да скочи лесно.

Пак заблъскаха вратата. Още по-силно. Разхвърчаха се трески. Теса се отблъсна от перваза и се приземи на мократа пътечка, като само се подхлъзна леко, без да падне.

Чу, че в стаята ѝ дървото още по-силно изтрещя и металът на бравата зловещо изскърца, което ѝ подсказа, че всеки момент ще влязат.

Намираше се близо до северния край на сградата, където нещо ѝ се привидя в тъмнината. Възможно беше това да е само облак от мъгла, понесен на изток от вятъра, но не ѝ се щеше да рискува, затича се на юг, оставяйки огромния мрачен океан зад себе си.

Докато стигна до края на сградата, чу трясъкът от разбитата врата, последван от воя на глутницата, която я търсеше.

35.

Не беше възможно Сам да излезе от патрулната кола, без да привлече вниманието на Данбери. Имаше четири полицейски коли, така че шансът да остане незабелязан, ако останеше в колата, беше около седемдесет и пет процента. Той се смъкна надолу в шофьорската седалка, колкото беше възможно, и облегна глава на арматурното табло.

Данбери спря до следващата кола. Сам направи усилие, за да може да погледне през прозореца откъм пасажерската седалка. Видя как Данбери отключва вратата на другата кола. Помоли се на Бога полицаят да остане гърбом, тъй като вътрешността на колата, в която беше скрит, се осветяваше от лампите на паркинга. Дори ако Данбери само погледнеше към него, щеше да го види.

Полицаят влезе в другия черно-бял автомобил и тресна вратата. Сам въздъхна с облекчение. Данбери бавно излезе от общинския паркинг и бързо изчезна.

Въпреки че страшно му се искаше пак да съедини жиците, за да включи компютъра и да разбере дали Уоткинс и Шедак все още разговарят, знаеше, че повече не можеше да остава. С разгорещаването на гонитбата службите на полицията в кметството със сигурност щяха да се размърдат.

Не искаше да разберат, че е бърникал в компютърът им или че е видял разговора на дисплея. Колкото по-голям невежа го смятаха, по-малко рафинирани щяха да бъдат методите им на преследване. Сам сръчно върна всичко на място, както си беше. Излезе и заключи вратата.

Не желаше да напусне мястото по алеята, тъй като от единия или другия ѝ край можеше да се появи патрулна кола и да го освети с фаровете си. Вместо това побягна по тясната пътечка в паркинга и отвори една врата в простата ограда от ковано желязо. Влезе в задния двор на стара къща във викториански стил, чиито собственици бяха оставили храстите да си растат на воля. Мина тихо край къщата, през

предната поляна и се отправи към Пасифик Драйв, една пресечка на юг от Оушън Авеню.

Тишината на нощта не беше нарушена от сирени. Не чу викове, тичащи стъпки или крясъци на ужас. Но беше сигурен, че е разбудил многоглавото чудовище и тази особено опасна ламя вече го търсеше из целия град.

36.

Майк Пайзър не знаеше какво да прави, беше изплашен, объркан и не можеше да мисли ясно. Въпреки, че беше крайно наложително да мисли като човек, дивата му, животинска природа надделяваше. Мозъкът му работеше бързо, беше остър, но не можеше да задържи в паметта си последователността на мислите повече от няколко минути. Светкавично мислене, мълниеносно мислене не разрешаваше подобен проблем. Обаче възможностите му за съсредоточаване на бяха такива, както преди.

Когато най-после успя да спре писъците си и да стане от кухненския под, прекоси неосветения хол и влезе в тъмната трапезария, оттам в антрето пред банята, след това в самата баня, движейки се повече на четири крака, без да може да се изправи. В банята, където единствено бледата лунна светлина се процеждаше през малкия прозорец, сграбчи ръба на мивката и се втренчи в огледалото над шкафчето за лекарства. Там съзря само неясно отражение на образа си.

Искаше му се да вярва, че отново ще приеме предишния си вид, че видоизменената ѝ външност е просто някаква халюцинация. Да, искаше да вярва в това, много искаше да вярва, макар че не можеше да се изправи, макар че виждаше неестествено удължените си пръсти, странната форма на врата си и странния начин, по който гърбът му се сливаше с бедрата. Нужна му беше вяра.

„Запали лампата“ — си каза той.

Не можеше.

„Запали я!“

Страх го беше.

Но беше длъжен да я запали и да се погледне.

Сграбчил мивката, не можеше да се помръдне.

„Запали лампата!“

Вместо това се наведе към тъмното огледало и се взря в неясното отражение, където странните му очи блестяха с фосфоресциращ пламък.

„Запали лампата!“

Измяука леко от страх и мъка.

„Шедак“ — каза си той. Трябва да намери Шедак. Том Шедак знае какво да направи. Шедак беше надеждата му, сигурно единствената.

Пусна мивката, свлече се на пода, изскочи от банята и тръгна към спалнята, към телефона на нощната масичка. Докато вървеше, шепнеше с гръден, дрезгав, пронизителен глас едно име, сякаш то беше магическа дума, ключ за спасението му: „Шедак, Шедак, Шедак...“

37.

Теса Локланд се скри в една денонощна пералня на самообслужване съвсем близо до Оушън Авеню. Искаше да се приюти на светло, където нямаше сенки. Беше сама в пералнята. Седна на изподраскан пластмасов стол. Загледа се в кръглите, стъклени отвори на сушилните, като че ли можеше, осенена свие, да разчете там послание за спасението си.

Като документалист умееше да усеща нюансите и тоновете в живота, тъй като това правеше филма достоверен. Затова сега безпогрешно забеляза сенките на тъмнината и смъртта и неznайните сили, действащи в този изтормозен град. Странните същества в мотела вероятно издаваха онези звуци, които беше чула на плажа. Без съмнение сестра ѝ беше убита от същите същества, без значение кои бяха те. Значи точно затова властите така много настояваха Марион да одобри кремацията на тялото на Дженис, не защото онова, което беше останалото от него, е било разрушено от морската вода и изядено от рибите, но главно защото кремацията щеше да прикрие раните, които биха провокирали неудобни въпроси при евентуална аутопсия. Забеляза също занемарените витрини и общия външен вид на Оушън Авеню. Рафтовете за витрините бяха празни, липсваше оживление, което беше необяснимо за град, където нямаше безработица. Беше забелязала мрачната външност на хората по улиците, както припряността им и тяхната целенасоченост, доста странна за спокоен, крайбрежен град.

Все пак нямаше правдоподобно обяснение защо полицията иска да скрие причината за убийството на Дженис. Или пък защо градът беше затънал в икономическа депресия въпреки просперитета си. Или какви бяха онези кошмарни същества в мотела. Нюхът ѝ към нещата разкриваше някои истини, но умението ѝ да ги разпознава не означаваше, че ще намери отговорите и че ще разкрие загадките, които се криеха зад всичко това.

Трепереше от студ под ярката светлина на луминесцентните лампи, вдишваше ароматите на перилните препарати и слабия мирис

на цигарени угарки откъм двата пълни с пясък пепелника и се чудеше каква ще бъде следващата ѝ стъпка. Не беше изгубила твърдостта си да отиде докрай при разследването на смъртта на Дженис, но вече губеше смелостта да играе на детектив съвсем сама. Беше ѝ нужна помощ и сигурно можеше да я намери от областните или щатските власти.

Първото, което трябваше да направи, беше да се измъкне невредима от Муунлайт Къв.

Колата ѝ се намираше в „Къв Лодж“, ала тя не искаше да се връща там. Онези... онези същества вероятно още бяха в мотела или го наблюдаваха от гъстите храсти и от вездесъщите сенки, неразделна част на града. Както Кармел в Калифорния, Муунлайт Къв беше град, застроен на планина и море. Теса обичаше Кармел, защото и природата и архитектурата сякаш бяха произведение на изкуството. Обаче Муунлайт Къв не се къпеше в артистични полусенки и не се радваше на изобилието на Кармел, по-скоро този град беше свалил цялата си лакировка, под която дебнеше нещо диво, примитивно. Всяка група дървета или тъмна улица, не излъчваха красота, а смърт и ужас. Муунлайт Къв би ѝ се сторил по-атрактивен, ако улиците и алеите бяха осветени от толкова луминесцентни лампи, колкото имаше в пералнята.

Може полицията вече да се беше отзовала на виковете и писъците. Но Теса едва ли би се чувствала в безопасност просто заради полицаите. Това е част от проблема. Те ще настояват да разкаже за останалите гости на мотела. Ще узнаят, че Дженис ѝ е сестра, въпреки че нямаше да признае, че е тук, за да разпитва за смъртта на сестра си. Те щяха да я подозират. Ако бяха съучастници в сделка за прикриване на истинското естество на смъртта на Дженис, сигурно нямаше да се поколебаят да се отнесат грубо с нея.

Налагаше се да изостави колата.

По дяволите, нямаше да напусне града тази вечер. Би могла дори да спре някой шофьор на черния път, без да попадне на моторизиран психопат. Но междувременно, докато стигне шосето, трябваше да върви през тъмна безлюдна местност, където рискът да се натъкне на онези тайнствени същества беше много голям.

Те я бяха гонили в осветено обществено място. Нямаше причина да вярва, че е в безопасност в пералнята, тъй както и посред гората. Когато тънкото було на цивилизацията падне и първобитният ужас

избухне, човек няма да е в безопасност дори на стъпалата на черквата, както се беше уверила от преживяването си в Северна Ирландия.

Все пак ще предпочете светлината, ще избяга от тъмнината. Беше преминала невидимата стена между реалността, която добре познаваше, и другия свят на враждебността. Докато самата тя се намираше в Зоната на здрача, беше мъдро да потърси сигурността на светлината.

Това не ѝ оставяше голям избор за действие, освен да остане в пералнята и да изчака утрото. През деня можеше да рискува едно дълго пътешествие до шосето.

Лицето ѝ се отрази в стъклото на сушилнята. Някакво насекомо се блъскаше в пластмасовите капаци на луминесцентните лампи.

38.

Криси не можеше да влезе в Муунлайт Къв, както беше планът ѝ, затова се отби на Холиуел Роуд и се върна обратно по пътя, по който беше дошла. Навлезе в гората, притичвайки предпазливо от дърво до дърво, като се стараеше да избегне шумоленето, което би довело тук пазачите, скрити около кръстовището.

След стотина-двеста метра, когато вече не можеха да я чуят или видят, тя забърза. След малко се озова пред една от къщите до черния път. Едноетажното ранчо, сгушено в дъното на голяма поляна, едва се виждаше зад боровете и елите, незабележимо на бледата лунна светлина. Прозорците не светеха.

Трябваше да размисли, но крайно време беше да се постопли. От все сърце се надяваше да няма кучета в двора на къщата. Побърза към гаража, без да стъпва на чакълестата алея, за да не вдига шум. Както очакваше, освен голямата гаражна врата, през която колите влизаха и излизаха, имаше малък страничен вход. Вратата му беше отключена. Влезе в гаража и затвори вратата.

Последните лъчи на избледняващата луна влизаха през остъклената врата и през двата високи тесни прозореца на западната стена, но светлината ѝ не беше достатъчна.

Виждаше само блясъка на хромираните брони и на предните стъкла на две паркирани коли. Тя се промъкна към едната, простряла ръце като слепец пред себе си, от страх да не катурне нещо. Колата беше отключена. Бързо се вмъкна зад кормилото, като остави вратата отворена, за да използва лампата на купето. Помисли си, че тази светлина може да се забележи през прозорците на гаража, ако някой в къщата се събудеше и погледнеше навън, но се налагаше да рискува.

Прерови жабката и джобовете на вратите с надеждата да намери храна, защото много хора държаха там шоколадчета, ядки или някакви пръчици за закуска. Макар да беше закусвала следобеда, докато още беше в килера, от десет часа не беше хапвала нищо. Стомахът ѝ се свиваше от глад. Нямаше надежда да намери фунийка с течен шоколад

или сандвич с желе, но поне намери дъвка и един зелен марципан, забутан под прашната седалка.

В другата кола откри два шоколада с лешници.

— Господи, благодаря ти!

Изяде бързо първия шоколад, но следващия погълна на малки хапки, като го остави да се разтопи в устата си.

Ядеше и размишляваше как да се вмъкне в Муунлайт Къв. Съставяше си план за действие.

Обичайното време за лягане беше отдавна минало и изтощена от безкрайната гонитба и огромното физическо напрежение, просто искаше да остане в колата и да поспи няколко часа, преди да изпълни плана си. Прозя се и се отпусна в седалката. Всичко я болеше, очите ѝ натежаваха като тежки монети.

Картината на собствената ѝ смърт, която изникна в съзнанието ѝ, беше така тревожна, че тя стана и излезе. Ако заспеше в колата, нямаше да се събуди, докато някой не я откриеше сутринта. Сигурно хората, които държаха колите си в този гараж, бяха видоизменени като родителите ѝ. В такъв случай беше обречена.

Навън, трепереща от щипещия студ, Криси се върна обратно до черния път и зави на север. Мина край още две смълчани къщи, през още една горичка и стигна до четвъртата къща, пак едноетажна, с покрив от червени керемиди, облицована с червено дърво.

Познаваше хората там. Господин и госпожа Юлан. Госпожа Юлан продаваше на лавката в училище, а господин Юлан беше градинар и имаше много ангажменти в града. Рано всяка сутрин господин Юлан влизаше в града с белия си камион, натоварен с косачки за трева, резачки за храсти, лопати, чувалчета с тор и всичко необходимо на един градинар. Оставяше госпожа Юлан в училище и отиваше да си гледа работата. Криси реши, че може да намери място, за де се скрие в каросерията на камиона, която беше покрита. Сгуши се между градинарските принадлежности на господин Юлан.

Камионът беше в отключения гараж на Юланови. Това си беше провинция, все пак тук хората си имаха доверие. Това беше добре, обаче даваше предимство на преследвачите ѝ.

Криси рискува и запали осветлението във фургона на камиона. Светлината не можеше да се забележи от къщата. Тя внимателно се промъкна между градинарските принадлежности, натрупани до

задната врата. На гърба на шофьорската кабина наред с две двайсеткилограмови торби с тор, стръв за риба и пръст за саксии бяха наредени сгънати найлонови торби, в които господин Юлан прибираще окосената трева. Можеше да използва някои от тях като дюшек, други като одеяла, за да преспи до сутринта, свита между торбите.

Направи си гнездо сред чувалчета, които леко я бодяха. От дългата употреба те бяха напоени с мириса на прясно окосена трева. След малко се стопли и за пръв път се почувства уютно.

„И докато нощта напредва — мислеше малката Криси, — човешката миризма ще се слее с мириса на трева. Така хитро ще се прикрия от преследващите ме извънземни. Кой знае, може да бяха вампири! Те душеха миризмите не по-зле от хрътките.“

39.

Сам реши да се скрие в неосветения двор на началното училище. Седна на една от люлките, хвана се с две ръце за веригите, полюля се малко, докато премисляше възможностите си.

Не можеше да избяга от Муунлайт Къв с кола. Наетата кола беше в мотела, където щяха да го арестуват, ако си покажеше носа. Можеше да открадне кола, но си спомни разговора от компютъра, когато Ломан Уоткинс беше наредил на Данбери да блокира Оушън Авеню и щатското шосе. Досега сигурно бяха завардили всички изходи.

Можеше да върви пеша, сменяйки улиците до самия край на града, след това да мине през гората до магистралата. Обаче Уоткинс беше споменал също и за ограждането на цялата околност с постове, за да пресрещнат Фостъровото момиче. Макар да се доверяваше на инстинкта си за оцеляване, Сам не беше се промъквал под прикритие от войната, преди двайсет години. Ако имаше постове около града, очакващи момичето, много вероятно беше Сам да налети на някой от тях.

Готов беше да рискува, но не трябваше да го хванат, преди да успее да доложи в бюрото и да поиска спешна помощ. Дори ако попълнеше статистиката на смъртните случаи в този град — първенец по смъртни случаи в света, с още един, Бюрото ще изпрати нови хора на негово място. Истината щеше да излезе наяве, но сигурно твърде късно.

Докато тичаше през бързо оредяващата мъгла, разнасяна от вятъра, спомни си за разписанието, което видя на видеодисплея. През следващите двайсет и три часа всеки един гражданин щеше да бъде видоизменен. Да се стигне до истината в Муунлайт Къв нямаше да е по-лесно от разчупването на безконечна серия от заварени с лазер титанови кутии, подредени като китайски кръстословици.

Най-добре беше да се добере до телефон и да се обади в бюрото. Телефоните в Муунлайт Къв бяха компрометирани, ала много не го беше грижа дали ще запишат разговора му и дали ще го запишат на компютъра. Трябваша му само трийсет секунди или една минута

разговор със службата и големи подкрепления щяха да тръгнат на помощ. Дотогава щеше да му се наложи да бъде в движение и да избягва полицаите няколко часа, докато не пристигнеха други агенти.

Не би могъл просто да отиде до някоя къща и да поиска да ползва телефона, защото не знаеше на кого можеше да се довери. Мори Стейн беше казал, че след ден-два, прекарани в града, човек придобива параноидното чувство, че е следен навсякъде и където и да отиде, ръката на Големия брат все ще го достигне. Сам почувства пристъп на параноя, който премина в състояние на непрекъснато напрежение и подозрение, които той познаваше от бойното поле в джунглата отпреди две десетилетия.

Сети се за една телефонна будка. Не, не беше същата при бензиностанцията „Шел“, от която се беше обадил преди това. Един издирван човек не трябва да се връща към вече посещавани от него места.

От разходките си в града помнеше още един или два улични телефона. Стана от люлката, мушна ръце в джобовете на якето си, сви рамене срещу мразовития вятър и тръгна през училищния двор към съседната улица.

Замисли се за Фостъровото момиче, за което Шедак и Уоткинс разговаряха. Коя ли беше? На какво беше станала свидетелка? Подозираше, че тя е ключът към разгадаването на тази мистерия. Навярно можеше да обясни какво значи изразът „видоизменение“.

40.

Стените сякаш кървяха, червена течност браздеше бледожълтата боя.

Изправен в същата стая на „Къв Лодж“, Ломан Уоткинс се ужаси от клането, но същевременно бе погъделичкан от едно странно чувство.

Тялото на госта беше проснато до разхвърляното легло, безобразно изпохапано и разпокъсано. Отвън пред стаята в още поплачевно състояние лежеше мъртва жена — алена купчина върху оранжевия килим в коридора на втория етаж.

Въздухът беше напоен с вонята на кръв, жлъчна течност, изпражнения и урина — смес от миризми, с които Ломан свикваше, тъй като жертвите на регресиралите се появяваха час след час, ден след ден. Обаче този път, както никога преди това, през отвратителната миризма долови мамеща сладост. Пое дълбоко дъх, без да осъзнава защо така му допада. Но не можеше да я забрави или да устои на нейната привлекателност така, както хрътката не устоява на мириса на лисица. Не само че беше привлечен от нея, но се стресна от реакцията си. Кръвта в жилите му сякаш ставаше по-студена и удоволствието от вдишването на миризмата като биологичен процес стана по-голямо.

Бари Шолник, офицерът, изпратен от Ломан в мотела да задържи Сам Букър, пръв видя тази ужасна картина. Сега се беше изправил в ъгъла до прозореца, загледан в мъртвеца. Той пристигна преди другите. Беше тук вече половин час, достатъчно дълго, за да свикне с гледката и да наблюдава жертвите с безпристрастността на полицаи, като че ли мъртвите разкъсани тела бяха просто част от мебелировката. Въпреки това Шолник не можеше да вдигне очи от изкорменото тяло, опръсканите с кръв изпочупени мебели и окъпаните в кръв стени. Сякаш беше наелектризиран от насилието.

„Ненавиждам това, в което са се превърнали регресиралите, и това, което правят“ — помисли си Ломан, но по свой начин също им завиждаше за голямата свобода. Страхуваше се, че нещо вътре в него, както сигурно във всички хора от Новата раса, му заповядва да се

присъедини към регресиралите. Отново, както в дома на Фостърови, Ломан изпита чувство не на въздигане, както беше проектирал Шедак, а на регресия към диво състояние. Жадуваше да стигне до онова ниво на съзнанието, в което нямаше да го безпокоят мисли за смисъла и целта на живота. Искаше да достигне равнище на мислене, където интелектуалното предизвикателство няма да го има, където ще бъде същество, чието съществуване ще се определя почти изцяло от сетивата му, където всяко решение ще се взема на базата на онова, което му доставя удоволствие. Да достигне едно състояние, необезпокоено от сложни мисли. Боже, ако можеше да бъде освободен от товара на цивилизацията и висшия разум!

Шолник леко възкликна.

Ломан също отмести поглед от мъртвеца.

Див блясък загоря в кафявите очи на Шолник.

„И аз ли съм блед като него? — запита се Ломан. — Също с хлътнали очи и така особен?“

За малко Шолник срещна погледа на шефа си, след това извърна глава, сякаш се срамуваше от нещо. Сърцето на Ломан заби силно.

Шолник отиде до прозореца и се взря в тъмния океан. Сви ръце в юмруци към тялото си.

Ломан трепереше.

Сладка зловеща миризма! Мирис на улов, смъртоносен поход!

Той се извърна от мъртвото тяло и излезе от стаята. Озова се в коридора, където гледката на мъртвата жена, полугола, раздрана и разкъсана, не беше по-успокояваща. Един от новото попълнение на полицаите, Боб Трот, който увеличи числеността им на дванайсет души през миналата седмица, се наведе над мъртвото тяло. Той беше голям мъж, с осем сантиметра по-висок от Ломан, с насечено лице със сурови черти. Той гледаше трупа и леко се усмихваше.

Зачервен, със замрежен поглед, с очи, сълзящи от ярката светлина, Ломан му каза остро:

— Трот, ела с мен!

Излезе в коридора и тръгна към другата стая, в която бяха влезли. Трот го последва с явно недоволствие.

Докато Ломан стигне до разбитата врата на другата стая, друг полицаи, Пол Амберлей, се появи на площадката на северното

стълбище, завръщайки се от рецепцията на мотела, където Ломан го беше изпратил да провери регистрацията на лицата.

— Двойката от стая двайсет и четири се казва Дженкс, Сара и Чарлз — доложи Амберлей. Той беше на двайсет и пет, строен и доста умен. Тъй като лицето на младия полицаи беше изострено, с малко хлътнали очи. Ломан си помисли, че му напомня на лисица.

— Те са от Портланд.

— А в стая трийсет и шест?

— Там е регистрирана някоя си Теса Локланд от Сан Диего.

Ломан премигна:

— Локланд?

Амберлей произнесе името на срички.

— Кога се е регистрирала?

— Тази вечер.

— Онази жена, съпругата на свещеника — каза Ломан. — Моминското ѝ име е Локланд. Нужно беше да говоря с майка ѝ по телефона в Сан Диего. Една отракана стара кучка. Зададе ми милион въпроси. Доста ми струваше да получа съгласието ѝ за кремация. Каза ми, че другата ѝ дъщеря е в провинцията, някъде доста надалеч и не могла да се свърже с нея, но щяла след месец да пристигне тук да уреди делата на госпожа Кепшоу и да опразни къщата. Това сигурно е тя, предполагам.

Ломан ги поведе към стаята на Теса, две врати след стая номер четирийсет, в която беше регистриран Букър. От отворения прозорец духаше вятър. Мястото беше разхвърляно — счупени мебели, скъсани чаршафи и парчета от стъклата на разбития телевизор, но нямаше следи от кръв. „Те“ или не са намерили никой, или (както сочеше отвореният прозорец) жертвата им беше избягала още преди регресиралите да разбият вратата.

— Значи Букър е бил тук — заключи Ломан, — и трябва да приемем, че е видял регресиралите или че е чул писъците на жертвите. Знае, че тук нещо не е наред. Още нищо не разбира, обаче знае достатъчно, дори прекалено много...

— Бас държа, че си скъсва задника, за да се свърже с проклетото си бюро — каза Трот.

Ломан кимна в съгласие:

— А сега и тази кучка Локланд ни попадна в ръцете, а тя сигурно е убедена, че сестра ѝ не се е самоубила, а е била умъртвена от същите същества, разкъсали двойката от Портланд...

— По-логично е — каза Амберлей — да дойде при нас, в полицията. Ще влезе направо в капана.

— Възможно е — отвърна Ломан, без да бъде убеден. Той започна да се рови из отпадъците. — Помогни ми да намеря портфейла ѝ. Когато „те“ са задумкали по вратата, тя е скочила от прозореца, без да се бави да си търси чантата.

Трот я намери заклещена между леглото и едно от нощните шкафчета.

Ломан изпразни съдържанието ѝ на дюшека. Разтвори портмонето, разгледа пластмасовите джобове, пълни с кредитни карти и фотографии. Най-после намери шофьорската книжка. Според данните Теса беше на двайсет и четири, петдесет и два килограма, блондинка със сини очи. Ломан показва документа на Трот и Амберлей, за да разгледат снимката ѝ.

— Красавица — каза Амберлей.

— Тази искам да си я хапна — допълни Трот.

Фразата на полицаия смрази кръвта на Ломан. Зачуди се дали думата „хапвам“ Трот беше употребил като сексуален израз, или изразяваше действително подсъзнателно желание да разкъса жената, както регресиралите бяха разкъсали онази двойка от Портланд.

— Поне имаме представа как изглежда — каза Ломан. — Това ще помогне.

Острите, сурови черти на Трот не можеха да изразят по-нежни емоции, като удоволствие или любов, ала бяха прекрасен израз на животинския глад и на жаждата за насилие, които се надигаха дълбоко в него.

— Искаш да я хванем?

— Да. Всъщност тя не знае много, но все пак достатъчно. Знае, че двойката, отседнала до нея, е била нападната и ликвидирана и сигурно е видяла някой от регресиралите.

— Сигурно регресиралите са тръгнали след нея през прозореца и са я хванали — предположи Амберлей. — Може да открием тялото ѝ навън на територията на мотела.

— Възможно е — съгласи се Ломан. — Обаче ако не го намерим, трябва да я потърсим и да я хванем. Обади ли се на Калан?

— Аха — отвърна Амберлей.

— Това място трябва да се подреди — нареди Ломан. — Не трябва да затваряме очи до полунощ, преди всеки жител на града да премине през Промяната. След това, когато всичко в Муунлайт Къв се оправи, можем да започнем търсенето на регресиралите и да ги ликвидираме.

Трот и Амберлей срещнаха погледа на Ломан, след което двамата се спогледаха. От погледите, които си размениха, Ломан изпита мрачно усещане, че те всъщност бяха жертви на дивия повик към онова необременено, примитивно състояние. Чувстваха го всички, но никой не смееше да изрази опасенията си на глас, защото да си признаят страха беше равнозначно да признаят, че проектът „Муунхок“ беше една голяма грешка.

41.

Майк Пайзър чу телефонния сигнал и зашари с ръка по бутоните, но те бяха прекалено малки и близко един до друг за животинските му нокти. Смътно схващаше, че не може да се обади на Шедак, че не смее да се обади на Шедак, макар че именно той беше неговият създател. Съзнаваше, че този път Шедак ще го помисли за дезертър, тъй като беше регресирал. Или ще го затвори в лаборатория и ще се отнася към него с особена нежност, като тази на препаратора към жертвата си, или ще го унищожи заради заплахата, която той представляваше за нормалния ход на Промяната в Муунлайт Къв. Пайзър нададе писък, породен от безизходицата. Изскубна телефона и го запрати в огледалото на гардероба.

Внезапната промяна на отношението му към Шедак като към мощен враг, а не като към приятел и наставник, беше последната ясна и рационална мисъл на Пайзър. Страхът му беше нещо като капан, който се отвори и го хвърли в бездната на примитивното, на дивото съзнание, отприщено в него за наслада от нощния лов. Вървеше напред-назад из къщата ту като обезумял, ту с мудността на костенурка, без да знае защо настроението му се променя така рязко — ту силно се вълнуваше, ту беше потиснат, ту го раздираха животински страсти. Воден беше повече от чувствата, отколкото от интелекта си.

Облекчи се в ъгъла на гостната, помириса урината си, след това отиде в кухнята да търси още храна. От време на време мозъкът му се проясняваше и той се опитваше да върне тялото си в нормален вид, но тъй като собствената му тъкан не се поддаваше на желанието му, отново потъваше в мрака на животинското си съзнание. На няколко пъти главата му беше достатъчно бистра, за да оцени иронията на превръщането — вместо да бъде въздигнат до положението на свръхчовек, той беше деградирал до животно. Тази мисловна нишка не се задържа дълго и Пайзър се зарадва на новото си поредно пропадане в бездната на дивите страсти.

От време на време, когато погледът му за малко се проясняваше, виждаше отново Еди Валдоски, нежното момче, и се опияняваше от

спомена за кръвта му, сладката кръв, димяща на студения нощен въздух.

42.

Макар че беше физически и умствено изтощена, Криси не можа да заспи. Сгушена между чувалчетата в задната част на камиона на господин Юлан, беше на границата между съня и бодърстването, със силното желание да се отпусне и да заспи.

Чувстваше се непълноценна, сякаш не беше свършила нещо, което беше по силите ѝ. Най-последно се разплака. Заровила лице в чувалчетата с дъх на сено, тя хлипаше, което не беше правила от бебе. Плачеше за майка си и баща си, навярно загубени за нея завинаги, не покосени от смъртта в пълния смисъл на думата, а превзети от нещо нечисто, нечовешко, сатанинско. Плачеше за загубеното си юношество, за пропуснатата езда по крайбрежните ливади, за приятните часове с книга в ръка на плажа. Всичко това беше разбито докрай. Плачеше за нещо друго, загубено от нея, нещо неясно, което тя не можеше да назове. Струваше ѝ се, че беше нейната невинност или може би вярата ѝ в тържеството на доброто над злото.

Нито една от героините на книгите, които четеше, не би се отдала на самосъжаление и Криси се засрами от потока сълзи. Но да плаче бе съвсем човешко. Навярно трябваше да плаче, за да си докаже, че не носи в себе си чудовищните семена, които бяха покълнали и пуснали филизи в нейните родители. Макар и да плачеше, тя си оставаше Криси. Плачът беше доказателство, че никой не беше откраднал душата ѝ.

Най-сетне тя заспа.

43.

Сам беше забелязал друга телефонна будка до сервизен гараж на Юниън 76, една пресечка на север от Оушън Авеню. Гаражът не работеше. Прозорците бяха покрити с пласт прах. Небрежно изписан надпис „ПРОДАВА СЕ“ висеше на един от тях, сякаш собственикът въобще не се интересуваше дали мястото ще бъде продадено или не и беше оставил този надпис просто така. Мъртви листа и сухи борови иглички от околните дървета, подгонени от вятъра, се бяха накамарили около бензиновите колонки.

Телефонната будка се намираше до южната стена на сградата и се виждаше откъм улицата. Сам влезе през в кабината, но не я затвори, защото се боеше да не задейства автоматичното осветление и да привлече вниманието към себе си. Полицайте моментално щяха да дойдат, ако бяха наблизко.

Телефонът мълчеше. Пусна монета с надеждата, че ще задейства някакъв сигнал. Не получи линия.

Тресна вилката на слушалката. Монетата се върна.

Пробва отново, без резултат.

Сигурно бяха прекъснали телефона, когато гаражът на Юниън 76 беше престанал да работи.

Все пак се съмняваше, че полицаите, използвайки достъпа си до компютъра на телефонната компания, са прекъснали всички улични телефони в Муунлайт Къв. В момента, в който бяха разбрали, че таен федерален агент пребивава в града, са взели извънредни мерки да му попречат да се свърже с външния свят.

Разбира се, възможно беше да надценява техните способности. Длъжен беше да пробва някой друг телефон, преди въобще да се е отказал от връзка с бюрото.

По време на разходката си, на север от Оушън Авеню, беше минал край една обществена пералня. Беше забелязал телефон през витрината в края на редицата от сушилни апарати.

Напусна Юниън 76. Стараеше се да избягва уличните лампи. Използваше алеите, промъквайки се през смълчания град към мястото,

където беше забелязал пералнята. Молеше се вятърът да стихне и мъглата да се задържи още малко.

На една пресечка от пералнята за малко да налети на полицай, шофиращ към центъра на града. Патрулният се приближаваше бавно, оглеждаше двете страни на улицата, Сам не успя да избегне силната светлина на уличната лампа, но за щастие полицаят гледаше на другата страна.

Сам отстъпи заднешком и се напъха във входа на триетажна сграда, където се помещаваха различни служби. Олющената табела отляво на вратата изброяваше — зъболекар, двама адвокати, доктор и пирографист. Ако патрулният завиеше на ъгъла и минеше край него, вероятно щеше да го забележи. Но ако колата продължеше направо към океана или завиеше надясно в западна посока, никой нямаше да го види.

Облегнат на заключената врата, скрит в сенките, доколкото беше възможно, Сам се замисли и забеляза, че дори в един и трийсет сутринта Муунлайт Къв беше странно притихнал и улиците бяха необикновено пуссти. Дори и малките градове си имаха своите нощни птици, както и оживените градове. Би трябвало да види поне един-двама пешеходци, някоя кола или други признаци на живот освен полицейския патрул.

Черно-бялата кола зави надясно и изчезна.

Макар че опасността го беше отминала, Сам остана в тъмния вход. Представи си отново пътя, по който беше минал от „Къв Лодж“ до кметството, оттам до Юниън 76 и накрая до сегашното си местоположение. Не можеше да се сети за къща, в която свири музика, гърми телевизор или в която смехът на закъснели гуляйджии да подсказва, че има празненство. Не видя млади двойки да се целуват в паркирани коли. Малкото ресторанти и кръчми бяха затворени, киното не работеше и ако той и полицаите не бяха единствените движещи се фигури, то Муунлайт Къв би приличал на град-призрак. Всички гостни, спални и кухни в града биха могли да бъдат обитавани от сковани трупове или от роботи, представящи се за хора през деня, изключвани през нощта за пестене на енергия, когато не беше необходимо да се създава илюзия за наличието на живот.

Все по-загрижен от думата „промяна“ и свързването ѝ с понятието, наричано от тях проект „Муунхок“, той излезе от входа,

зави на ъгъла и се затича по ярко осветената улица към пералнята. Видя телефона още докато отваряше остъклената врата.

Бързо прекоси половината помещение. От дясната му страна имаше сушилни апарати, в средата два реда перални машини, наредени с гръб една към друга, няколко стола до пералните, още до лявата стена, до автоматите за дъвка и прах за пране. Стигна до гишето за сгъване на прането и разбра, че мястото не е пусто. Една дребна блондинка в избелели джинси и син пуловер беше седнала на един от жълтите пластмасови столове. Нито един от сушилните или пералните апарати не работеше, а жената не носеше кошница с пране.

Сам се стресна от присъствието ѝ — жив човек посред зловещата нощ. Закова се на място и примигна.

Тя седеше на края на стола явно напрегната. Ръцете ѝ бяха стиснати в скута. Сякаш не смееше да диша.

Разбрал, че я е изплашил, Сам каза:

— Съжалявам.

Тя го стрелна с поглед, сякаш беше зайче, изскочило пред лисица.

Съзнаващ, че погледът му сигурно гори и външно е разтревожен, той добави:

— Не съм опасен.

— Те всички казват така.

— Кой са тези „те“?

— Но аз съм.

Попита объркан:

— Вие сте какво?

— Опасна.

— Наистина ли?

Тя стана на крака.

— Имам черен колан.

От дни насам на лицето на Сам се появи истинска усмивка.

— Можете да убивате само с ръцете си?

Бледа и трепереща, тя се загледа в него за малко. Когато заговори, пролича сдържаният ѝ гняв:

— Ей, задник, я не ми се подигравай. Така ще те натупам, че като си тръгнеш, ще дрънчиш като счупена латерна!

Най-сетне, впечатлен от избухливостта ѝ, Сам започна да осъзнава наблюденията, които беше направил. Нито един от апаратите не работеше. Тя не носеше кошница за пране. Не носеше прах за пране или шише с перилен препарат.

— Какво има? — попита той, станал внезапно подозрителен.

— Ако стоиш далеч от мен, няма да стане нищо.

Запита се дали тя знаеше нещо за местните полицаи, които бяха по петите му. Това беше налудничаво. Откъде ли ще знае?

— Какво правите тук, щом не носите дрехи за пране?

— Защо ти е да знаеш? Да не е твоя тая дупка? — попита тя.

— Не. Сигурен съм, че не е и ваша.

Тя се облещи срещу него.

Той бавно я огледа и чак сега забеляза колко е привлекателна. Очите ѝ бяха ясносини като юнско небе, кожата чиста, като летен въздух. Изглеждаше не на мястото си на този мрачен октомврийски бряг, още повече във влажната пералня, в един и трийсет сутринта. Наред с красотата ѝ забеляза и други неща — силният страх, стаен в очите ѝ, бръчките около тях и стиснатите устни. Този страх беше твърде голям, за да бъде породен единствено от присъствието му. Ако беше висок един и деветдесет и тежък сто килограма татуиран мотоциклетист с пистолет в едната ръка и десетинчов нож в другата, ако беше нахълтал в пералнята, ревейки сатанински химни, безкръвната ѝ бледност и страхът в очите ѝ щяха да бъдат разбираеми. Ала той беше само Сам Букър, чиято най-привлекателна черта на агент бяха голямото му добродушие и ореолът от спокойствие.

Разтревожен от нейното безпокойство, каза:

— Идвам за телефона.

— Какво...

Сам посочи монетния апарат.

— Да — каза тя, сякаш потвърждаваше, че е телефон.

— Дойдох да се обадя.

— Аха.

Без да сваля поглед от нея, отиде до апарата, пусна четвърт долар, но не получи сигнал. Върна монетата, опита отново. Нямаше късмет.

— Проклятие! — изръмжа той.

Блондинката се беше запътила към вратата. Закова се на място, сякаш се боеше, че той ще се втурне към нея и ще я повали на земята, ако се опита да излезе.

Атмосферата в градчето беше породило у Сам силна параноя. Все повече през последните часове си мислеше, че всеки в този град е негов потенциален враг. Изведнъж усети, че поведението на тази жена се дължеше на състояние подобно на неговото.

— Да, разбира се, та вие не сте оттук, от Муунлайт Къв?

— Е, и?

— И аз не съм.

— И какво от това?

— Сигурно сте видели нещо.

Тя го погледна.

Сам добави:

— Видели сте нещо и ви е страх. Хващам се на бас, че имате основание!

Беше готова да се затича към вратата.

— Чакайте малко — произнесе бързо той. — Аз съм от ФБР. — Гласът му леко потрепери. — Честна дума.

44.

Тъй като Томас Шедак беше нощна птица и предпочиташе да спи през деня, сега той се намираше в кабинета си, облицован с дъбова ламперия, облечен в сиви спортни дрехи и работеше върху точка от проекта „Муунхок“ на компютърен терминал. Еван, нощният му слуга, позвъни и му съобщи, че Ломан Уоткинс чака пред входната врата.

— Изпрати го в кулата — нареди Шедак. — След малко ще дойда.

Напоследък носеше само спортни екипи. В гардероба си имаше повече от двайсет — десет черни, десет сиви и няколко в морскосиньо. Бяха по-удобни от другите дрехи, спестяваха времето, което би изгубил, ако всеки ден трябваше да мисли за тоалета си, едно от нещата, които не умееше. Модата не го вълнуваше. Освен това не беше със стандартни размери — големи крака, тънки бедра, издути колена, дълги ръце, кокалести рамене. Беше твърде слаб, за да изглежда добре дори в превъзходно скроен костюм. Когато се налагаше да облече сако и панталон, те или висяха на тялото му, или подчертаваха мършавата му конструкция до такава степен, че представляваше реално изображение на Смъртта — един злощастен образ, подсилен от бялата му като вар кожа, почти черната коса и жълтеникавите очи.

Дори на директорските съвети на „Ню Уейв“ носеше същото облекло. От всеки типичен гений хората очакваха ексцентричност. И ако плюс това личното му богатство надхвърляше стотици милиони, то всяка ексцентричност се приемаше без забележки.

Ултрамодерната му къща от железобетон, построена на ръба на скалите до северната част на залива, беше още един израз на необичайния му характер. Трите етажа бяха като при пласта на торта, макар че всеки от тях беше различен по големина от другите. Най-големият беше най-отгоре, най-малкият в средата. Те не бяха хармонично разположени, през деня къщата приличаше на гигантска авангардна скулптура.

Кулата сякаш беше изградена от ексцентрични окръжности. Започваше от центъра на третото ниво на къщата и се извисяваше още

десет метра нагоре. Не беше кръгла и не напомняше на онези кули, в които принцесите плачеха за потеглилите на кръстоносен поход принцове, или на кулите, където кралете затваряха и измъчваха противниците си. Приличаше на перископ на подводница. До голямата остъклена стая на върха можеше да се стигне с асансьор или по стълби, пълзящи спираловидно от вътрешната страна на кулата около металната шахта, в която се движеше асансьорът.

Шедак нарочно остави Уоткинс да почака десет минути за авторитет, след това взе асансьора, за да отиде при него. Кабината беше облицована с излъскан бронз и въпреки че не се движеше бързо, имаше усещането, че се намира в снаряд.

Беше прибавил кулата към проекта на конструктора просто като приумица, но след това тя се беше превърнала в любимото му място в огромната къща. Оттук наблюдаваше океана на запад, а на изток и на юг се откриваше целият град Муунлайт Къв. Чувството му за превъзходство се подхранваше и от този поглед отгоре върху всички други човешки творения. От това място за трети път в живота си беше видял лунния ястреб. За него това беше знакът, че е предопределен от съдбата да стане най-могъщия човек, стъпвал на земята.

Асансьорът спря. Вратите се отвориха.

Когато Шедак влезе в полутъмната стая, разположена около асансьора, Ломан Уоткинс бързо стана от стола и почтително поздрави:

— Добър вечер, сър.

— Седнете, инспекторе — каза Шедак великодушно, дори малко доброжелателно, но с нотка на превъзходство, което показваше, че точно Шедак, а не Уоткинс определяше взаимоотношенията.

Шедак беше единственото дете на Джеймс Рандолф Шедак, съдия-изпълнител във Феникс, вече покойник. Семейството им не беше богато, макар че произхождаше от горните слоеве на средната класа и това обществено положение, заедно с престижа му като съдия, бяха донесли на Джеймс известност. Също така и власт. Когато беше дете и юноша, Том беше поразен как баща му, политически деец и съдия, използваше властта си не само да придобие богатство, но и да контролира другите. Контролът беше съвършен израз на властта, беше онова, което допадна на Том и точно то от най-ранна възраст го вълнуваше изключително много.

Сега Том Шедак държеше в своя власт Ломан Уоткинс и Муунлайт Къв със силата на богатството си. Той беше главният работодател в града, дърпаше конците на политическата система и три пъти беше видял „лунния ястреб“, вдъхновил проекта „Муунхок“. Но възможностите на Шедак да манипулира хората бяха много по-големи от всичко, което можеше старият Джеймс, когато практикуваше като съдия и ловък политик. Шедак беше господар на живота и смъртта. Ако вземеше решение за унищожение, само след час всички жители в околността щяха да бъдат мъртви. Щеше да ги изпрати в гроба съвсем безнаказано, както може би някой от боговете, който поразява със светкавици създанията си.

Осветлението в кабинета, на върха на високата кула, беше дискретно, прикрито в ниши между гигантските прозорци, спускащи се от тавана до пода. При ясно време Шедак, застинал в тъмнината на кабината, съзерцаваше света, над който господстваше.

Прекося сивия като пепел килим. Седна на другото кресло и погледна Ломан Уоткинс над ниската маса за коктейл от бял мрамор.

Полицаят беше на четирийсет и четири години, с три години по-възрастен от Шедак, ала физически бе негова пълна противоположност. Висок беше един и седемдесет и осем, тежеше деветдесет килограма, беше с едър кокал, широки рамене и дебел врат. Лицето му беше широко, отворено и невинно, в контраст със затвореното и лукаво лице на Шедак. Сините му очи срещнаха за миг жълтеникавия поглед на Шедак, после се наведоха към силните му ръце, стиснати толкова здраво в скута, че кокалчетата щяха да пробият кожата му. Темето му прозираше през ниско подстриганата като четка коса.

Очевидното раболепие на Уоткинс задоволи Шедак, но той се зарадва най-вече на страха на шерифа, който прозираше в израза му на подгонено животно, и от треперенето, което не успяваше да потисне. Заради проекта „Муунхок“ и заради всичко онова, което му беше сторено, Ломан Уоткинс в много отношения притежаваше по-съвършени качества от обикновените смъртни, но, от друга страна, сега беше завинаги подчинен на Шедак. В известен смисъл Шедак беше създателят на Уоткинс и той го почиташе като Бог.

Облегнат на стола, скръстил бледите си дългопръсти ръце на гърдите, Шедак почувства, че членът му набъбва и се втвърдява.

Външността на Ломан Уоткинс не го възбуждаше, тъй като нямаше хомосексуални наклонности. Единствено съзнанието за огромната си власт върху този човек го стимулираше неудържимо към ерекция. Властта възбуждаше Шедак по-лесно от сексуалния стимул. Дори като юноша, когато гледаше снимки на голи жени в еротични списания, не го възбуждаха разголените гърди, извивките на женските задни части или елегантния профил на дългите им крака, а мисълта изцяло да ги контролира, да доминира над тях, да държи живота им в ръцете си. Ако някоя жена го погледнеше с неприкрит страх, той я желаше много повече, отколкото ако го погледнеше със страст. Неговата възбуда не зависеше от възраст, пол или физическа привлекателност, единствено лице, треперещо от ужас и страх в негово присъствие, го възбуждаше.

Шедак заговори като се наслаждаваше на покорството на полицаия.

— Пипнахте ли Букър?

— Не, сър. Нямаше го в „Къв Лодж“, когато Шолник отиде там.

— Трябва да го открием и да го променим. Не за да му затворим устата, а за да имаме наш човек в Бюрото. Точно това ще бъде обрат. Присъствието му тук може да се окаже огромен плюс за проекта.

— Добре, добре. Не зная дали Букър е в наш плюс или не, но има нещо по-лошо. Регресиралите са нападнали някои от гостите на мотела. Самият Куин или е отвлечен, или убит и оставен някъде, където няма да можем да го открием... или и той е един от регресиралите и се е измъкнал, за да върши онова, което правят след пируването — вият срещу проклетата луна.

Шедак се заслуша в разказа му с нарастваща апатия и гняв.

Почтително седнал на крайчеца на стола, Уоткинс примигна колебливо и добави:

— Тези регресирали ме плашат до смърт.

— Неприятни са — съгласи се Шедак.

През нощта срещу четвърти септември бяха налетели на един регресирал, Джордан Куумбс, в киносалона на главната улица. Куумбс работеше като чистач в „Ню Уейв“. В тази нощ той се беше превърнал в някакво същество, така странно и диво, че в човешката реч нямаше нито една дума, която да го опише. Терминът „регресирал“ се оказа най-подходящ, тъй като преживяването при среща с някое от съществата беше ужасът от злия примитивизъм. Опитът им да пленят

Куумбс жив не беше успял, тъй като той се беше оказал много агресивен, много силен, за да бъде хванат. За да се спасят, трябваше да откъснат главата му.

Уоткинс каза:

— Повече от неприятни са. Те са... психо.

— Зная, че са ненормални — отвърна нетърпеливо Шедак. — Дал съм диагноза на състоянието им: психоза, свързана с метаморфно състояние.

— Радват се, когато убиват.

Томас Шедак се намръщи. Не беше предвидил проблема с регресиралите и отказваше да повярва, че са сериозна пречка за проекта му, който целеше да създаде от населението на Муунлайт Къв облагородената Нова раса.

— Е добре, те се наслаждават да убиват, защото в регресирало състояние трябва да бъдат такива. Обаче засега нямаме достатъчно екземпляри за изследване. Погледнато като статистика, те са незначителен процент от всички, подложени на видоизменение.

— Май процентът не е толкова незначителен — колебливо изрече Уоткинс, без да смее да срещне погледа на Шедак човек, който не понасяше да му се противоречи.

— От тези хиляда и деветстотин видоизменени тази сутрин има петдесет или шестдесет регресирали.

— Не може да бъде!

За да признае съществуването на голям брой регресирали, Шедак трябваше да признае, че изследванията му са грешни, че е приложил резултатите от лабораторните опити, без зачитане на опасностите от странични отклонения и че ентусиазираното приложение на революционните открития на проекта „Муунхок“ върху населението на Муунлайт Къв беше трагична грешка. Това той не можеше да признае.

През целия си живот се беше стремил към върховна, неограничена власт и сега психологически не беше готов да се оттегли от набелязаните цели. От пубертета се спотайваше и си отказваше някои удоволствия, защото, ако си ги позволеше, законът можеше да го подведе под отговорност и цената би била висока. Всичките години на въздържане бяха натрупали у него огромно вътрешно напрежение, с което беше длъжен да се справи. Беше потиснал антисоциалните си

желания, беше фокусира енергията си в полезни за обществото предприятия, които по силата на иронията му дадоха независимост. Откритията, които направи, му позволяваха да действа без страх от наказание.

Не толкова психологически, колкото на практика беше отишъл твърде далеч, за да може да се върне назад. Беше автор на нещо революционно в този свят. Само заради него хиляда и деветстотин души вървяха по земята толкова различни от останалите хора, колкото кроманьонците са били различни от неандерталците. Нямаше способността да отхвърли откритието си, тъй както другите учени не можаха да върнат назад откритието на атомната бомба.

Уоткинс поклати глава:

— Съжалявам... не мисля, че сте прав. Петдесет или шестдесет регресирали. Сигурно са и много повече от това. Много, много повече!

— Ще се наложи да докажеш това. Искam имена! Можеш ли да разпознаеш поне един от тях? Например някой друг освен Куин.

— Алекс и Шарон Фостър, струва ми се. И май вашият човек Тъкър.

— Невъзможно.

Уоткинс описа какво беше открил в дома на Фостърови и виковете в далечните гори.

Неохотно Шедак си помисли, че и Тъкър се е присъединил към регресиралите. Разтревожи се от факта, че и хората от неговото близко обкръжение излизаха извън контрола му. Ако не беше сигурен в тези, с които пряко работеше, как можеше да е сигурен в способностите си да контролира масите?

— Възможно е Фостърови да са регресирали, макар да се съмнявам че и с Тъкър е станало същото. Но дори и той да е един от тях, това означава, че сте открили четирима, а не петдесет-шестдесет. Само четирима. Кoi са останалите според вас?

Ломан Уоткинс се загледа в мъглата, която рисувахе фигури върху стъклените стени на кулата.

— Сър, боя се, че не е лесно. Имам предвид... но вие сам помислете. Ако щатските или федералните власти разберат какво сте извършили, ако те разберат какво точно става и решат да ни спрат да извършим Промяната, то те ще се затруднят много, нали? Все пак ние,

видоизменените... по нищо не се различаваме от другите хора. Ние сме като тях, няма разлика.

— Е и?

— Е... имаме подобен проблем и с регресиралите. Те са хора от Новата раса като нас, но тяхната жестокост ги различава от нас и е невъзможно да се предвиди, когато не са в регресирал вид.

Ерекцията на Шедак бе намаляла. Изгубил търпение от негативизма на Уоткинс, той се вдигна от креслото и отиде до най-близкия от огромните прозорци. Застана с ръце в джобовете на анцуга си и се загледа в отражението на дългото си прозрачно бледо лице, напомнящо вълча муцуна. Срещна собствения си поглед, след това погледна през образа си към тъмнината, където вятърът от океана тъчеше платното на мъглата. Стоеше с гръб към Уоткинс, тъй като не желаше човекът да види загрижеността му, избягваше и отражението на очите си, защото не искаше да признае, че зад загрижеността може да забележи и сянката на страха.

45.

Сам настоя да се преместят в дъното на помещението, за да не ги видят лесно от улицата. Теса още се страхуваше да седне до него. Той ѝ обясни, че работи под прикритие, затова не носи карта на ФБР, но ѝ показва други документи: шофьорска книжка, кредитни карти, пропуск за библиотека, видеоабонаментна карта, снимки на сина си и починалата съпруга, купон за безплатни вафли от всеки магазин на фирма „Фийлдс“, снимка на Голди Хоун, откъсната от списание. Дали вманиачен убиец ще мъкне със себе си купон за вафли? Теса започна да му разказва за клането в „Къв Лодж“, а той я разпитваше за подробности в най-дребни детайли. Поведението му я изпълни с доверие. Ако само се преструваше на агент, не би се старал до такава степен.

— Вие всъщност видяхте ли някой убит?

— Те бяха убити — настоя тя. — Не бихте се съмнявали, ако бяхте чули виковете им. Била съм сред тълпа от хора-чудовища в Северна Ирландия и гледах как бият хора до смърт. Друг път снимах документален очерк в стоманолеярно предприятие, когато се разля втечен метал и заля лицата и телата на работниците. Бях при индианците мискито в Централна Америка, в джунглата, където ги бомбардираха с антихуманни бомби. Хората умираха от милиони малки стоманени частици, чувах виковете им. Зная как звучи викът на смъртта, но тези викове бяха от най-ужасните.

Той я гледа дълго. След това каза:

— Изглеждате измамно...

— Хубава? — довърши изречението му тя.

— Да.

— Което означава зелена, малка и наивна?

— Да.

— Това е проклятието ми.

— Не е ли предимство понякога?

— Вярно е — призна тя. — Знаете ли, мисля че сте надушили нещо. Какво става в този град?

— Нецо става с хората.

— Какво?

— Не зная. Първо, никой не ходи на кино. Театърът е затворен. Те не се интересуват от луксозни стоки, подаръци, тъй като тези магазини са затворени. Вече не пият шампанско. — Той леко се усмихна. — Баровете опустяват. Интересуват се само от ядене и убийства.

Все още изправен пред един от прозорците в кулата, Том Шедак заговори:

— Е, Ломан, ето какво ще направим. Във фирмата „Ню Уейв“ почти всички са минали през Промяната. Ще ти дам сто души, за да увеличиш числеността на полицията. От този момент можеш да ги използваш в работата си по твой избор. При толкова много потенциални регресиращи сто на сто ще заловиш един от тях в момента на превръщането, а освен това шансовете да откриете Букър също са по-големи.

Хората от Новата раса нямаха нужда от сън. Помощник-шерифите можеха незабавно да встъпят в длъжност.

Шедак продължи:

— Те могат да патрулират по улиците пеша и с коли — съвсем незабележимо, без да привличат внимание. С такава помощ ще хванеш поне един от регресиралите, а може и всичките. Ако пипнем един от тях, ще имам възможност да го изследвам, ще мога да разработя тест — физически или физиологически, чрез който ще проверяваме за регресия хората от Новата раса.

— Мисля, че това не е моя работа.

— Но това е полицейска работа.

— Не, в никакъв случай!

— Същото, както когато гониш най-обикновен убиец — заяви Шедак с раздразнение. — Ще използваш същите средства.

— Но... сред хората, които ще ми дадете, може да има регресирали.

— Няма да има такива.

— Но... как можете да бъдете сигурен?

— Нали ти казах, че такива няма да има — отвърна остро Шедак, все още с лице към прозореца, вторачен в нощта и мъглата.

Двамата се умълчаха.

След това Шедак продължи:

— Трябва да вложиш всички сили, за да хванеш тези отклонени лица. Всичко, чуваш ли? Преди да превземем Муунлайт Къв, искам поне един от тях за изследване.

— Но аз си мислех... дали да не изоставим временно Промяната, докато не разберем какво става тук?

— Не, дявол го взел! — Шедак се извърна от прозореца и се облещи към полицейския шеф, който за негово удоволствие, трепна. — Тези регресирали са нищожен проблем, съвсем нищожен. Та ти нищо не знаеш за това! Не си ти този, който проектира Новата раса, Новия свят. А аз. Този сън беше мой, виденията се явиха на мен. Аз имах ума и смелостта да осъществя този сън. Това е само някаква аномалия, която не доказва нищо. Така че Промяната ще се направи според разписанията.

Уоткинс погледна към побелелите кокалчета на ръцете си.

Докато говореше, Шедак закрачи край кръглата стъклена стена.

— Вече притежаваме достатъчно дози, за да се справим с останалите граждани. Всъщност тази вечер сме подготвили, нова серия промени. Още стотици ще се преобразят до зори, а останалите до полунощ. Освен ако всички не бъдат с нас, винаги има опасност да ни разкрият, има риск някой да предупреди външния свят. Сега, когато проблемът с производството на биочипове остана зад нас, трябва бързо да завземем Муунлайт Къв, за да продължим по-нататък спокойни, че имаме сигурна база. Ясно ли е?

Уоткинс кимна.

Шедак тръгна към стола си и седна.

— Сега кажи за какво друго ми се обади преди малко, каква е тази работа с Валдоски?

— Отнася се за Еди Валдоски, осемгодишно момче — рече Уоткинс загледан в ръцете си, които несъзнателно извиваше, сякаш ги изстискваше, както се изстиска вода от мокра кърпа. — Бил е намерен мъртъв в осем и нещо. В една канавка на извънградското шосе. Изтезаван е... хапан, изкормен.

— Измислиш, че някой от регресиралите го е сторил?

— Съвсем сигурен съм.

— Кой е открил тялото?

— Родителите на Еди. Татко му. Момчето си е играло в двора, после... изчезнало към залез слънце. Започнали да го търсят, не могли

да го намерят, изплашили се, извикаха ни, после продължили да търсят и докато пристигнем, открили тялото.

— Явно Валдоски не са променени?

— Не бяха променени, сега вече са.

Шедак въздъхна.

— Ако преминат през Промяната, няма да имаме проблеми с момчето.

Полицейският шеф вдигна глава и намери сили да погледне Шедак право в очите.

— Но момчето е мъртво — пресипнало каза той.

— Това, разбира се, е трагедия — отвърна Шедак. — Този елемент на регресия в Новата раса беше предвидим. Но в историята няма прогрес без жертви.

— Той беше добро момче — продължи полицаят. — Учих с баща му Джордж Валдоски. Кръстник съм на Еди.

Премервайки си думите, Шедак каза:

— Това е ужасно. Ние ще открием регресиралия, който го е извършил. Ще открием всички и ще ги елиминираме. Междувременно, за наше успокоение, ще си мислим за каузата, за която загина Еди.

Уоткинс удивено загледа Шедак.

— Кауза? Та какво знаеше Еди за голямата кауза? Той беше само на осем години!

— Въпреки това — натърти Шедак, — Еди е станал жертва на неочаквано регресиране на индивид от нашата програма. Това го прави част от този голям исторически експеримент.

Шедак знаеше, че Уоткинс е патриот, горд със страната си и предполагаше, че малко от старото сантиментално чувство още гори в този човек, дори след Промяната. Затова му каза:

— Чуй ме, Ломан. По време на Революцията, когато колониалните американци се биеха за свободата си, загинаха много невинни хора, жени и деца, не само войници, и тези хора също са загинали за каузата. Те са били мъченици не по-малко от войниците, загинали на бойното поле. Така става във всяка революция. Важното е, че тържествува истината и онези, които загиват, дават живота си за благородна кауза.

Уоткинс погледна настрани.

Шедак заобиколи ниската масичка и застана до полица. Надвесен над него, сложи ръка на рамото му.

Уоткинс се сви от това докосване.

Шедак остави ръката си и заговори като евангелист. Речта му беше хладна евангелска проповед, без горещата религиозна страст, а ледена с логика и разумни доводи:

— Сега ти си един от Новата раса. Това означава не само, че си по-силен и по-бърз от обикновените хора, че си неуязвим за болести и че имаш възможност да се възстановяваш от всякакви рани. Това означава също, че мозъкът ти е по-ясен и работи по-рационално от този на Старомодните хора. Затова ако помислиш внимателно за смъртта на Еди и връзката на това с нашето „чудо“, ще се убедиш, че платената цена не е висока. Не се отнасяй емоционално към тази ситуация, Ломан, това не е характерно за Новата раса. Ние създаваме свят, който ще бъде по-ефикасен, по-подреден и по-стабилен, защото мъжете и жените ще имат контрол над емоциите си, ще гледат на събитията с прецизността на компютър. Погледни на смъртта на Еди Валдоски като на още една случка, в тази последователност от случаи, свързана с раждането на Новата раса. Сега имаш силата да преодоляваш емоционалните, човешки проблеми, а когато действително се откъснеш от тях, ще получиш мир и спокойствие за пръв път в живота си.

След малко Ломан Уоткинс вдигна глава, обърна се и погледна към Шедак.

— Наистина ли това ще ни даде мир?

— Да.

— Когато и последният се „промени“, ще има ли вече братство?

— Да.

— А спокойствие?

— Вечно.

Къщата на Талбот на „Конквистадор“ бе триетажна сграда с множество големи прозорци. Мястото беше наклонено и стръмни каменни стъпала отвеждаха от алеята до тясна веранда. Улицата не се осветяваше от улични лампи, за което Сам беше благодарен.

Докато той натискаше звънеца, Теса Локланд се притискаше до него, както през целия път от пералнята дотук. Въпреки шума на вятъра в клоните на дърветата, звънът вътре в къщата ясно се чу.

Загледана към улицата, Теса каза:

— Тук повече ми прилича на морга, отколкото на град, на място, населено от мъртъвци, но... но въпреки спокойствието и тишината, човек усеща стаената енергия в това място, сякаш има огромна машина, под самата улица... сякаш всички къщи са пълни с машини, напругащи зъбните си колела, чакащи някой да натисне съединител и да ги включи.

Това беше точното описание на Муунлайт Къв, но Сам не успяваше да обрисова с думи чувствата си. Пак натисна звънеца и каза:

— Винаги съм мислил, че кинопроизводителите нямат богат речник.

— Вярно е за повечето от Холивуд, но аз съм аутсайдер-документалист, така че ми се дава правото да мисля, стига да не прекалявам.

— Кой е? — попита слаб глас и Сам подскочи. Прозвуча от домофон, който не беше забелязал. — Кой е там, моля?

Сам се наведе близо до домофона:

— Господин Талбот? Харолд Талбот?

— Да. Кой те вие?

— Сам Букър — агентът внимава, че гласът му да не се чуе извън верандата на Талбот. — Извинете, че ви събудих, но пристигам в отговор на писмото ви от осми октомври.

Талбот не отговори. След малко домофонът изпраця и гласът му се чу отново.

— На третия етаж съм. Слизам бавно. Преди това ви изпращам Мууз. Дайте му личната си карта, за да ми я донесе.

— Не нося лична карта — прошепна Сам. — Тук съм под прикритие.

— Шофьорска книжка? — попита Талбот.

— Да.

— Това ми стига. — Той изключи домофона.

— Кой е този Мууз? — учуди с Теса.

— И аз не знам — отвърна Сам.

Чакаха почти минута, някак уязвими на откритата веранда, когато едно куче изскочи от малка врата, която не бяха забелязали. Умилкваше се около тях и в първия момент Сам не разбра какво става. Учудено отскочи назад, като едва не загуби равновесие.

Теса се наведе да погали кучето и прошепна:

— Мууз?

През отворената от кучето вратичка се беше прокраднал лъч светлина, но след като се затвори вратата, тя изчезна. Кучето беше черно и почти се сливаше с нощта.

Сам клекна до него и го остави да оближе ръката му.

— На теб ли трябва да си дам личната карта?

Кучето джафна леко сякаш в утвърдителен отговор.

— Но ти ще я изядеш — каза му Сам.

Теса се обади:

— Няма.

— Вие откъде знаете?

— Той е добро куче.

— Нямам му доверие.

— Да не ви е май професионален навик.

— Да, това е в нрава ми.

— Този път можете да опитате.

Сам подаде портфейла си. Кучето го грабна от ръката му, стисна го със зъби и се върна в къщата през специалната врата.

Останаха още няколко минути на верандата, като Сам едва прикриваше прозевките си. Часът беше след два сутринта и той сериозно си мислеше да прибави точка пета към списъка си с причини да живее: добра мексиканска кухня, черна бира Гинес, Голди Хоун, страх от смъртта и сън. Блаженият сън. След това чу щракането на

ключалка и вратата най-последно се отвори навътре, като откри слабо осветен коридор.

Хари Талбот седеше в моторизирания си стол, облечен в синя пижама и зелен халат. Главата му беше леко наклонена наляво и това придаваше на лицето му вечно питащо изражение. Това беше наследство от Виетнам. Беше привлекателен мъж, макар да беше преждевременно остарял и доста сбръчкан за четиридесет годишен мъж. Гъстата му коса беше съвсем посивяла, а очите му бяха очи на мъдрец. Сам виждаше, че Талбот някога е бил буен млад мъж, макар сега да беше омекнал от годините, прекарани в инвалиден стол. Едната му ръка беше положена безжизнена в скута. Беше жив паметник на това, което е бил, на унищожените надежди, на изгорелите мечти, суров спомен от войната.

Докато Теса и Сам влизаха и затваряха вратата зад себе си, Хари Талбот протегна здравата си ръка и каза:

— Боже, как се радвам да ви видя! — Усмивката невероятно го преобрази. Беше светлата, топла и истинска усмивка на човек, който вярва, че е с единия крак на небето и душата му е изпълнена с благодат.

Мууз върна невредим портфейла на Сам.

48.

След като излезе от къщата на Шедак, преди да се върне в управлението, за да определи задачите на стотината мъже, които му предостави от „Ню Уейв“, Ломан се отби в дома си. Беше скромна двуетажна къща с три спални, стил „Монтерей“, бяла, с бледосин цокъл, сгушена между иглолистни дървета.

Ломан постоя в алеята, до патрулната кола, и внимателно огледа мястото. Преди го обичаше като своя крепост, обаче сега това чувство не го вълнуваше. Бяха му останали сухи спомени, някак документално си спомняше за щастието, свързано с тази къща, с неговото семейство. Много весел смях беше огласял живота в този дом, но сега споменът за него не предизвика дори усмивка на лицето му. А и тези дни повечето от усмивките му бяха без истинска радост.

Най-странното беше, че смехът и радостта бяха част от живота му само до миналия месец август. Бяха изчезнали само няколко месеца след Промяната и споменът за тези чувства беше съвсем избледнял.

Странно. Всъщност нямаше нищо странно.

Когато влезе вътре, видя, че на първия етаж няма никой. Слаба миризма на застояло се долавяше от празните стаи.

Изкачи се по стълбите. В тъмния коридор на втория етаж забеляза светлина под прага на стаята на Дени. Влезе и видя момчето седнало на бюрото, пред компютъра си, който имаше огромен екран и осветяваше стаята.

Дени не вдигна глава от терминала.

Синът му беше на осемнайсет години, преминал детската възраст. Точно затова беше минал през Промяната заедно с майка си, малко след като самият Ломан беше минал през нея. Беше с пет сантиметра по-висок от баща си и изглеждаше по-добре. Той до такава степен успяваше в училище, че тестовите за коефициент на интелигентност бяха истински триумф за него. Баща му се плашеше малко от мисълта, че детето му е толкова умно. Винаги се беше гордял с Дени. Сега той пак се опита да възстанови старото си чувство, но не успя. Не че Дени беше сгрешил и изгубил доверието на баща си. Но

чувството „гордост“, както ред други силни емоции бяха пречка за повишения ред на мисли на Новата раса и разбъркваха мисловните им схеми.

Дори и преди Промяната Дени беше компютърен фанатик, за когото компютрите не бяха само инструмент за забавление, а начин на живот. След Промяната от интелигентността и технологичния му опит се заинтересуваха в „Ню Уейв“. Снабдиха го с по-мощен терминал за въкци с модемна връзка с главния компютър в управлението на „Ню Уейв“. Това беше чудо на науката, което по причини, неразбираеми за Ломан, наричаха Сън. Беше подходящо, тъй като всички други служби в „Ню Уейв“ го използваха и следователно се въртяха около него.

Докато Ломан стоеше надвесен над сина си, безброй данни преминаваха през екрана: Думи, цифри, графики и таблици се появяваха и изчезваха с такава скорост, че Само индивид от Новата раса, с изострен нюх и повишена съсредоточеност, би могъл да извлече някакъв смисъл от тях.

Ала Ломан нищо не разбираше, тъй като не беше минал обучението, получено от Дени в Ню Уейв. Освен това нямаше нито време, нито необходимост да учи, за да прилага новите си изключителни способности.

Дени обаче попиваше придошлите вълни от данни, загледан безизразно в екрана, с напълно отпуснато лице. Откакто беше видоизменен, представляваше цялост от чипове, също така както и беше цялост от плът и кръв. Новата му същност беше сродена с компютъра с интимност, надхвърляща взаимоотношението човек-машина на Старомодните хора.

Ломан се досети, че синът му разучава проекта „Муунхок“. Той евентуално щеше да стане част от програмната група на „Ню Уейв“, която непрестанно усъвършенстваше софтуера и хардуера, свързан с проекта. Работеше, за да направи всяко следващо поколение от Новата раса по-съвършено и по-ефикасно от това преди него.

Безкрайна река от данни течеше през екрана.

Дени толкова дълго беше приковал поглед към екрана, без да мигне, че ако беше от Старомодните хора, очите му биха заплували в сълзи.

Светлината от непрекъснато движещите се данни танцуваше върху стените.

Ломан постави ръка върху рамото на момчето.

Дени не погледна нагоре. Никаква реакция от докосването. Устните му започнаха да се движат, сякаш разговаряше, но не издаде звук. Говореше на себе си, без да забелязва баща си.

В една от бурните си евангелски речи Томас Шедак беше говорил за разработването на връзка между гръбначния стълб и компютъра, като по този начин щяха да се слоят истинският и изкуственият разум. Ломан не беше схванал необходимостта от това и Шедак му беше обяснил:

— Новата раса е мостът между човека и машината, Ломан. Но един ден нашите създания изцяло ще прекосят този мост и ще се слоят с машините, защото само в такъв случай човечеството ще стане напълно съвършено и напълно контролирано.

— Дени — произнесе тихо Ломан.

Момчето не отговори.

Ломан излезе от стаята.

В края на коридора беше голямата спалня. Грейс лежеше в леглото на тъмно.

От Промяната насам не можеше да се оплаче от недостиг на светлина, тъй като зрението ѝ беше подобрено. Дори в тъмната стая Грейс виждаше добре, както и Ломан. За тях светът на тъмнината вече не беше черен, а тъмносив.

Той седна на ръба на леглото.

— Здравей!

Тя не отговори.

Постави ръка на главата ѝ и разроши дългата ѝ кестенява коса. Докосна лицето ѝ, по което се стичаха сълзи, нещо, което дори със силното си зрение не беше забелязал.

Плачеше. Тя плачеше и той подскочи, защото хората от Новата раса не плачеха.

Пулсът му се ускори и кратък, но прекрасен лъч на надежда се прокрадна в него. Дали заглъхването на емоциите беше преходно явление?

— Какво има? — попита той. — За какво плачеш?

— Страх ме е.

Лъчът на надеждата му се стопи. Значи страхът е предизвикал сълзите ѝ, страхът и отчаянието, а той знаеше, че тези чувства си

оставаха и в Новия свят, всъщност бяха единствените, които се усещаха.

— От какво те е страх?

— Не мога да заспя.

— Но ти нямаш нужда от сън.

— Така ли?

— Никой от нас няма нужда от сън.

Преди Промяната мъжете и жените имаха нужда от сън, тъй като човешкото тяло беше ограничено във функциите си. Много време беше необходимо да си почине и да се съвземе от натоварването през деня, да се справи с токсичните вещества, вътрешно произведени от него, и с онези, поети от външната среда.

Но при Новата раса всеки телесен процес и всички функции бяха превъзходно регулирани. Работата на природата беше усъвършенствана. Всеки орган, всяка система, всяка клетка работеха по-ефикасно, произвеждаха по-малко излишества, по-лесно ги изхвърляха, прочиствайки се и подмладявайки се във всеки час на деня. Грейс знаеше това не по-зле от него.

— Копнея за сън — каза тя.

— Чувствата ти още зависят от навика.

— Денят стана много дълъг.

— Ще изпълним времето. Новият свят ще бъде зает свят.

— А какво ще правим в Новия свят, когато го достигнем?

— Шедак ще ни каже.

— А дотогава...

— Имай търпение — рече той.

— Страх ме е... Копнея за сън, жадувам за сън.

— На нас не ни е нужен сън — увери я той търпеливо.

— Не ни е нужен сън — повтори тя механично, — но трябва да спим.

Двамата замълчаха за малко.

После хвана ръката му и я постави на гърдите си.

Беше гола.

Опита се да се отдръпне от нея, боейки се от повторението на случилото се преди, когато правеха любов. Не. Не беше любов. След Промяната това се превърна в чист секс. Освен физическото усещане те не изпитваха други чувства, не изпитваха нежност или любов.

Мятаха се силно един върху друг, извиваха се с цел да увеличат възбудата на сетивата си. Никой от тях не мислеше за удоволствието на другия, а само за собственото си задоволяване. Сега поради бедността на духовния им живот се опитваха да компенсират тази загуба със сетивни удоволствия — главно храна и секс. Обаче без вълнението всеки техен акт беше празен. Опитваха се да компенсират тази празнота с измислици. Обикновен обяд превръщаха в празненство, а празничните гуляи — в невъобразимо чревоугодничество. Сексът им беше сведен до животинско, зверско съвкупление.

Грейс го дръпна на леглото.

Той не искаше, но не можеше да откаже.

Трепереща от възбуда, Грейс дишаше тежко. Трескаво го разсъблече и се качи върху него. Издаваше странни звуци, без да говори.

Възбудата на Ломан съответстваше на нейната. Притискаше се до нея, загубил чувство за време и пространство, сякаш в момента живееше само за да засили огъня в слабините си, да го засили безкрайно, докато стигнеше до непоносима жегата, влажна и изгаряща. Да го засили до точката, при която цялото тяло ще бъде погълнато от пламъци. Сменяше позите, притискаше я плътно, блъскаше се в нея, вътре, все по-навътре толкова грубо, че сигурно я нараняваше, но не го интересуваше. Тя се протягаше и забиваше до кръв нокти в него и той я драскаше, защото кръвта носеше възбуждащ мирис. Беше сладка и нямаше значение, че взаимно се нараняват, тъй като това бяха изкуствени рани, нарастващи за секунди, защото те бяха от Новата раса. Телата им бяха съвършени, потичаше малко кръв, а след това раните бързо се затваряха и те пак започваха да се дерат. Това, което искаха, беше да се откъснат от действителността, да бъдат обладани от дивия дух, да отхвърлят забраните на цивилизования свят, включително и изправената човешка форма, да подивеят, да регресират, да се предадат, тъй като сексът щеше да бъде по-вълнуващ по този начин. Празнотата щеше да се запълни, щяха да се задоволят. После, когато свършат, ще отидат на лов заедно, ще ловуват и убиват, бързи и ловки, ще хапят и разкъсват, сперма и кръв, сладка и ароматна кръв...

За момент Ломан загуби представа за околния свят.

Когато чувството за място и време се възвърна у него, първо погледна към вратата и видя, че тя е откритата. Ако Дени не ги е видял, когато е идвал насам по коридора, със сигурност ги е чул, но Ломан не знаеше с точност. След Промяната срамът и скромността се превръщаха в непростиими недостатъци.

Когато възвърна усещането си за околния свят напълно, у него се прокрадна страх и той бързо се опипа, за да се увери, че нищо не беше станало с него. По средата на акта, когато дивото В него взе връх, си помисли, че по време на оргазма ще се промени, ще регресира. Но сега се увери, че всичко беше наред.

Обаче лепнеше от кръв.

Щракна нощната лампа.

— Изгаси я! — веднага му заповяда Грейс.

Светлината на лампата не го удовлетвори. Сякаш искаше подробно да я разгледа... да види дали тя не беше променена по някакъв начин.

Не беше регресирала. Или ако е била „нещото“, пак се е върнала в човешкия си вид. Тялото ѝ беше изцапано с кръв и няколко подутини личаха по плътта ѝ, все още неуспели да се затворят.

Изгаси лампата и седна на края на леглото.

В резултат на Промяната драскотините и леките рани се затваряха за секунди. Можеше да наблюдава как плътта сама нараства. Сега бяха неуязвими за болести, имунните им системи работеха безупречно и срещу най-заразния вирус. Шедак казваше, че животът им ще се удължи много, сигурно стотици години.

Те също умираха, разбира се, но само от рани, които разкъсваха и спираха сърцето, разрушаваха мозъка или унищожаваша дробовете им и спираха потока на кислород към кръвта. Ако вена или артерия беше разкъсана, снабдяването с кръв към този кръвоносен съд драстично намаляваше, докато заздравее. Ако друг важен орган, освен сърцето, дробовете или мозъка беше наранен, тялото с часове, поддържаше живота, докато се прилагаха ускорени процедури на лечение. Те все още не бяха надеждни като машините, защото машините не можеха да умират. Посредством необходимите резервни части една машина можеше да се възстанови и пак да заработи, ала те все пак биологично бяха по-издръжливи.

Живот стотици години...

Понякога Ломан мислеше за това.

Стотици години живот само със сетивни усещания и чувство на страх.

Стана от леглото и отиде в банята, взе душ, за да измие кръвта.

Не можеше да срещне погледа си в огледалото.

Върна се в стаята и без да пали лампата, си облече чиста униформа.

Грейс още лежеше.

— Бих искала да заспя.

Ломан усети, че тя все още тихо плаче.

Излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

49.

Събраха се в кухнята. Това се хареса на Теса, тъй като най-щастливите моменти от юношеството ѝ бяха семейните разговори в кухнята на къщата им в Сан Диего.

Кухнята беше душата на дома и на семейството. По някакъв начин и най-големите проблеми се превръщаха в незначителни, когато се обсъждаха в затоплена кухня, ухаеща на кафе, горещо какао и на домашни кифлички или кекс. В кухнята се чувстваше уверена в себе си.

Кухнята на Хари Талбот беше широка. Беше направена, за да бъде удобна за човек в инвалиден стол, с много място около кухненските уреди, разположени в центъра. Шкафовете бяха поставени ниско, за да се достигат от седнал човек. Иначе беше кухня като всички други кухни — шкафовете боядисани в приятен кремов цвят, подът покрит с бледожълти керамични плочки, в ъгъла тихо жужеше хладилник. Щорите „Леволор“ на прозорците се управляваха с електричество и Хари ги спусна.

След като изпробваха телефоните и откриха, че цялата телефонна система е прекъсната, Хари покани Сам и Теса да се настанят около кръглата маса в ъгъла, докато той приготви хубаво колумбийско кафе в малка кафемашина.

— Пийнете да се стоплите — каза той. — Ще ви дойде добре.

Съвсем премръзнала и изморена, Теса не отклони поканата. Следеше действията на Хари възхитена. Въпреки физическия си недостатък, той добре се справяше с домакинството.

Със здравата си ръка и няколко трудни движения той измъкна пакет с кифлички с ябълкова плънка от кутията за хляб, половин шоколадов кекс от хладилника, чинии, вилици и хартиени салфетки. Когато Сам и Теса предложиха помощта си, той отклони жеста им с усмивка.

Тя усещаше искреността на този човек. Той просто беше радостен, че има гости, независимо от необикновения час и зловещите обстоятелства. Навярно това беше рядкост за него.

— Ще го пиете без сметана — оправда се той. — Имам само мляко.

— Няма значение — отговори Сам.

— Страхувам се, че нямам и елегантна каничка за сервиране — каза Хари, когато поднесе млякото.

На Теса веднага ѝ хрумна идея за документален филм за Хари, в който да покаже смелостта му да бъде независим при такива тежки обстоятелства. Въпреки че преди малко беше преживяла неописуем ужас, у нея пак заговори професионалното чувство. Доста отдавна беше разбрала, че стремежът на един творец да създава трудно се притъпява и че окото на документалиста не се затваря лесно. И сега, когато мъката от смъртта на сестра ѝ все още беше силна, не преставаха да я спохождат идеи и проекти за филми, разсъждения, интересни гледни точки. Дори в ужаса на войната, когато тичаше редом с афганските бунтовници, докато съветските самолети подпалваха земята по петите им, мислеше за бъдещия си филм. Не се чувстваше неудобно, че винаги гледа професионално на нещата. Това беше част от съществуването.

Столът на Хари можеше да бъде повдигнат и той се настани удобно до Теса срещу Сам.

Мууз лежеше в ъгъла, наблюдавайки ги, като от време на време повдигаше муцуна сякаш се интересувахе от разговора им, макар че по-скоро беше привлечен от миризмата на кекса. Лабрадорът не дойде при тях, за да си изпроси парченце и Теса беше впечатлена от неговата дисциплина.

Докато си подаваха каничката с кафе и разрязваха кекса, Хари каза:

— Казахте ми какво ви води тук, Сам, не само писмото ми, но и тези така наречени нещастни случай. — Той погледна Теса и тъй като тя беше от дясната му страна, непрекъснато извитата му глава създаваше впечатление, че се извъръща от нея и я гледа подозрително и скептично, макар че топлатата му усмивка изразяваше истинското му чувство.

— Но каква е вашата роля тук, госпожице Локланд?

— Наричайте ме Теса, моля ви. Та... сестра ми Дженис Кепшоу...

— Съпругата на Ричард Кепшоу, лютеранския свещеник! — възкликна Хари учуден.

— Точно така.

— Та те често ме посещаваха! Не бях член на тяхното паство, но те си бяха такива. Бяхме приятели. Дори след като той почина, тя пак се отбиваше от време на време. Сестра ви беше мил и добър човек, Теса. — Той остави чашата си и протегна здравата си ръка. — Тя беше приятел.

Теса хвана ръката му. Тя беше с груба кожа, мазолеста от работа и много силна, сякаш цялата мощ на парализираното му тяло беше преминала в нея.

— Гледах, когато я карах в крематориума на погребалната къща „Калан“ — каза Хари. — С телескопа си. Аз съм наблюдател. Точно това правя през по-голямата част от времето си. — Той леко се изчерви. Стисна малко по-силно ръката на Теса. — Не че любопитствам. Въобще не правя това. Само... вземам участие. О-о-о! Обичам също да чета. Имам много книги, размишлявам, но това, което ме крепи, е наблюдението. После ще се качим горе. Ще ви покажа телескопа, цялото устройство. Може би ви е познато, надявам се. Както и да е, видях ги когато внасяха Дженис в „Калан“ онази нощ, макар тогава да не знаех чие беше тялото. Разбрах го едва два дни след това, когато разказът за смъртта ѝ се появи в областния вестник. Не повярвах, че е починала по начина, описан от тях. Все още не вярвам.

— Нито пък аз — рече Теса. — Точно затова съм тук.

Неохотно, с последно стискане, Хари пусна ръката ѝ.

— Толкова тела напоследък, повечето ги мъкнат в „Калан“ нощем, понякога наоколо има полицаи, сякаш че нищо не виждат. Всичко това е много странно за толкова малък град.

Сам каза от отсрещната страна на масата:

— Дванайсет смъртни случая, нещастно стечение на обстоятелства или самоубийства за по-малко от два месеца.

— Дванайсет? — удиви се Хари.

— Не знаехте ли, че са толкова много?

— О, цифрата е много по-голяма.

Сам примигна.

— Според мен са двацет — каза Хари.

50.

След като Уоткинс си отиде, Шедак се върна при компютърния терминал в кабинета си, поднови връзката си със Сън, свършения главен компютър на „Ню Уейв“, и отново започна работа с един проблематичен аспект от текущия проект. Макар да беше два и половина, щеше да поработи още няколко часа, тъй като си лягаше най-рано в зори.

След няколко минути личният му телефон звънна.

До арестуването на Букър компютърът в телефонната компания свързваше само „промените“ помежду им. Другите линии бяха прекъснати, а обажданията от вътрешния свят бяха прекъсвани още преди да бъдат чути. Обажданията до Муунлайт Къв се обслужваха от запис, който съобщаваше, че има повреда на апаратурата и обещавахе отстраняването ѝ до двацет и четири часа, изразявайки учтивото си съжаление.

Именно затова Шедак разбра, че го търси някой от „променените“, а тъй като това беше телефонът само за лични връзки, си помисли, че това е някой от най-близките му сътрудници в „Ню Уейв“. Дигиталният брояч на апарата показва номера, от който се обаждаха. Търсеше го Майк Пайзър. Той взе слушалката и каза:

— Шедак слуша.

Човекът от другата страна дишаше тежко и накъсано в слушалката, но не каза нищо.

Мръщейки се, Шедак повтори:

— Ало?

Пак дишане.

— Майк, ти ли си? — попита Шедак.

Гласът, който най-после се обади, беше дрезгав, гръден с остра нотка, шепнещ, но силен. Гласът на Пайзър и все пак различен от неговия:

— ...Нещо има, нещо лошо, лошо, не мога, не мога да се променя... лошо... лошо...

Шедак не искаше да повярва, че позна гласа на Майк Пайзър, с тези странни повторения на думи и странна интонация. Все пак попита:

— Кой е?

— ...нужда, нужда... искам, нужда...

— Какво е това? — сърдито каза Шедак, обаче друг въпрос се оформяше в главата му. „Що за история?“

Събеседникът му изохка, като че изпитваше силна болка. Чу се трясък от падането на слушалката.

Шедак затвори телефона, върна се към компютъра и набра номера на полицията със спешно съобщение до Ломан Уоткинс.

51.

Седнал на високия стол в тъмната стая на третия етаж, наведен над окуляра, Сам Букър разгледа гърба на погребална къща „Калан“. Вече само разпокъсани парцали от мъглата, носени от вятъра, още свистящ край прозореца, се мяркаха навън. Той разклащаше клоните на дърветата по хълмовете, на които беше построен Муунлайт Къв. Лампите по алеята бяха изгасени и задният двор на „Калан“ беше потопен в мрак, освен слабата светлина, струяща от покритите със сенници прозорци в крилото на крематориума. Без съмнение сега трескаво подклаждаха огъня, за да изгорят тялото на двойката, убита в мотела.

Теса седеше на ръба на леглото зад Сам и галеше Мууз, поставил муцуната си в скута ѝ.

Хари седеше наблизо в стола си. Той включи с джобно фенерче, за да освети едно тефтерче, в което си водеше записки за необикновената дейност в моргата.

— Първия път, когато нещо необичайно ми направи впечатление, аз отбелязах, беше в нощта на двайсет и осми август — каза Хари. — Двайсет минути преди полунощ. Докараха четири тела наведнъж с катафалката и градската линейка. Полицията ги придружаваше. Телата бяха завити в найлонови чували и нищо особено не видях по тях, но санитарите, полицаите и персоналът в „Калан“ бяха е... малко... разстроени. Прочетох го по лицата им. Изпитвах страх. Оглеждаха се към съседните къщи и алеята, като че ли се опасяваха, че някой ще ги види, тъй като те само си вършеха работата. Нали? Както и да е, по-късно прочетох в областния вестник за семейство Майзер, загинало от пожар, и разбрах, че точно техните дела са били докарани в „Калан“ през онази нощ. Мисля, че те са умрели от пожар, толкова колкото и сестра ви се е самоубила.

— Сигурно е така — потвърди Теса.

Без да вдига поглед от погребалната къща, Сам каза:

— И аз имам Майзерови в списъка си. Те бяха открити по време на разследването на случая Санчес-Бустаманте.

Хари се покашля и продължи:

— На трети септември, шест дни по-късно, малко след полунощ, в „Калан“ бяха докарани две тела. Този път беше още по-обезпокоително, тъй като не ги докараха с катафалката или с линейка. Дойдоха две полицейски коли, от всяка разтовариха тяло, увито в напоени с кръв чаршафи.

— Трети септември? — озадачи се Сам. — В списъка ми няма никой на тази дата. Санчес и Бустаманте бяха на пети. На трети не са издавани смъртни актове. Тези двамата не са регистрирани в официалната статистика.

— В областния вестник също нямаше нищо за смъртен случай на тази дата — каза Хари.

Теса се намеси;

— И кои са били тези двама души?

— Възможно е да са били гости на града, имали нещастieto да се отбият в Муунлайт Къв и да се натъкнат на нещо опасно — каза Сам. — Били са хора, чиято смърт е било лесно да се скрие, за да не може никой да узнае къде са умрели. Ако се направи допитване, ще се разбере, че просто са изчезнали някъде по пътя.

— Следващите бяха Санчес и Бустаманте в нощта на пети — каза Хари, — а след това Джим Армс в нощта на седми.

— Армс се води изчезнал в морето — поясни Сам, като погледна човека в стола.

— Донесоха тялото в „Калан“ в единайсет вечерта. — Хари погледна в тефтера за справка. — Щорите на прозорците в крематориума не бяха дръпнати, така че можех да погледна направо вътре, и то така добре, сякаш бях вътре в самата стая. Видях тялото... боже каква пихтия! Особено лицето. Няколко дни по-късно, когато във вестника се появи историята за изчезването на Армс, познах по снимката, че е същият, с когото подкладоха пещта.

Голямата стая беше потънала в сенки освен тънката струя светлина от джобно фенерче, наполовина прикрита от ръката на Хари, над отвореното тефтерче. Белите му страници сякаш излъчваха собствена светлина, като от книга за магия — бяла или черна.

Лицето на Хари Талбот беше призрачно осветено. Всички бръчици се открояваха и го правеха по-възрастен, отколкото беше. Сам знаеше, че всяка една от тях е следа от трагично преживяване или

болка. У него се събуди дълбока симпатия. Не съжаление. Той никога не съжаляваше хората като Талбот. Но Сам разбираше самотата и тъгата на уединения живот на Хари. Сега, когато гледаше този прикован в инвалиден стол човек, Сам се разсърди на съседите му. Защо не са го приобщили към тях? Защо не са го канили на обяд често, на празнични увеселения? Защо са го оставили толкова сам, че единствено с телескопа си да може да участва в живота на обществото? Трепна несъзнателно, защото си спомни неспособността си да общува със своя син, което още повече го натъжи. Обърна се към Хари:

— Какво имаше предвид, когато каза, че тялото на Армс е било като пихтия?

— Беше целият накълцан — въобще не приличаше на удавник.

— Накълцан? Какво точно имаш предвид? — попита Теса.

Сам разбра, че тя се е сетила за хората, чиито викове е чула в мотела. Сигурно и за сестра си.

Хари не отговори веднага, после каза:

— Е, видях го на масата в крематориума точно преди да го набутат в пещта. Беше... изкормен. Главата му... почти отрязана. Страхотно... разпокъсан. Изглеждаше така, сякаш под него е избухнала бомба и го е разкъсала.

Всички се умълчаха под въздействието на това описание.

Само Мууз изглеждаше невъзмутим. Той блажено изръмжа, когато Теса го потърка около ушите.

Сам си каза, че не е толкова зле да беше едно по-нисше създание, едно същество, зависещо единствено от инстинкта си, необезпокоявано от сложни чувства. Или пък другата крайност. Един истински интелигентен компютър, съставен само от ум, без други чувства. Двойният товар от емоции и висш разум беше присъщ единствено на човека и точно това правеше живота сложен. Той винаги мислеше за онова, което вършеше, вместо да действа импулсивно, или пък страдеше от скрупули, че не е направил нещо както трябва. Оценките и мислите му неизбежно бяха оцветени от чувствата, като някои от тях бяха подсъзнателни, така че понякога не разбираше защо взема определени решения или защо се държи по определен начин. Обикновено мисленето се засенчваше от чувствата, но ако човек непрекъснато разсъждаваше върху тях, и те се притъпяваха. Опитът му

да мисли задълбочено и ясно, беше нещо като каране на колело по въже и жонглиране едновременно.

— След историята за изчезването на Армс във вестника — каза Хари, — очаквах опровержение, но не се отпечата нищо. Точно тогава започнах да разбирам, че странните неща, които се случваха при „Калан“ не бяха само странни, но и престъпни и че полицаите участват във всичко това.

— Паула Паркинс също беше разкъсана — вметна Сам.

Хари кимна.

— Сигурно от нейните добермани.

— Добермани? — за пореден път възкликна Теса.

Още в пералнята Сам ѝ беше казал, че случаят със сестра ѝ е един от многото загадъчни и злополучни случаи, но не се беше впускал в подробности. Сега набързо разказа за Паркинс.

— Надали са били кучетата ѝ — съгласи се Теса. — Тя е била разкъсана от „нещото“, което е убило Армс. Също така и хората в „Къв Лодж“.

Хари Талбот едва сега чу за убийствата в мотела. Налагаше се Сам да му разкаже и как той и Теса се бяха намерили в пералнята.

Преждевременно остарялото лице на Хари помръкна тревожно. Обърна се към Теса:

— Вие не видяхте ли нещо в мотела?

— Само крака на един от тях, през пролуката под вратата.

Хари понечи да каже нещо, ала спря и се замисли.

„Знае нещо — каза си Сам. — Повече, колкото казва.“

По някаква причина Хари не беше готов да сподели мислите си, защото пак се зачете в тефтерчето и продължи:

— Два дни, след като умря Паула Паркинс, около девет и трийсет вечерта, в „Калан“ закараха още едно тяло.

— Значи на единайсет септември? — попита Сам.

— Да.

— Няма данни за издаден смъртен акт през този ден.

— И във вестника нямаше нищо.

— Сетих се. Това навярно са Стив Хайнц и Лаура Далко. Версията е, че той я убива, след което слага край на живота си — каза Сам.

— Поредната бърза кремация — отбеляза Хари. — А три нощи по-късно, на осемнайсети, още две тела бяха закарани в „Калан“, малко след един сутринта, точно когато се канех да си лягам.

— И за тези случаи няма данни — отвърна Сам.

— Дали не са били още двама гости на града, отклонили се от шосето, за да вечерят? — зачуди се Теса. — Или някой от друга част на щата, минавал покрай града?

— Може да са били и местни хора — каза Хари. — Искам да кажа, винаги си има хора, които са се установили наскоро тук, новодошли, които нямат особени връзки с обществото, така че, ако се наложи да се прикрие тяхната смърт, може да се съчини приемлив разказ, как те внезапно са заминали да търсят нова работа, и съседите им сто на сто ще повярват.

Да, ако тези съседи вече не са били „променени“ и самите те да са станали част от този заговор — помисли си Сам.

— След това на двайсет и трети септември — каза Хари. — Това трябва да е било тялото на сестра ти, Теса.

— Да.

— Тогава чашата преля. Знаех, че трябва да кажа на някого какво съм видял. На някого, който има власт. Обаче на кого? Не можех да се доверя на никой от местните, тъй като бях наблюдавал как полицаи карат някои от телата, за които нямаше нито дума във вестника. Да кажа на областния шериф? Той първо щеше да повярва на Уоткинс, не на мен. По дяволите, всеки смята, че инвалидите не са съвсем в ред с главите заради физическите им недостатъци. Така че те нямаше да ми повярват. Да си призная, това наистина са неправдоподобни истории — всички тези кремации, тайни пренасяния на тела... — Хари замълча. Лицето му помръкна. — Фактът, че съм ветеран с медали едва ли щеше да ми помогне. За някои от тях това са отдавна отминали работи. Дори... без съмнение щяха да обърнат военните ми успехи срещу мен. Щяха да го нарекат следвоенен виетнамски синдром. Бедният, стар Хари най-после се побърка, нали разбирате. От войната!

Досега Хари излагаше фактите хладно, без вълнение. Но думите, които беше изрекъл, бяха като прозрачно стъкло върху повърхността на набраздена вода и под него се откриваха други простори — в неговия случай царство на болката, на самотата и отчуждението.

Сега вече даде израз на дълго потисканото чувство.

— Ето защо, длъжен съм да си призная, едната причина, поради която не казах на никого, беше... страхът. Не знаех какво, по дяволите, става. Не знаех какъв е залогът. Не знаех точно коя нощ и мен ще ме умъртвят и ще ме натикат в пещта на „Калан“. Мислите си, че след като съм инвалид, вече не се интересувам от живота, но не е така. За мен животът е може би по-ценен, отколкото за хора с пълноценно здраве. Изхабеното ми тяло стана причина да изляза от вихъра на живота за разлика от вас здравите хора, но пък имах достатъчно време наистина да видя неговата красота. В края на краищата недостатъците ми ме накараха да обикна и оценя живота още повече. Така че се страхувах, че ще дойдат и ще ме убият, затова не исках да кажа на никого какво съм видял. Бог ми е свидетел, ако се бях свързал с ФБР по-рано, сигурно някои хора щяха да бъдат спасени. Сигурно... и сестра ви щеше да бъде жива.

— Да не сте посмели да мислите за това — скара му се Теса. — Ако бяхте избързали, без съмнение и вашият прах щеше да задръсти пещта на „Калан“. Съдбата на сестра ми е била предопределена. Вие не бихте могъл да ѝ помогнете.

Хари кимна, след това изключи фенерчето и стаята потъна в тъмнина, макар да не беше приключил четенето. Сам предположи, че прямотата на Теса е предизвикала сълзи в очите му, които не е искал да скрие.

— На двайсет и пети — продължи Хари, без да поглежда в тефтерчето за подробности, — едно тяло беше докарано в „Калан“ в десет и петнайсет вечерта. Това беше странно, тъй като не пристигна нито в кола, нито в катафалка или в патрулна кола. Беше докарано от Ломан Уоткинс...

— Шефа на полицията — обясни Сам, за да чуе Теса.

— ...Той обаче караше личния си автомобил и не носеше униформа — каза Хари. — Измъкнаха тялото от багажника, увито в одеяло. Онази нощ щорите на моргата не бяха спуснати и успях да разгледам с телескопа. Не разпознах тялото, но видях, че е в същото състояние, както беше тялото на Армс.

— Разкъсано? — предположи Сам.

— Да. Тогава дойдоха хора от Бюрото във връзка със случая Санчес-Бустаманте и когато прочетох за това, се успокоих, тъй като си

мислех, че най-после всичко ще излезе наяве. Но в нощта на четвърти октомври още две тела бяха докарани при „Калан“...

— Тогава нашите хора бяха в града, по средата на разследването си — каза Сам. — Тогава не са видели никакви смъртни свидетелства. Та казвате, че това е станало под носа им?

— Да, и не се налага да правя справка в тефтерчето си. Телата бяха докарани с фургона на Рийз Дорн. Той е местен полицаи, но онази нощ беше цивилен. Домъкнаха вкочанените трупове в „Калан“. Щорите бяха дръпнати и пак успях да видя как ги натикват в крематориума, сякаш дяволски бързаха да се отърват от тях. Късно през нощта на седми при „Калан“ имаше още работа, но мъглата беше гъста и не мога да се закълна, че още трупове са внесени. И най-накрая... по-рано тази вечер, докараха тялото на дете. На малко дете.

— Плюс двамата убити в мотела — каза Теса, — прави двайсет и две жертви, не дванайсет, както Сам твърди. Този град е станал кланица.

— Възможно е да са повече — вметна Хари. — Не съм сигурен, че съм видял всичко. Лягам си към един и половина, най-късно в два. Кой знае, може да съм изпуснал нещо, може още трупове да са докарани в мъртвилото на нощта.

Замислен, Сам пак погледна в окуляра. Гърбът на погребалната къща беше тъмен и притихнал. Бавно завъртя обектива надясно, като оглеждаше квартала на север.

Теса се обади:

— Но защо убиват тези хора?

Никой не можеше да ѝ отговори.

— И с какво? — допълни въпроса си тя.

Сам разгледа гробището малко по-нагоре по „Конквистадор“, после въздъхна и разказа за преживяването си тази вечер на Айсбери Уей. — Мислех, че са деца, малолетни нарушители, обаче сега си мисля, че това са същите „същества“, убили хората в мотела, същите, чиито крака сте видели през цепнатината под вратата.

Стори му се, че вижда изражението на Теса в тъмнината, когато тя попита:

— Но какво представляват те?

Хари Талбот се поколеба. После прошепна:

— Вампири.

Без да посмее да използва сирената и след като изключи фаровете през последния половин километър до целта си, Ломан Уоткинс пристигна в дома на Майк Пайзър в три часа и десет минути сутринта, придружен от две коли с петима помощник-шерифи, въоръжени с автоматични пушки.

Ломан се надяваше, че пушките няма да се използват за друго, освен за сплашване. Преди това в единствената си досега среща с регресирал, Джордан Куумбс, на четвърти септември, не бяха подготвени за бурна схватка и бяха принудени да му откъснат главата, за да спасят живота си. На Шедак успяха да предадат само трупа. Той се вбеси от изпуснатия шанс да изследва психологията на регресирал. Ставаше въпрос за психологията на един от метаморфните психопати. Пистолетът с упойваща сачма не би помогнал, тъй като регресиралите бяха Нова раса, деградирали в нисш вид, а всички от Новата раса, независимо в какво състояние бяха, регресирало или не, притежаваха коренно изменен метаболизъм, който не само помагаше за скоростното заздравяване на раните, но и отхвърляше всякакви отровни или токсични вещества. Единственият начин да се упои регресирал, беше с негово съгласие да му се сложи система с продължително действие. Това, разбира се, не можеше да стане.

Къщата на Майк Пайзър беше едноетажно бунгало с предна и задна веранда, с изглед на запад и на изток, добре поддържано, разположено върху един и половина акра земя, затулено от няколко огромни каучукови дървета с все още неокапали листа. Прозорците не светеха.

Ломан нареди на един от хората си да наблюдава северната страна, а на друг — южната, за да попречат на Пайзър да им се изплъзне през някой прозорец. Трети човек постави на предната веранда, за да наблюдава вратата. Заедно с останалите двама — Шолник и Пениуърт, заобиколиха къщата и бавно се изкачиха по стъпалата на задната веранда.

Вятърът беше разнесъл мъглата и видимостта беше добра, но свистящият вятър поглъщаше всички други звуци, които можеха да им помогнат, докато дебнеха Пайзър.

Пениуърт прилепна към стената на къщата, вляво от вратата, а Шолник застана отдясно. И двамата носеха полуавтоматични пушки, двадесети калибър.

Ломан пробва вратата. Беше отключена. Бутна я и тя се отвори.

Първо един след друг влязоха помощник-шерифите с наведени пушки, готови да стрелят, макар да им беше наредено да хванат Пайзър по възможност жив. Но никой нямаше намерение да рискува живота си, за да хване едно истинско чудовище за Шедак. Миг по-късно един от тях напипа електрически ключ.

Стиснал пушката си, Ломан ги последва в къщата. Празни тенджери, счупени чинии и мръсни найлонови торби за боклук бяха разпилени на пода, както и остатъци от макарони с доматиен сос, черупки от яйца, трохи от кекс и други хранителни отпадъци. Един от четирите дървени стола от кухненската гарнитура беше катурнат, другият беше разбит на парчета.

Оттам сводест коридор водеше към трапезарията. Светлината, процеждаща се от кухнята, слабо осветяваше масата и столовете.

Вляво до хладилника имаше врата. Бари Шолник я отвори предпазливо. Откриха се стълби, водещи надолу. По стените имаше полици с консерви.

— Тук ще прегледаме по-късно — каза тихо Ломан, — след като претърсим къщата.

Шолник мигновено сграбчи столовете от кухненската гарнитура и залости вратата, така че да не бъдат нападнати в гръб откъм мазето, когато претърсваха другите стаи.

За миг всички се заслушаха, заковани на място.

Поривите на вятъра блъскаха къщата. Прозорците подрънкваха. Дървената постройка скърцаше и се тресеше, разхлабена керемидата на покрива глухо потракваше.

Помощниците погледнаха Уоткинс за нареждания. Пениуърт беше само на двацет и пет години, но изглеждаше на осемнайсет. Лицето му беше толкова младо и невинно, че повече приличаше на разпространител на религиозна литература, отколкото на полицай. Шолник беше с десет години по-възрастен и изглеждаше по-суров.

С жест Ломан ги подкани да вървят към трапезарията. Влязоха, като палеха лампите по пътя си. В трапезарията нямаше никой и те внимателно влязоха в гостната.

Пениуърт щракна ключа на стената и запали лампа от хром и бронз, един от малкото оцелели предмети. Възглавниците на дивана и креслата бяха скъсани, навсякъде бяха разпръснати парченца от шуплест пълнеж, които напомняха на отровни гъби. Книгите бяха смъкнати от полиците и раздрани на парчета. Една керамична лампа, няколко вази и стъкленият плот на малка маса също бяха разбити. Вратичките на шкафа, в който беше поставен телевизора, бяха откъртени, екранът на апарата бе разбит. Тук явно бяха действали сяпа ярост и дивашка сила.

В стаята вонеше на урина и на още нещо не толкова остро, но с непознат мирис. Това сигурно беше миризмата на съществото, причинило безпорядъка. Сред вонята се долавяше киселият мирис на пот и на нещо по-странно, нещо, което беше причина стомахът на Ломан да се свие от страх.

Друг коридор вляво водеше към спалните и баните. Ломан тръгна с насочено оръжие. Помощниците му го последваха. Отдясно имаше дрешник. Шолник застана пред него с наведена цев. Пениуърт се отстри и отвори вратата. Там висяха само палта.

По-лесната част от претърсването приключи. Пред тях беше само тесният коридор с трите отворени врати на непроверените стаи. Тук имаха по-малко място за маневри и повече места, откъдето нападателят можеше да се появи.

В стряхата нощният вятър продължаваше да буйства. Свиреше във водосточната тръба като на флейта с ниски, тъжни тонове.

Ломан не беше от онези шефове, които рискуваха хората си, докато те самите се таяха в безопасност. Макар да считаше, че е изоставил гордостта и самоуважението си наред с останалите чувства на Старомодните хора, дългът все още беше част от него. Беше се превърнал в рефлекс и поведението на Ломан отпреди Промяната не беше много различно. Първи се вмъкна в коридора. Отляво имаше две врати и една отдясно. Той ловко се придвижи до втората врата отляво, която беше полуотворена, и я ритна. На светлината от коридора видя малка, празна тоалетна.

Пениуърт влезе в първата стая вляво. Бързо намери електрическия ключ още преди Ломан да прекрачи прага. Беше кабинет с бюро, работна маса, два стола, шкафове, висока библиотека, претъпкана с книги с ярки корици, два компютъра. Ломан влезе и насочи оръжието към шкафа, докато Пениуърт бавно разтваряше огледалните врати на шкафовете.

Пак нищо.

Бари Шолник остана в коридора, насочил пушката си към стаята, в която още не бяха влезли. Когато Ломан и Пениуърт се върнаха при него, Шолник отвори вратата с дулото. Когато тя се разтвори широко, той отскочи назад, почти уверен, че нещо ще го удари от тъмнината, макар че нищо не стана. Поколеба се, после прекрачи прага, опипа с една ръка за ключа, намери го и каза:

— О, Господи! — и бързо отстъпи в коридора.

Като надникна през рамото на помощника си, Ломан видя невероятно нещо, сгърчено на пода и притиснато в отсрещната стена. Това беше един регресирал, Пайзър без съмнение, но не приличаше на регресирания Джордан Куумбс, както очакваше Ломан. Имаха някакво сходство, но не голямо.

Избутвайки Шолник, Ломан влезе в стаята и извика:

— Пайзър?

Нещото в другия край на помещението примигна към него и раздвижи изкривената си уста. С дрезгав, шепнещ, гръден и дивашки изтерзан глас, като на същество без интелект, нещото произнесе:

— ...Пайзър, Пайзър, Пайзър аз, аз, ... Пайзър, аз... аз...

Мирисът на урина се усещаше и тук, ала другата миризма сега преобладаваше — остра, животинска смрад.

Ломан навлезе по-навътре в стаята. Пениуърт го последва. Ломан спря на четири метра от Пайзър, Пениуърт се приготви да реагира, вдигнал пушката си.

Когато бяха притиснали Джордан Куумбс в разнебитения киносалон на четвърти септември, видът му напомняше донякъде на горила. Майк Пайзър беше доста по-слаб и източен. Облегнат на стената, повече приличаше на вълк, отколкото на шимпанзе. Бедрата му бяха под ъгъл с гръбначния стълб, като не му позволяваха изцяло да се изправи или да седне изправен, и му бяха много по-къси от

прасците. Беше покрит с много косми, но не достатъчно, за да образуват козина.

— ...Аз Пайзър, аз... аз, аз...

Лицето на Куумбс все пак напомняше на човешко, на примат от по-висш тип — с кокалесто чело, сплескан нос и издадена челюст, скриваща големи, остри зъби като на орангутан. Ужасното превъплъщение на Пайзър по-скоро наподобяваше вълк. Устата и носът му бяха изтеглени напред в муцуна. Масивното чело напомняше челото на шимпанзе, а в кръвясалите му очи, хлътнали в тъмните очни кухини под челото, се четеше мъка и страх, които бяха напълно човешки.

Вдигайки едната си ръка и сочейки към Ломан, Пайзър произнесе:

— ...Помогни на мен, помощ, помощ, нещо стана, нещо, нещо... помощ...

Ломан се загледа в тази обезобразена ръка с почуда и страх и си спомни как в дома на Фостърови беше почувствал зова на регресирането и собствената му ръка беше започнала да се променя. Удължени пръсти. Големи, груби кокалчета. Зловещи нокти вместо човешки. По сръчност ръце на човек, но иначе напълно различни.

„Мръсна работа — помисли си Ломан, — тези ръце, тези ръце. Виждал съм ги в някакъв филм или по телевизията, във филма «Воят» с Роб Ботин.“ Беше художникът по специални ефекти, който създаде вампир. Помнеше го, защото Дени полудяваше за такива ефекти преди Промяната. Тези проклети ръце толкова напомняха на ръцете на оня вампир!

Това беше прекалено за него, фантазия, превърната в реалност. Сега, в края на двадесети век науката и технологичният прогрес бяха достигнали онази точка, в която животът на човека ставаше по-хубав, едновременно с това кошмарните сънища се превръщаха в реалност. Пайзър беше един лош, много лош сън, материализирал се в реалния свят. Сега не можеше да избяга от него, като се събуди. Пайзър нямаше да изчезне както чудовищата в призрачните сънища.

— Как мога да ви помогна? — попита предпазливо Ломан.

— Застреляй го — подсказа му Пениуърт.

Ломан отвърна остро:

— Не!

Пайзър вдигна ръката си с извити нокти нагоре, сякаш я виждаше за пръв път. От гърдите му се изтръгна рев, който премина в жалостиво скимтене.

— ...Промяна... не мога да се променя, не мога... опитах, исках... не мога, ... опитах, не мога...

Шолник се обади от прага:

— Божичко, той не може да се измъкне! Мислех, че регресиралите се изменят по свое желание!

— Така е — каза Ломан.

— Но той не може! — загрижи се Шолник.

— Така казва той — съгласи се Пениуърт с нервен, надбялял глас. — Казва, че не може да се промени.

Ломан каза:

— Може да не може, може и да може. Но останалите регресирали могат, защото ако не можеха, досега щяхме да ги открием. Те се връщат от алтернативния си вид и ходят между нас.

Пайзър сякаш не ги чуваше. Зяпаше ръцете си, издаваше гърлени звуци, ужасен от себе си.

След това ръцете му започнаха да се променят.

— Ето, виждате ли — извика Ломан.

Той никога не беше виждал такава трансформация. Беше обхванат от любопитство, удивление и страх. Ноктите намаляха. Плътта стана като восък, мека и податлива. Издуваше се, пулсираше не от ритъма на кръвта в артериите, а от нещо друго, някак по циничен начин. Приемаше друга форма, сякаш невидим скулптор работеше над нея. Ломан чу как костите щракат и пукат, докато се трансформираха. Плътта се топеше, после се втвърдяваше с гаден, влажен звук. Ръцете започнаха да губят вълчия си вид и станаха почти човешки. По лицето на Пайзър личеше, че човешкият му дух се бори да изгони дивашкото, което се беше вселило у него. Чертите на хищник се стопяваха и на тяхно място се възстановяваше човешкият облик. Сякаш чудовищният Пайзър беше само отражение върху водна повърхност, от която се надигаше истинският Пайзър.

Макар да не беше учен или гений в микроелектрониката, а само полицай с гимназия зад гърба си, Ломан знаеше, че тази бърза, сложна трансформация не можеше да се отдаде единствено на драстично изменения метаболизъм на хората от Новата раса и на способностите

им да се самолекуват. Без значение какви количества от хормони, ензими и други биологични вещества се произвеждаха от организма на Пайзър, по никакъв начин костите и плътта не можеха да се преобразяват за такъв драстично кратък срок. За седмици или месеци да, обаче не и за секунди. Сто на сто физиологически това не беше възможно и все пак ставаше. Това означаваше, че друга сила действа в Майк Пайзър, нещо повече от биологични процеси, нещо тайнствено, плашещо.

Изведнъж трансформацията спря. Ломан усети, че Пайзър се стреми към пълно възвръщане на човешкия си образ, стиснал полувълчите си, получовешки челюсти, скърцайки със зъби. С очи, изпълнени с отчаяние и желязна решителност, но без никакъв резултат. За миг беше на ръба да си възвърне човешкото. Сякаш само още малко му трябваше, само още една малка стъпка и той щеше да прекоси границата, след което останалата част от преобразяването му щеше да се осъществи почти автоматично, без излишно налягане на волята. Но той не премина тази граница.

Пениуърт нададе нисък, приглушен звук, сякаш споделяше мъчението на Пайзър.

Ломан погледна помощника си. Лицето на Пениуърт беше покрито с тънък слой пот.

Ломан почувства, че той също се поти. Струйка пот застана по лявото му слепоочие. Бунгалото беше затоплено, но едва ли се потеше от това. Тази пот беше студена, от страх и от още нещо. Почувства стягане в гърдите, надебеляване на шията, което му пречеше да преглъща, и дишането му се учести, сякаш беше изкачил на един дъх сто стъпала.

С жален, агонизиращ писък Пайзър отново започна да регресира. Костите му шумно се наместваха, плътта му съскаше и ужасното същество пак застана пред очите им. Пайзър отново се превърна в онова, което бяха видели — в отблъскващ звяр.

Едновременно отблъскващ, но и впечатляващ с някаква странна ужасяваща красота. Издадената напред огромна глава беше неестествено наклонена и макар да му липсваше грациозната извивка на човешкия гръбначен стълб, това нещо излъчваше някаква привлекателност.

Стояха мълчаливо.

Пайзър се свлече на земята с наведена глава.

Шолник се обади от прага:

— Божичко, той не може да се измъкне!

Макар проблемът на Пайзър да можеше да се свърже с пропуск в технологията на превръщане от Старомоден в Нов човек, Ломан допускаше, че Пайзър още има силата да се преобразява, да стане човек при по-силно желание, но може би просто не искаше да приеме човешки вид отново. Беше се превърнал в това, защото явно намираше тази алтернативна форма за по-привлекателна от човешкия си вид и не желаше да я подмени.

Пайзър вдигна глава и погледна към Ломан, после към Пениуърт, към Шолник, най-накрая пак към Ломан. Ужасът от това негово състояние вече не личеше. Сякаш се хилеше срещу тях с изкривената си муцуна. Дивият блясък в очите му ту изразяваше молба, ту хищническа свирепост. Пак издигна ръце пред очите си, сгърчи дългите си пръсти и ги загледа с възхищение:

— ...да ловя... ловя... убивам... кръв, кръв, убивам... нужда...

— Как, по дяволите, да го хванем, щом не ни позволява? — запита Пениуърт с особено надебелял леко провлачен глас.

Пайзър спусна ръка към чатала си и се почеса леко, разсеяно. Отново погледна Ломан, след това нощта, напиреща през прозореца.

— И аз се чувствам... — Шолник не довърши изречението си.

Пениуърт също не беше многословен.

— И ние... нали... и ние бихме могли...

Напрежението в гърдите на Ломан нарастваше. Гърлото му ставаше по-стегнато и той се потеше непрекъснато.

Пайзър издаде лек зоващ звук, някакво животинско предизвикателство към нощта, провъзгласяващо мощта си и животинската си хитрост. Скимтенето му би трябвало да възмути Ломан, ала то събуди в него необяснимо желание, същото, което го беше обзело пред къщата на Фостърови, когато чу трима регресирали да си подвикват в тъмнината.

Стиснал зъбите си с такава сила, че челюстта го заболя, Ломан се напегна, за да устои на дяволското желание.

Пайзър нададе още един вик:

— Тичай на лов... свободен, свободен... ела с мен, ела, ела, нужда, нужда...

Ломан усети, че отпуска пушката. Мерникът се насочи към пода вместо към Пайзър.

— ...тичай, на свобода... свобода...

Зад гърба си Ломан чу вик на облекчение.

Погледна и видя как Шолник сваля оръжието. Странни трансформации ставаха с лицето и ръцете на помощника му. Той свлече подплатеното си черно униформено яке, хвърли го и разтвори ризата си. Скулите на лицето и челюстите му се сгърчиха и се разтегнаха напред, челото му се дръпна назад и той се преобрази.

53.

Когато Хари Талбот престана да разказва за вампирите, Сам на свой ред погледна през телескопа. Той го обърна наляво, докато намери мястото до двора на „Калан“, където неотдавна „съществата“ се бяха събрали.

Не беше съвсем сигурен точно какво търси. Предполагаше, че „съществата“ няма да се върнат точно по това време само за да му позволят да ги разгледа. А в сенките и в изпотъпканата трева, в която само преди няколко часа се бяха въргали „те“, нямаше нищо, което да му подсказва как точно изглеждаха. Нито пък нещо за целите, преследвани от тях. Сигурно самият той искаше да свърже в представата си образа на маймуната-куче с вампир и да го направи по-осезаем, за да знае какво преследва.

Както и да е, Хари имаше и други истории освен тази. Както си седяха в тъмната стая и го слушаха, си представиха, че са се събрали да си разказват страшни случки около лагерен огън. Той обаче им разказа истинска случка за това, как е видял Денвър Симпсън, Док Фиц, Рийз Дорн и Паул Хоуторн да връзват Ела Симпсън и да я мъкнат нагоре към спалнята. Бяха приготвили огромна спринцовка със златиста течност, готова за инжектиране.

Насочил телескопа към мястото, определено от Хари, Сам успя да открие и разгледа добре къщата на Симпсънови от другата страна на „Конквистадор“, северно от католическото гробище. Беше глуха и тъмна.

С главата на кучето в скута си, Теса се обади от леглото:

— Всичко това трябва да се свърже — първо, нещастните смъртни случаи, онова, което онези хора са правили на Ела Симпсън и накрая тези... таласъми...

— Да, може да се върже — съгласи се Сам. — А възелът за разплитане е електронната фирма „Ню Уейв“.

Той им разказа какво беше открил, докато работеше с компютъра в патрулната кола зад общинската сграда.

— „Муунхок“? — озадачи се Теса. — Промени? В какво ще променят хората?

— Нямам представа.

— Нима в... подобни таласъми?

— Не, аз не виждам смисъла от това, а както разбирам, почти две хиляди души в този град са минали през тази процедура, каквато и да е тя, по дяволите. Ако наистина има толкова много от тези таласъми, описани от Хари, то градът ще гъмжи от тях като зоологическата градина в Зоната на здрача.

— Две хиляди — замисли се Хари. — Това е две трети от населението на града.

— А останалите ще минат през Промяната към полунощ — каза Сам. — След по-малко от двацет и четири часа.

— Сигурно и аз съм включен в списъка — каза Хари.

— Да. Видях ви в списъците им. Вие сте определен за промяна в последния етап между шест тази вечер и полунощ. Така че имаме около четиринайсет и половина часа, преди да дойдат да ви търсят.

— Това е чудовищно — каза Теса.

— Да — съгласи се Сам. — Напълно.

— Не вярвам, че това е истина — каза Хари. — Но ако не е, то защо косите ми настръхват?

54.

— Шолник!

Като смъкваше ризата си, събуваше обувките и трескаво хвърляше всичко, което му пречеше, Бари Шолник не обърна внимание на Ломан.

— Бари, спри, за Бога! Не разрешавай да ти се случи! — извика разгорещено Пениуърт. Беше блед и се тресеше. Ломан погледна от Шолник към Пайзър и в погледа му долови същия див огън, който предшестваше регресията.

— ...тичай на свобода, на лов, кръв, нужда, кръв...

Кошмарният напев на Пайзър се заби като клин в главата на Ломан и той поиска да се изскубне от него. Обаче... не, не беше като клин! Беше странно мелодичен, проникващ дълбоко. Пронизваше го не като стоманено копие, а като музика. Точно по тази причина искаше това да спре, защото му допадаше, съблазняваше го, подтикваше го да отхвърли грижите и отговорностите си. Караше го да се оттегли от прекалено сложния интелектуален живот и да приеме съществуване, изтъкано главно от физически удоволствия, да приеме различен свят, чиито граници бяха фиксирани от секса и храненето, от тръпката от лова. Животинският напев на Пайзър го теглеше към свят, където споровете се уреждаха главно със сила и в който никога повече нямаше да се тревожи или да се замисля.

— ...нужда, нужда, нужда... да убивам...

Тялото на Шолник се наведе напред и гръбначният му стълб се видоизмени. Гърбът му загуби формата си, характерна за човешкия вид. Кожата му стана пореста...

— ...ела, бързо, бързо, ловът, кръв, кръв...

И докато лицето на Шолник се преобразяваше, устата му се разчекна невероятно чак до ушите и заприлича на някое вечно ухилено влечуго.

Напрежението в гърдите на Ломан растеше с всяка секунда. Беше разгорещен, подуваше се, жегата напираше отвътре, сякаш метаболизмът му действаше хиляди пъти по-бързо от обикновено,

подготвяйки го за преобразяване. „Не!“ Пот се стичаше от него. „Не!“ Стаята му се стори като голям казан, в който вреше, сякаш плътта му вече започваше да се топи.

Пениуърт повтаряше:

— ...искам, искам... искам... — ала едновременно с това бясно клатеше глава с желание да отрече каквото иска. Ревеше и трепереше блед като платно.

Пайзър стана от земята и се отлепи от стената. Движеше се плавно и гъвкаво и въпреки че можеше да стои изцяло изправен, в променено състояние беше по-висок от Ломан, едновременно съблазнителна и застрашителна фигура.

Шолник изпищя.

Пайзър оголи страшните си зъби и изсъска към Ломан, сякаш искаше да му каже: „Ела с нас или умри...“

С вик, изразяващ отчаяние и радост, Нейл Пениуърт хвърли пушката си и хвана лицето си с ръце. Сякаш това докосване беше катализатор на алхимична реакция — и двете му ръце и лицето, започнаха да се променят.

У Ломан се надигна гореща вълна и той извика, ала без радостта на Пениуърт и без вика на облекчение на Шолник. Докато все още можеше да се контролира, той вдигна оръжието и изстреля цял пълнител от упор в Пайзър.

Куршумът удари чудовището в гърдите, блъсна го назад към стената на спалнята и причини поток от кръв. Пайзър се свлече долу, скимтящ, задъхан, извиващ се на пода като недоубито насекомо, но не беше мъртъв. Навярно сърцето и дробовете му не бяха достатъчно поразени. Ако в тялото му все още имаше кръвообращение и то снабдяваше клетките с кислород, то той вече се възстановяваше от изстрелите. Неговата неуязвимост беше някак по-голяма от тази на вампирите, тъй като дори и със сребърен куршум не можеше да бъде убит. След миг щеше да стане здрав, както преди.

Вълни от топлина, все по-горещи, минаваха през Ломан. Той чувстваше напрежение отвътре не само в гърдите, но и във всяка част на тялото. Оставаха му секунди с чисто съзнание и със силна воля, за да вземе мерки. Той изтича към Пайзър, мушна гърчещият се регресирал в гърдите и изпразни още един пълнител в него.

Този път сърцето трябваше да е надупчено. Тялото подскочи от пода, поглъщайки метала. Чудовищното лице на Пайзър се изкриви, после застина, очите му, отворени, невиждащи, устните му дръпнати назад, оголващи нечовешки големите му, остри и извити зъби.

Някой зад Ломан изпищя.

Обърна се, видя нещото Шолник да се запътва към него. Изстреля трети пълнител, после четвърти и уцели Шолник в гърдите и стомаха.

Помощникът му падна, покосен на земята, и запълзя към коридора, за да се отдалечи от Ломан.

Нейл Пениуърт се беше свил в ембрионална поза на пода до леглото. Пееше, но не за кръв и нуждата да бъде свободен. Произнасяше името на майка си непрекъснато, сякаш беше свещената дума, която щеше да го предпази от връхлитащото зло.

Сърцето на Ломан биеше така, сякаш някой биеше тимпани в друга стая на къщата. Почти беше убеден, че цялото му тяло се тресе от това пулсиране и че всеки удар на сърцето се променяше по някакъв невидим ужасяващ начин.

Приблужи Шолник откъм гърба, насочи дулото на пушката в мястото, където предполагаше, че се намира сърцето на регресирания, и дръпна спусъка. Шолник изпищя тънко, когато усети дулото, но нямаше сили да се претърколи и да сграбчи пушката на Ломан. Гърмежът прекъсна писъка му завинаги.

Стаята се заля от кръв. Смесената миризма беше толкова сладка и примамлива, че подмами Ломан към промяна повече от съблазнителните припеви на Пайзър.

Облегна се на шкафа и затвори очи в усилието си да установи контрол върху себе си. Стисна пушката с две ръце не с цел да се защити — нямаше вече патрони, — а само защото това беше съвършено техническо изобретение, оръдие, изделие на цивилизацията, нещо, което му напомняше, че е човек, че е връх на еволюцията и не бива да замени тези ценности с нисшите, животински страсти.

Ала миризмата на кръв беше така привлекателна и мамеща...

Отчаяно се опитваше да си спомни други скъпи неща от живота си, които би изгубил ако сега се предаде. Спомни си за Грейс, съпругата си, и колко много я обичаше. Но у него вече нямаше любов,

както у повечето от Новата раса. Мислите за Грейс нямаше да го спасят. Успя да си припомни само дивашкото им мятане върху леглото, но това не я направи любимата Грей, за него тя беше само женска и спомена за тяхното бясно съвкупление го развълнува и приближи до регресията.

Огромното желание да регресира го караше да се чувства във водовъртеж, който го влачеше надолу. Помисли си, че подобно чувство изпитва вампирът, когато се взре в нощното небе и види пълната луна да възлиза към хоризонта. У него се разгоря бесен конфликт.

...кръв...

...свобода...

— Не. Разум, знание —

...лов...

...убийство...

— Не. Стремез към знание, учение —

...Храна...

...бягство...

...лов...

...сношение...

— Не, не! Музика, изкуство, език.

Терзаеше се непоносимо.

Опита се да устои на властния зов на дивото чрез разума си, ала това не стана и той извика образа на Дени, сина си. Дано мисълта за него му помогне да остане човек! Опита се да призове любовта си към детето, опита се да остави тази любов да надделее, но в него се обади сам лек шепот от някогашното чувство. Способността му да обича се бе отдалечила от него така, както частиците на материята се бяха отдалечили от центъра на Съществуването след Големия взрив, създал Вселената. Любовта му към Дени беше толкова далеч, колкото една звезда от далечната точка на безкрая, с едва доловима светлина, без силата да топли. Опита се да събуди това избледняло чувство, около което да изгради представата за себе си като човешко същество, преди всичко човек и след това мъж. Не, не нещо, което тича на четири крака и драпа земята, а човек, човек.

Задъханото му дишане малко се успокои. Пулсът му беше ускорен, както при бягане, но постепенно се връщаше към нормалното.

Също и главата му се проясни, макар и не напълно, тъй като мирисът на кръв все още го замаиваше като силен парфюм.

Той се отблъсна от шкафа и се примъкна до Пениуърт. Мъжът все още лежеше свит на кълбо. Само следи от животински черти имаше върху лицето и ръцете му и сега много повече приличаше на човек. Припевът с името на майка му действаше почти така добре, както споменът на Ломан за любовта му към близките.

Ломан остави пушката и със скована от напрежение ръка се пресегна към Пениуърт и го хвана за ръката.

— Хайде да се махаме оттук, приятелче, да се махаме от тази миризма!

Пениуърт го разбра и с мъка се вдигна на крака. Притисна се към Ломан и се остави да бъде изведен от стаята далече от двамата мъртви регресирали. Влязоха в трапезарията.

Тук мирисът на урина преобладаваше и задушаваше мириса на кръв, който се носеше откъм спалнята. Така беше по-добре. Това въобще не беше неприятна миризма, както си мислеше преди, а прочистваща и стипчива.

Ломан сложи Пениуърт да седна на един стол, единствения оцелял в стаята.

— Оправяш ли се?

Пениуърт го погледна, поколеба се и кимна. Всички признаци на звероподобно превъплъщение бяха изчезнали от ръцете и лицето му, въпреки че плътта му беше странно подпухнала още в преходна форма. По лицето му имаше сякаш следи от кожна болест, с големи бучки от челото до брадичката. Цялото беше в подутини, чиято червенина му придаваше гневен израз. Обаче пред очите на Ломан тези болестни симптоми изчезнаха и Нейл Пениуърт възвърна човешкия си вид.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита го Ломан.

— Да.

— Стой тук.

— Добре.

Ломан излезе и отвори входната врата. Помощникът, застанал на пост отвън, беше напрегнат от стрелбата и писъците и едва не простреля шефа си, преди да го познае.

— Дявол го взел! — рече помощникът.

— Свържи се с Шедак по компютърната връзка — каза Ломан. — Той ми трябва тук. Веднага! Трябва да го видя веднага!

Сам дръпна тежките сини завеси, а Хари запали една нощна лампа. Слабата светлина не успя да прогони мрака и въпреки това заслепи Теса, чиито очи вече бяха зачервени от умора.

Сега тя за пръв път успя да разгледа стаята. Беше оскъдно мебелирана — стол, висока маса до него, телескоп, лакиран черен шкаф с авангардна форма, две еднакви нощни шкафчета, малък хладилник в ъгъла, голямо сгъваемо болнично легло без покривка, но с много възглавници и шарени чаршафи с различни фигури в червено, оранжево, виолетово, зелено, синьо и черно, като някакво платно, нарисувано от умопомрачен художник-далтонист.

Хари усети, че тя и Сам реагираха на тази гледка и заобяснява:

— Ето на, това е цяла история, но си струва да я разкажа. Моята прислужница, госпожа Хансбок, идва веднъж седмично и пазарува вместо мен. Обаче аз всеки ден изпращам Мууз за вестници. Той носи две торбички, овесени на врата му, по една от всяка страна. В тях слагам бележка и малко пари и той отива до близкия универсален магазин — единственото място, където ходи, когато не съм с него. Продавачът в малката бакалница, Джими Рамис, ме познава много добре. Джими прочита бележката и слага кутия мляко, шоколад или онова, което ми трябва, в торбичките и Мууз ги носи. Той е надеждно и добро куче-помощник, най-доброто. В службата „Приатели на човека“ ги обучават много добре. Мууз никога не гони котките, когато ми носи вестника и млякото.

Кучето надигна глава от скута на Теса, джафна и се ухили, сякаш разбра похвалата.

— Един ден то се върна и освен нещата, за които го бях изпратил, носеше тези чаршафи и калъфки за възглавници. Та аз се обаждам на Джими Рамис, питам го какво става, а Джими ми казва, че нищо не знае, казва, че никога не е виждал тези чаршафи. Универсалният магазин е собственост на бащата на Джими. Той също притежава и изкупвателен пункт за обезценени стоки до магистралата. Помислих, че тези чаршафи са били нещо, което не е могъл да

възприеме. Джими ги е видял, решил е, че са глупави, но че стават, за да си направи шега с мене. Обаче по телефона ми каза: „Хари ако знаех нещо за чаршафите, щях да ти кажа, но аз не знам.“ А аз му отговарям: „Искаш да кажеш, че Мууз е отишъл сам да ги купи?“ Джими отвръща: „Е, не, сигурно ги е свил отнякъде“. И аз казвам: „А как ги е пхнал толкова добре в торбичките?“ Джими отговори: „Не зная, Хари, но това е едно гениално куче, макар да изглежда грубиянин.“

Теса забеляза, че Хари с наслада разказва историята и се досещаше защо. Това куче беше дете, брат и приятел на Хари и той се гордееше, когато хората си мислеха, че Мууз е умен. Освен това шегата на Джими донякъде приобщи Хари към това общество и като инвалид му даде известно място в живота в този град. Самотните му дни не бяха пълни с подобни инциденти.

— Ах, ти умно, умно куче — обърна се Теса към Мууз.

— Както и да е — продължи Хари, — реших да кажа на госпожа Хансбок да оправи леглото с тях на шега, но после ми харесаха.

След като дръпна пердетата и на втория прозорец, Сам седна пак на високия стол и се обърна към Хари:

— Това са най-крещящите на цвят чаршафи, които съм виждал. Нима не ти пречат да спиш?

Хари се усмихна:

— Нищо не ми пречи. Спя като бебе. Само грижите за бъдещето държат хората будни, техните мисли за нещо, което може да им се случи. Но с мене вече се е случило най-лошото. Други лежат будни и си мислят за миналото, за нещо, което би могло да бъде по-иначе, обаче аз не мога, защото е безполезно.

Усмивката му се стопи, докато говореше.

— Е, и сега какво? Какво ще правим в бъдеще?

Теса нежно отмести главата на Мууз от скута си, изправи се, изтупа космите от джинсите си и каза:

— Е, телефоните не работят, така че Сам не може да се обади на Бюрото, а ако се опитаме да излезем извън града, рискуваме да се срещнем с полицията на Уоткинс или с „таласъмите“. Освен ако не познавате радиолюбител, който да ни предостави апарата си, за да предадем съобщение. Ако не намерим, все пак трябва да се измъкнем по някакъв начин от града.

— Забравихте за пътните блокади — рече Хари.

Тя отвърна:

— Е, представям си, че се намираме в камион, нещо голямо и страховито, пробиваме скапаната блокада, добираме се до шосето, а след това оставяме преследвачите зад гърба си. Дори да ни преследват областните полицаи, няма да ни попречи, тъй като Сам ще им нареди да се обадят в Бюрото, да се уверят, че е агент, след което ще преминат на наша страна.

— Ама кой тук всъщност е федералният агент? — повиши тон Сам.

Теса почувства, че се изчервява.

— Извинявай. Вижте, творецът на документалния филм почти винаги е режисьор на собствените си идеи, а понякога и продуцент, и разказвач. Това значи, че ако искам художествената му стойност да е висока, цялата предварителна работа да е на равнище и затова трябва да изчислявам и планирам нещата. Нямах намерение да засягам болните ти места.

Сам се ухили. Тя го харесваше, когато се смееше. Разбра, че дори в известна степен я привличаше. Той не беше красив, нито пък грозен, не и обикновен (в рамките на значението на тази дума, прието от хората). Той беше доста недодялан, но приятен. Усети някаква тъмнина в него, нещо по-дълбоко от неговата загриженост за събитията в Муунлайт Къв, навярно тъга по нещо изгубено, сигурно дълго потискан гняв, свързан с някаква несправедливост, претърпяна от него. Може би беше някакъв песимизъм, породен от непрекъснатия контакт с отрепките на обществото. Но когато се усмихваше, целият се преобразяваше.

— Наистина ли ще пробвате с камион? — попита Хари.

— Може би като последно спасение — отвърна Сам. — Но се налага да намерим достатъчно голяма машина, да я отмъкнем, а това само по себе си е трудна работа. Освен това при тези блокади е възможно да са въоръжени със специално оръжие и автоматични пушки. Не ми се ще да рискувам срещу подобни огнехвъргачки дори с мощна машина. С танк може да се влезе и в ада, но може да те спипа дяволът, така че най-добре е въобще да не се влиза там.

— И така, къде отиваме? — попита Теса.

— Да спим — каза Сам. — Има начин да се излезе от това затруднение, начин да се свържем с Бюрото. Улавям го с шестото си чувство, но опитам ли се да го задържа, ми се изплъзва, а това е, защото съм уморен. Нужни са ми няколко часа сън, за да започна да разсъждавам трезво.

Теса също беше изтощена, макар че след случилото се в „Къв Лодж“, не вярваше, че може да ѝ се приспи. Докато стоеше в стаята си в мотела, заслушана в писъците на умиращите и в дивашките крясъци на убийците, тя си мислеше, че повече никога няма да може да заспи.

Шедак пристигна в дома на Пайзър в четири без пет сутринта. Караше сивия си като пепел бус със затъмнени прозорци, а не мерцедеса си, тъй като на една конзола между седалките беше инсталиран компютърен терминал на мястото, на което производителят се е канил да инсталира подвижен хладилник. Понеже нощта изобилстваше със събития, идеята да бъде близо до източника на данни, които се виеха като паяжина и оплитаха целия Муунлайт Къв, не беше лоша. Той паркира на широкия банкет на двупосочното асфалтово шосе точно пред къщата.

Докато Шедак прекосяваше двора към предната веранда, далечен тътен се надигна над Пасифика. Със силния вятър, подгонил мъглата на изток, идваше и буря откъм запад. През последните няколко часа черни облаци се скупчваха в небесата и засенчваха ярките звезди, които проблясваха иззад мъглата. Далечни светкавици раздираха тъмнината. Нощта стана още по-мрачна. Под шлифера, подплатен с кашмир, Шедак почувства студа.

Двама помощник-шерифи седяха в черно-белите си коли в алеята. Бледите им лица надзъртаха зад прашните прозорци на колата. Помисли си, че те го гледат със страх и почит, тъй като в известен смисъл той беше техният създател.

Ломан Уоткинс го чакаше в първата стая, в която цареше пълна разруха. Нейл Пениуърт седеше върху единствения оцелял стол. Изглеждаше зле и с неохота срещна погледа на Шедак. Уоткинс крачеше напред-назад. Няколко пръски кръв обагряха униформата му, но изглеждаше здрав. Ако е бил ранен, раните му са били малки и вероятно са се затворили. Вероятно тази кръв беше на някой друг.

— Какво става тук? — попита Шедак.

Без да обърне внимание на въпроса, Уоткинс нареди на помощника си:

— Иди при колата, Нейл. Стой по-близо до другите.

— Да, сър — съгласи се Пениуърт. — Седеше свит на две, втренчен в обувките си.

— Ще се справиш, Нейл.

— Аха.

— Не го казвам просто така. Заповядвам ти да се поправиш. Вече си доказал, че можеш.

Пениуърт кимна, стана и се запъти към вратата.

Шедак повтори:

— Какво става тук?

От другия край на стаята Уоткинс го подкани:

— Елате с мен.

Гласът му беше твърд и студен като лед, проникнат от гняв и страх едновременно, но видимо лишен от боязливия респект, с който той разговаряше с Шедак, откакто беше променен през август.

Недоволен от промяната в поведението на Уоткинс и доста обезпокоен, Шедак намръщен го последва по коридора.

Полицаят спря пред затворена врата и се обърна към Шедак:

— Вие ни казахте, че след инжектирането на тези... биочипове биологичната ни жизненост ще се увеличи.

— Всъщност, не употребяваш правилен израз. Това въобще не са чипове, а невероятно малки микросфери.

Независимо от регресията и от някои други проблеми, възникнали около проекта „Муунхок“, гордостта на Шедак от неговото откритие не беше намаляла. Всякакви недоразумения можеха да бъдат отстранени. Дребните пречки лесно щяха да се премахнат от системата. Той продължаваше да бъде геният на своето време. Не само беше уверен в това, беше непоколебимо сигурен, както беше сигурен откъде изгрява слънцето.

— Гений...

Обикновеният силиконов микрочип, причинил компютърната революция, беше голям колкото нокът и съдържаше милиони схеми, отпечатани чрез фотолитография. Най-малката схема върху чипа беше една стотна от ширината на човешки косъм. Откритията в литографията с Х-лъчи, чрез използването на огромни акселератори на частици, наречени синкротони, в края на краищата позволиха отпечатването на милиарди схеми върху един чип, с елементи, дребни колкото една хилядна от дебелината на човешки косъм. Намалените размери позволяваха увеличаване бързината на компютъра, подобрявайки функциите и качествата му.

Микросферите, разработени от „Ню Уейв“, бяха една четири хилядна от размерите на микрочип. Върху всеки чип бяха гравирани четвърт милион схеми. Това беше постигнато чрез прилагането на коренно нова форма на литография с Х-лъчи, което даде възможност да се гравират схеми върху учудващо малки повърхности, без да е необходимо тези повърхности да са неподвижни.

Промяната на старомодните хора в хора на Новата раса започна с инжектиране в кръвта. Те въздействаха, обаче самият материал беше биологически инертен, така че имунната система не се задействаше. Съществуваха различни видове микросфери. Някои бяха предназначени да променят сърцето, което означаваше, че минаваха през вените към сърцето и се установяваха там, закрепвайки се към стените на кръвоносните съдове, които обслужваха сърдечния мускул. Други сфери бяха предназначени за черния дроб и белите дробове, за бъбреците и т.н. Те се събираха накуп около тези места и бяха устроени по такъв начин, че когато се допираха, схемите им се свързваха.

Тези натрупвания, разпръснати из тялото, в крайна сметка осигуряваха около петдесет милиарда работещи схеми, които съдържаха потенциал за обработка на данните значително по-голям от най-големите суперкомпютри от осемдесетте години на века. В известен смисъл в човешкото тяло беше вкаран суперкомпютър чрез инжекция.

Муунлайт Къв и околните места непрестанно се обливаха от микровълнови излъчвания от предаватели, разположени върху главната сграда на „Ню Уейв“. Една част от тези мрежи включваше сигнал за полицейската компютърна система, а другата се използваше като енергия за микросферите във всеки от Новата раса.

Малък брой от сферите бяха изработени от различен материал и служеха като проводници и разпръскватели на енергия. Когато някой от старомодните хора си поставяше третата инжекция от микросфери, хранящите сфери веднага привличаха тези микровълнови трансмисии, като ги преобразяваха в електричество и ги разпръскваха из цялата мрежа. Количеството електроенергия, необходимо за задвижване на системата, беше изключително малко.

Други специализирани сфери от всяко натрупване бяха елементи на паметта. Някои от тях помнеха програмата, която задействаше

системата, и при проникване на ток я включваха.

Шедак каза на Уоткинс:

— Още преди много време се убедих, че основният проблем при човешкото нисше съзнание е неговата крайно емоционална природа. Аз ви освободих от този товар. По такъв начин станяхте не само умствено, но и физически по-здрави.

— Но как? Аз почти нищо не знам. До какво води програмата?

— Ти вече си кибернетичен организъм, отчасти човек, отчасти машина, но не разбираш това, Ломан. Говориш по телефона, но не знаеш как се прави този апарат. Не знаеш как работи компютъра, но си играеш с него. Така че не е нужно да знаеш как функционира компютърът в теб, той и без това ще си работи.

Очите на Уоткинс помръкнаха от страх.

— Аз ли го използвам... или... или той ме използва?

— Не, разбира се, той не те използва.

— Разбира се, но...

Шедак се зачуди какво се беше случило тук тази вечер, че Уоткинс е толкова разстроен. Повече от всякога любопитстваше да види какво има в стаята зад този праг, пред който спряха. Обаче остро съзнаваше, че Уоткинс беше в опасно възбудено състояние и беше необходимо, макар да му беше унизително да разговаря с него с по-мек тон.

— Ломан, сборът от микросфери в тебе не представлява оформено съзнание. Той само ти служи, твой слуга е. Освобождава те от токсични емоции. Силните емоции като омраза, любов, завист, пълният списък от човешки чувства, които системно разстройват биологичните функции на човешкото тяло, са отстранени. Научни медицински работници са доказали, че различните емоции водят до образуването на различни вещества в мозъка и че тези химически съединения на свой ред принуждават органите и тъканите на тялото да намалят или прекратят функциите си. — Шедак беше убеден, че човек, чието тяло се управлява от емоциите му, не може да бъде напълно здрав или психически уравновесен.

Компютърът-микросфера, внедрен в хората от Новата раса, управляваше всеки орган в тялото му. Когато установи производство на различни аминокиселини и други химически вещества, произведени след силни емоции, използва електрически сигнал и заповядва на

мозъка да ги ограничи, като по този начин елиминира физическите последствия от дадена емоция, ако не самата нея. В същото време компютърът-микросфера стимулира едновременно производството на други вещества, които лекуват не само причините, но и дефектите, причинени от емоциите.

— Освободил съм ви от всички други емоции, без страха — продължи Шедак, — който е необходим за самосъхранение. Сега, когато химията в тялото ти не търпи бурни промени, ще мислиш много по-добре.

— Досега не съм забелязал да съм станал гений.

— Е, още не си доловил остротата на ума си, но с времето и това ще стане.

— Кога?

— Когато тялото ти напълно се изчисти от емоционалната мръсотия, натрупана в него през живота ти. Междувременно този компютър вътре — той леко почука гърдите на Уоткинс — е програмиран да използва комплексен електрически стимул, който ще накара тялото да произвежда изцяло нови аминокиселини, предпазващи кръвта от съсирване. Те ще изтребват раковите клетки в момента, в който се появят, и ще извършват десетки други дейности, които ще те поддържат поздрав от обикновения човек и без съмнение, ще удължат живота ти.

Шедак знаеше, че оздравителният процес при Новата раса ще бъде ускорен. Въпреки това беше изненадан от фантастичната скорост, с която раните им се затваряха. Той все още не можеше да разбере по какъв начин така бързо се формираха новите тъкани и текущата му работа върху „Муунхок“ целеше да обясни именно това явление. Това оздравяване не се осъществяваше без цена, тъй като обмяната на веществата фантастично се ускоряваше, натрупаната тлъстина в тялото гореше бясно, за да може да затвори раната за секунди или минути, в резултат на което излекуваният човек олекваше с килограми, окъпан от пот, и животински огладняваше.

Уоткинс се намръщи и прокара трепереща ръка по мокрото си чело.

— Това и аз го виждам, заздравяването на раните, обаче откъде получаваме способността така коренно да се изменяме, да търсим друг биологичен вид? Нали и кофи да погълнем от тези биологични

химикали, те не са проектирани да разкъсват телата ни и да ги реконструират за минута-две. Как става това?

Шедак за момент срещна погледа на другия човек, извърна очи, покашля се и отговори:

— Виж какво, всичко това мога да ти обясня по-късно. Точно сега искам да видя Пайзър. Надявам се, че сте го хванали, без да му навредите.

Когато Шедак направи крачка към вратата, за да я отвори, Уоткинс сграбчи китката му и я стисна силно. Шедак беше потресен. Той не разрешаваше да го докосват.

— Пусни ми ръката.

— Как така тялото приема друг вид толкова бързо?

— Казах ти, това ще обсъдим по-късно.

— Сега! — Решителността на Уоткинс набразди лицето му. — Сега, защото ме е обхванал такъв страх, че не мисля ясно. Когато страхът ми е на това ниво, все едно не живея, Шедак. Я ме погледни. Треса се. Чувствам се така, сякаш ще се разпадна на части, на милион парчета. Ти нямаш понятие какво стана тук тази вечер, иначе би се чувствал като мен. Кажи ми. Трябва да знам. Защо телата ни се променят така внезапно?

Шедак се поколеба:

— Сега изяснявам това.

Удивен, Уоткинс пусна ръката му и каза:

— Ти... ти искаш да кажеш, че не знаеш?

— Това е страничен ефект. Вече навлязох в проблема (което беше лъжа), но имам много повече работи да върша.

Първото, което трябваше да разбере, беше феноменът с оздравителните сили на Новата раса, който без съмнение имаше нещо общо с метаморфозата им в друг вид.

— Значи вие ни подложихте на това, без да знаете какви могат да бъдат последиците? — Ломан се задъхваше.

— Няма учен, който да предвиди всички странични ефекти. Той работи с вярата, че те няма да попречат много на крайната цел.

— Но те пречат на крайната цел — каза Уоткинс с гняв, доколкото можеше да го изрази като човек от Новата раса. — Господи, как направихте това с нас?

— Аз направих това за вас.

Уоткинс го изглежда, после отвори вратата на стаята.

— Гледайте!

Шедак влезе вътре. Килимът беше подгизнал от кръв и стените бяха изпръскани целите. Намръщи се от вонята. Намираше всички биологични миризми за необикновено отблъскващи, навярно защото му напомняха, че човешките същества са много по-неефикасни и по-нечисти от машините. След като спря до първото тяло, проснато с лице надолу близо до вратата, и го разгледа, той се извърна към другото тяло.

— Вече две? Две тела на регресирали, двама убити? Две възможности да изследвам психологията им, а ти ми ги отне.

Уоткинс не се плашеше от критика.

— Беше на живот и смърт. Нямаше как да постъпя иначе.

Беше разгневен до степен, несъответстваща на личност от Новата раса, макар че главното чувство, възбуждащо гнева му, беше страхът, а не яростта. Страхът беше възможен.

— Пайзър вече беше регресирал, когато дойдохме тук — продължи Уоткинс. — Претърсихме къщата, заварихме го в тази стая.

Докато Уоткинс описваше стълкновението, Шедак беше обзет от притеснение, което се опитваше да прикрие. Когато проговори, остави единствено гневът да изостри гласа му, а не страхът.

— Искаш да кажеш, че и двамата ти помощници, Шолник и Пениуърт, са регресирали, че дори ти си един от тях?

— Да, Шолник беше регресирал. За мен Пениуърт още не е, все още не, защото той успешно устоя на изкушението. Точно както и аз. — Уоткинс смело изтърпя погледа на Шедак, не го отмести, което още повече обезпокои Шедак.

— Онова, което се опитвам да ви обясня, е същото, което надълго ви обяснявах преди няколко часа във вашия дом. Всеки от нас е потенциален рег्रेसиращ. Това не е рядка болест сред Новата раса. Тя е във всички нас. Вие не сте създали нови, по-съвършени хора, така както Хитлер не успя да създаде по генетичен път по-висша раса. Вие не сте Бог, вие сте д-р Моро!

— Ти нямаш право да ми говориш по този начин — каза Шедак, озадачен кой беше този д-р Моро. Името му беше малко познато, но не можа да се сети. — Когато разговаряш с мен, не трябва да забравяш кой съм аз.

Уоткинс понижи глас, досети се, че Шедак има власт да унищожи Новата раса с такава лекота, с каквато се гаси свещ. Въпреки това запази грубия си тон, без всякакво уважение:

— Вие все още не сте чули най-лошата новина.

— А каква е тя?

— Не ме ли чухте? Казах ви, че Пайзър не успя да си върне човешкия вид.

— Силно се съмнявам. Новата раса има пълен контрол върху телата си, по-голям отколкото очаквах. Ако не е могъл да си възвърне човешкия вид, това вероятно се е дължало на психологически фактори. Надали въобще е искал да се върне.

За момент Ломан се загледа в него, след което поклати глава и каза:

— Ти наистина си много задръстен! Говоря ти същото. По дяволите, наистина няма значение дали нещо е станало с мрежата от микросфери вътре в него или отклонението е на психична основа. Каквото и да е било, ефектът беше същият, резултатът също. Беше затворен в дегенериралия си вид.

— Нямах право да разговарям с мен по този начин — повтори Шедак твърдо, сякаш повторението на повелителната форма щеше да окаже въздействие върху Ломан, както при тренировката на куче.

Въпреки физиологичното съвършенство и огромното умствено превъзходство хората от Новата раса за зла участ все пак бяха само хора, а това означаваше, че бяха по-неефективни от машините. При работа с компютър командата се задаваше само веднъж. Компютърът я приемаше и винаги я изпълняваше. Шедак се запита дали ще може да усъвършенства Новата раса толкова, че бъдещите поколения да функционират така точно и надеждно както Ай Би Ем.

Целият мокър от пот, със странен блуждаещ поглед, Уоткинс изглеждаше зловещо. Когато полицаят направи две стъпки, за да намали разстоянието между тях, Шедак се уплаши и поиска да избяга, но все пак остана на мястото си и посрещна погледа на Уоткинс, както би посрещнал погледа на зла немска овчарка.

— Вижте, Шолник — каза Уоткинс, сочейки трупа в краката им. С върха на обувката си обърна мъртвеца. Въпреки че беше надупчен от куршуми и подгизнал от кръв, странната мутация на Шолник ясно се виждаше. Безжизнените му, втречени очи бяха навярно най-

зловещото в него: жълти, с черен ирис, но не кръгъл както при хората, а овално удължен като очите на змия.

Навън изтрещя гръмотевица много по-силна от тази, която Шедак чу, когато прекосяваше ливадата на Пайзър.

Уоткинс продължи:

— Така както ми обяснихте, разбирам, че тези регресирали по своя воля приемат революцията.

— Точно така.

— Вие обяснявахте, че целият процес на човешката еволюция се съдържа в нашите гени, че все още в нас имаме следи от древната форма на видовете. Регресиралите по някакъв начин използват този генетичен материал и деволуират в същества от далечното минало.

— Накъде биеш?

— Това обяснение по някакъв маниакален начин ми се струваше логично, когато сгасихме Куумбс в киносалона през септември и добре го разгледахме. Той повече приличаше на шимпанзе, отколкото на човек, или пък на нещо между двете.

— Защо да е маниакално обяснението, то е перфектно!

— Но, Господи, вижте, Шолник! Вижте го! Когато го застрелях, той почти се беше превърнал в някакво изчадие, което отчасти беше човек, отчасти..., по дяволите, и аз не знам! Полу-гущер, полу-змия. Вие обяснявате, че произлизаме от влечуги, че в нас има гени на гущери отпреди десет милиона години?

Шедак пхна и двете си ръце в джобовете на шлифера, за да не издадат притеснението му, да не се налага да прави нервни жестове.

— Първичният живот на Земята е възникнал в морето, след това нещо е изпъзляло на сушата — някаква риба с примитивни крайници, след това от рибата се оформили първите динозаври, след което започнали бозайниците да се разграничават. Ако този генетичен материал от първите динозаври не е в нашите гени, а аз вярвам, че е там, то ние поне имаме расова памет от онзи етап на еволюция, закодиран в нас по начин, който не разбираме напълно.

— Ти ме пързаяш, Шедак!

— А ти ме дразниш!

— Хич не ме интересува. Ела тук, ела с мен, погледни отблизо Пайзър. Той беше твой приятел от дълги години, нали не греша? Затова добре гледай в какво се беше превърнал, когато умря.

Пайзър лежеше гол по гръб, изпружил пред себе си десния си крак, левият — сгънат под него под ъгъл, едната ръка изметната встрани, другата — свита на гърдите му, които бяха размазани от изстрелите на пушката. Тялото и лицето, нечовешката муцуна с животински зъби донякъде подсказваха чертите на Майк Пайзър. Но сега принадлежаха на едно шокиращо създание, човек-куче, на някакъв вампир, на чучело от карнавална процесия или на изрод от стар филм на ужасите. Кожата му беше грапава. Залепналата му коса беше насукана като реотан. Ръцете му изглеждаха груби, ноктите остри.

Тъй като гледката повече го опияни и това надделя над отвращението и страха, Шедак се наведе над тялото на Пайзър, за да го погледне отблизо.

Уоткинс се наведе от другата страна на трупа.

Отвън се разнесе гръм и трясък, раздиращи нощното небе. Мъртвецът втренчено гледаше тавана на спалнята с очи, които бяха прекалено човешки за разлика от останалите части на тялото му.

— Та вие искате да ми кажете, че някъде в еволюционното си родословие ние сме били кучета или вълци? — попита Уоткинс.

Шедак не му отговори.

Уоткинс настоя:

— Искате да кажете, че в нас има гени от кучета, които ние будим при желание да се трансформираме? Означава ли това, че Бог, преди да създаде жената от реброто на мъжа, е взел ребро от праисторическо куче и е създал човека?

От чисто любопитство Шедак докосна една от ръцете на Майк Пайзър, служеща му по-скоро като оръжие, както щикът служи на боеца. Почувства само хладна плът.

— Науката биология не дава обяснения за това — каза Уоткинс, втренчил поглед в Шедак над трупа. — Този вид на вълк не е нещо, което Пайзър може да извлече от кодирания спомен, запечатан в гените му. И така, как е успял той да се промени по този начин? Тук действат не само вашите биочипове. Това е нещо... нещо много странно.

Шедак кимна.

— Да. — В главата му се зароди мисъл, която го развълнува. — Точно така, нещо много по-странно... ала все пак май разбирам проблема.

— Тогава ми обясни. Искам и аз да го разбера. Проклет да съм, ако лъжа. Искам да го разбера изцяло. Преди и на мен да ми се случи същото.

— Съществува теория, че видът е функция на съзнанието. Ние сме онова, за което мислим че сме. Искам да кажа, че е възможно ние физически да притежаваме потенциалната сила да бъдем нещо, за което се мислим, за да надхитрим морфологичната форма, продиктувана ни от генетичното наследство.

— Врели-некипели — нетърпеливо произнесе Уоткинс.

Шедак се изправи. Пъхна дълбоко ръце в джобовете си.

— Нека тогава да разгледаме нещата по следния начин. Има теория, която гласи, че съзнанието е най-висшата сила във вселената, че то може да оформя материята според избора си.

— Първо съзнанието, след това материята.

— Точно така.

— Сигурно както някой циркаджия, който огъва лъжица или спира часовник от разстояние — каза Уоткинс.

— Обикновено такива хора, по мое мнение, са фокусници. Но от друга страна, защо не, може би тази сила наистина се крие в нас, само че не знаем как да я събудим, тъй като милиони години сме позволявали на материалното да властва над нас. По навик или заради предпочитания ред пред хаоса, ние му оставаме подвластни. Но това, за което говорим, сега — каза той, посочвайки Шолник и Пайзър, — е много по-сложно и по-вълнуващо от огъването на лъжица чрез мисъл. Пайзър е почувствал желание да регресира, но аз не проумявам по каква причина, възможно е заради самото приключение...

— Заради приключението — Уоткинс шептеше. Гласът му се изпълни с толкова силен страх и мъка, че Шедак се смрази още повече. — Животинската сила е самото приключение. Животинската нужда. Когато почувстваш животински глад, животинска похот, завинаги ще си привлечен от тях, защото това е просто, естествено, силно. Това е свободата.

— Свобода?

— Освобождаване от отговорност, от грижи, от ограниченията на цивилизацията. Освобождаване от необходимостта да се мисли прекалено много. Изкушението да се регресира е изключително силно, тъй като животът в това състояние изглежда много по-лесен и

вълнуващ. — Уоткинс очевидно разказваше за преживяното от него, когато е бил на път да се промени. — Когато човекът се превърне в звяр, животът е единствено болка и удоволствие, без нужда от интелект.

Шедак мълчеше, обезпокоен от вълнението, с което Уоткинс, иначе спокоен човек, говореше за регресирането.

Поредният гръм разтърси небето, по-мощен от другите преди него. Този път беше близо и прозорците в стаята задрънчаха.

Съсредоточил максимално мисълта си, Шедак каза:

— Предполагам, че когато Пайзър е почувствал желанието да регресира, да стане звяр, ловец, той не е сторил това, следвайки човешката генетична линия. Очевидно си е мислил, че вълкът е най-големият от всички ловци, че това е съвършеният звяр и е пожелал да бъде вълк.

— Просто така? — попита скептично Уоткинс.

— Да, просто така. Съзнанието доминира над материята. Метаморфозата е предимно умствен процес. Разбира се, има и физиологични промени. Тук не става дума за цялостната промяна на материята... само на биологичните структури. Основните ядра на клетките остават същите, но драстично се променя последователността им. Структурните гени чрез силата на волята се трансформират в оперативни гени.

Гласът на Шедак се снижи до шепот, защото вълнението му достигна до равнището на страха в него и той остана почти без дъх. Работата му по проекта „Муунхок“ надмина очакванията му. Това главозамайващо дело беше източник както на голяма радост, така и на основателен страх — радост, защото беше дал на хората уменията да властват над физиологичния си вид, а навярно и над цялата материя чрез волята си, и страх, защото не беше сигурен, че Новата раса ще се научи да управлява способностите си, и че той няма да може да ги контролира.

— Този дар, който получихте от мен — физиология, подпомогната от компютър и пълно освобождаване от чувства, отприщва мощта на разума спрямо материята. По този начин съзнанието диктува формата.

Уоткинс поклати глава, явно ужасен от смисъла на казаното.

— Сигурно Пайзър по своя воля се е превърнал в онова нещо. Сигурно и Шолник. Но случаят с мен не беше такъв. Когато бяха обладан от желанието да се променя, аз го отблъсках, подобно на лекуван наркоман, полудял за доза. Аз не го исках. То просто ме сполетия... подобно на влиянието на луната, която дава сили на вампирите.

— Не — сръза го Шедак. — Подсъзнателно си искал да се промениш, Ломан, защото говореше колко привлекателно е да регресираш. Устоял си на мощта на разума над тялото, защото си решил, че тази метаморфоза ще бъде неприятна за теб. Ако някой път загубиш страха си от нея или алтернативният вид ти се понарави повече... тогава психическият ти баланс ще се наруши и ти ще се трансформираш, но това няма да бъде в резултат на външна сила. Ще бъде дело на твоя мозък.

— Тогава защо Пайзър не успя да се върне?

— Както ти се досети и както аз споменах, може да не е искал!

— Той беше впримчен.

— Единствено от неговото собствено желание.

Уоткинс погледна към раздутото тяло на регресирания.

— Какво направи с нас, Шедак?

— Пак ли трябва да повтарям?

— Какво направи с нас?

— Дадох ви голям подарък!

— Да нямаме други чувства, само страх!

— Точно това освобождава ума ти и ти дава сили да контролираш своя вид — развълнувано произнесе Шедак. — Но не разбирам, защо всички регресирали избират връщане в минали видове. Сигурен съм, че вие притежавате способността да минете през еволюция, не регресия, и да се възвисите от обикновени хора към по-чисти видове. Дори може би вие притежавате силата да се превърнете в самото съзнание, да се превърнете в интелект без физическа форма. Защо ли всичките тези от Новата раса избират регресията?

Уоткинс вдигна глава. Очите му имаха мъртвешки израз, сякаш попиваха смъртта от проснатото тяло.

— От каква полза ще ми бъде божествената сила, щом няма да мога да изпитам обикновените човешки удоволствия?

— Но ти ще можеш да правиш и да опиташ от всичко — каза отегчено Шедак.

— Но не и любов.

— Какво?

— Нито любов, нито омраза, нито радост, само страх.

— Но ти нямаш нужда от тези чувства. Точно това те освобождава.

— Ти не си глупав — каза Уоткинс, — но сигурно не ме разбираш, защото си психически... изкривен, отклонен...

— Нямаш право да разговаряш с мен така...

— Опитвам се да ти обясня защо всички те избират прачовешкия, а не суперчовешкия еволюиран вид. Това е, защото за едно мислещо същество с висок интелект не може да има удоволствие, лишено от емоции. Ако се отнемат емоциите на хората, отнемат се и техните удоволствия и те търсят алтернативен вид, в който сложните чувства и удоволствията нямат взаимна връзка — това е вида на примитивния звяр.

— Бабини деветини. Ти си...

Уоткинс отново го прекъсна, този път остро:

— Я ме чуй, за Бога! Ако помня добре, дори Моро е изслушвал своите създания!

Сега лицето му беше силно зачервено, бледността беше изчезнала. Очите му бяха изгубили мъртвешкия си израз, в тях сега светеше нещо диво. Той стоеше само на една-две стъпки от Шедак и сякаш висеше над него, макар да беше по-ниският от двамата. Изглеждаше изплашен, изпълнен със страх и много опасен. Той каза:

— Например секса — основното удоволствие на човека. За да го задоволява напълно, трябва да е придружен от любов или поне взаимна симпатия. Дори и за един психически болен човек сексът също е удоволствие, стига да е свързан с омраза, гордост или превъзходство. Дори отрицателните емоции при ненормален човек могат да направят от акта удоволствие, но ако отсъства всякаква емоция, всичко това е глупаво, безцелно. Само инстинкт за съвкупление на някакво животно, само ритмичната функция на машина!

Светкавица подпали тъмнината и освети за малко прозорците на стаята. Последва силен гръм, който сякаш раздруса къщата. Небесният

огън за миг погълна меката светлина на единствената лампа, осветяваща стаята.

На тази особена светлина Шедак си помисли, че нещо става с лицето на Ломан Уоткинс... Стори му се, че чертите му се изместиха. Но когато светкавицата угасна, Уоткинс си изглеждаше същият, така че Шедак се успокои и отдаде заблудата си на въображението си.

Уоткинс продължи да говори с огромно въодушевление, със страст, породена от голия страх.

— И това не се отнася единствено до секса. Същото важи и за останалите физиологични удоволствия. Например яденето. Вярно, все още парчето шоколад има вкус, когато го ям. Но получавам само частичка удоволствие от него, сега след като съм променен. Нима не забеляза това?

Шедак не отговори и тайно се надяваше, че събеседникът му няма да разбере, че самият той не се беше подложил на „промяната“. Той, разбира се, изчакваше този процес още повече да се рафинира чрез опити с бъдещи поколения от Новата раса. Но знаеше, че ако Уоткинс разбере това, няма да реагира положително.

Уоткинс каза:

— И искаш ли да знаеш, защо изпитваме по-малко удоволствие? Когато си хапвахме шоколад преди „промяната“, вкусът му имаше хиляди нюанси. Когато го смучехме, в подсъзнанието си неволно си спомняхме кога за първи път сме яли шоколад, колко пъти сме го опитвали, с кои празници беше свързан и всичко това правеше вкуса му още по-хубав. Сега, когато го ям, получавам само неговия вкус, добър вкус, но вече не изпитвам същото удоволствие. Зная, че би трябвало да усещам същото, спомням си, че съм имал чувството на удоволствие от него, но някога, не сега. Вкусът на шоколада не извиква вълнение у мен. Ароматът му е откраднат от мен. Всъщност ароматът на абсолютно всичко вече го няма. Остана ми само страхът. Сега всичко е сиво, странно сиво, пусто, сякаш съм полужив.

Лявата страна на главата на Уоткинс се изду. Костта на бузата му изпъкна. Ухото от същата страна започна да променя формата си.

Шокиран, Шедак отстъпи назад.

Уоткинс пристъпи към него, в говора му се забелязваше леко провлачване, но патосът му беше същият. Гневът му по-скоро приличаше на страх, преливаше в диво, животинско бърборене.

— Защо, дявол го взел, някой от нас ще иска да еволюира в по-висш вид, където удоволствията за тялото и душата са още по-малко? Интелектуалното удоволствие не стига, Шедак. Животът е нещо повече. Един живот, който се състои само от интелектуални занимания, не е живот.

Докато челото на Уоткинс постепенно се дърпаше назад и бавно се разтапяше като буца сняг на слънцето, по-едри парчета кост започнаха да се струпват около очните му кухини.

Шедак отстъпи назад и влезе в гардероба.

Уоткинс продължи да пристъпва към него и да говори:

— Господи! Нима не виждаш! Дори един човек, прикован към болничното легло парализиран от шията надолу, има и други неща в живота си извън интелектуалните си интереси. Никой не е отнел чувствата му. Никой не му е оставил само страха и разума. Ние имаме нужда от удоволствия, Шедак. От удоволствия! Без тях животът е ужасен. Заради удоволствията животът си струва да се живее.

— Престани!

— Ти ни отне дори удоволствието да се освобождаваме от приятните емоции и ние не можем да изпитаме напълно удоволствието на плътта. Ние сме висши създания и имаме нужда от емоционален аспект, за да можем истински да се насладим на физическото удоволствие. Това е характерно за всички човешки същества.

Ръцете на Уоткинс, свити в юмруци на хълбоците, се уголемяваха, кокалчетата им се подуваха, ноктите добиваха тютюнев цвят и се изостряха.

— Ти се трансформираш! — ужаси се Шедак.

Без да му обръща внимание, с надебелял глас, тъй като формата на устните му започна да се променя, Уоткинс продължи:

— Ето как ние търсим дивия, променен вид. Бягаме от интелекта си. В кожата на звяра, единственото ни удоволствие е удоволствието на плътта, плътта, плътта... но все пак ние не съзнаваме какво губим и удоволствието ни става наситено, добре наситено със сладост, голяма, сладка сладост. Ти превърна живота ни в изпитание сив, мъртъв... затова... трябва да регресираме тялом и духом... за... да намерим пълноценно съществуване. Ние... трябва да... бягаме от ужасните вериги на мизерния ни живот, този мизерен живот, сътворен от теб! Хората не са машини. Хората... хората... не са машини!

— Регресиращ. За Бога, Ломан!

Уоткинс спря речта си объркан. След това заклати глава, сякаш да отхвърли смущението си, както се отхвърля покривало. Вдигна ръцете си, погледна ги и извика от ужас. Погледна към огледалото на гардероба и викът му стана още по-пронизителен, по-зловещ.

Изведнъж и Шедак усети миризмата на кръв, към която самият той вече се беше приспособил. Изглежда, Уоткинс беше още повече възбуден от нея, не отблъснат, не, съвсем не, а възбуден.

Проблесна светкавица и гръм отново раздра нощта. Изведнъж се изсипа пороен дъжд, стече по прозорците и зачука по покрива.

Уоткинс отмести поглед от огледалото към Шедак, вдигна ръка, сякаш да го удари, после се измъкна в коридора, далеч от свежата миризма на кръв. Там се отпусна на колене, после легна на хълбок. Сви се на топка, тресейки се силно, скимтеше, ръмжеше и си припяваше: „Не, не, не!“

Когато се измъкна от дълбоката пропаст на „промяната“ и вече се контролираше, Ломан се изправи и се облегна на стената. Отново се почувства гладен като вълк. Частичната трансформация и изразходваната енергия да си задържи човешкия вид го изтощиха напълно. Беше облекчен, но сега се чувства непълноценен, като че някаква трофейна награда е била под носа му и в последния момент, преди да я докосне, някой я беше измъкнал от ръцете му.

Някакъв кух, леко съскащ звук достигна до него. Отначало си помисли, че шумът беше в главата му. Навярно мозъчните му клетки изгаряха от напрежението да отхвърли промяната към регресия. Скоро обаче разбра, че дъждът ромолеше по покрива на бунгалото.

Когато отвори очи, погледът му беше замрежен. Щом се проясни, той се озова очи в очи в Шедак, който се беше изправил от другата страна на коридора, точно зад отворената врата на спалнята. Висок, с дълго, сухо лице, блед като албинос, с жълти очи и тъмен шлифер този човек сякаш беше самата смърт, дошла на посещение.

Само че ако беше смъртта, Ломан щеше да стане и да го прегърне. Вместо това, той изчака, докато събере сили, и каза:

— Стигат ни тези трансформации, трябва да ги спреш.

Шедак не отговори.

— Значи няма да ги спреш, ще продължиш?

Шедак го гледаше с празен поглед.

— Ти си луд — каза Ломан. — Ти си опасен луд, само че аз нямам избор освен да направя онова, което желаеш или пък... да се самоубия.

— Никога не разговаряй така с мен. Никога. Помни кой съм!

— Зная кой си — отвърна Ломан. Най-после той колебливо се изправи на крака, все още слаб и замаян. — Ти стори това с мен без съгласието ми. И ако дойде време, когато не ще успея да устоя на повика на дивото, когато се превърна в звяр, когато вече не ще се боя от теб, в угълчето на мозъка ще запазя спомена за теб и ще дойда да те намеря.

— Ти ме заплашваш? — Шедак беше шокиран.

— Не — отвърна Ломан. — „Заплашвам“ не е точната дума.

— Дано не е. Защото, ако нещо ми се случи, Сън е програмиран да предаде заповед, която ще се приеме от всички микросфери вътре в теб и...

— ...всички ние ще умрем — довърши изречението му Ломан. — Да, знам. Сто пъти ми го повтори. Ако умреш, умираме и ние. Досущ като онези хора в Джоунстаун, които се самоубиха в мината заради почитаемия отец Джим. Ти си нашият Джим Джоунс, един Джоунс на техническия век. Но аз не те заплашвам, почитаеми Джоунс, тъй като думата „заплашвам“ съдържа прекалено много драматизъм. Един човек, който заплашва, трябва да се ръководи от силни чувства, трябва да е освирепял от гняв. А аз съм само от Новата раса. Само се страхувам. Това е. Страх. Не е заплаха. Няма такова нещо. Моето е обещание.

Шедак прекрачи прага на спалнята и излезе в коридора. С него сякаш нахлу студено течение. Може би си въобразяваше, но на Ломан коридорът му се стори по-студен.

За миг впиха поглед един в друг.

Най-после Шедак проговори:

— Ти ще продължиш да изпълняваш заповедите ми!

— Нямам никакъв избор — отвърна Ломан. — Така съм създаден — човек без избор. Аз съм в ръцете ти, Господарю, но не стоя там от любов към теб — само от страх.

— Още по-добре — каза Шедак.

Той обърна гръб на Ломан, тръгна по коридора, после излезе от къщата навън в дъждовната нощ...

ЧАСТ II

РАЗСЪМВАНЕ В ХАДЕС

*„Нямах възможност да спра нещо,
което знаех, че е грешно и страшно.
Изпитвах огромно чувство на безсилие.“*

Андрей Сахаров

*„Властта по-скоро подлудява хората,
отколкото ги корумпира. По такъв начин
притъпява способностите им да виждат в
бъдещето
и те предприемат прибързани ходове.“*

Уил и Ариел Дюран

1.

Призори, след като беше спала не повече от час, Теса Локланд се събуди с усещането, че някой дърпа ръката ѝ, че я ближе и опитва на вкус.

Седна в леглото, затаила дъх.

Тъкмо сънуваше преживения кошмар в „Къв Лодж“ и чудовищата, които не беше видяла, бяха придобили в съня ѝ реален образ. Помисли си в мига след пробуждането, когато дневното съзнание все още не е съвсем будно, че ужасяващите същества са нападнали дома на Хари и че любопитният език е само прелюдия към очакваното жестоко захапване.

Беше Мууз. Видя само силуета му на меката светлина от нощната лампа на втория етаж и най-сетне си пое дъх. Кучето постави предните си лапи на леглото, сякаш молеше за ласка.

Беше сигурна, че е затворила вратата, преди да си легне. Но от това, което знаеше за способностите на Мууз, се досети, че лабрадорът може да си отвори вратата когато поиска.

— Самичък ли си? — попита го тя, чешейки го зад ушите.

Кучето изскимтя и с радост прие ласките ѝ.

По прозореца удряха тежки дъждовни капки. Дъждът се лееше като из ведро, листата на дърветата шумоляха. Вятърът напираше отвсякъде.

— И да искаш компания, приятелче, на мен ми се спи, така че се налага да изчезнеш.

Мууз разбра какво се иска от него, щом тя престана да го гали. Неохотно свали лапите си от леглото, зашляпа към вратата, погледна умоляващо към нея и излезе в коридора.

Светлината оттам беше слаба, но я смущаваше. Стана, затвори вратата и докато търсеше леглото си в тъмното, разбра, че едва ли ще може отново да заспи.

Беше напълно облечена. Беше си събула само обувките и не се чувстваше удобно. Страхуваше се да се съблече, тъй като щеше да се

чувства по-уязвима. След случилото се в „Къв Лодж“, Теса предпочиташе да е готова за светкавично действие.

Освен това беше единствената празна спалня, имаше още една, необзаведена и матракт и завивките миришеха на мухъл и застояло. Тази стая някога е била на бащата на Хари, както и къщата, но старият Талбот беше починал преди седемнайсет години, три години след като бяха върнали Хари от Виетнам. След като изгони Мууз и затвори вратата, стана ѝ студено и когато се мушна под завивките, застоялата миризма на мухъл силно я подразни.

През воя на вятъра и дъжда чу жуженето на слизация асансьор. Сигурно Мууз го е повикал. Дали винаги беше толкова неспокоен нощем?

Макар че беше капнала от умора, напълно се разсъни и не можеше да спре потока на тревожните си мисли.

Не само кървавата драма в мотела или зловещият разказ за мъртвите тела, тикани като боклук в крематориума, вълнуваха ума ѝ. Разсъжденията на Теса за смисъла на човешкия живот бяха потискащи, след като можеше да бъде унищожен в миг със сатанинска жестокост.

След скорошната среща със смъртта повече отвсякога осъзна безпомощността си на смъртна. Животът имаше край, за което никой не се замисля, забързан в ежедневието си.

Размишленията някак неусетно потекоха. Попита себе си дали е лекомислена, дали прахосва годините си. Обичаше работата си и като жена беше щастлива. Локландови не тъгуваха, всички имаха чувство за хумор. Но за да бъде честна докрай, трябваше да си признае, че не полага онези усилия, които наистина са необходими за пълноценно човешко съществуване. Ако продължаваше така, никога нямаше да има чувството за пълнота.

Онова, което ѝ липсваше, беше семейство, мисълта, че принадлежи на някого. Беше проникната от това житейско разбиране благодарение на майка си, баща си и сестра си Дженис. Бяха семейство, свързано с любов, и тази любов, която беше получила в детството си, и досега ѝ даваше силата да преодолява всякакви преживявания.

Асансьорът беше пристигнал на втория етаж и с глух звук слизаше пак надолу. Учуди се защо Мууз и нощем се вози с асансьора,

след като цял ден трябваше с него да изпълнява поръчките на господаря си. Кучетата май също си изграждат навици.

Когато беше малка, у дома имаха кучета. Първо една златиста хрътка на име Барни, след това ирландски сетер, наречен Мики Фин.

Дженис се беше омъжила и беше излязла от дома още преди шестнайсет години, когато Теса беше на осемнайсет. Три години по-късно баща ѝ почина. Съдбата раздели семейството, всеки по своя път. Обичта ги свързваше, но рядко се виждаха, щастливите години на съвместен живот бяха отминали.

Дженис вече я нямаше. И Марион нямаше да бъде вечно между живите, дори и да се откажеше от опасното си хоби — скокове с парашут.

Повече от всичко Теса мечтаеше да пресъздаде онези щастливи дни със свои съпруг и деца. На двайсет и три години се беше омъжила за човек, който искаше да има деца повече от всичко, и когато разбраха, че тя не може да забременее, той я напусна. Не се съгласи на осиновяване. Желаше свои деца. Това се случи само четиринайсет месеца след сватбата им. Разведоха се и тя беше дълбоко наранена.

След разочарованието се хвърли да работи с неочаквана страст. Чрез своите филми достигаше до много хора, които сега бяха нейното семейство, и това донякъде я успокояваше. За трийсет или петдесет минути, в наситен синтез, представяше и най-сложните житейски съдби.

Будна, в единствената спалня на Хари Талбот, Теса знаеше, че никога няма да бъде напълно удовлетворена, ако не осъществи това, което най-много желаше. Импулсите на любов ще бъдат безплодни и повърхностни, ако не намерят израз в топлата привързаност между мъж и жена.

Любовта беше посланието в нейното изкуство, но в интимния ѝ живот липсваше.

Дъхът на мухъл в необитаемата спалня на Хари я подбуди да осъзнае ясно, че е потиснала жизнените си сили. На трийсет и четири години единствената ѝ радост беше работата. Беше заключила интимната си природа. Струваше ѝ се, че е късно да я пробуди. Понякога мислеше, че сега дори ѝ е по-тежко от времето, когато разбра, че няма да има деца. Колкото и невероятно да ѝ се струваше, в

момента беше по-важно да си направи ясна равностметка, отколкото да гради хипотези за „вампирите“.

Докосването до смъртта навежда на особени мисли.

След малко умората все пак я надви и тя отново заспа. Точно преди да се унесе, си помисли дали Мууз не беше влязъл при нея, за да ѝ съобщи нещо. Дали не искаше да я извика? Едва ли, защото би излял, ако наистина имаше опасност.

Най-после заспа дълбоко.

2.

От дома на Пайзър Шедак се върна в ултрамодерната си къща в северната част на залива, но не остана там задълго. Направи си три сандвича с шунка, опакова ги и ги сложи в хладилна чанта заедно с няколко кутии кока-кола. Отнесе чантата, няколко одеяла и една възглавница във фургона. От оръжейния шкаф в кабинета си взе един „Смит и Уесън“, калибър 357, един магнум, един ремингтон, полуавтоматична пушка, калибър 12, и достатъчно амуниции.

С този арсенал се отправи на път в бурята с намерението да обиколи Муунлайт Къв и околността, въобще да не спира и да ръководи операцията чрез компютъра, докато първата фаза на „Муунхок“ приключеше след по-малко от деветнайсет часа в полунощ.

Заплахата на Уоткинс го разстрои. Ако се движеше непрекъснато, нямаше лесно да го намерят и ако Уоткинс регресираше и помнеше заплахата си, нямаше лесно да го хване. Към полунощ, когато щяха да бъдат извършени последните „промения“, Шедак щеше да стане, пълновластен господар. След това лесно щеше да се справи с полиция. Ще нареди да го хванат и оковат. След това Шедак ще го върже на масата си в лабораторията, ще разучи психологията и физиологията му, за да намери отговора на тази епидемия от регресии.

Не можеше да приеме обяснението на Уоткинс. Те не регресираха, за да избягнат живота на хора от Новата раса. За да приеме подобна теория, Шедак трябваше да признае, че проектът „Муунхок“ е абсолютен провал, че „промяната“ не беше дар за човечеството, а проклетие, че целият му труд беше не само грешен, но и опасно вреден. Нямаше сили да признае подобно нещо. Като създател и господар на Новата раса беше вкусил от божествената власт и не му се разделяше с нея.

Под бледата светлина на зората изкърпаните от дъжда улици бяха пусти, с изключение на патрулиращите коли. Някои бяха очевидно полицейски, а другите под прикритието на обикновени коли обикаляха и търсеха Букър, Теса Локланд, момичето на Фостърви или някои бродещи наоколо регресирали.

Макар да не можеха да го видят зад прозорците с опушено стъкло, всички със сигурност знаеха чий е фургонът.

Шедак беше разпознал много от тях, защото работеха в „Ню Уейв“ и бяха от онези стотина души, които беше пратил на разположение на полицията само преди няколко часа. Зад измитите от дъжда стъкла бледите им лица плуваха като въздушни балони и бяха толкова безизразни, че повече приличаха на манекени или роботи.

Някои от тях сновяха из града пешком, но внимаваха и се криеха в по-дълбоките сенки и алеи. Сигурно затова не ги видя.

По пътя си забеляза и два екипа, работещи по „промяната“. Те енергично крачеха от една къща до друга. Всеки път, след извършване на промяна, екипът вкарваше данните в компютъра в колата си, така че централната система в „Ню Уейв“ можеше да следи докъде е стигнала операцията.

Когато спря на светофар, включи своя екран, за да провери текущия списък и видя, че остават само петима души, с които трябваше да се справят от полунощ до шест часа сутринта. Имаха предостатъчно време.

От запад нахлу силен дъжд и сребърните му струи блестяха като лед пред фаровете. Струваше му се, че дърветата се тресат от страх. Шедак продължи да обикаля в нощта, сякаш беше граблива птица, която преследва своята плячка в бурята.

3.

Под предводителството на Тъкър те ловуваха и убиваха, захапваха и разкъсваха, деряха и хапеха, но после бързо се съвземаха и пак ловуваха, пиеха сладка и гъста кръв, потушаваха пожара в плътта, утоляваха го с храна, с кръв!

Постепенно Тъкър разбра, че колкото по-дълго бяха в алтернативната си форма, огънят гореше по-слабо и за тях беше по-лесно да останат звероподобни. Нещо у него му подсказваше, че е опасно да продължат да съществуват в този вид, но не се вслуша във вътрешния си глас, защото умът му вече не можеше да решава сложни неща. Не можеше да се съсредоточи върху нещо повече от няколко секунди.

И те се скитаха из полетата и възвишенията на лунната светлина, надбягваха се свободни, толкова свободни в лунния здрач и мъглата, като вятър! А Тъкър ги водеше и те спираха само за да убият и да ядат, или да се съвкупят с женската, която реагираше на удоволствието с дива и възбуждаща агресивност.

Тогава рухна дъжд.

Студ.

Кал.

И ярки гръмотевици в небето.

С част от съзнанието си Тъкър разбираше какви бяха тези дълги назъбени и светещи линии от небесна светлина, но не можеше напълно да си спомни и се плашеше, търсеше убежище между дърветата. После небето отново потъмня.

Тъкър започна да се оглежда и да търси място за подслон от бурята. Знаеше, че трябва да се върнат там, откъдето бяха тръгнали. В онова място имаше светлина и сухи стаи, но не можеше да си спомни точно къде се намираше. Освен това връщането им означаваше да се откажат от свободата си и да приемат своята истинска самоличност. Той не желаше това. Същото се отнасяше и за другия мъжкар и женската. Те обичаха да се надбягват и да убиват, да ловят плячка, да са свободни. Ако се върнеха, нямаше да бъдат свободни, ето защо

продължиха напред, пресякоха една павирана улица и се отдалечиха от населените места в тази зона.

Утрото настъпваше и зората още не беше подпалила хоризонта на изток, но Тъкър знаеше, че се налага да си намерят убежище преди разсъмване, място, в което да се сгушат един в друг сред пълна тъмнина, споделяйки топлината и мрака, доволно изтегнати със спомена за плячката и за топлата кръв.

Там щяха да бъдат в безопасност от света, за който все още бяха чужди, в безопасност, ако се наложеше да си възвърнат човешкия вид. Когато дойдеше нощта, пак щяха да тръгнат на лов, за да разкъсват, да убиват. Сигурно щеше да дойде денят, когато в света ще има толкова много като тях, че нямаше да се страхуват от дневната светлина. Но не сега, все още не.

Пристигнаха до един черен път и Тъкър мъгляво си спомни къде се намират, спомни си, че пътят ще ги изведе на място, където щяха да намерят подслон. Той тръгна през възвишенията, като окуражаваше компанията си с кратко ръмжене. След няколко минути пристигнаха до голяма, стара къща, вече започнала да се разпада, с изпочупени прозорци и полуизкъртена врата. Иззад дъжда изникнаха силуетите на още няколко порутени сгради.

Големи табели с надписи бяха заковани между два прозореца на втория етаж. Тъкър знаеше, че означават нещо, обаче не можеше да ги прочете, макар че се напегна да си спомни забравения език, който използваше сред онзи вид, към който някога принадлежеше.

Другите двама също се загледаха в буквите, изписани на бял фон. Някакви тъмни символи в дъжда и мрака, напомнящи на тайнствени рунически знаци.

„КОЛОНИЯ «ИКАР»

А отдолу:

«РЕСТОРАНТ „ИКАР“ ПРЕДЛАГА ЕКОЛОГИЧНИ ЯСТΙΑ»

На порутения хамбар се мъдреше друг надпис: «битпазар», но той също не говореше нищо на Тъкър; ето защо реши, че това няма значение. Важното е, че наблизо нямаше хора, следователно щеше да намери бърлога, топла, тъмна и сигурна.

4.

Сам си легна на дивана в гостната, точно пред входното антре. Той държеше да спи на първия етаж, за да усети стъпките на евентуален нападател. Ако спазваха разписанието, видяно от него на дисплея в патрулната кола, Хари Талбот не подлежеше на «промяна» до идната вечер. Съмняваше се, че ще ускорят процедурите, защото знаеха, че в Муунлайт Къв има агент от ФБР. Обаче не желаше да рискува излишно.

Сам често страдаше от безсъние, но тази нощ то не го споходи. След като събу обувките си и се изтегна на дивана, той се заслуша в дъжда. Избягваше тревожните мисли и много скоро заспа.

Не беше сън без сънища.

Сънува Керън, покойната си съпруга в последния стадий на болестта. Често я виждаше в кошмарите си, измъчена от рака. Разбираше, че е длъжен да я спаси. Не успяваше. Чувстваше се нищожен, безсилен и изплашен до дъното на душата си.

Но не този кошмар го събуди.

Постепенно сънят му се премести от болницата към някаква мрачна и порутена сграда. Приличаше на хотел от картина на Салвадор Дали. Коридорите бяха като лабиринт. Стените и подовите бяха наклонени в сюрреалистични ъгли един към друг, а вратите на стаите бяха различно високи.

Някой го развеждаше из стаите. Когато влизаше, във всяка намираще човек, познат от миналото или настоящето.

Скот беше някъде там и разговаря безсмислено с него, като се опитваше да преодолее неоправданата му враждебност. Беше истински кошмар. Скот беше ту умърлушено шестнайсетгодишно момче, ту четири- или десетгодишно дете. Какъвто и да беше разговорът, Скот преливаше от омраза.

Където и да се намираще, без значение на каква възраст беше, Скот бе обграден с огромни плакати на любимите си изпълнители, облечени в кожени облекла, препасани с вериги, с татуирани сатанински символи по челата и по дланите. Светлината беше

пулсираща и странна. В един тъмен ъгъл Сам видя нещо да мърда, някакво същество, което Скот познаваше и то явно не го плашеше, но от което Сам изтръпна.

И този кошмар не го събуди.

В сюрреалистичния хотел постоянно му се явяваха двама покойници — Арни Тафт и Карл Сорбино. Бяха двама агенти, с които работеше и които бяха застреляни пред очите му.

Вратата към една от стаите беше на автомобил, бляскава врата на син буик, модел 1954 г. Когато влезе, видя огромно сиво помещение, където беше разположено арматурното табло на колата. Освен предната седалка и волана нямаше нищо друго. На седалката имаше скелет, полузарит от ситен пясък. Жена в зелена рокля беше седнала зад волана. Разбира се, позна коя е и искаше незабавно да излезе от стаята, но не можеше. Всъщност тя го привличаше. Седна до нея и внезапно се почувства на седем години, точно на толкова, на колкото беше в деня на катастрофата. Поздрави я с мъжкия си глас:

— Здравей, мамо.

Тя му показва дясната страна на лицето си, която бе хлътнала навътре. Едното ѝ око липсваше, костта се подаваше изпод разкъсаната буза. Удостои го със зловеща усмивка.

Изведнъж се озоваха в истински автомобил назад във времето. Точно срещу тях по магистралата летеше бял пикап с пиян шофьор, който караше на зиг-заг по двойната, жълта разделителна линия. Сам изкрещя: «Мамо!», но и този път, както преди трийсет и пет години, тя не успя да избяга от връхлитащото превозно средство. Сякаш бяха магнит, който неудържимо го привлече и се блъсна в тях челно. Сам си помисли, че се намира в епицентъра на бомбена експлозия, чу мощен рев и скърцането на огъваща се ламарина. Всичко потъна в тъмнина. След това, когато изплува от този мрак, се видя заклещен между останките от колата. Беше лице в лице с мъртвата си майка, вторачил поглед в празната ѝ очна кухня. Започна да крещи.

Ала и този кошмар не го разбуди.

Сега се намираше в болница, също както след катастрофата, тъй като тогава за пръв път изпадна в клинична смърт, както шест пъти след това. Видя се като зрял мъж, а не като момче. Оперираха го след престрелката, при която Карл Сорбино беше убит. Докато хирургите се бореха за живота му, той се издигна над тялото си и виждаше какво

правят с него. Беше удивен, не го беше страх, преживяването беше реално, а не сън.

След това се озова в тунел, устремен към ослепителна светлина, към отвъдното. Този път знаеше какво ще намери в другия край, защото вече го беше видял в истинския си живот, не в съня. Беше ужасен, не искаше отново да го преживее, не искаше да погледне отвъд. Но се движеше все по-бързо и по-бързо през тунела и ужасът му нарастваше със същата скорост. Очакването да погледне пак в отвъдното беше по-лошо от скандалите му със Скот на сън, по-лошо от разкъсаното еднооко лице на майка му, несравнимо по-лошо (ах, колко бързо полетя), хиляди пъти по-лошо и той започна да крещи и да се носи все по-бързо, по-бързо...

Сега вече се събуди.

Изправи се и седна на дивана, като сподави вика в гърлото си.

Миг след това разбра, че вече не е сам в тъмната гостна. Чу нещо да се движи и грабна пистолета си.

Беше Мууз.

— Здравей, момчето ми!

Кучето изджафка тихо.

Сам посегна в тъмното да го погали, но лабрадорът вече си тръгваше. Навън беше по-светло, отколкото в къщата и прозорците изглеждаха като сивкави правоъгълници. Мууз отиде до един от тях и постави лапи на перваза.

— Искаш да излезеш ли? — поинтересува се Сам, макар че преди да си легнат, го бяха пуснали навън за десет минути.

Кучето остана подпряно на прозореца, напрегнато по особен начин.

— Да няма нещо там? — попита Сам, като че знаеше отговора на въпроса.

Макар и сънен, бързо прекоси тъмната стая. Блъсна се в някаква мебел, но не събори нищо и отиде при кучето до прозореца.

В часа преди зазоряване дъждовната нощ изглеждаше непрогледна, но очите на Сам се приспособиха към тъмнината. Успя да види стената на съседната къща на десет метра от тях. По стръмната поляна между двете постройки нямаше трева, само туфи от храсти и няколко борчета, полюляващи се от поривите на вятъра.

Почти веднага забеляза двете същества. Намираха се на около пет метра от прозореца, запътени надолу към «Конквистадор». Макар Сам да не ги виждаше в детайли, но по особено приведените им фигури и провлачена походка, грациозна като на хищник, разбра че не бяха обикновени хора.

Когато спряха до боровете, едното от тях погледна към къщата на Талбот и Сам видя кехлибарените му очи, с мека светлина. Замръзна като хипнотизиран, но не толкова от страх, колкото от удивление. След това усети, че съществото гледаше право към неговия прозорец, сякаш го виждаше и внезапно скочи право към него.

Сам се свлече под перваза, притиснат до стената, и дръпна Мууз към себе си. Кучето беше усетило опасността и покорно се сви до него.

Част от секундата по-късно през шума на дъжда и вятъра Сам чу припрени движения от другата страна на стената, до която се бе свил. Мек, глух шум. Драскане.

Стисна пистолета в дясната ръка, за да посрещне съществото, ако имаше достатъчно смелост да се хвърли срещу стъклото.

Изминаха няколко секунди в пълна тишина.

С лявата си ръка Сам държеше Мууз. Чувстваше как кучето трепери.

Тик-так-тик-так...

След дълги секунди този звук изненада Сам, тъй като беше помислил, че съществото си е отишло.

Тик-так-тик-так...

То чукаше леко по стъклото, сякаш изпробваше здравината му или може би за да повика мъжа, който беше забелязало.

Тик-так-тик-так. Пауза. Тик-так-тик-так...

5.

Тъкър отведе компанията си далече от калта и дъжда, под полусрутената веранда на една изоставена къща. Дъските скърцаха под тежестта им. Един от оцелелите капаци на прозорците се удряше от вятъра. Останалите отдавна бяха изгнили.

Той се насили да опише словом намеренията си, но разбра, че е много трудно да си припомни или да изговори нужните думи. Помежду ръмженията и гърлените звуци само успя да каже:

— ...Тук... скривам... тук... безопасно...

Другият мъжкар, изглежда, беше изгубил говора си напълно, защото не можа да изрече нито дума.

Женската произнесе със значителни затруднения:

— ...Безопасност... тук... дом...

Тъкър огледа за момент двамата си другари и разбра, че по време на нощните им приключения те се бяха променили. Преди женската имаше котешки черти, беше ловка, с котешки нос, уши и остри зъби, които оголваше, когато съскаше от страх, гняв или от сексуална възбуда. Макар нещо от котешкото да се беше запазило все още у нея, сега беше повече вълк като Тъкър — с едра глава и вълча муцуна. Крайниците ѝ бяха нещо средно между лапи и ръце, с нокти по-дълги и по-страшни от тези на вълк. Другият мъжкар, преди с уникална външност, с черти на насекомо и хиена, сега беше започнал да прилича на Тъкър.

С мълчаливото съгласие на останалите Тъкър беше станал ръководител на групата. Придружителите му, изглежда, бяха решили, че след като му се подчиняват, трябва да му приличат и по външност. Разбра, че това беше важен поврат, макар и зловещ.

Не беше сигурен защо това го плашеше, а вече и не можеше да мисли, за да разбере. Можеше да разреши единствено неотложните нужди.

— ...тук... тук... безопасност... тук...

Поведе ги през разбитата полуотворена врата към предното антре на рухналата къща. Мазилката беше напукана и изронена,

гредите отдолу се показаха като ребра на полуразложено тяло.

Тъкър тръгна подир миризмите в къщата и това му се видя интересно. Другарите му го последваха, докато той душеше петна от плесен, изпражнения от жаби в един тъмен ъгъл на стаята, гъбясалите места в другата страна на коридора, изпражнения от плъхове, мумифицирани останки от птица, все още пресен труп на умрял койот.

По време на тази инспекция Тъкър осъзна, че къщата не им предлагаше идеален подслон. Стаите бяха прекалено големи и ветровити заради изкъртените прозорци. Макар във въздуха да не се носеше миризма на човек, той усети, че тук все още идваха хора, не често, но все пак можеха да дойдат за беля.

В кухнята откри вход към мазето и това го развълнува. Поведо останалите надолу по скърцащите стълби в непрогледната тъмнина, където нямаше студено течение, където подът и стените бяха сухи и въздухът чист.

Подозираше, че рядко някой бе слизал в това мазе. А ако слезете, щеше да намери смъртта си. Това беше идеална пещера. Тъкър обходи помещението. Подуши ъглите и изследва ръждясалата пещ. Убеди се, че тук ще са в безопасност. Щяха да се сгушат уютно, убедени, че никой не ще ги открие, и ако някой случайно налети на тях, щяха да се разправят с неканения посетител много бързо.

В такова дълбоко, тъмно, тайно място можеха да се превърнат в каквото си пожелаеха и никой нямаше да ги види.

Последната мисъл разтревожи Тъкър. Да се превърнат в каквото си искат?

Не беше сигурен откъде му дойде тази мисъл и какво можеше да означава тя. Внезапно почувства, че с регресията беше заченат някакъв несъзнателен процес, извън контрол, че някаква примитивна част от съзнанието му участваше в него. Беше обзет от паника. Много пъти преди това беше преминавал в алтернативната форма и успяваше да се върне. Обаче сега...

Острият страх премина за миг, защото не успя да се замисли, дори не си спомни какво означаваше думата «регресирам». Скоро женската, която искаше да се сношат, го разсея напълно.

Не след дълго тримата се скупчиха. Острите им възбудени крясъци призрачно кънтяха из изоставената къща.

6.

Тик-так-тик-так...

Сам се изкушаваше да стане и да погледне през прозореца, за да разбере как изглеждаха отблизо.

Не знаеше нищо за нрава на съществата и не се поддаде на изкушението. Не желаше да рискува това убежище.

Стисна револвера си, с другата ръка прегърна Мууз, заслушан напрегнато в шума навън. Дочу гласове, но не беше сигурен дали чу някаква реч. Второто същество се беше присъединило към първото под прозореца. Глухите звуци му приличаха на караница.

Последва тишина.

Сам остана свит до стената, но нищо не последва. Най-после, когато почувства, че мускулите на бедрата му започват да изтръпват, той пусна Мууз и се изправи пред прозореца. Надяваше се да зърне съществото, залепило муцуна в прозореца, но то си беше отишло.

Придружен от кучето, обходи всички стаи на първия етаж и огледа всички прозорци. Нямаше да се изненада, ако съществата се опитаха да влязат през друг прозорец.

Но освен дъжда, барабаниящ по покрива и клокочещ във водосточните тръби, нищо друго не се чуваше.

Реши, че са си отишли и че интересът им към къщата е бил случаен. Не търсеха него конкретно, а плячка. Възможно беше да са го зърнали на прозореца и да са искали да го нападнат. Но очевидно са се изплашили, че шумът ще ги издаде. Бяха тайнствени същества. Много рядко издаваха страховитите си писъци, които кънтяха из Муунлайт Къв, изглежда, под въздействието на странна страст. И в повечето случаи досега нападаха хора, които живееха изолирано.

Върна се в гостната, прибра пистолета в кобура и се изтегна на дивана.

Мууз го загледа, сякаш не можеше да повярва, че би могъл спокойно да си легне и да спи, след като бе видял онова навън в дъжда.

— Някои от сънищата ми са по-лоши от това, което беше отвън — каза той на кучето. — Така че, ако лесно ме хващаше шубето, май

никога нямаше да заспя отново.

Кучето излезе в тъмния коридор и влезе в асансьора. Моторът тихичко пропя, докато качваше лабрадора нагоре.

Сам заспиваше и си представяше това, което му се искаше да сънува — добрата мексиканска кухня, леко изстудената черна бира гинес и актрисата Голди Хоун. Всъщност искаше да сънува, че вечеря в изтънчен мексикански ресторант с Голди Хоун, по-блестяща отвсякога.

Вместо това сънува баща си, вечно сърдит алкохолик, който пое грижите за него след смъртта на майка му.

7.

Сгушена в ухаещите на трева чувалчета в задната част на камиона, Криси се събуди, когато автоматичната врата на гаража започна да се вдига нагоре със скърцане и дрънчене. За малко да се издаде, подскачайки от учудване, но бързо си спомни къде се намира и скри глава под дузината чувалчета, използвани от нея за одеяла.

Чуваше как дъждът барабани по покрива. Стичаше се по алеята от чакъл със съскане като хиляди резенчета бекон върху огромна скара. Криси беше гладна. Този звук като че изостри глада ѝ.

— Сара, пригответи ли ми обяда?

Криси не познаваше толкова добре господин Юлан, че да разпознае гласа му, но предположи, че беше той, защото Сара Юлан, чийто глас Криси разпозна, отговори веднага:

— Ед, бих желала веднага да се върнеш вкъщи, след като ме оставиш в училището. Вземи си отпуск. Не е нужно да работиш в такова лошо време.

— Е, няма да мога да подстригвам трева на този порой — отвърна той. — Но ще свърша някои други неща. Само ще си навлека пластмасовата мушама. Напълно е непромокаема. Мойсей би могъл да прекоси Червено море без божията намеса, ако е имал такава дреха.

Свеж въздух нахлуваше през влакнестата материя и Криси беше обезпокоена от гъделичкане в носа. Уплаши се да не кихне.

Сара отвори едната врата на камиона, почти на метър от скривалището на Криси, и каза:

— Ще си изпатиш, Ед.

— Да не мислиш, че съм нежна виолетка? — пошегува се той, след като отвори другата врата и влезе в камиона.

— Мисля, че си един сбръчкан стар глухар!

Той се засмя.

— Беше на друго мнение снощи.

— Да, бях. Въпреки това ти си моят сбръчкан глухар и не искам вятърът да те издуха.

Първо се блъсна едната врата, после и другата.

Уверена, че никой няма да я види, Криси дръпна чувалите и подаде глава. Защица носа си и задиша през уста, докато гъделичкането в ноздрите ѝ престана.

Докато Ед Юлан загряваше мотора, Криси ги слушаше какво си говорят. Не успя да чуе всичко, но като че продължаваха да се занасят.

Студен дъжд заля лицето ѝ и тя веднага мушна глава под чувалите, като остави малък процеп за дишане.

Като се замисли над дочутия разговор и се заслуша в смеха на господин Юлан, Криси се запита дали може да им се довери. Ако те бяха извънземни, надали щяха да си правят глупави шеги и да се ухажват по такъв смешен начин. Ако правеха театър в присъствието на други, за да се прикрият, това беше друг въпрос, но те бяха сами. Насаме едни извънземни не биха разговаряли по начина, по който го правеха семейство Юлан, но знае ли човек...

Възможно беше извънземните да бяха се превъплътили в Ед и Сара Юлан през нощта и още да не бяха влезли в ролите си. Ами ако се упражняваха да се държат като хора, за да се прикриват по-лесно? Ако Криси се издадеше, те щяха да извадят пипала и клещи като на рак от гърдите си и или щяха да я изядат жива, или да я замразят, след което да я поставят в рамка и да си я отнесат в техния свят, за да я закачат на стената като трофей.

В разгара на космическото нашествие човек може да се довери само след дълго изчакване. Криси реши да се придържа към първоначалния си план.

Пластмасовите чували, струпани около нея, я пазеха донякъде от дъжда, но все пак се намокриха.

От време на време тя надникваше, за да види къде се намира. Когато забеляза, че завиват от черния път към Оушън Авеню, тя се измъкна от прикритието си.

На гърба на кабината имаше прозорче, така че Юлан можеше да я види, ако се обърнеше назад. Трябваше да пролази към задната част на камиона и да бъде готова да скочи, когато наближат църквата «Св. Богородица».

Примъкна се между градинарските принадлежности и стигна до задния капак, сгуши се там, трепереща и изплашена под дъжда.

Прекосяха Шаста Уей, първата пресечка в края на града, и потеглиха надолу през търговската част на Оушън Авеню. Бяха само

на четири пресечки от църквата.

Криси се изненада, че нямаше пешеходци и коли по улицата. Погледна часовника си, беше рано — 7:03 ч., но не чак толкова, че всички още да спят. Предположи, че лошото време беше обезлюдило града. Надали някой желаше да излезе навън в тази влага.

Имаше и друга възможност. Сигурно извънземните се бяха вселили в толкова много хора от Муунлайт Къв, че вече не зачитаха ежедневните си задължения. Навярно малко преди цялостното нашествие искаха да преобразят и последния обитател на града. Тези заключения бяха много тревожни.

Когато бяха на една пресечка от «Св. Богородица», Криси се прехвърли през задния капак и стъпи върху бронята от външната страна на камиона. Трепереше, че могат да я забележат Юланови или някой пешеходец, който да се развика: «Хей, ти луда ли си да висиш така на камиона?» Беше безлюдно и стигнаха до следващата пресечка без произшествия.

Спирачките изскърцаха, когато господин Юлан намали на един «стоп».

Камионът спря и момичето скочи на земята.

Господин Юлан зави вляво на пресечката. Тръгна към началното училище «Томас Джеферсън», където работеше госпожа Юлан и където Криси ходеше на училище.

Пресече кръстовището и тичешком изкачи стълбите на «Св. Богородица». Тържествуваше, защото бе намерила убежище независимо от всичко.

С ръка на бравата спря и се огледа. Прозорците на магазините, канцелариите, на къщите и апартаментите нямаха никакви признаци на живот. Цареше истинско мъртвило и само вятърът и дъждът се разхождаха из призрачния град.

На ъгъла до църквата спря полицейска кола пред знака «стоп». Вътре имаше двама души. Никой от тях не погледна към нея.

Тя вече беше разбрала, че и на полицаите не биваше да се доверява. Успя да се промъкне в църквата, преди да я забележат.

Щом вдъхна въздуха, ухаещ на тамян, Криси се почувства в безопасност. Пристъпи през арката към светената вода, потопи пръсти в купела, прекръсти се и се приближи до една пейка по-назад. Приклезна, прекръсти се пак и седна.

Разтревожи се, че ще измокри цялата пейка, но нищо не можеше да направи. Водата се стичаше от нея.

Имаше служба. Освен нея присъстваха още двама богомолци. Родителите ѝ винаги ходеха на църква в неделя. Само веднъж в живота ѝ я бяха водили на седмичната служба и тя знаеше, че малко хора ходеха всеки ден на църква. Подозираше, че присъствието на извънземните или... на демоните или каквито там бяха, беше причината за малкото богомолци. Без съмнение извънземните бяха богохулници или още по-лошо, сигурно имаха зловещи божества.

С учудване забеляза, че свещеникът, който служеше с помощта на едно момче, не беше отец Кастели. Беше младият свещеник, «кюрето», както го наричаха, когато Архиепископията беше назначила при отец Кастели през август. Казваше се отец О'Брайан. Малкото му име беше Том и в желанието си да подражава на висшестоящия, изискваше от енорияшите да го наричат отец Том. Беше добър, но не колкото отец Кастели. Не можеше да го нарича отец Том. Родителите ѝ говореха, че църквата се беше променила напоследък и беше станала по-недогматична. Те одобряваха тези промени. С душата си, склонна към традиции, на Криси ѝ се искаше да беше живяла когато са проповядвали на латински. Веднъж в Сан Франциско, по време на ваканцията беше присъствала на тържествена меса, отслужена на латински според старите догми. Беше възхитена. Изобретенията на човешкия гений тласкаха живота напред, променяха света и това беше естествено. Но вечните неща не трябваше да се забравят. Ако в живота абсолютно всичко се променяше, къде можеше човек да се скрие за малко, да се омиротвори сред хаоса. Това беше пределно ясно за Криси и не разбираше защо по-възрастните не го проумяват. Понякога те бяха ужасно дебелоглави.

Поседя само няколко минути на службата, колкото да си каже молитвата и да помоли Светата Дева да я покровителства. Искаше да се увери, че отец Кастели не беше някъде сред богомолците, седнал на пейка като обикновен мирянин, което понякога правеше. Би могъл да бъде и в изповедалните. Стана, поклони се, прекръсти се и тръгна към изхода, където електрически крушки с формата на свещи пръскаха мека светлина. Открехна предната врата и надникна към измитата от дъжда улица.

Точно тогава по Оушън Авеню се зададе полицейска кола. Не беше същата, която видя, когато влизаше в църквата. Тази беше по-нова и в нея имаше само един полицаи. Той шофираше бавно и оглеждаше улиците, сякаш търсеше някого.

Когато патрулната кола достигна ъгъла, където беше църквата, друга кола идваща откъм морето, я подмина. Не беше патрулна кола, а син шевролет. В него седяха двама мъже, караха бавно и внимателно се оглеждаха, както и полицаят. Криси почувства, че всички те участват в едно и също преследване. Очевидно имаше и цивилни помощници.

— Сигурно мене търсят — помисли си тя.

Нея търсеха, защото знаеше много. Защото вчера сутринта в коридора горе беше видяла извънземните в лицата на родителите си. Защото беше единствената пречка за завладяването на човешката раса. А може би защото те си мислеха, че ще е вкусно ястие, печено с малко марсиански картофи.

Досега, макар да се беше уверила, че се вселяват в телата на други хора, нямаше доказателства, че ги ядат, но вътрешно беше убедена, че понякога закусваха с човешко месо.

Когато патрулната кола и синият шевролет отминаха, Криси отвори вратата още малко и подаде глава в дъжда. Успокоена, изскочи навън и се затича към ъгъла на църквата. Огледа се и зави към дома на отец Кастели.

Двуетажната къща беше от тухли, с гранитна основа, с веранда, боядисана в бяло, напълно почтен дом за един свещеник. Старите дървета покрай алеята към къщата я предпазваха от дъжда, въпреки че отдавна беше подгизнала. Когато изкачи верандата и се запъти към входната врата, маратонките ѝ джвакаха.

Поколеба се, когато сложи пръст на звънеца. Помисли си, че сигурно пак попада в клопка на извънземните. Също си каза, че щом младият отец водеше службата, възможно е отец Кастели да е уморен и да спи. Не би искала да го безпокои, ако беше така.

Натисна звънеца. Дин-дин, два пъти.

След миг странно едро лице се появи в горната стъклена част на вратата. Тя понечи да побегне, но си каза, че стъклото изкривява образа и фигурата зад него е нормална.

Отец Кастели отвори вратата и примигна от учудване, когато я видя. Беше нисък човек, около един и шейсет и седем, и закръглен, но

не дебел. Черната му коса беше посивяла на слепоочията. Дори гордият му закривен нос не можеше да придаде суров вид на добродушното му лице.

Той пак примигна — за пръв път Криси го виждаше без очила — и каза:

— Криси, ти ли си?

Усмихна се и тя си помисли, че е постъпила правилно, като е потърсила помощ от него.

— Какво те води при мене в този час, в това време? — Той погледна зад нея към алеята. — Къде са родителите ти?

— Отче — проговори тя с одрезгавял глас. — Трябва да ви кажа нещо.

Усмивката му се стопи.

— Случило ли се е нещо?

— Да, отче. Нещо лошо. Много лошо, адски лошо.

— Влизай, влизай. Та ти си вир вода! — Той я подкани към антрето и затвори вратата. — Мило момиче, за какво става дума?

— Извънземни, отче — заекна тя от студа.

— Ела тук в кухнята — подкани я свещеникът. — Тук е най-топлото място в къщата. Тъкмо приготвих закуска.

— Ще съсия килима. — Криси посочи ориенталската пътека, опъната върху дъбовия паркет.

— А, да не те е грижа. И тя като мен е вече поостаряла, може да се тъпче от всички. Искаш ли горещо какао? Тъкмо приготвих закуската и сложих голямо канче с какао.

Момичето го последва с благодарност в тъмния коридор, ухаещ леко на лимонова есенция, бор и тамян.

Кухнята беше уютна. Поизносен линолеум. Жълт. Бледо-жълти стени. Шкафове от тъмно дърво с порцеланови дръжки. Сива и жълта керамика. Имаше хладилник, микровълнова печка, тостер, електрическа отварачка за консерви, както във всички кухни, което я изненада. Не знаеше защо, но очакваше тук нещо по-различно. Да, ама и свещениците имат нужда от техника. Надали можеха да извикат някой сръчен ангел да приготви закуската им.

Това място миришеше прекрасно. Какаото вече се надигаше. В тостера се печаха филии. На слабия огън цвърчаха наденички.

Отец Кастели я настави на масата, после започна да се суети наоколо, като че ли тя беше пиленце, а той квачка. Завтече се нагоре, върна се с две пухкави хавлиени кърпи и каза:

— Подсуши си косата и изцеди водата от дрехите си с едната, а с другата се завий като с шал. Така ще се стоплиш.

Докато изпълняваше указанията му, той донесе два аспирина. Сложи ги на масата пред нея и каза:

— Ще ти донеса малко портокалов сок да го изпиеш. Съдържа много витамин С. Аспиринът с витамин С са добра комбинация, ще те предпазят от настинка.

Когато се върна със сока, остана прав и я загледа, клатейки глава. Тя си помисли, че видът я изморен и жалък.

— Мило момиче, какво си правила? — Сякаш не беше чул обясненията ѝ за извънземните. — Не, почакай. Ще ми разкажеш всичко, докато закусваш. Нали ще закусиш?

— Да, много моля, отец Кастели. Прегладняла съм. От вчера съм яла само два шоколада.

— Само шоколадчета? — Той въздъхна. — Шоколадът е благословена работа, но също и оръдие на дявола да ни вкара в изкушение, оръдие на чревоугодничеството. — Той потупа закръгленото си коремче. — Самият аз доста се възползвам от благините му, но никога... — Той наблегна на думата «никога» и при мигна към нея — ... никога не изпълнявам зова на дявола да ям още и още! Но ако ти ядеш само шоколад, зъбките ще ти изпаднат. Ето... аз имам достатъчно наденички и за двама ни. Щях да си приготвя и няколко яйца. Искаш ли яйца?

— Да, моля.

— А препечена филийка?

— Да.

— Имам малко прекрасни сусамени кифлички тук на масата. И какао, разбира се.

Криси изпи двата аспирина с портокаловия сок. Отец Кастели внимателно я наблюдаваше, докато чупеше яйцата в нагорещения тиган.

— Добре ли си?

— Да, отче.

— Сигурна ли си?

— Да. Напълно. Вече съм добре.

— Хубаво е да закуси човек с компания.

Криси изпи остатъка от сока.

Той каза:

— Когато отец О'Брайан приключи със службата, обикновено няма охота за ядене. Има нервен стомах. — Той се захили. — Те всички са с треперещи стомаси, когато започват. Първите няколко месеца излизат от олтара, изплашени до смърт. Това е свещена дейност, нали разбираш, да четеш службата, и младите свещеници винаги се притесняват, че ще объркат нещо... О, и аз не знам... мислят, че ще обидят Бога, предполагам. Но Бог не се обижда лесно. Ако това ставаше, отдавна да се е отказал от човешката раса! След време всички млади свещеници разбират това и се оправят. Тогава, като си дойдат от служба, изяждат хранителните запаси за цяла седмица.

Тя разбра, че говори, колкото да я успокои. Беше забелязал колко е изтощена. Искаше да я успокои, за да му разкаже всичко спокойно. Нямаше нищо против. Нужна ѝ беше малко утеха.

Старецът счупи и четирите яйца, обърна наденичките с вилицата, след което извади широка лъжица и я постави близо до тигана. Докато подреждаше чиниите, вилиците и ножовете на масата, каза:

— Ти изглеждаш така изплашена, Криси, сякаш си видяла призрак. Успокой се вече. Щом дори един млад свещеник след толкова години учене се страхува да не обърка службата, значи всеки може да се страхува да не сбърка. Повечето от страховете ние сами си ги създаваме и можем да ги отстраним също така лесно, както сме ги създали.

— Няма да е така с моя проблем — отвърна Криси.

— Ще видим.

Той прехвърли яйцата и наденичките от тигана в чиниите.

За първи път от двайсет и четири часа насам светът изглеждаше както трябва. Докато отец Кастели сервираше и я подканяше да яде, Криси издаде лека въздишка на облекчение и започна да се храни.

8.

Шедак обикновено си лягаше след разсъмване, така че към седем сутринта във вторник се прозяваше и търкаше очите си, докато шофираше буса си из Муунлайт Къв. Искаше да поспи на спокойствие няколко часа далеч от Ломан. Денят щеше да бъде облачен и мрачен. Дневната светлина раздразни очите му.

Той си спомни за Паула Паркинс, разкъсана от регресирали през септември. Имотът ѝ от един и половина акра беше усамотен. Макар семейството на мъртвата жена да го беше обявило за продан, той все още не беше продаден. Шедак подкара натам, паркира в празния гараж, изключи мотора и затвори голямата гаражна врата.

Изяде един сандвич с шунка и пи кола. После се зави с одеялата отзад в буса и се унесе в сън.

Никога не страдаше от безсъние, може би защото беше до такава степен уверен в значението на ролята си в този живот, че нямаше никакви грижи за утрешния ден. Беше абсолютно сигурен, че бъдещето лесно можеше да бъде пригледено към неговите планове.

През целия си живот Шедак забелязваше знаците на своята уникалност, знамения, които предсказваха окончателното му тържество. Отначало ги забелязваше, защото Дон Ранингдиър му ги показваше. Ранингдиър беше индианец — точно от кое племе, Шедак не беше разбрал. Работеше във фермите при баща му като градинар. Ранингдиър беше слаб и ловък, жилест, със спечено лице и мазолести ръце. Очите му бяха искрящи и черни, много силни, от които понякога се налагаше да извърне поглед... или пък обратното, човек не можеше да откъсне очи от него. Индианецът се заинтересува от младия Том Шедак и го оставяше да му помага в двора, когато нито съдията, нито майка му бяха наблизо, за да се възпротивят на «черната работа» или на общуването със социално по-нисши хора. От пет- до дванайсетгодишната си възраст Шедак непрекъснато беше около Ранингдиър.

Един от първите му спомени за него беше знакът на самоизяждащата се змия.

Тогава беше на пет години, излегнал се на задната веранда на голямата къща във Феникс, сред множество играчки, но Ранингдиър се интересуваше главно от миниатюрните камиони и коли. Индианецът беше облечен в джинси и високи боти, гол до кръста под яркото слънце на пустинята и подстригваше храсти с големи ножици. Мускулите на гърба на Ранингдиър и на раменете му се свиваха и отпускаха и Томи се прехласна от физическата му сила. Съдията, бащата на Томи, беше слаб, кокалест и блед. На пет години самият Томи, приличаше на баща си — светъл, висок за възрастта си и болезнено слаб. До деня когато му показва самоизяждащата се змия, Ранингдиър беше на работа при Шедакови от две седмици и Томи, без да разбира защо, беше много привързан към него. Ранингдиър често му се усмихваше и му разказваше смешни истории за говорещи койоти, гърмящи змии и други животни на пустинята. Понякога наричаше Томи «Малкият главатар» и този прякор беше първият в живота му. Майка му винаги му казваше Томи или Том, съдията го наричаше Томас. Така той се изтягаше сред играчките си и все по-малко се заиграваше с тях, докато най-накрая съвсем ги заряза и просто наблюдаваше Ранингдиър като хипнотизиран.

Не знаеше колко дълго беше лежал в транс на верандата през един горещ сух ден, когато за негово учудване Ранингдиър го извика.

— Малки главатарю, ела виж това.

Отначало беше толкова объркан, че не успя да реагира. Ръцете и краката му не го слушаха. Сякаш беше мумифициран.

— Хайде, хайде, Малки главатарю. Трябва да погледнеш това.

Най-после Томи скочи на крака, изтича към поляната до храстите около плувния басейн, които Ранингдиър подстригваше.

— Това е рядко нещо — каза Ранингдиър строго и посочи една зелена змия, която лежеше в краката му върху плочките покрай басейна.

Томи понечи да избяга от страх.

Но индианецът го хвана за ръката, дръпна го по-близо и каза:

— Не се страхувай. Това е една безвредна градинска змия. Няма да те ухапе. Всъщност тя е знак за теб.

Томи погледна с широко отворени очи трийсетсантиметровата змия, извита като буквата «О», с опашка в устата си, сякаш се

самоизяждаше. Влечугото беше неподвижно, с немигащи стъклени очи. Томи го помисли за мъртво, но индианецът го увери, че е живо.

— Това е голям и значим знак, който всички индианци знаят — каза Ранингдиър. Приклекна пред змията и дръпна момчето към себе си. — Това е знак — прошепна той, — божествен знак, изпратен от Великия Дух, и винаги се отнася за малко момче, значи за теб. Могъщ знак!

Загледан унесено в змията, Томи попита:

— Знак? Какъв знак? Това е само змия.

— Знамение. Предсказание. Свещен знак — обясни Ранингдиър.

Докато стояха пред змията, той обясни тези неща на Томи с напрегнат шепот, като през цялото време го държеше за ръка. Слънцето се отразяваше в плочките. Горещи вълни се излъчваха от тях. Змията беше толкова неподвижна, сякаш беше украшение, а не истинско влечуго — нанизани смарагди с два рубина за очи. След малко Томи пак потъна в онзи странен транс, в който беше изпаднал на верандата, и гласът на Ранингдиър дълбоко проникваше в ума му.

След малко му се стори, сякаш гласът не беше на Ранингдиър, а на змията. Гледаше, без да мигне, влечугото и почти забрави за Ранингдиър, тъй като онова, което змията му говореше, беше толкова властно и вълнуващо, че изпълваше съществуването му, макар да не го разбираше напълно.

— Това е знак на съдбата — му каза змията, — знак, че ти ще си човек с голяма власт, много по-огромна от тази на баща ти, човек на когото другите ще се кланят, човек, който не ще се бои от бъдещето, защото той ще го създава и който ще притежава всичко в света. Но засега това е наша тайна. Никой не бива да знае, че аз съм ти донесла това послание, защото ако разберат, че ти ще властваш над тях, те ще те убият, ще ти прережат гърлото през нощта, ще ти изтръгнат сърцето и ще те заровят в дълбок гроб. Те не трябва да знаят, че си бъдещият цар, че си бъдещият бог на земята. Ако разберат, ще те унищожат, преди цветът да е разцъфнал. Тайна! Това е наша тайна. Аз съм самоизяждаща се змия, ще се самоизям и ще изчезна сега, след като предадох съобщението, и никой не ще разбере, че съм била тук. Довери се на индианеца, но на никого друго. Никога на никой. Никога.

Томи припадна до басейна и боледува два дни. Лекарят беше объркан. Момчето нямаше треска, нямаше подуване на лимфни жлези, не му се гадеше, нямаше схващане на мускули или болки. Той просто беше обзет от летаргия. Не искаше дори да погледне и комикс или телевизия. Нямаше апетит. Спеше по четиринайсет часа на ден, а през останалото време беше като замаян.

— Вероятно лек слънчев удар — беше казал лекарят — и ако не му мине за няколко дни, ще го отведем в болницата за изследвания.

През деня, когато съдията имаше работа в съда или се събираше със съдружниците си и когато майката на Томи беше в местния клуб по повод на някое благотворително събитие, Ранингдиър се промъкваше в къщата и сядаха за десетина минути до леглото на момчето. Разказваше му истории със своя особен напевен глас.

Мис Карвал, тяхната домакиня и бавачка, знаеше, че нито съдията, нито майка му ще одобрят посещенията на индианеца. Но мис Карвал беше с меко сърце и без това не одобряваше, че Шедакови отделяха малко време за детето си. А тя харесваше индианеца. Мълчеше за посещенията му, защото не виждаше нищо лошо в тях.

Тъкмо когато бяха решили да пратят момчето в болница, то се поправи и диагнозата на лекаря за лек слънчев удар беше приета. След това Томи прекарваше с Ранингдиър цялото време, когато баща му и майка му ги нямаше у дома. Когато тръгна на училище, се прибираще направо вкъщи. Никога не ходеше на гости при другите деца, когато го канеха, защото гореше от нетърпение да отиде при Ранингдиър, преди да се върнат родителите му.

И седмица след седмица, месец след месец, година след година индианецът непрекъснато показваше знамения на Томи, които предсказваха неясната все още, но велика съдба на момчето. Една четирилистна детелина под прозореца му. Мъртъв плъх в басейна. Десетина щурчета в бюрото на момчето, когато то се прибра един следобед. Появяваха се монети по места, където той не беше ги оставял, по едно пени във всяка обувка в килера. След месец — по десет цента във всеки джоб на панталона му. По-късно един сребърен долар в една ябълка, белена от Ранингдиър за него. Индианецът гледаше тези монети със страхопочитание и обясняваше, че те са особено знаменателни.

— Тайна — прошепна Ранингдиър на Томи след деветия му рожден ден, когато момчето му каза, че е чуло звънчета под прозореца си посред нощ.

Когато станал, видял само една свещ, горяща на поляната. Станал, без да разбуди родителите си и излязъл, за да я погледне отблизо, но тя била изчезнала.

— Винаги пази в тайна тези знаци, иначе те ще узнаят, че си дете с бъдеще, че един ден ще имаш власт над тях и ще те убият сега, докато си още малък и слаб.

— Кои са тези «те»? — попита Томи.

— Те, онези, всички те — отвърна тайнствено индианецът.

— Но кои?

— Най-напред баща ти.

— Не и той.

— Точно той — прошепна Ранингдиър. — Той е властен. Обича да властва над другите, да извива ръцете им зад гърба, за да постигне своето. Сигурно си забелязал как всички хора му се кланят и лижат прахта пред краката му.

Наистина Томи беше доловил почитта, с която всички се отнасяха към баща му, особено политическите му съмишленици. На няколко пъти беше доловил истинските им, недвусмислени погледи зад гърба му, които всъщност бяха искреното отношение на тези хора към баща му. Пред него угодничеха и се подмазваха, а когато не гледаше в лицата им, сякаш не само се страхуваха, но го и мразеха.

— Той е доволен само когато получава все повече и повече власт. Никога няма да я изпусне, дори и за сина си, си казваха те. Ако разбере, че твоето бъдеще е предопределено да бъде по-бляскаво от неговото... то... тогава, никой не ще може да ти помогне. Дори и аз.

Всъщност ако техният семеен живот беше изпълнен с добри чувства, Томи не би се съгласявал с предупрежденията на индианеца. Ала баща му рядко разговаряше с него със сериозен тон, дори рядко го докосваше. Никога не го прегръщаше истински, никога не го целуна.

Понякога Ранингдиър носеше на момчето домашни сладкиши. Наричаше ги «кактусови сладкиши». Винаги носеше само по едно парче за всеки от тях и те винаги ядяха или седнали на верандата, когато индианецът имаше обедна почивка, или докато Томи вървеше подир своя наставник из голямата градина. Скоро след изяждането на

кактусовия сладкиш момчето биваше обзето от странно настроение, от някаква еуфория. Сякаш не вървеше, а плуваше. Цветовете бяха по-свежи, по-ярки. Най-яркото нещо беше Ранингдиър. Косата му ставаше невъобразимо черна, зъбите му — блестящо бели, очите му — тъмни като дълбините на вселената. Всеки звук, дори хрупкавото кръц-кръц-кръц на ножиците за храсти, ревът на самолета над тях, слязъл ниско за приземяване на летището във Феникс, жужащият звук на помпата в басейна се превръщаше в музика, макар че най-музикалното нещо от всичко беше гласът на Ранингдиър. Миризмите също ставаха посезаеми: ароматът на окосената трева, на маслото, използвано от индианеца за смазване на инструментите. Дори и мирисът на пот му се струваше приятен. Ранингдиър ухаеше като прясно изпечен хляб, като сено и като медна монета.

Томи рядко помнеше за какво Ранингдиър разговаряше, след като изяждаха кактусовия сладкиш, ала не помнеше тогава индианецът да му е говорил нещо съществено. Много от нещата, които шепнеше, имаха връзка с появата на лунния ястреб.

— Ако великите духове ти изпратят лунния ястреб, това ще означава, че си предопределен и ще бъдеш неуязвим. Неуязвим! Но това също ще означава, че те ще искат нещо от теб в замяна, някакво дело, което истински да докаже твоята цена.

Томи запомни това от тези разговори, почти нищо друго. Обикновено след час се изморяваше и отиваше в стаята си да почива. Тогава сънищата му бяха ярки, бяха по-истински от действителността и в тях винаги присъстваше индианецът. Те същевременно и го плашеха, и го успокояваха.

В един дъждовен ден през ноември, когато Томи беше на десет години, двамата с Ранингдиър бяха в гаража. Индианецът поправяше електрическия нож, с който съдията режеше пуйката в Деня на благодарността и на Коледа, а Томи го наблюдаваше. Въздухът беше приятно хладен и необичайно влажен за Феникс. Те разговаряха за дъжда, за задаващия се празник и за нещата, случили се наскоро в училище. Не винаги разговаряха за знамения и предопределеност, защото, ако беше така, момчето не би се привързало към индианеца толкова много. Ранингдиър беше добър слушател.

Когато индианецът поправи електрическия нож, го включи в контакта. Ножовката се задвижи назад-напред с такава скорост, че

почти се сля със светлината.

Томи изръкопляска.

— Виждаш ли това? — попита Ранингдиър, вдигнал ножа високо.

Светли пращинки изхвърчаха изпод сновящото като совалка ножче, което сякаш разрязваше самата светлина.

— Какво има? — попита Томи.

— Ето този нож, Малък вожде. Той е машина. Една глупава, не много важна машина, както колите, самолетите или електрическите инвалидни столове. На тебе това известно ли ти е, Малък вожде?

— Не.

— Един от моите братя е мъртъв, другият е инвалид. Налага му се да се придвижва с електрически стол.

— Истински съжалявам.

— Те всъщност са ми доведени братя, но са единствените ми роднини.

— Как се случи това с твоите братя?

Ранингдиър отмина въпроса.

— Дори ако предназначението му е да се реже месо с него, което може да се прави и на ръка, все пак е новост. Повечето от изобретенията са много по-ефикасни и по-умни от хората.

Индианецът наведе леко режещия инструмент и се извърна към Томи. Постави бръмчащия нож между тях и погледна през него момчето в очите.

То почувства, че изпада в транс, подобен на онзи, след изяждането на кактусовия сладкиш.

— Белият човек има голямо доверие в машините — продължи Ранингдиър. — Мисли си, че машините са много по-мъдри от хората. Ако искаш истински да си велик в света на белите, Малък вожде, ти самият трябва да си като машина. Трябва да си ефикасен. Трябва да си безпощаден като машината. Трябва да си уверен в целите си, без да позволяваш на желанията или страстите ти да те разсейват.

Приближи бръмчащия нож бавно към лицето на Томи, докато очите на момчето се насълзиха от вглеждането в него.

— С това мога да клъцна носа ти, да изрежа устните ти, бузите ти и ушите...

Томи искаше да стане от дървения стол и да избяга.

Но не можеше да помръдне.

Разбра, че индианецът го държи за ръката.

Дори и да не го държеше, пак нямаше да може да избяга. Беше парализиран. Не само от страх. Имаше също и нещо вълнуващо... странно вълнуващо.

— ...мога да изрежа кръглата ти брадичка, да те скалпирам, да те окълцам до кокал и ти ще умреш от раните, но...

Ножовката беше само на четири сантиметра от носа му.

— ...но машината няма да спре...

Два сантиметра.

— ...ножът ще бръмчи и кълца, бръмчи и кълца...

Един сантиметър.

— ...защото машините въобще не умират...

Томи усети слабото раздвижване на въздуха от бързовъртящото се ножче.

— ...машините са ефикасни и надеждни. Ако искаш да преуспееш в света на белия човек, Малък вожде, трябва да си като машина.

Ранингдиър изключи ножа. Остави го, но не пусна Томи. Наведе се към него и му каза:

— Ако искаш да си велик, ако искаш да угодиш на Великия дух и да сториш онова, което ти наредят, когато ти изпратят знамението на лунния ястреб, тогава трябва да си решителен, неумолим, самостоятелен човек, който не се плаши от резултата на действията си точно като машина.

По-късно, особено след като заедно хапваха кактусов сладкиш, те често говореха за това, че човек трябва да се посвети на една цел и да бъде сигурен като машина. През пубертета Томи сънуваше лунни ястреби вместо голи жени, също и хора, които външно изглеждаха нормално, но всъщност телата им бяха механизъм от транзистори и жици.

През лятото на дванайсетата си година, след седем години вълнуваща връзка с индианеца, момчето научи какво беше се случило с доведените братя на Ранингдиър. Научи част от историята. Останалото предположи сам.

Двамата бяха на верандата, обядваха и гледаха цветните дъги, които ту се появяваха, ту изчезваха над пръскачките.

Беше питал за братята на Ранингдиър няколко пъти след случая с електрическия нож, но индианецът не му беше отговорил. Този път обаче мъжът се загледа към далечните призрачни планини и каза:

— Как да ти кажа, това си е моя тайна, също като знаменията, дето ти се явиха.

— Разбирам.

— Някакви бели мъже, колежани, се напили и тръгнали да обикалят, да търсят жени или белята си. Срещнали братята ми случайно в един ресторант. Единият от братята ми беше женен и жена му била с него. Мъжете я пожелали, били достатъчно пияни, за да си въобразят, че лесно ще я имат. Сбили се. Петима срещу братята ми. Единия пребили с щанга за гуми. Другият никога няма да може да ходи. Отвлекли жената на брат ми и я изнасилили.

Томи беше потресен от разказа. Най-сетне промълви:

— Мразя белите хора!

Ранингдиър се засмя.

— Наистина е така — разгорещено потвърди Томи. — Какво стана с онези, които са направили това? В затвора ли са сега?

— Няма затвор. — Ранингдиър се усмихна към момчето. Една зловеща, безрадостна усмивка. — Бащите им били влиятелни хора. Имам предостатъчно и пари, и влияние. И така съдията ги пуснал поради липса на доказателства.

— Баща ми е трябвало да бъде техен съдия. Нямаше да ги пусне.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно сигурен.

Индианецът замълча.

— Мразя белите — повтори Томи, по-скоро с желание да угоди на индианеца, отколкото за нещо друго.

Ранингдиър отново се засмя и поглади ръката на Томи.

Към края на същото това лято Ранингдиър отиде при Томи през един жарък августовски ден и му каза строго:

— Тази нощ ще има пълнолуние, Малък вожде. Иди в двора и наблюдавай луната. Мисля, че тази нощ вече ще се появи знакът, най-важното знамение.

След като луната изгря малко след полунощ, Томи излезе навън и застана на площадката до басейна, където Ранингдиър му беше показал самоизяждащата се змия преди седем години. Той остана

дълго загледан в лунния диск, докато издълженото му отражение се полюляваше върху водната повърхност. Това беше една огромна, издута, жълта луна, висяща ниско над басейна.

Скоро съдията излезе на верандата, викна Томи и той му се обади.

Съдията отиде при него до басейна.

— Какво правиш, Томас?

— Гледам за...

Точно тогава момчето видя силуета на ястреба, очертан върху луната. От години му говореха, че един ден ще го види. Беше подготвен и ето го там, замръзнал посред полета си, осветен от кръглото светило.

— Ето! — възкликна той, забравил в момента, че не трябва да се доверява на друг, освен на индианеца.

— Какво има? — попита съдията.

— Не го ли видя?

— Виждам луната.

Това, че баща му не може да види знака само доказа на Томи, че наистина беше предопределен и само той можеше да го види. Същевременно се досети, че не трябва да се доверява на баща си и каза:

— А... една падаща звезда.

— И ти си застанал тук, за да гледаш падащи звезди?

— Всъщност те са метеори — отвърна бързо Томи. — Виж какво, днес Земята преминава през метеоритен пояс, така че ще има много.

— Откога се интересуваш от астрономия?

— Не се интересувам — сви рамене Томи. — Просто се питах как изглежда това. Май е доста скучно.

Той се извърна от басейна и се запъти към къщата. Малко след това съдията дойде при него.

На следващия ден, в сряда, момчето разказа на Ранингдиър за лунния ястреб.

— Само че той не ми направи знак. Нямам представа какво точно искат да им докажа великите духове.

Индианецът му се усмихна и дълго и мълчаливо го гледа. След това му каза:

— Малък вожде, ще разговаряме за това на обяд.

Мис Карвал имаше почивен ден в сряда и Ранингдиър и Томи останаха сами вкъщи. Те седяха един до друг на верандата. Индианецът пак беше донесъл кактусов сладкиш, а на Томи и без това друго не му се ядеше.

Момчето отдавна го ядеше само заради въздействието му и с годините това се беше превърнало в необходимост.

Скоро момчето се пренесе пак в желаното приказно поле, където цветовете бяха остри и ярки, звуците мелодични, миризмите изострени и всичко изглеждаше привлекателно и успокояващо. Двамата с индианеца разговаряха почти час и най-накрая Томи разбра, че великият дух очакваше от него да убие баща си след четири дни, в неделя сутринта.

— Тогава имам почивен ден — каза му Ранингдиър, — така че няма да съм тук да ти помогна. Но всъщност това е намерението на великия дух — иска да докажеш себе си. През следващите няколко дни ще обсъдим това заедно, тъй че когато дойде неделята, ти вече да си подготвен.

— Да — съгласи се момчето унесено. — Да. Ще го обмислим заедно.

Следобед съдията се върна от делова среща след работата си в съда. Проклинайки жегата, се качи да си вземе душ. Майката на Томи се беше прибрала преди половин час. Седеше в едно кресло в гостната стая, с крака върху нисък тапициран стол, разглеждаше списание и посрббваше аперитив. Тя едва вдигна глава, когато съдията надникна, за да съобщи, че има намерение да вземе душ.

Щом баща му се качи горе, Томи отиде в кухнята и грабна един касапски нож от шкафа до печката.

Ранингдиър беше отвън и косеше поляната.

Томи влезе в гостната, отиде при майка си и я целуна по бузата. Тя беше учудена от тази целувка, но много повече от ножа, който той заби три пъти в гърдите ѝ. Със същия нож повтори деянието на горния етаж — заби го в стомаха на съдията, когато излизаше от банята.

Отиде в стаята си и се съблече. По обувките му нямаше кръв, по джинсите му — малко, но имаше много по ризата. След като бързо се изми в своята баня и изми всички следи от кръв, облече нови джинси и риза. Внимателно уви напоените с кръв дрехи в стара хавлиена кърпа и

ги отнесе в таванската стая, като ги прикри в един ъгъл зад моряшки сандък. По-късно щеше да ги изхвърли.

Долу премина през гостната, без да погледне мъртвата си майка. Отиде направо при бюрото на съдията и отвори дясното долно чекмедже. Иззад куп папки измъкна револвера му.

Изключи осветлението в кухнята. Единствената светлина идваше от прозореца, беше достатъчно силна, но ъглите тъмнееха. Нагласи касапския нож до хладилника в ъгъла. Остави револвера на стол до масата, издърпа го само малко навън така, че да може да го стигне, щом се протегне и същевременно да не се вижда.

Излезе на верандата и извика Ранингдиър. Индианецът не го чу заради косачката, но погледна нагоре и го видя да му маха. Мръщейки се, изключи машината и прекоси ливадата.

— Да, Томас? — рече той официално, защото знаеше, че съдията и госпожа Шедак бяха у дома.

— Майка ми има нужда от помощта ти — каза Томи. — Тя поръча да идеш при нея в гостната.

— Какво иска?

— Исква да ѝ помогнеш с... по-лесно ще ми бъде да ти покажа, отколкото да разговаряме.

Индианецът го последва през голямата кухня към гостната.

Томи спря изведнъж и се обърна.

— А, да, майка ми каза, че ще имаш нужда от оня нож, оня там зад теб, до хладилника.

Ранингдиър се обърна, видя ножа в сянката и го взе. Очите му се разшириха от учудване.

— Малък вожде, по този нож има кръв. Има кръв...

Томи вече беше сграбчил револвера от кухненския стол. Когато индианецът се извърна към него, Томи хвана пистолета с две ръце и стреля, докато изпразни барабана, макар оръжието да го отблъсна така, че го заболяха ръката и рамото. Поне два куршума улучиха Ранингдиър, един се заби в гърлото му.

Индианецът се строполи на земята. Ножът се изхлузи от ръцете му и се търкулна на пода.

С крак Томи ритна ножа по-близо до тялото така, че да изглежда сякаш мъртвият го е държал.

Момчето беше разбрало посланието на великите духове по-ясно от наставника си. Те желаеха той изведнъж да се освободи от всеки, който имаше власт над него — от съдията, от майка си и от Ранингдиър. Само така можеше да следва възвишената си съдба.

Беше планирал трите убийства с точността на компютър и ги беше изпълнил с ефикасността на машина. Не почувства нищо. Емоциите не объркваха действията му. Всъщност наистина беше объркан и малко превъзбуден, но тези чувства не бяха го разсеяли.

Впери замислен поглед в тялото на Ранингдиър, после набра номера на полицията и истерично съобщи, че индианецът, крещейки за «отмъщение», е убил родителите му и той, Томи, го е застрелял с пистолета на баща си. Но, разбира се, мислите му не бяха подредени. Говореше накъсано и се запъваше. Всъщност беше толкова объркан наглед, че трябваше търпеливо да го молят да престане да заеква и да им даде името и адреса си. Цял ден мислено беше репетираше тази истерия. Сега беше доволен от убедителния си тон.

Излезе пред къщата, седна край алеята и плака, докато дойдат от полицията. Сълзите му бяха по-истински от истерията. Плачеше от облекчение.

През живота си още два пъти видя лунния ястреб. Видя го точно когато му беше нужно, за да получи самочувствие и уверение, че следваният от него път е правилен.

Но той никога не уби отново, просто не му беше нужно.

Дядо му и баба му по майчина линия го взеха и отгледаха при тях в друга част на Феникс. Тъй като беше преживял покъртителна трагедия, го глезеха и задоволяваха всичките му прищевки. Той беше единственият наследник на имота и застраховката «Живот» на баща си. Беше състоятелен и получи отлично образование, което му помогна да започне живота си след дипломирането. Пред него лежеше светът, изпълнен с възможности. И благодарение на Ранингдиър като допълнително предимство знаеше, че го очаква велико бъдеще и че силите на съдбата и божествата изискват от него да упражнява огромната си власт над останалите хора.

Само психопатът изстребваше хора без належаща нужда.

С малки изключения убийството не беше правилен метод за разрешаване на проблемите.

Сега, свит на кълбо в каросерията на буса си в тъмния гараж на Паула Паркинс, Шедак си припомни, че е галеник на съдбата и вече три пъти беше виждал ястреба. Прогони страха си от Ломан Уоткинс и от провал. Въздъхна и потъна в прегръдките на съня.

Яви му се познатият сън. Една огромна машина. Наполовина от метал и наполовина от плът. Шум на стоманени бутала. Човешки сърца ритмично пулсират. Кръв и масло, желязо и кости, пластмаса и сухожилия, жици и нерви.

9.

Криси беше озадачена, че свещениците си хапват така добре. Масата в кухнята на свещеника беше обилно отрупана с храна. Имаше огромна чиния, препълнена с кренвирши, яйца, куп препечени филии, пакет обикновени кифли и друг, с пълнеж от боровинки, чиния със златисти картофи, пресни плодове, кесия с мармаладени курабии за горещото кафе. Вярно, че отец Кастели беше възпълен. Независимо от това Криси вярваше, че в природата на свещениците е да бъдат въздържани към някои човешки удоволствия. Ако отец Кастели беше предразположен да я изслуша, щеше да му разкаже версията си за чуждите нашественици, но знаеше, че той предпочита да счита неизвестната сила за демонична. Докато привършваха закуската, Криси се престаши и му разказа какво беше видяла в дома си, как я бяха заключили в килера и как след това родителите ѝ и Тъкър, преобразени до неузнаваемост, я бяха преследвали.

Свещеникът изрази учудване и загриженост и на няколко пъти разпита за повече подробности, но нито за миг не престана да се храни. Всъщност се хранеше с такова огромно удоволствие, че беше забравил добрите си маниери. Криси беше изненадана и от небрежността му, и от огромния му апетит. Няколко пъти по брадичката му потичаше жълтък и когато събра смелост да му обърне внимание, той шеговито го изтри. След секунда отново се омазваше с жълтък. Не забеляза, че на земята паднаха боровинки от кифлата. Върху ризата му беше представено цялото меню — трохички от препечените филии, парченца от наденичките, курабиите и кифлите.

Наистина, мислеше си тя, отец Кастели не се е преборил с греха лакомия.

Но тя го обичаше въпреки маниерите му на масата, защото нито веднъж не се усъмни в нейния разум, нито изрази недоверие в разказа ѝ. Слушаше с интерес и необикновена сериозност и изглеждаше истински загрижен, дори изплашен от онова, което тя му разказа.

— Виж, Криси, вече са създадени около хиляда филма за нашествия от чуждестранни светове, за враждебни същества от други

планети и са написани сигурно десет хиляди книги по този въпрос. Винаги съм казвал, че мозъкът на човека не може да си представи всички възможни неща в света, сътворен от Бога. Така че, кой знае, а? Кой би могъл да каже дали не са се приземили и извънземни същества? Аз съм филмов маниак и винаги съм харесвал най-вече страшните филми, но не съм си представял, че ще попадна в един истински филм на ужасите. — Той беше искрен. Никога не я подвеждаше.

Макар отец Кастели да продължи да се храни с неутолим апетит, Криси приключи със закуската и разказа си едновременно. Тъй като кухнята беше топла, тя съхнеше бързо и само панталоните ѝ отзад и маратонките бяха все още мокри. Почувства се достатъчно смела, за да обмисли бъдещето си, сега когато имаше нужда от помощ.

— А сега какво? Трябва да се обадим в армията, не мислите ли така, отец Кастели?

— Сигурно в армията и във флота — каза той след минута размисъл. — Май във флота по-добре се оправят с подобни работи.

— Мислите ли, че има някакъв шанс... е, някакъв шанс да си върна родителите? Същите отпреди, имам предвид.

Той остави една кифла, която току-що беше поднесъл към устата си, и се пресегна през масата, между чиниите и подносите с храна, за да хване ръката ѝ. Пръстите му бяха леко мазни от маслото, ала тя не се отдръпна, тъй като докосването беше така успокояващо и поощряващо. Точно сега ѝ беше нужно много успокоение.

— Ще се върнеш отново при родителите си — каза отец Кастели с много състрадание. — Гарантирам ти, че ще стане така.

Тя прехапа долната си устна в усилието да сдържи сълзите си.

— Напълно ти гарантирам, че ще стане така — повтори той.

Внезапно лицето му се изду неравномерно като балон. На места се поду, на други пулсираше на вълни, сякаш черепът му се беше превърнал в каша, сякаш снопове от червеи се извиваха и рояха под кожата му.

— Гарантирам ти.

Криси беше прекалено изплашена, за да вика. Вцепени се. Беше парализирана от страх, не успяваше да активизира мисълта си, да мигне или да поеме дъх.

Можеше да чуе как костите му пукаха, докато се цепеха, разпадаха и се моделираха отново с необикновена скорост. Плътта му издаваше отвратителен, мокър, съскащ звук, докато преливаше във новата си форма с лекотата на горещ восък.

Черепът на свещника се изду първо напред, после назад като гребен от кости. Сега лицето му не приличаше на човешко, а повече на раковидно, на насекомо с нещо от чакала, с огнени очи, пълни с омраза.

Най-сетне Криси извика буйно:

— Не! — Сърцето ѝ биеше така силно, че я болеше при всеки удар. — Не! Вървете си! Оставете ме на мира!

Челюстите му се удължиха, после се разцепиха почти до ушите в заплашителна усмивка, очертана от двоен ред огромни остри зъби.

— Не, не!

Тя се опита да стане.

Разбра, че той все още държи лявата ѝ ръка. Гласът му напомняше на гласовете на Тъкър и майка ѝ, когато я дебнеха в устието на канала миналата нощ:

— ...нужда, нужда... дай ми... дай ми...

Но не приличаше на преобразените ѝ родители. Защо ли всички извънземни не си приличаха?

Отвори устата си широко и изсъска към нея. Гъста, жълта слюнка се проточи като желе между горните и долните му зъби. Нещо се раздвижи вътре в устата му — един странен език. Той подскочи към нея, като кукла на пружина от кутия-играчка, и се оказа, че излиза от уста, вътре в друга уста. Показаха се още един ред по-остри зъби, предназначени сякаш да влизат в тесни места и да захапват плячката, скрила се там.

Отец Кастели се превръщаше в нещо болезнено познато — в същество от филма «Нашественикът». Не абсолютно копие на това чудовище, но подобно на него във всяко отношение. Сигурно този филм е бил от любимите на Кастели. Дали отецът можеше да приеме всякакъв желан от него вид? Дали се превръщаше в чудовище само защото беше доволен от това и защото това би оправдало страха на Криси от извънземни чудовища?

Това беше лудост.

Тялото на свещеника се променяше и под дрехите му. На някои места ризата висеше, сякаш плътта под нея беше изчезнала, но на други разпъваше шевовете, докато тялото му придобиваше нова костна конструкция и нечовешки форми. Хвърчаха копчета от ризата му. Материята се късаше.

Задъхана, стенойки, тя се опита да се отскубне от него. Изправи се, бутна стола, но той я държеше здраво. Беше много силен и тя не можеше да се отскубне.

Ръцете му също бяха започнали да се променят. Пръстите се бяха удължили. Покриха се с рогово вещество — гладко и блестящо черно. Те по-скоро приличаха на щипци с пръсти, отколкото на човешки ръце.

— ...нужда... искам... искам, нужда...

Тя сграбчи ножа, замахна високо над главата и го заби с всичка сила в ръката му, точно над китката, където плътта му имаше почовешки вид. Надяваше се ножът да го прикове към масата, но не почувства твърдото дърво под него.

Писъкът му беше толкова пронизителен и остър, че започна да вибрира в костите на Криси.

Бронираната му демонична ръка се отвори. Тя се изскубна от него. За щастие беше бърза, защото ръката му се затвори отново за частица от секундата, като една не я хвана пак.

Като пицеше неистово и ревеше от болка, той измъкна ножа от ръката си и го хвърли настрана. Събори чиниите и храната от масата с едно замахване на осакатената ръка, с осем или с десет сантиметра по-дълга отпреди. Тя се подаваше изпод маншета на черната му риза с кошмарни чупки и извивки. Блестяха твърди, тъмни люспи, заместили плътта му.

— Дево Марийо, света Майко, моли се за мен. Най-чиста Майко, помогни ми. Най-достойна от достойните, моля те! — мислеше Криси.

Свещеникът сграбчи масата и я хвърли настрана, сякаш беше перце, и я разби в хладилника.

Нямаше преграда помежду им.

Момичето направи заблуждаваща стъпка към кухненската врата.

«Нещото», което някога приличаше на свещеник, се завъртя с намерението да ѝ пресече пътя и да я хване.

Криси веднага се обърна, както винаги правеше при опасност, и се затича в противоположната посока към отворената врата, която

водеше към долния коридор, прескачайки разхвърляните трохи и парчета кренвирш. Успя. Прелетя покрай него още преди той да разбере, че ще му се отскубне.

Криси подозираше, че «съществото» е по-бързо и по-силно от нея. Чувахе го съвсем близо зад себе си.

Ако успееше само да стигне до входната врата, да излезе на верандата и оттам на двора, навярно щеше да се спаси. Съмняваше се, че той ще я последва зад къщата, на улицата, където можеха да го видят. Наистина никой не знае колко бяха обладаните от тези извънземни и докато не покоряха и последния човек в града, те не биха могли да се разхождат наоколо преобразени и да изяждат младите момичета безнаказано.

Още малко Само още малко до входната врата и оттам...

Бе изминала две трети от разстоянието в очакване нокти да разкъсат ризата ѝ изотзад, когато вратата пред нея се отвори. Другият свещеник, отец О'Брайан, прекоси прага и примигна от задоволство.

Криси веднага разбра, че въобще не може да му се довери. Той не би могъл да живее в една и съща къща с отец Кастели, без пришествието да хвърли извънземното си семе и в него. Дали семе, спори, хлъзгави паразити или някакъв дух, всичко, което можеше да бъде използвано за проникването им в отец О'Брайан, навярно беше натикано или инжектирано и на него!

Криси беше в капан и без да се замисли, се затича към втория етаж.

Входната врата се затръшна.

Чу, че някой се катери след нея.

В коридора на втория етаж от двете страни имаше стаи.

Презглава се втурна към края на коридора и се озова в скромно обзаведена стая. Имаше скрин, нощно шкафче, двойно легло с бяла кувертюра, библиотека, пълна с книги, и разпятие на стената. Блъсна вратата зад себе си, но нямаше време да я заключи или залости. За секунди щяха да я разбият.

С отчаян, задъхан шепот се молеше: «Света Богородице, Майко Божия, Света Богородице, Майко Божия», докато без дъх стигна до прозореца. Дъждът се стичаше по стъклата.

Преследвачите ѝ бяха вече в коридора. Стъпките им ехтяха из къщата.

Опита се да отвори прозореца. Той не се отваряше или от боята, или се беше надул от влагата. Отстъпи назад.

Вратата зад нея с трясък се отвори и нещо изръмжа.

Без да поглежда зад себе си, наведе глава, закри лицето си с ръце и скочи през прозореца. Звукът от разбито стъкло още не беше заглъхнал, когато падна върху покрива на верандата, на два метра под прозореца, и същинско чудо беше, че не се нарязва. Продължаваше да се моли: «Света Богородице, Майко Божия», докато се търкаляше към края на наклонения покрив. Когато стигна ръба, се вкопчи за миг. Погледна назад към прозореца.

Нещо страховито и гротескно се задаваше към нея.

Скочи, приземи се на пътеката, жестоко натъртена. Зъбите й силно изтракаха. Одраска зле едната си ръка в бетона.

Но не остана да лежи, обзета от самосъжаление. Изправи се мигновено и преглъщайки болката си, продължи да тича.

За зла участ това не беше предният двор на свещеническият дом. Паднала беше в задния. Отдясно беше църквата «Св. Богородица». Останалата част от имота се опасваше от двуметрова стена.

Чужди погледи не проникваха тук. Ето защо ужасното «нещо» се осмеляваше да се изкатери на покрива и да я гони дори на дневна светлина.

Мярна й се мисълта да влезе в къщата и през кухнята да стигне до входната врата, но веднага се разколеба.

Искаше да изкрещи за помощ, но умората и ужасът я бяха оставили без дъх. Освен това, дори ако някой чуеше писъка й, едва ли щеше да определи откъде идва. Докато очакваше помощ отвън, щяха да я разкъсат.

Накуцвайки леко, без да губи време, Криси затича през широката ливада в задния двор. Знаеше, че не може да се покатери по двуметровата стена достатъчно бързо, за да се спаси. Огледа дърветата докато тичаше. Трябваше й дърво близо до стената. Имаше намерение да се изкатери по него, да пропълзи по клона и да скочи на алеята в съседния двор.

През ромоленето на дъждовните капки чу приглушен рев зад себе си и се осмели да погледне през рамо. Облечено само в дрипи от риза, без обувки и панталони, чудовищното «нещо», което някога се

наричаше отец О'Брайан, скочи от ръба на верандата и се впусна в гонитба.

Тя забеляза подходящо дърво, но същевременно видя и една врата в югозападния ъгъл на стената. Не беше я забелязала преди, тъй като тя беше скрита зад храстите, които току-що беше отминала.

Остана без дъх, тя се завтече към вратата. Блъсна бравата и изхвърча навън. Зави наляво, не по Оушън Авеню, а към ул. «Якоби» и чак тогава се осмели да погледне зад себе си.

Нямаше никой.

На два пъти попадна в ръцете на извънземните. Знаеше, че няма да има същия късмет, ако я хванеха за трети път.

10.

Малко преди девет часа, след по-малко от четири часа сън, Сам Букър се събуди от тихичкото подрънкване на съдове в кухнята. Седна на канапето в гостната, потърка сънените си очи, обу обувките си и препаса кобура на пистолета. После тръгна към кухнята.

Теса Локланд си тананикаше тихо, докато подреждаше тиганите, чиниите и храната на ниската полица до печката, за да сервира закуската.

— Добро утро — поздрави тя ведро, когато Сам влезе в кухнята.

— Какво му е доброто? — намръщи се Сам.

— Послушай дъжда! Дъждът винаги ме кара да се чувствам свежа.

— Мене винаги ме депресираща.

— Толкова хубаво е да си на топло и сухо в кухнята, сгушен уютно и заслушан в дъжда.

Той почеса прорасналата си брада.

— Като че ли тук е малко задушно.

— Както и да е, ние още сме живи и това е добре.

— Аха.

— Господи! — Тя тресна празния тиган на печката и възмутено се обърна към него. — Всички агенти от ФБР ли са киселащи като теб?

— Аз не съм кисел.

— Ти си класически рицар на печалния образ.

— Е, не бих казал, че животът прелива от веселби.

Тя въздъхна:

— Виж какво, дори и да нямаш настроение за закуска, поне би могъл да ми помогнеш да я приготвя, нали?

— Е, добре, с какво да помогна?

— Първо, обади се по домофона на Хари, за да разбереш дали е буден. Кажи му, че закуската ще бъде готова след... хм... четирийсет минути. Палачинки, яйца и пържен бекон.

Сам натисна бутона на домофона и се обади:

— Ало, Хари?

Хари отвърна веднага. Каза им, че ще слезе при тях след половин час.

— А сега какво? — попита Сам.

— Донеси яйцата и млякото от хладилника.

Започна да приготвя закуската. Теса си тананикаше популярни песнички и обявяваше името на всяка, сякаш беше диджей и искаше да го просвети. Докато работеше и пееше, танцуваше на място и понякога щракаше с пръсти в такт с мелодията.

Теса наистина изпитваше радост, но същевременно искаше и мъничко да го подразни. Сам се опита да запази мрачното си настроение и когато тя му се усмихна, не отвърна на усмивката ѝ.

Беше разрошена, без грим и дрехите ѝ бяха изпомачкани, беше спала с тях, но малко неугледният ѝ вид само добавяше нещо към чара ѝ.

Понякога спираше тихото си тананикане, за да му задава въпроси, но продължаваше да си пее и танцува на едно място, докато той ѝ отговаряше.

— Измисли ли какво да правим, за да се измъкнем?

— Имам идея.

— Тази нова идея пак ли е загадъчна тайна?

— Не, но трябва да обсъдя това с Хари, да получа сведения от него и ще ви обясня на закуска.

Той се наведе над плота и започна да реже тънки резенчета сирене от една пита «Чедар», а тя прекъсна песента си и попита:

— Защо твърдиш, че животът е тежък и зъл?

— Защото е така.

— Но в същото време е изпълнен с удоволствия...

— Не е.

— ...и с красота...

— Не.

— ...и с надежда...

— Ами.

— Защо си такъв песимист?

— Защото ми е приятно.

Теса продължи да си тананика, полюлявайки се на място, докато изхвърляше черупките от яйца и други отпадъци в боклукчийската кофа. След това прекъсна песента и попита:

— Какво те кара да мислиш, че животът е само тежък и зъл?

— Едва ли те интересува.

— Напротив, интересува ме.

Той привърши със сиренето и остави ножа.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Наистина.

— Майка ми загина при катастрофа, когато бях на седем години.

Лежах в калта с нея, почти умирах, бях затиснат в смачканата кола повече от час, лице в лице с нея и се взирах в празната ѝ очна кухня. Едната страна на главата ѝ беше смачкана. След това трябваше да живея с баща ми, с когото се беше развела. Той беше зъл алкохолик и не мога да си спомня колко пъти ме е бил и ругал и връзвал за стола, където съм престоявал с часове, докато се напикая. След това ме развързваше, виждаше какво съм направил и пак ме биеше.

Сам се учуди как гладко ѝ разказа това, сякаш шлюзовете на подсъзнанието му се разтвориха и изхвърлиха тинята, стоически насъбрана от години.

— Веднага щом завърших гимназия, се измъкнах от онази къща. Работих и следвах, живеях в евтини стаи под наем, като всяка нощ делях леглото си с армия от хлебарки. След това, когато получих възможност, отидох на работа в Бюрото, защото исках справедливост в света, исках да бъда част от тази справедливост, защото в моя живот имаше много малко от нея. Но разбрах, че в повечето случаи истината не тържествува. Лошите се измъкват, без значение колко труд полагаш, за да ги изобличиш, защото те често са много хитри, а добрите никога не са достатъчно зли, за да свършат работата си докрай. Но когато човек е агент, най-често вижда лошата страна на живота. Непрекъснато затъва в помята и от ден на ден става все по-циничен, по-отвратен от хората, дори боледува.

Говореше толкова бързо, че остана без дъх.

Тя беше спряла да пее.

Сам продължи с възнание, което не контролираше и което беше нехарактерно за него. Говореше толкова бързо, че понякога изреченията му се сливаха.

— Жена ми Керън почина. Беше прекрасна, би я харесала, всички я обичаха, но заболя от рак и почина в адски болки, с много страдание, не така лесно като на кино, не само с въздишка, усмивка и

прощална дума, а в тежка агония. След това изгубих и сина си. А, не, той е жив, на шестнайсет години е, беше на девет, когато майка му почина, физически и умствено е жив, но емоционално е мъртъв, без сърце, студен, дяволски студен. Обича компютрите, компютърните игри и телевизията, слуша хардметал, блекметал. Знаеш ли какво е това блекметал? Това е музика със сатанински звуци, която той обича, защото му говори, че всички морални ценности са мъртви, че всичко е относително, че отчуждаването е нормално. Говори му, че студенината в него е желаното състояние, че всичко, което изглежда добре, е добро. Знаеш ли какво ми каза веднъж?

Теса поклати глава.

— Каза ми «хората не са важни. Хората не влизат в сметките. Важни са само нещата. Парите са важни, алкохолът е важен, уредбата ми е важна, всичко онова, което ми прави кеф, е важно, без аз самият да съм от значение.» Казва ми, че ядрените бомби са важни, защото един ден въпреки всичко те ще унищожат всички хора, въпреки всичко. Хората са нищо, само замърсяват света. Това казва той. В това вярва той. Казва, че може да докаже, че всичко това е вярно. «Когато някога видите тълпа от възхитени хора, насъбрала се около порше — казва той, погледнете много внимателно лицата им и ще видите, че за тях колата е нещо много повече, отколкото самите те. Забравили са човешките взаимоотношения. Колата е по-жива от тях. Те черпят вдъхновение от колата, от нейните елегантни форми, от трепета, който ще изпитат, когато тя забръмчи в ръцете им.»

— Това са абсолютни глупости — каза Теса.

— Но точно това ми обяснява той, аз знам, че това са празни работи, опитвам се да споря с него, но той има готови отговори или си мисли така. Понякога се чудя... ако аз не бях така настроен срещу живота, така отвратен от много хора, дали щях да мога да споря по-убедително с него? Ако не бях този, който съм, дали щях по-добре да контролирам момчето?

Той спря.

Усети, че трепери.

И двамата замълчаха за момент.

После той продължи:

— Точно затова казвам, че животът е тежък и зъл.

— Съжалявам, Сам.

— Не е твоя грешката.

— Нито твоя.

Той опакова остатъка от сиренето и го върна в хладилника, докато тя пак разбърка сместа за палачинки.

— Но ти си имал Керън — продължи тя. — В живота ти е имало любов и красота.

— Така е. Но тя не е вечна.

— Нищо не остава завинаги.

— Точно това имам предвид.

— Това обаче не означава, че не можем да се наслаждаваме на удоволствията, докато имаме възможност. Ако винаги гледаш напред и се питаш кога ще отлети радостният миг, то никога няма да опознаеш истинското удоволствие.

— Това искам да кажа и аз — повтори той.

Теса остави лъжицата за разбъркване и се обърна към него:

— Тук вече грешиш. Имам предвид, че животът е изпълнен с мигове на възхищение, удоволствия и радост... ако ние ги уловим, ако понякога спрем да мислим за бъдещето и се насладим на мига, само тогава ще имаме радости, които ще ни помогнат да преживеем лошите дни.

Сам се загледа в нея, като се наслаждаваше на красотата и жизнеността ѝ. В ума му се прокрадна мисълта, че и тя ще остарее, погрознее и ще умре, както всичко умираше, и усети отчаяние. Отмести поглед към измития от дъжда прозорец над мивката.

— Добре, съжалявам че ти наговорих тъжни неща, но трябва да признаеш, че сама си го изпроси. Нали настоя да разбереш защо съм рицарят на печалния образ.

— О, не, ти не си рицарят на печалния образ — каза тя. — Ти си много повече. Ти си самата печал.

Той сви рамене.

Продължиха с приготвянето на закуската.

11.

След като избяга от свещеническия дом, Криси около час се промъкваше между уличките, докато намисли какво да предприеме. Отначало искаше да отиде до училище и да разкаже историята на госпожа Токава, щом като отец Кастели повече не можеше да ѝ бъде в помощ. Осъзна, че се страхува да се довери на госпожа Токава. След ужаса в дома на свещеника разбра, че извънземните сигурно вече са се вселили у всички в Муунлайт Къв. Вече знаеше, че свещениците бяха променени. Полицията беше в ръцете на космическите същества, така че беше логично да предположи, че и нейните учители също са обладани от тях.

Обикаляше от квартал в квартал. Беше вир вода, беше премръзнала. Но сивият ден и дъждът не позволяваха на хората да излязат. Така детето се чувстваше по-сигурно. Когато вятърът утихна, откъм морето се надигна тънка студена мъгла и увисна като брада по дърветата. Беше достатъчна, за да помогне на едно малко момиченце, бродещо само из враждебните улици.

Светкавиците и гръмотевиците от миналата нощ също бяха изчезнали. Нямаше опасност да я удари гръм.

Промъкваше се през алеи и задни дворове, пресичаше улици само при необходимост, много бързо, защото беше забелязала патрулните коли. На два пъти налетя на тях и трябваше да приклепне и да се скрие, за да не я видят. Около четвърт час след бягството ѝ от дома на свещеника забеляза още патрули, цяло нашествие от коли и полицаи. Най-много се страхуваше от съгледвачи без коли. Такива двойки в дъждобрани бяха по-умели и от тях беше по-трудно да се скрие. Тя се боеше да не се натъкне на някой от тях.

Непрекъснато се криеше зад дърветата и паркираните коли и бавно напредваше. Никога не се задържаше на едно място повече от пет-десет минути. Страхуваше се да не би някой, обладан от извънземни същества, да я забележи и да извика полицията.

Стигна до празния паркинг на Джунипър Лейн, до погребална къща «Калан». Там се сви на топка в сухия гъсталак. Чудеше се към

кого да се обърне за помощ. За първи път от началото на тежкото си изпитание момичето беше изгубило надежда.

Голяма ела простираше клони над паркинга, където Криси се приюти от проливния дъжд. По-важното беше, че в дълбоката трева никой не можеше да я забележи от улицата или от прозорците на близките къщи.

Всяка минута се озърташе, за да се увери, че никой не я дебне. Докато се оглеждаше, видя част от голямата остъклена къща от червено дърво в източната част на улицата. Къщата на Талбот. Веднага си спомни за човека в инвалидния стол.

Беше идвал в училището «Томас Джеферсън», за да говори на петокласниците и шестокласниците миналата година по време на «Дните на бдението». Разказваше интересни неща за трудностите, които срещат инвалидите, и за разнообразните им умения.

Отначало Криси го съжали с цялото си сърце, защото изглеждаше безпомощен в своя инвалиден стол, положил там скованото си тяло с една здрава ръка, главата му леко извита и наклонена постоянно на една страна. Но докато го слушаше, разбра, че притежава чудесно чувство за хумор и не страда от самосъжаление, така че изглеждаше все по-абсурдно да го съжالياва. Децата имаха възможност да му задават въпроси и той искрено желаше да им разкаже за интимните неща от живота си, за своите радости и мъки. Накрая Криси вече му се възхищаваше.

И кучето му Мууз беше разкошно.

Сега когато гледаше към остъклената къща от червено дърво, през високата зелена трева, Криси се чудеше дали може да получи помощ от тях. Тя се отпусна в храсталака и се замисли минута-две върху новата възможност.

Надали един инвалид, прикован за стола си, щеше да бъде нужен на нашествениците от Космоса. Веднага се засрами от себе си, че си помисли подобно нещо. Един инвалид не беше второкачествено човешко същество. Той имаше също толкова да предложи на извънземните, колкото и всеки друг.

От друга страна... дали пък извънземните имаха представа какво означава инвалид? Не изискваше ли много от тях? Все пак нали бяха извънземни. Техните ценности едва ли бяха същите като на човешките същества. Ако се движеха наоколо и хвърляха семена или спори, или

дребни червейчета или кой знае какво, ако действително ядяха хора, кой би очаквал от тях да се отнасят към инвалидите с нужното уважение.

Хари Талбот.

Колкото повече Криси мислеше за него, толкова повече се убеждаваше, че е станал предмет на ужасното внимание на извънземните.

12.

Сам намаза скарата с мазнина, за да не се залепват палачинките.

Теса включи котлона на печката и сложи там чиния, за да държи палачинките топли, когато ги направи.

Тогава с тон, който веднага му подсказа, че беше решена да го убеди да подложи на преоценка мрачното си мнение за живота, тя му рече:

— Я ми кажи: щом си изпаднал в такъв песимизъм, не ти ли е идвало наум да се...

— Да се самоубия?

— Защо не?

Той се засмя горчиво.

— Докато шофирах насам от Сан Франциско, изиграх малка игра със себе си — изброих причините, заради които заслужава да се живее. Сетих се само за четири, но, изглежда, са достатъчни, тъй като все още съм жив.

— Би ли ми ги изброил?

— Първо — добрата мексиканска храна; второ — черната бира гинес.

— Лично аз предпочитам тъмна хайникен.

— Чудесно, но това не е причина да живееш. Причина да живееш е гинес.

— Коя е третата?

— Голди Хоун.

— Познаваш ли я?

— Не. Може и да не искам истински да се запозная с нея, тъй като може да се разочаровам. Говоря за екранния ѝ образ, онзи на идеалната Голди Хоун.

— Тя ли е момичето на мечтите ти?

— Много повече... тя... е, не знам... тя изглежда недокосната от живота, непоковарена, невинна и... и... забавна.

— Мислиш ли, че някога ще я срещнеш, искам да кажа, «на живо»?

— Майтапиш се.

— Ако наистина срещнеш на някое парти Голди Хоун и ако тя ти обърне внимание и каже нещо пикантно и се изкикоти, както си знае, дали ще разбереш, че е тя?

— О, всякак ще разбера.

— Не, няма. Ще се отплеснеш да ѝ говориш какъв грозен, суров, жесток, черен, проклет и глупав е животът ти в този момент. И ще изпуснеш мига. Ще ти притъмнее и няма да я видиш. Та каква е четвъртата причина да живееш?

— Страхът от смъртта — поколеба се той.

Тя примигна срещу него.

— Не мога да разбера. Ако животът е толкова гаден, защо да се страхуваме от смъртта?

— Преживях една смърт. Бях на операционната маса и лекарите вадеха сачма от гърдите ми. Тогава за малко да гушна китката. Издигнах се над тялото си, отплувах към тавана, гледах оттам известно време, след това усетих, че препускам все по-бързо по тъмен тунел към някаква ослепителна светлина. Това е цялата история.

Тя беше заинтригувана и впечатлена. Яносините ѝ очи се разшириха от любопитство.

— Е, и?

— Видях какво има отвъд.

— Сериозно ли говориш? Да не искаш да кажеш, че си видял отвъдния живот?

— Да.

— И Бога?

— Да.

Теса бе смаяна:

— Но ако си видял там Бога и знаеш със сигурност, че има друг свят, тогава това означава, че има защо да се живее.

— Е, и?

— Значи съмненията за смисъла на живота са причина за депресията и угнетението на повечето хора. Ако ние бихме изпитали онова, което ти си изпитал, ние... ние никога не бихме се тревожили. Бихме имали силата да се справим с всякакви пречки, ако знаем, че има защо, че има живот отвъд. Така че какво ти тежи, човече? Защо не си се успокоил след това?

Асансьорът подскочи и се спусна от първия етаж.

— Хари идва — рече Сам.

— Отговори на въпроса — повтори тя.

— Нека да ти обясня. Онова, което видях, не ми даде надежда. То ми изкара ангелите.

— Не се занасяй! Какво видя отвъд?

— Ако ти кажа, ще си помислиш, че не съм наред.

— Нямах нищо за губене. Отдавна се убедих, че ти хлопа дъската.

Той въздъхна и поклати глава. Би искал да не бяха говорили за това. Как ли го подмами, за да се разкрие така изцяло?

Асансьорът стигна третия етаж и спря.

Теса се отмести от плота, приближи се по-близо до него и попита:

— Кажи, по дяволите, какво видя?

— Няма да разбереш!

— А ти разбра ли точно какво означава?

— О, да — отвърна той тържествено.

— Ще ми кажеш ли доброволно, или да ти го измъкна с ченгел?

Асансьорът вече беше потеглил от третия етаж.

Той погледна към коридора.

— Не ми се говори за това.

— Видял си Бог, но не искаш да го обсъдим!

— Точно така.

— Повечето умници като видят Бога, разсъждават само за това.

Повечето умници правят цяла религия от една-единствена среща с Него и го разказват на милиони хора.

— Но аз...

— Според фактите, които познавам от литературата, повечето от хората, преживели смъртта, завинаги се променят. В повечето случаи за по-добро. Ако са били песимисти, стават оптимисти. Ако са били атеисти, стават вярващи. Ценностите им се променят, започват да обичат живота заради истинския живот и са дяволски щастливи. Но не и ти! Не, не, ти си станал по-кисел, по-намръщен, по-мрачен отвсякога.

Асансьорът спря на партера и утихна.

— Хари пристига — обади се Сам.

— Не се отплесвай! Кажи какво видя!

— Някой път ще ти разкажа — каза той изненадан, че наистина имаше желание пак да говори с нея за това. — Някой друг път.

Мууз зашляпа из кухнята задъхан и ухилен. Миг по-късно Хари изтърколи стола си през вратата.

— Добро утро — поздрави той бодро.

— Спахте ли добре? — попита Теса, като го дари с доброжелателна усмивка, на която Сам завидя.

Хари отвърна:

— Наспах се отлично, слава Богу.

— Искате ли палачинки? — предложи му Теса.

— Бих изял цяла чиния.

— А яйца?

— Поне десет.

— Препечени филийки?

— О, колкото повече, толкова по-добре.

— Обичам хората с апетит.

Хари обясни:

— Цяла нощ съм тичал, така че съм прегладнял.

— Как така си тичал?

— В сънищата си. Преследвах ме онези отвратителни същества.

Докато Хари вадеше пакет с храна за кучета изпод един от шкафове и пълнеше чинията на Мууз в ъгъла, Теса отиде до скарата, отново я намаза и предложи на Сам да приготви яйцата.

— Хей — каза Хари, — ако искате, ще ви пусна малко музика.

Затъркаля стола си до радио, монтирано под шкафове, и започна да мести стрелката, докато стигна до станция, която излъчваше забавна музика.

— Така е добре — каза Теса и започна да се кълчи и извива с такъв ентусиазъм, че Сам не можеше да си представи как същата жена ще приготви закуската.

Хари се засмя и започна да върти в кръг моторизирания си стол, сякаш танцуваха заедно.

Сам се обади:

— Ей, вие, какво сте се разтанцували, не виждате ли, че идва краят на света?

Никой не му обърна внимание.

13.

По заобиколен път, прикривайки се в дъжда, мъглата и сенките, Криси стигна до алеята източно от «Конквистадор». Промъкна се в задния двор на Талбот през вратата в оградата от червено дърво, като притичваше от храст към храст. Два пъти стъпи в кучешки лайна. Мууз беше чудесно куче, но не беше безгрешен. Най-после стигна стъпалата на задната веранда.

Вътре свиреше музика. Беше стара мелодия още от времето, когато родителите ѝ са били ученици. Какво съвпадение, наистина тази песен беше една от любимите им. Макар Криси да не се сещаше за заглавието, тя все пак си спомни името на групата — «Звездите».

Прецени, че музиката заедно с падащия дъжд ще прикрие всеки шум, промъкна се по стълбите на верандата от червено дърво, приведена на две, и се придвижи до най-близкия прозорец. Там тя се сгуши под перваза и се заслуша в говора отвътре. Хората там разговаряха, често се смееха, понякога пригласяха на песните от радиото.

Не говореха като извънземни. Говорът им приличаше много на този на обикновените хора.

След малко се повдигна достатъчно, за да надникне над перваза през пердетата. Видя господин Талбот в неговия инвалиден стол, Мууз и двама непознати — мъж и жена. Господин Талбот тактуваше със здравата си ръка по облегалката на стола, а Мууз махаше бясно с опашка. Другият мъж беше хванал плоска лъжица и вадеше яйца от два тигана, прехвърляше ги в чинии, като все се обръщаше към жената, вероятно раздразнен, че тя се беше увлякла в песента, но пък тактуваше с десния крак на музиката. Жената пържеше палачинки и ги прехвърляше в топлата чиния, и както си работеше, извиваше тяло в такт с мелодията.

Криси отново се сниши и се замисли върху видяното. Поведението им не изглеждаше странно за хора. Ако бяха извънземни, едва ли щяха да танцуват, докато правеха закуската си. Беше ѝ трудно

да повярва, че онова «нещо», което се преструваше на отец Кастели, би могло да има чувство за хумор или за ритъм.

Въпреки това тя реши да изчака, за да ги види как се хранят. От онова, което чу да казват майка ѝ и Тъкър в ливадата през миналата нощ, и от онова, което беше преживяла на закуска с «отец Кастели», се убеди, че извънземните са лакоми. Имаха вълчи апетит. Ако Хари Талбот и гостите му не приличаха на свине, като седнеха да се хранят, сигурно щеше да им се довери.

14.

Ломан беше останал в къщата на Пайзър да контролира почистването и товаренето на телата в катафалката на Калан. Страх го беше да остави неговите хора сами да свършат тази работа, защото гледката на разкъсаните тела и мирисът на кръв щеше да възбуди желание у тях да търсят другия си вид, различен от човешкия. Знаеше, че всички те и самият той не на последно място вървят по въже над пропаст. По същата причина последва катафалката до погребалната къща и остана при Калан и помощниците му, докато телата не изгоряха в жълто-белите пламъци на крематориума.

Беше проверил работата по издирването на Букър и Теса Локланд, както и на малката Криси Фостър и направи няколко промени по реда на охраната. Беше в канцеларията си, когато му се обади Кастели и той тръгна направо към църквата «Св. Богородица», за да чуе от първоизточника, по какъв начин девойчето се е измъкнало от тях. Подозираше, че са регресирали, за да си поиграят с детето само заради тръпката и докато са се забавлявали, то е успяло да избяга.

Ломан увеличи патрулите, но нямаше и помен от Криси. Като че ли беше потънала в земята. Все пак ако беше пристигнала в града, вместо да се отправи към магистралата, имаша по-голяма възможност да я хванат още преди да се стъмни.

В девет часа Ломан се върна в къщата си на Айсбери Уей, за да закуси. Откакто за малко да дегенерира в опръсканата с кръв спалня на Пайзър, по него висяха дрипи. Беше отслабнал с няколко килограма, тъй като катаболичните процеси бяха изчерпали собствената му плът, за да се образува страхотната енергия, нужна за регресия и за да ѝ се противопостави.

Къщата беше тъмна и тиха. Дени без съмнение беше горе пред компютъра си, където го завари и миналата нощ. Грейс беше отишла на работа в училището «Томас Джеферсън», където преподаваше. Спазваше изискванията на най-обикновен живот, докато всеки жител от Муунлайт Къв претърпяваше преображение.

До този момент нито едно дете под дванайсет години не беше подложено на Промяната, защото техниците от «Ню Уейв» имаха трудности при определянето на правилната доза за по-малките от Новата раса. Проблемите трябваше да бъдат решени и още тази вечер хлапетата щяха да се присъединят към групата.

Ломан остана за малко в кухнята, заслушан в падащия по стъклата дъжд и в тиктакането на часовника.

Наля си чаша вода на мивката. Изпи я, още една, след това още две. Беше се обезводнил след изпитанието у Пайзър.

Хладилникът му беше препълнен с шунка в опаковки по два килограма, печено овнешко, начената пуйка, чиния със свински пържоли, пилешки гърди, кренвирши, пакети швейцарско сирене и изсушено говеждо. Ускореният метаболизъм на хората от Новата раса изискваше високопротеинова диета. Най-вече те жадуваха за месо.

Извади бял сусамен хляб от кутията и седна да яде, като добави печено овнешко, шунка и буркан с горчица към менюто си. Остана на масата известно време, като си режеше или късаше със зъби дебели късове месо, пяхаше ги във филии хляб, намазани с горчица, и ги поглъщаше. В предишния му вид храната не го блазнеше до такава степен. Сега вкусът и ароматът ѝ събуждаха у него животинска лакомия и ненаситност. До известна степен самият той се отвърщаваше от начина, по който унищожаваше храната и я поглъщаше още преди да я сдъвче както трябва, но всяко усилие, което полагаше, за да се ограничи, се превръщаше в обратното — е още по-трескава лакомия. Изпадна в нещо като транс, хипнотизиран от ритъма на дъвкане и поглъщане. В един момент главата му се проясни достатъчно, за да си спомни, че беше взел пилешките гърди от хладилника и ги ядеше с увлечение, макар че бяха сурови. Той се остави отново да потъне в транс си.

Като приключи с яденето, се качи горе, за да види Дени.

Когато отвори вратата на момчето, всичко там изглеждаше точно така, както беше последния път — когато го видя снощи. Пердетата бяха спуснати, стаята — тъмна освен зеленикавата светлина от екрана на компютъра. Дени седеше пред него, загледан в данните, които преминаваха през екрана.

След това Ломан забеляза нещо, което накара кожата му да настръхне.

Затвори очи.

Зачака.

Отвори ги.

Това не беше илюзия.

Прилоша му. Поиска да се върне в коридора, да затвори вратата, да забрави какво беше видял и да се махне. Но не можеше да мръдне и да отмести поглед.

Дени беше извадил кабела на компютърната клавиатура и я беше оставил на пода до стола си. Беше развинтил предния предпазен капак на възела за обработка на данните. Ръцете му бяха на скута, но вече не бяха ръце. Пръстите му бяха страшно издължени, като върховете им не завършваха с нокти, а с металообразни жици като шнур на лампа, промушващи се във вътрешността на компютъра и изчезващи там.

Дени нямаше повече нужда от клавиатура.

Той беше станал част от системата. Чрез компютъра и модем-връзката му с «Ню Уейв» Дени се беше слял с главния компютър, със Сън.

— Дени?

Беше приел алтернативна форма, ала не животинска като на регресиралите.

— Дени?

Момчето не отговори.

— Дени?

От компютъра долетя странно тракане и звуци от електронно пулсиране.

Ломан неохотно влезе в стаята и се приближи до бюрото. Погледна към сина си и потрепери.

Устата на Дени висеше отворена. Слюнка се стичаше по брадичката му. До такава степен се бе прехласнал от компютъра и от директния контакт с него, че не се бе потрудил да стане да яде или да отиде до тоалетната, беше уринирал в панталоните си.

Очите му бяха изчезнали. На тяхно място имаше нещо, което приличаше на две сфери от разтопен метал, бляскави като огледала. Те отразяваха данните, които се рояха на екрана отпред.

Пулсиращи звуци, меките електронни искрици не идваха от компютъра, а от Дени.

15.

Яйцата бяха вкусни, палачинките великолепни, а кафето — силно и ободряващо. Докато закусваха, Сам им обрисова измисления от него начин да изпрати съобщение до Бюрото.

— Все още телефонът ти е прекъснат, Хари. Пробвах го тази сутрин. В никакъв случай не можем да вървим до черния път пеша, нито с кола при тези патрули и блокировки на пътищата. В края на краищата ние като че сме единствените хора, разбрали нещо по-съществено. Ние сме единствените схванали, че тук става нещо ненормално, че трябва непременно да го спрем. Ние и може би момичето на Фостърови, за което полицаите разговаряха по видеодисплея миналата вечер.

— Ако тя наистина е дете — каза Теса, — само малко момиче, дори и в пубертета да е, няма да има голям шанс срещу тях. Може би вече са я хванали.

Сам кимна.

— И ако ни пипнат и нас, докато се опитваме да се измъкнем от града, никой няма да остане да свърши работата. Затова първо трябва да изберем вариант с по-малък риск.

— Има ли въобще такъв вариант? — повиши глас Хари, докато си топеше залька в жълтъка, хапвайки бавно с подчертано внимание заради сакалата си ръка.

Сам си сипа още малко сироп от клен върху палачинката, изненадан колко много яде, но се оправда, като си каза, че това може да се окаже последното им ядене. Обади се:

— Вижте какво... това може да е и град, пълен с жици.

— Пълен с жици?

— Под контрола на компютри. «Ню Уейв» е раздала компютри на полицията, за да се включат и те в мрежата...

— Също и на училищата — вметна Хари. — Помня, че четох доста за това във вестника миналата пролет или в началото на лятото. Дали са много компютри и софтуер на началните и гимназиалните училища. Било жест на благотворителност.

— Сега всичко започва да изглежда по-зловещо — каза Теса.

— Ясно като бял ден.

Теса продължи:

— Сега вече е ясно, че те са искали компютри в училищата по същите причини, заради които са компютризирали и полицаите, да ги свържат здраво с «Ню Уейв» за наблюдение и контрол.

Сам остави вилцата си.

— За контрол на служителите разбирам — каза той, — но какво да кажем за близо една трета от населението на града?

— Възможно е да контролират и тях — обясни Хари. — Муунлайт Къв наистина се разрасна, след като «Ню Уейв» се настани тук преди десет години. В някои отношения това е един старомоден град и макар животът на хората му да не е пряко зависим от главния работодател, социално те са сплотени около него.

След като отпи от силното и упояващо кафе, Сам каза:

— Една трета от хората... но това означава около четирийсет процента от възрастното население.

— Предполагам, че е така — отвърна Хари.

— Особено като приемем, че всеки от «Ню Уейв» е част от заговора, че те са едни от първите, претърпели «промяната».

Теса кимна.

— Това се разбира от само себе си.

— А тези служители много повече се интересуват от компютри, тъй като те работят в същата промишленост, и че се обзалагам, че повечето от тях имат компютри у дома.

Хари се съгласи мълчаливо.

— Освен това повечето, ако не всичките им домашни компютри са свързани чрез модем директно с «Ню Уейв», за да могат онези да си работят у дома вечер или през уикендите, ако им се налага. А сега когато «те» вече приключват с плана по «промените» и, хващам се на бас, работят денонощно, данните летят по телефонните кабели през цялата нощ. Дали Хари не може да се сети за някой по-наблизо, поне на една пресечка оттук, който работи за «Ню Уейв»...

— Има няколко... — започна Хари.

Сам продължи, без да го изслуша.

— ...тогава бих могъл да се измъкна в дъжда, да се опитам да вляза у тях, да проверя има ли някой. В такъв час те вероятно са на

работа. Ако няма никой, сигурно ще мога да телефонирам от тях.

— Чакай, чакай — възкликна Теса. — Какво е това за тези телефони? Та нали телефоните не работят.

Сам поклати глава.

— Ние знаем, че само обществените телефони не работят, както и този на Хари. Но трябва да помним, че «Ню Уейв» контролира компютъра на телефонната компания, така че те вероятно знаят на кого точно да отрежат телефона. Баирам се, че на онези, които вече са преминали през «промяната», едва ли са отрязани телефоните. Те надали биха се лишили от комуникация. Особено сега по време на подобна криза, когато техният план е почти изпълнен. По всяка вероятност единствените отрязани линии са на монетните телефони, телефоните на публични места, както в мотела, и телефоните в домовете на хората, все още не преминали през «промяната».

16.

Ломан Уоткинс бе обзет от неудържим страх. Той се страхуваше за себе си, за нещата, в които би могъл да се превърне. Страхуваше се също за своя син, седнал пред компютъра в един напълно извънземен облик. А също така се боеше от сина си, нямаше смисъл да отрича това, почти до смърт беше изплашен от него, неспособен бе да го докосне.

Порой от данни нахлу на екрана в неясни зеленикави вълни. Блестящите сребристи очи на Дени, като капки живак в орбитите, отразяваха просветващите вълни от букви, числа, графики и таблици, без да мигнат.

Ломан си припомни какво му беше казал Шедак в дома на Пайзър, когато видя с очите си как човекът беше регресирал във вълчи образ, който въобще не е имал нищо общо с генетичното развитие на човека. Регресията не беше само физически процес. Тя беше пример, че мисълта е първопричината, че съзнанието диктува формата. Тъй като те вече не можеха да бъдат обикновени хора или защото повече не можеха да понасят живота на хората от Новата раса, лишени от всякакви емоции, търсеха алтернативни видове, в които съществуването беше по-поносимо.

Ето че синът му беше потърсил «онова» състояние, беше се постарал да се превърне в гротескна машина.

— Дени?

Не получи отговор.

Момчето напълно се беше умълчало. Дори електронни шумове не излизаха от него.

Металните шнурове, които служеха за окончания на пръстите му, непрекъснато вибрираха и понякога пулсираха сякаш от гъста, но не човешка кръв, минаваща през тях.

Сърцето на Ломан биеше бясно. Но товарът на страха го удържеше да не побегне. Пот беше заляла тялото му. С усилие се сдържа да не повърне храната, която току-що беше погълнал.

Отчаяно си блъскаше мозъка, за да реши какво да прави и първото, което му дойде на ума, беше да се обади на Шедак. Щеше да поиска помощ и Шедак трябваше да се отзове, защото само той знаеше как да прекрати тази отвратителна метаморфоза и да възвърне човешкия облик на Дени.

Но това беше в сферата на добрите пожелания. Проектът «Муунхок» сега беше извън контрол и следваше тъмни пътеки между среднощни ужаси, за които Том Шедак не беше помислял и не можеше да предотврати.

Шедак не би се стреснал от случилото се с Дени. Той би се зарадвал, би се развълнувал. Шедак би погледнал на преобразяването на момчето като на възвисена алтернативна форма, която, напротив, беше желаната форма, не нежеланото деградиране в животно. Точно това бяха истинските търсения на Шедак — ускорената еволюция на човека в машина.

Сега в спомена си Ломан сякаш чуваше развълнувания глас на Шедак в опръсканата с кръв спалня на Пайзър: «...само не мога да разбера защо регресиралите избират по-нисш от човешкия вид. Сто на сто във всеки от Новата раса има сила да претърпи еволюция, не деволуция, да се въздигне от обикновения човешки вид в друг, по-висш, по-чист...»

Ломан беше сигурен, че този образ на Дени с разтопен метал вместо очи не беше по-висш вид от човешкия, нито по-чист, нито по-съвършен. По свой начин беше дегенерация, като тази на Пайзър във вълк или превъплъщението на Куумбс в шимпанзе. Също както Пайзър, Дени беше напуснал интелектуалната си индивидуалност, за да се спаси от монотонния живот на човек от Новата раса. Вместо да се превърне в животно от glutницата, беше предпочел да стане един от безбройните възли за обработка на данни в мрежата на суперкомпютъра. Беше зачеркнал последното човешко нещо в себе си — своя мозък, и беше опростил същността си.

По брадичката на Дени се стече слюнка и остави мокро петно на сините му дънки.

«Дали чувства страх сега? — запита се Ломан. — Дали може да обича? Надали повече от мен. Но дали чувства страх?»

Едва ли. Машините не изпитват ужас от нищо.

Макар превръщането на Ломан да го беше лишило от други емоции освен страх, макар дните и нощите му да бяха се превърнали в едно дълго тягостно изпитание по един перверзен начин той се беше научил да обожаваше страха и да го поощрява, тъй като това беше единственото чувство, което го свързваше с богатството от преживявания преди. Ако някой му отнемеше и чувството за страх, щеше да стане машина, облечена в плът. Животът му нямаше повече да има човешко измерение.

Но Дени се беше предал и на тази последна, така ценна емоция. Сега единствено му оставаше да запълва сивите си дни с логически проблеми, разсъждения, безкрайни вериги от изчисления и никога непрекъсващи вълни от данни. И ако Шедак беше прав за дълголетието на Новата раса, тези дни за момчето щяха да бъдат всъщност векове.

Изведнъж откъм Дени долетяха странни звуци и резонираха в стените. Те напомняха на нечовешки, печални песни и вопли на морски чудовища, населяващи дълбините на морето.

Да се обади сега на Шедак и да представи Дени в това състояние, означаваше да окуражи този луд да върши по-нататък богохулните си дела. Ако Шедак погледнеше в какво се е превърнал Дени, той можеше да потърси начин да накара всички хора от Новата раса да се трансформират в идентични кибернетични механизми. Тази възможност изплаши Ломан още повече.

Нещото, в което беше се превърнало неговото дете, отново се умълча.

Ломан измъкна пистолета от кобура си. Ръката му трепереше силно.

Данните нахълтваха непрекъснато на екрана и същевременно преминаваха през повърхността на разтопените очи на Дени.

Загледан в това създание, което някога наричаше свой син, Ломан се порови за спомени от предишния си живот, като отчаяно се опитваше да си спомни нещо от любовта си към Дени, любовта на бащата към сина, сладката болка на гордостта, надеждите за бъдещето на момчето. Спомни си излетите им за риба, вечерите, прекарани заедно пред телевизора, любимите им книги, обсъждани от тях дълги часове, дългите минути, прекарани заедно върху работата над някой научен проект онази Коледа, когато Дени получи първия си велосипед,

първата среща на момчето, когато целият изпотен от притеснение беше довел момичето на Талмадж у дома да я представи...

Ломан извикваше пред очите си картини от онези времена, ала те не упражниха никакво въздействие върху чувствата му. Знаеше, че ако възнамерява да убие единственото си дете, би трябвало да чувства нещо, нещо повече от страх, но нямаше тази възможност. За да се прояви поне малко като човешко същество, трябваше да изцеди поне една сълза. Когато натисна спусъка на своя «Смит и Уесън» обаче, очите му останаха сухи.

Без никакво предупреждение нещо изскочи от челото на Дени.

Ломан извика и залитна една-две крачки назад от учудване.

Отначало си помисли, че е червей, защото беше лъскаво, мазно и на сегменти, дебело колкото молив. Но докато продължаваше да излиза, забеляза че то е повече метално, отколкото органично, завършващо с рибешка глава, три пъти колкото размера на самия червей. Като пипало на отворително насекомо то се засука пред лицето на Дени, растеше все по-дълго и по-дълго, докато докосна компютъра.

Той искаше това да стане, припомни си Ломан.

Това тук беше съзнание срещу материя, не генетика с объркани формули.

Ето пример за овеществяване на умствената сила, не на сгрешена генетика. Това беше нещото, в което момчето искаше да се превърне, и ако това беше единственият «живот», който сега той можеше да понесе, тогава защо не?

Отворителният подобен на гъсеница механизъм оголи мястото, където преди беше предпазния капак. После се изгуби навътре, правейки някаква връзка, която щеше да помогне на момчето да осъществи по-интимна връзка с главния компютър Сън.

Празен, смразяващ кръвта електронен писък долетя от устата на момчето, макар нито устните, нито езикът му да бяха помръднали.

Ломан преодоля страха си. Той пристъпи напред, опря дулото до дясното слепоочие на момчето и изстреля два пълнителя.

17.

Приведена на задната веранда, прилепила се към стената на къщата, като надникваше от време на време, за да огледа внимателно тримата, събрани на кухненската маса, Криси постепенно се убеди, че може да им се довери.

През шума от дъжда долови само откъси от разговора им. Но след малко разбра, че говорят нещо за събитията в Муунлайт Къв. Двамата непознати, изглежда, се криеха в дома на господин Талбот и бяха преследвани като нея. Очевидно обмисляха план как да получат помощ от властите извън града.

Реши да не чука на вратата, която беше масивна, без прозорчета в горната си част, така че не можеха да проверят кой чука. Разбра, че и техните нерви бяха опънати до скъсване. Неочаквано почукване на вратата можеше да ги стресне или пък щяха да грабнат някоя пушки и да надупчат вратата, а заедно с нея и Криси.

Вместо това тя се изправи в цял ръст и почука на прозореца.

Господин Талбот погледна смаян и я посочи с пръст, а жената и мъжът скочиха като марионетки. Мууз излая два пъти. Тримата заедно с кучето гледаха към Криси с невярващи очи. От израза им тя се досети, че все още я виждаха не като единайсетгодишно момиче, а като преоблечено чудовище.

Помисли си, че в този задръстен от извънземни Муунлайт Къв дори едно изтощено, подгизнало от дъжда единайсетгодишно момиче можеше да предизвика страх у онези, които не знаеха, че е човек. С надежда да ги успокои извика:

— Помогнете ми, моля ви! Помогнете!

18.

Машината изпищя. Черепът ѝ се размаза от куршумите и тя се свлече от стола. Удължените пипала се отскубнаха от компютъра на бюрото. Сегментите на виещото се като змия пипало се раздробиха. «Нещото» лежеше на пода, сгърчено в спазъм.

Ломан беше длъжен да го счита за машина. Не можеше да мисли за това «нещо» като за свой син. Би било много страшно!

Лицето беше обезобразено, превърнато в асиметрична, нереална маска от изстрелите, разкъсали черепа.

Сребристите очи бяха потъмнели. Сякаш в орбитите им сега имаше не живак, а черно масло.

Между счупените кости Ломан видя не просто сивото вещество, което очакваше да види, а нещо като навити жици, блестящи парчета на нещо като керамика, странни геометрични фигури. Кръвта, потекла от раните, димеше на синкави струйки.

Машината продължи да пищи.

Електронните писъци вече не идваха от «нещото», а от компютъра на бюрото. Това бяха същите странни звуци, идващи преди от момчето-машина.

Ломан се досети, че това не бяха изцяло електронни вопли. Те имаха тоналност и качества, подобни на човешките.

Вълните от данни престанаха да прииждат на екрана. Една и съща сричка се повтаряше стотици пъти, като образуваше ред след ред на екрана:

— Не-не-не-не-не-не-не-не-не-не...

Изведнъж разбра, че Дени само наполовина е мъртъв. Онази част от съзнанието на момчето, която беше в тялото му, беше мъртва, но друг фрагмент от ума му живееше някъде вътре в компютъра, поддържан от чипове вместо от мозъчната тъкан. Точно тази част от него пищеше с хладния глас на машината.

На екрана просветна:

— Къде е другият ми аз, къде е другият ми аз, не-не-не-не-не-не-не...

Ломан почувства, че кръвта му се вледенява, изтласквана от замръзналото сърце. Никога преди не беше усещал подобен студ.

Отстъпи от сгърченото, неподвижно тяло. Насочи пистолета към компютъра. Изпразни пълнителя в екрана. Тъй като пердетата бяха спуснати, както и щорите, в стаята беше почти тъмно. Хиляди искри, изригващи от електронното устройство, заляха тъмнината. Сред прашене и прищракване апаратът замлъкна и всичко отново потъна в мрак.

Въздухът вонеше на изгорели кабели. И на нещо по-лошо.

Ломан излезе от стаята и се запъти към площадката на стълбището. Остана там наведен към перилата. След това слезе в антрето.

Презареди оръжието и го прибра в кобура.

Излезе навън в дъжда.

Влезе в колата и запали мотора.

— Шедак! — изрева на глас.

19.

Теса незабавно взе под закрила момичето. Заведе я горе, оставяйки Хари и Сам в кухнята, и ѝ помогна да съблече мокрите си дрехи.

— Зъбите ти тракат, мила.

— Късметлийка съм, че въобще имам зъби.

— Кожата ти направо е посиняла.

— Цяло щастие е, че още е цяла — отвърна момичето.

— Забелязах, че понакуцваш.

— Аха, изкълчих си глезена.

— Сигурна ли си, че е само изкълчване?

— Да. Нищо сериозно. Освен това...

— Зная. Ще ми кажеш, че си късметлийка, че имаш глезени.

— Точно така. Доколкото разбрах, извънземните намират глезените за особено вкусни, както някои хора обичат свински крачета. Апчи-ху...

Тя остана седнала на ръба на леглото в гостната, завита с вълнено одеяло, напълно гола, докато Теса измъкна един ленен чаршаф от бельото и няколко безопасни игли от същото чекмедже.

Теса продължи:

— Дрехите на Хари са прекалено широки за тебе, така че временно ще те завием в чаршаф. Докато твоите дрехи се сушат в сушилнята, можеш да дойдеш долу и да разкажеш на Хари и на Сам за преживяванията си.

— О, доста неща преживях! — възкликна момичето.

— Да, личи си, че си преминала през големи преमेждия.

Криси отхвърли одеялото и позволи на Теса да я загърне в чаршафа. Теса го оформи с карфици в нещо като тога.

Докато Теса се трудеше, Криси ѝ каза:

— Мисля, че един ден ще напиша книга за всичко това. Ще я озаглавя «Бичът на извънземните» или пък «Кралицата на гнездото», но, разбира се, само ако разбере, че съществува такава. Възможно е те да не се размножават като насекоми или дори като животни. Сигурно в

основата си са само някакъв растителен вид. Откъде да знам? Ако са от семейство на растения, ще трябва да назова книгата си нещо като «Семена от Космоса» или «Зеленчуци от чужди светове», или пък «Гъби-убийци от Марс». Понякога е хубаво да се използва алитерация в заглавията. Не ти ли харесва тази дума? А-ли-те-ра-ци-я. Звучи много хубаво. Аз обичам думите. Разбира се, винаги бих могла да използвам по-поетично заглавие като «Корени от Извънземното пространство» или «Листа от Космоса». Хей, ако това са някакви зеленчуци, може да имаме късмет, тъй като най-накрая могат да загинат от бърмбари или червеи, защото те надали имат имунитет срещу земните микроби, така както няколко малки организми унищожиха мощните марсианци във «Война на световете».

Теса нямаше желание да ѝ обяснява, че техните врагове не бяха от звездното пространство, тъй като интелигентното бърборене на детето я забавляваше. След това забеляза, че лявата ръка на Криси е наранена. Дланта ѝ беше лошо ожулена, в средата имаше кървяща рана.

— Това ми се случи, когато паднах от покрива на верандата в дома на свещеника — поясни момичето.

— Паднала си от покрив?

— Да. Божичко, беше много вълнуващо. Виж сега, едно вълчеподобно чудовище идваше през прозореца към мен и аз нямаше къде другаде да отида. Точно тогава си изкълчих глезена и трябваше да тичам през двора до задната врата, за да избягам. Нали знаете, госпожице Локланд...

— Моля те, наричай ме Теса.

Очевидно Криси не беше свикнала да се обръща към възрастните с малките им имена. Тя се понамръщи и се умълча, борейки се вътрешно с поканата за интимност. Най-накрая реши, че ще е неучтиво да не приеме.

— Е, добре... Теса. Както и да е, не мога да разбера какво искат от нас тези извънземни. Дали искат да ни изядат бърбеците? Или пък въобще не сме вкусни за тях? Навярно просто пъхат някакви семена в ушите ни, промъкват се в мозъците ни и ни превземат. Както и да е, все пак мисля, че си струваше да падна от покрива, за да избягам от тях.

Най-сетне привършила с майсторенето на тогата, Теса поведе Криси надолу по коридора към банята и погледна в аптекката за нещо,

с което да намаже раната на дланта ѝ. Намери шише йод с поизбелял етикет, малко лепенки за рани и пакет с бинт, толкова стар, че вече беше с пожълтяла опаковка. Но самият бинт беше бял, а йодът беше силен и щипеше.

Боса, облечена в тогата, с разпусната руса коса, Криси седна на капака на тоалетната и стоически понесе, лечението. Въобще не протестира и не извика от болка. Все пак забеляза:

— За втори път падам от покрив, така че сигурно си имам ангел-пазител. Преди около година и половина едни птици, мисля че бяха чучулиги, направиха гнездо на една от плевните ни у дома. Искях да видя как изглеждат малките им. Когато нашите ги нямаше наблизо, взех една стълба и изчаках птицата-майка да отлети за храна. Тогава се изкачих и ги погледнах. Да ти кажа Теса, преди да им порасне перушината, птиченцата са може би най-грозните същества, ако изключим извънземните, разбира се. Те са едни сбръчкани мъничета, с клюн и малки слаби крилца, като сакати ръце. Ако човешките бебета изглеждаха така, когато се раждат, още първите хора преди милиони години биха ги изхвърлили в тоалетната, ако са имали тоалетни. Не биха се решили да имат още деца и цялата ни човешка раса би изчезнала, още преди да се зароди.

Като все още притискаше раната ѝ с йод и безуспешно се опитваше да прикрие усмивката си, Теса погледна към Криси и видя, че е затворила здраво очи, набърчила нос и се опитва с всички сили да изглежда смела.

— Точно тогава се върнаха бащата и майката-птици — продължи момичето. — Те ме видяха и с пронизителни крясъци се нахвърлиха върху лицето ми. Така бях изплашена, че се подхлъзнах и паднах от покрива. Тогава въобще не пострадах, само дето цопнах в купчина конска тор. Обичам конете, но щях да ги обичам още повече, ако знаеха като котките да ходят на специално място.

На Теса това хлапе страшно ѝ допадна.

20.

Сам се наведе напред, постави лакти върху кухненската маса и се заслуша с внимание в разказа на Криси Фостър. Макар Теса да беше чула звуците, които «съществата» издаваха, по средата на техния пир в «Къв Лодж» и да беше зърнала част от едно от тях през процепа на вратата, макар Хари да ги беше наблюдавал с телескопа си нощем в мъглата и Сам миналата нощ да беше видял две от тях през прозореца в гостната на Хари, единствено момичето от присъстващите тук ги беше виждало отблизо повече от един път.

Но вниманието на Сам не беше привлечено само от необикновените преживелици на Криси. Плени го също така живият ѝ език, чувството ѝ за хумор и за повествователност. Очевидно притежаваше голяма вътрешна сила, истинска твърдост, в противен случай не би оцеляла през изминалата нощ и по време на събитията тази сутрин. Въпреки всичко, изглеждаше очарователно невинна, малко загрубяла, но не закоравяла. Беше от онези хлапета, които даваха надежда за оцеляването на цялата проклета човешка раса.

Скот някога беше също такава хлапе. Точно затова Сам беше очарован от Криси Фостър. В нея позна детето, което някога беше Скот, преди... да се измени. Горчивите мисли го изпълниха с болезнено разочарование. Той гледаше детето и го слушаше не само заради информацията, която му предаваше, но с неясното очакване, че като я изучава, накрая ще разбере защо собственият му син беше изгубил надеждата и невинността си.

21.

Там долу, в тъмнината на мазето в хотел «Икар», Тъкър и глутницата му не спяха, защото нямаха нужда от сън. Те се излежаваха свити в черния мрак. От време на време той и другият мъжкар се сношаваха с женската, бореха се един с друг с хищно настървение, разкъсвайки плътта си, която моментално зарастваше, смучеха кръв един от друг само заради удоволствието от мириса ѝ. Три безсмъртни чудовища, заиграли се на воля.

Тъмнината и празнотата в дупката с бетонни стени допринасяха за все по-голямото объркване на Тъкър. С всяка изминала минута той си спомняше все по-малко от времето преди вълнуващия лов миналата вечер. Престана да чувства самоличността си. Индивидуалността не можеше да се прояви по време на лов, а още по-малко в тази бърлога. За да се осъществи хармония в тясното пространство, имаха нужда да се слоят.

Точно преди да се събуди сънуваше странни, диви фигури, промъкващи се през нощните гори и през окъпаните от лунна светлина ливади. Когато някакъв човешки образ преминеше през ума му, Тъкър се озадачаваше, дори се плашеше от него и бързаше отново да насочи фантазията си към ловни преживелици, в които беше само един от групата, част от единна сянка, член от по-голям организъм, освободен от нуждата да мисли, без други желания освен просто да съществува.

В миг осъзна, че е изоставил вълчия си вид, тъй като беше твърде обемист. Повече не желаше да бъде водач на глутницата, защото тази позиция изискваше отговорност. Не искаше да мисли за нищо. Само да бъде. Да го има. Всички физически начини на съществуване му се струваха трудни.

Усети, че женската и другият мъжкар наблюдаваха трансформациите му и следваха неговия пример.

Почувства, че плътта му се размеква, костите се топят и кръвоносните съдове престават да съществуват. Той деволуираше назад още преди маймунския вид, преди четириногото, което с мъка беше изпълзяло от моретата преди милиарди години, още преди, преди

това. Накрая се превърна в маса от потръпваща тъкан, в протоплазмена супа, пулсираща в мрака на мазето на хотел «Икар».

22.

Ломан позвъни на входната врата на къщата на Шедак в северната част и Еван, прислужникът, му отвори.

— Съжалявам, шериф Уоткинс, но господин Шедак не е тук.

— Къде отиде?

— Не зная, господине.

Еван беше от Новата раса. За да бъде сигурен в смъртта му, Ломан стреля два пъти в главата му, след това два пъти в гърдите на проснатото му тяло. Раздроби на парчета мозъка и сърцето му, или може да се каже, запаметяващото му устройство и помпата. Как да се изразява сега? С техническа или биологическа терминология? Доколко те се бяха превърнали в машини?

Ломан затвори вратата след себе си и прекрачи тялото на Еван. След като презареди оръжието си, претърси къщата стая по стая, етаж по етаж. Търсеше Шедак.

Силно желаше да усеща гняв и жажда за мъст и мечтаеше да удрия Шедак до смърт, но не можа да изпита никакво чувство. Дори смъртта на сина му не разтопи леда в сърцето му. Не можеше да почувства мъка или ярост.

Движеше го страхът. Бързаше да убие Шедак, преди този психопат да ги превърне в нещо по-лошо от това, което бяха.

Ако успееше да убие Шедак — по всяко време свързан със суперкомпютъра Сън, чрез прост телеметричен уред в сърцето, Ломан щеше да активира програма в Сън, която щеше да предаде заповед за изстребление. Това предаване щеше да се приеме от всички компютри в микросферите, вградени в най-вътрешните тъкани на хората от Новата раса. Всеки един от «променените», получавайки заповедта, щеше да умре, защото биологичният компютър в него щеше да спре сърцето. Самият Ломан също беше обречен на смърт.

Но него това вече не го интересуваше. Страхът му от смъртта беше преодолян от страха му да живее или като регресирал, или като някаква ужасна машина, в каквата се беше превърнал Дени.

В представите си се виждаше в подобно положение — блестящи живачни очи, едно змиеобразно пипало, изскачащо безкръвно от челото му, търси връзка с някой компютър.

Когато не откри Шедак, Ломан се отправи към «Ню Уейв», където създателят на Новия свят вероятно завършваше пъкленото си дело по окончателното «превръщане» на съгражданите си в този ад, който той наричаше рай.

23.

Малко след единайсет часа, когато Сам тръгваше, Теса го изпрати до задната веранда и затвори вратата, оставяйки Хари и Криси в кухнята. Дърветата в задния двор бяха достатъчно високи, за да ги скрият от любопитни очи.

— Слушай — каза му тя, — не трябва да отиваш сам.

Въздухът беше влажен и студен. Тя потрепери зиморничаво.

— Ако дойда с теб, бих могла да позвъня на звънеца, да отвлека вниманието им, докато ти се промъкнеш през задната врата.

— Не ми се иска да въвличам и теб в това.

— Мога да се грижа за себе си.

— Уверих се, че можеш — отвърна той. — Но аз предпочитам да работя сам.

— Изглежда, всичко правиш сам.

Той се усмихна бегло.

— Пак ли ще започнем да спорим дали животът е чаено парти или ад на земята?

— Това не беше спор. Просто разговаряхме.

— Добре де, както и да е. Но аз преминах към тайния отдел, защото там човек работи самостоятелно. Не искам повече да имам партньори, Теса, защото не искам да ги гледам как умират.

Тя знаеше, че той има предвид не само другите агенти, които са загинали по време на служба с него, а и покойната си съпруга.

— Остани при момичето — нареди Сам. — Погрижи се за нея, ако се случи нещо. Тя и без това прилича на теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя е от тези хора, които знаят да обичат живота. Знаят как истински, дълбоко да го обичат, без значение какво им струва това. Това е рядък и ценен талант.

— Ти също знаеш — прошепна Теса.

— Не. Аз никога не съм знаел.

— По дяволите, всеки се ражда с обич към живота. То си е в теб, Сам. Изгубил си връзката, но пак ще я намериш.

— Просто се погрижи за нея — каза той, обърна се и бързо слезе по стълбите на верандата в дъжда.

— По дяволите, трябва да се върнеш! Нали ми обеща да ми разкажеш какво си видял от другата страна на тунела. Просто се върни!

Сам изчезна сред сребристия дъжд и сивата мъгла.

Докато гледаше след него, Теса си каза, че дори и да не ѝ разкаже за «другата страна», тя щеше да го чака по други причини, едновременно сложни и неочаквани.

24.

Къщата на семейство Колтрейн се намираше южно от Талботови на «Конквистадор». Беше на два етажа. Имаше стара кедрова ограда и покрит балкон вместо задна веранда.

Като се движеше бързо към задната част на къщата, където дъждът барабанеше по покритата веранда, Сам надникна през плъзгащите се стъклени врати в една мрачна всекидневна, а след това през френския прозорец в тъмната кухня. Когато стигна до кухненската врата, измъкна пистолета от кобура и го притисна до бедрото си.

Можеше просто да заобиколи и да натисне звънеца, което нямаше да изглежда подозрително на хората, живеещи вътре. Но това означаваше, че трябва да излезе на улицата, където имаше вероятност да го забележат не само съседите, но и мъжете, които според Криси патрулираха из града.

Почука на вратата четири пъти силно и енергично. Когато никой не отговори, пак потропа, след това още веднъж още по-силно. Ако в къщата имаше някой, щяха да го чуят.

Харлей и Сю Колтрейн вероятно бяха в «Ню Уейв», където работеха.

Вратата беше заключена. Надяваше се ключалката да не е секретна.

Макар да беше оставил повечето от инструментите си в къщата на Хари, беше си взел тънък гъвкав шперц. В телевизионните филми често всяка пластмасова карта можеше да послужи за шперц, но онези пластмасови неща често се заклещваха или чупеха, преди да падне резето на вратата. Работеше само с изпитани средства. Постави шперца между рамката и вратата и го пхна, като натискаше там, където запъваше. Ключалката щракна. Опитва вратата, нямаше секрет. Отвори се с леко изскърцване.

Влезе вътре и внимателно затвори вратата, като се увери, че я оставя отключена. Ако се наложеше да се измъква, не му се искаше да се разправя с ключалки.

Кухнята беше осветена единствено от мрачната светлина на потъмнелия от дъжда ден, идваща през прозореца. Очевидно керамичният под, стените и плочките бяха в светли тонове, тъй като в мрака всичко изглеждаше сиво.

Остана така почти минута, заслушан в тишината.

Кухненският часовник тиктакаше.

Дъждът барабанеше по покрива на верандата.

Мократа му коса беше прилепнала към челото. Отмахна я встрани, за да не му влиза в очите. Когато пристъпваше, мокрите му обувки скърцаха.

Отиде направо до телефона, монтиран на стената над телефонен секретар, в ъгъла. Когато го вдигна, не чу сигнал «свободно», но линията не беше прекъсната. Чуваха се странни звуци — щракане, приглушено пиукане. Всичко това се сля в една печална, странна музика, някакъв електронен концерт.

По гърба му полазиха студени тръпки.

Внимателно и тихо остави слушалката.

Питах се какво можеха да чуят по телефона, използван за свързка между два компютъра с модем. Дали единият от Колтрейнови не беше някъде в къщата, свързан чрез домашния компютър с «Ню Уейв»?

По някакъв начин усети, че онова, което чу по линията, не можеше да има такъв прост отговор. Беше прекалено странно.

След кухнята имаше трапезария. Двата големи прозореца бяха със спуснати тънки прозрачни пердета, като пропускаха оскъдна светлина. Маса, бюфет, столове и скрин се виждаха като черни силуети.

Отново се закова на място и се послуша. Не чу нищо тревожно.

Къщата имаше класическото калифорнийско разположение без вътрешна стълба. Всяка стая водеше с открити просторни портали към друга. През такъв портал влезе в гостната, огромна стая с дебел килим, за което беше благодарен, защото тук мокрите му обувки не скърцаха.

Гостната беше малко по-осветена от останалите стаи, но все пак най-светлият цвят беше перленосиво. Западните прозорци бяха защитени от предната веранда, но дъждът се стичаше по северните. Оловносивата дневна светлина, проникваща през прозорците, отразяваше в стаята сенките на стотиците водни капчици, стичащи се

по стъклото. Сам беше толкова напрегнат, че имаше усещането, че водата се стича върху него. Чувстваше се сякаш участваше в старомоден черно-бял филм. Един от онези, които показват по телевизията късно вечер.

Гостната беше празна, но неочаквано от последната стая долу долетя звук. От югоизточния ъгъл зад фоайето, вероятно от самата бърлога. Беше пронизителен звук, последван от зловещ вик нито на човек, нито на машина. Последва слабо електронно припукване.

След това тишина.

Сам беше вдигнал пистолета, държеше го пред себе си, готов да стреля във всяко движещо се тяло. Но тишината продължаваше.

Острият писък и електронното пулсиране наистина не биха могли да бъдат свързани със «съществата», видени от него миналата нощ пред къщата на Хари, или пък с останалите форми, приети от тях, описани от Криси. Досега най-много се страхуваше да срещне някое от тях. Но сега неизвестните звуци от бърлогата им го плашеха повече.

Сам изчака.

Тишина.

Имаше странното чувство, че нещо го дебне в тишината и се ослушва за неговите стъпки, както той се опитваше да долови още звуци.

Мина му през ума да се върне при Хари и да измисли друг начин да изпрати съобщение до Бюрото, защото мексиканската храна, черната гинес и филмите на Голди Хоун сега му изглеждаха изключителни, неописуемо важни причини да живее.

Единственото, което го възпираше да изчезне веднага оттук, беше Криси Фостър. Споменът за светлите ѝ очи. Невинното ѝ лице. Ентусиазмът и оживлението, с които разказваше за приключенията си. Навярно се беше провалил със Скот, сигурно беше твърде късно да измъкне момчето от пропастта, но Криси беше все още жива — физически, интелектуално, емоционално. Тя беше зависима от него. Нямахме кой друг да ги спре да не я «превърнат» в нещо ужасно.

До полунощ оставаха малко повече от четири часа.

Измъкна се от гостната и тихо прекоси фоайето. Застана с гръб към стената пред полуотворената врата на стаята, от която долитаха звуците.

Нещо там изщрака.

Сам замръзна.

Тихо, меко изщракване. Не онова драскане на нокти, което беше чул по прозореца през изминалата нощ. По-скоро като шум от релета, като десетки превключвачи, като кубчета на домино, блъскащи се едно в друго.

Отново тишина.

Стиснал пистолета, Сам ритна вратата и зае поза за стрелба.

Прозорците бяха закрити от вътрешни капаци и единствената светлина идваше от два компютърни екрана. Върху тях имаше филтри и се виждаше само черен текст на жълтеникав фон. Цялата стая беше изпълнена със златиста светлина.

Двама души седяха зад терминалите, единият в дясната част на стаята, другият в лявата, с гръб един към друг.

— Не мърдайте — заповяда остро Сам.

Те не реагираха на вика му.

Седяха така неподвижно, че в първия момент той ги помисли за мъртви.

Особената светлина беше по-ярка, но сякаш осветяваше по-слабо от сивкавата дневна светлина в другите стаи. Когато очите му свикнаха, Сам видя, че двамата пред компютрите бяха не само неестествено неподвижни, но те вече не бяха хора. Той пристъпи напред, обхванат от леден ужас.

Без да обръща внимание на Сам, голият мъж, сигурно Харлей Колтрейн, седеше на стол с колела пред компютъра, отдясно до вратата. Беше свързан с екрана чрез дебели около два сантиметра кабели, които по-скоро бяха органични, а не метални и влажно блестяха на жълтеникавата светлина. Те се проточваха от вътрешността на кутията, чийто капак липсваше, и влизаха в голите гърди на човека, под ребрата му, като безкръвно проникваха в плътта му и пулсираха.

— Свети Боже! — прошепна Сам.

По-надолу ръцете на Колтрейн нямаха плът — бяха само от лъскави кости. Мускулите от горната част на ръцете му завършваха малко над лактите. От тези чукачетата се проточваха кости като желяза на робот. Ръцете-кости бяха стиснали здраво кабелите, сякаш бяха кламери.

Когато Сам се вгледа отблизо в Колтрейн, забеляза, че костите му не бяха отделени както трябваше да бъдат, а бяха полуслети една с друга. Докато го наблюдаваше, те започнаха да пулсират силно. Ако ръцете-скоби не ги държаха здраво, щяха да се изскубнат от човека или от машината.

Да бягам!

В него заговори глас, който го подтикваше към бягство. Това беше неговият глас, но не на възрастния Сам Букър. Това беше гласът на детето, което той беше някога, и страхът му го връщаше назад. Големият страх е машина на времето, хиляда пъти по-въздействащ от носталгията. Той ни хвърля назад в годините, в онова забравено и непоносимо състояние на безпомощност, в което преминава по-голямата част от детството.

Да бягам, да бягам, бягай, бягай!

Сам устоя на порива си да избяга.

Искаше да разбере, да знае какво става. В какво се бяха превърнали тези хора? Защо? Имаше ли това нещо общо с онези същества, които бродеха през миналата нощ? Очевидно с помощта на микротехнологиите Томас Шедак беше намерил начин да изменя изцяло и завинаги човешката биология. Това беше ясно за Сам, но той искаше да разбере всичко.

Под повърхността имаше още много тайнственост.

Да бяга!

Нито мъжът пред него, нито жената в другия край на стаята подозираха присъствието му. Нямаше непосредствена опасност за живота му.

«Бягай!» — викаше изплашеното дете в него.

Порой от данни — думи, цифри, графики и таблици, минаваха като река през кехлибарения екран, докато Харлей Колтрейн се взираше без признаци на живот в трептящите фигури. Всъщност той не гледаше като нормален човек, защото нямаше очи. Те бяха изтръгнати от орбитите и заменени с други сензори — малки парчета рубинено стъкло, възелчета от жици, кристални чипове от някакъв керамичен материал, искрящи и леко вдлъбнати в черните кухни на черепа му.

Сега Сам стискаше пистолета само с едната си ръка. Държеше пръста върху спусъка, без да вдига предпазителя, защото се тресеше

силно и го беше страх да не стреля неволно.

Гръдният кош на човека-машина се надигаше и спадаше. Устата му висеше отворена и отвратителният му дъх излизаше ритмично. Бързият пулс личеше на слепоочията и в силно издутите артерии по шията. Но и други пулсации се забелязваха на места, където не трябваше да ги има — в центъра на челото, по челюстите, по гърдите и корема и в бицепсите, където тъмните възлести кръвоносни съдове бяха изпъкнали и изхвъркнали над тъканта, покрити само от кожата. Кръвообращението изглеждаше преобразувано и ускорено, за да подпомогне новите функции. Тялото на човека-машина пулсираше в странен ритъм, сякаш две сърца тупяха едновременно.

От широко зиналата уста на «нещото» се изтръгна писък и Сам изкрещя потресен. Напомняше необикновените звуци, които дочу от гостната и които всъщност го доведоха тук, макар да си беше помислил, че идват от компютъра.

Сгърчен от пронизителните децибели на електронния вопъл, Сам със страх плъзна погледа си от отворената уста на машината към «очите». Сензорите все още се движеха в очните кухни. Мънистата от рубинено стъкло светеха със собствена светлина и Сам не знаеше дали не регистрират присъствието му. Дали Колтрейн въобще го виждаше? Навярно той беше разменил човешкия свят за една по-друга действителност, като беше прекрачил физическото поле към друго равнище на съществуване и навярно Сам за него беше незабележимо несъответствие.

Писъкът заглъхваше и после изведнъж прекъсна.

Сам инстинктивно беше вдигнал револвера си и го беше насочил към лицето на Харли Колтрейн. Изненадан забеляза, че беше освободил предпазителя и се готвеше да натисне спусъка и да унищожи това нещо.

Поколеба се. Колтрейн още беше човек. Кой можеше да каже дали смят той не предпочиташе това състояние пред живота на обикновено човешко същество? Кой можеше да каже, че е нещастен в този вид? Сам се чувстваше неудобно в ролята на съдия и още по-неудобно в ролята на екзекутор. Като човек, разочарован от живота, той допускаше възможността Колтрейн да е търсил по-доброто, да е искал да избяга.

Блестящите полуорганични кабели пулсираха между човека и машината.

От Колтрейн вонеше на месо и на прегрята пластмаса.

Сензорите проблясваха и се движеха в очните му кухни.

Лицето на Колтрейн, обляно от златистата светлина на екрана, сякаш беше замръзнало във вечен писък. Кръвоносните съдове пулсираха по челюстите и слепоочията, сякаш набъбнали не от кръвта му, а от някакви паразити, гъмжащи под кожата.

Главата на Колтрейн отскочи назад, когато го застреля в упор, след това се отпусна безжизнено върху гърдния му кош сред дим и кръв.

Отвратителните кабели продължиха да пулсират, сякаш движени от ритъма на вътрешна сила.

Сам усети, че човекът не е мъртъв. Насочи оръжието си към компютърния екран.

Една от скелетоподобните ръце на Колтрейн беше изтървала кабела, който здраво стискаше. Тази ръка сграбчи китката на Сам.

Той извика.

Стаята се изпълни с електронни шумове и писукания и...

Пъклената ръка го стискаше здраво, с такава нечовешка сила, че костеливите пръсти се впиха дълбоко в плътта. Почувства как кръвта му бликва. В паниката си разбра, че силата на човека-машина беше достатъчна да смаже ръката му и да го осакати завинаги.

Изпускаше револвера.

Колтрейн се мъчеше да повдигне полураздробената си глава.

Сам си спомни лицето на майка си в разбитата кола, напълно разкъсано, гротескно ухилено, неподвижно...

Бясно зарита стола на Колтрейн с надеждата да го събори, но колелата бяха застопорени.

Костеливата ръка стисна още по-силно и Сам изпищя. Погледът му се замъгли.

Въпреки това успя да види, че главата на Колтрейн се изправя бавно, бавно...

«Исусе, не искам да видя това смачкано лице!»

Сам вложи цялата останала му сила в десния си крак, ритна веднъж, после втори път кабелите между Колтрейн и компютъра. Те се откъснаха от мъжа. Изскочиха от плътта му с адски звук и човекът се

свлече. Едновременно с това скелетоподобната ръка отпусна китката на Сам и с трясък се удари в пластмасовата подложка на стола.

Басови електронни импулси туптяха в сърдечни ритми и резонираха в стените. Наред с тях тънък писък пронизваше електронния шум.

Задъхан и съвсем замаян, Сам притисна кървящата си китка.

Нещо се удари в крака му.

Той погледна надолу и видя полуорганичните кабели, като бледи безглави змии, да се вият все още свързани с компютъра. Удължаваха се, докато станаха два пъти по-дълги. Едната впримчи левия му глезен, а другата се обви около дясното му бедро.

Опита да се отскубне.

Държаха го здраво.

Навиваха се около краката му.

Инстинктивно разбра, че търсеха гола плът в горната част на тялото и че щом я усетеха, щяха да се впият и да го превърнат в част от механизма.

Все още държеше револвера в обляната си в кръв дясна ръка. Прицели се в екрана.

По него вече не се движеха данни. Вместо това от екрана надничаше лицето на Колтрейн. Очите му бяха възстановени и сякаш можеха да видят Сам, защото гледаха право към него и му говореха:

— ...нужда... нужда... искам, нужда...

Сам не разбираше добре какво точно става, но едно му беше ясно — че Колтрейн все още е жив. Той не беше умрял или поне не беше изчезнал напълно. По някакъв дяволски начин живееше там, в машината.

Сякаш да потвърди мисълта на Сам, стъклото на екрана стана меко като желатин, издаде се напред, сякаш Колтрейн съществуваше физически и оформяше лицето си.

Това беше невъзможно. Харли Колтрейн сякаш контролираше материята със силата на мозъка си, който вече не беше част от човешкото му тяло.

Сам беше парализиран от страх. Пръстът му застина върху спусъка.

Действителността беше нарушена и през тази дупка един кошмарен свят с безкрайни зловещи възможности нахлуваше в света,

който Сам познаваше и обичаше.

Един от змиеподобните кабели беше достигнал гърдите му и се беше проврял под пуловера му до голата плът. Като че ли го докосна нажежено до бяло желязо и болката прекъсна трансa, в който беше изпаднал.

Стреля два пъти в компютъра, като разби екрана и второто лице на Колтрейн. Макар Сам да очакваше, че изстрелът няма да има ефект, тръбата с катодните лъчи избухна. Другият изстрел изтърбуши устройството за данни и най-после довърши «нещото», в което се беше превърнал Колтрейн.

Бледите мазни пипала се свлякоха от него. Издуха се, появиха се мехури и сякаш се разложиха пред очите му.

Смразяващи кръвта пронизителни електронни писукания все още изпълваха стаята.

Когато Сам погледна към жената, която беше до другия компютър, видя че гъвкавите кабели между нея и машината се бяха удължили, като ѝ даваха възможност да се обърне към него. Освен тези полуорганични връзки и голотата ѝ, състоянието ѝ не приличаше на това на съпруга ѝ. Очите ѝ ги нямаше, но в кухините не проблясваха сензори. Това бяха две червеникави орбити, три пъти по-големи от очи. Бяха рецептори с форма на очи, фасети и Сам видя образа си във всяка една от тях. Краката, коремът, гърдите, ръцете и лицето ѝ бяха гъсто покрити с издути кръвоносни съдове непосредствено под повърхността на кожата, която бе опъната до скъсване. В някои от вените може би наистина пулсираше кръв, но други ритмично просветваха в зелено и жълто.

Жило на сегменти колкото молив изскочи от челото ѝ, сякаш изстреляно от пушка, и се устреми към Сам, като преодоля четирите метра между тях за част от секундата. Удари го над лявото око, преди той да успее да се наведе. Върхът се заби в кожата му. Той чу жужене — сякаш малки ножовки се въртяха с хиляди обороти в минута. От челото му потече кръв. Но той изстреля последните два патрона още когато жилото идваше към него. И двата изстрела попаднаха в целта. Единият уцели торса на жената, другият компютъра зад нея, сред искри и пламъци. Жилото се огъна и падна, преди да изпълни задачата си — да свърже мозъка му с нейния.

С изключение на сивата дневна светлина, проникваща през процепите между капациите, стаята тънеше в тъмнина.

Внезапно Сам си спомни обясненията на един компютърен специалист, който запознаваше агентите от Бюрото с новостите в компютърните технологии: «Компютрите работят по-ефективно, когато са свързани и позволяват паралелно обработване на данните».

Целият в рани, той се запрепъва към вратата и светна нощната лампа на разстояние от двете гротескно отпуснати тела, презареди револвера си с патрони, които изрови от джобовете на якето.

Стаята беше неестествено тиха.

Нищо не помръдваше.

На два пъти треперещите му пръсти изпускаха патроните.

Сърцето му биеше с такава сила, че гърдите го боляха.

В този момент не знаеше дали да стреля или пък да побегне, ако едно от тези същества все още беше живо. То щеше да го атакува светкавично, пръскайки искри, И щеше да го хване, преди да успее да избяга.

Дочу звука на барабанящите по прозорците водни капки. След като бе почти спрял сутринта, сега дъждът валеше по-силно от предишната нощ, след бурята.

Нямаше гръмотевици, разкъсващи сивото небе. Но яростното плющене на дъжда, както и изолираните стени на къщата бяха заглушили изстрелите и съседите надали бяха чули нещо. Молеше се на Бога това да бе така. Инак те щяха да дойдат да видят какво става и да му попречат да избяга.

Кръвта продължаваше да се стича от раната на челото и влезе в дясното му око. Заболя го. Избърса се с ръкава. Китката също адски го болеше, но ако се наложеше, можеше да държи револвера с лявата ръка и да стреля отблизо.

Сам презареди пистолета си и се върна в стаята до димящия компютър, където тялото на Колтрейн лежеше проснато върху стола с отпуснати метални ръце. Без да откъсва поглед от мъртвото «нещо», той взе телефона от модема и го свърза. След това вдигна слушалката и с облекчение чу сигнала.

Устата му беше така пресъхнала, че не беше сигурен ще може ли да говори, ако се свърже.

Набра номера на Бюрото в клона в Лос Анжелис.

Линията изпука.

Последва безкрайна пауза.

Включи се телефонният секретар: «Съжалявам, няма кой да отговори на вашето обаждане по това време...»

Затвори и опита отново: «...Съжаляваме, няма кой...»

Той затръшна телефона.

Не всички телефони в Муунлайт Къв бяха прекъснати. И очевидно дори и от тях можеха да се набират само определени номера. Одобрени номера. Местната телефонна служба беше превърната в посредник на «промените».

Докато се отдалечаваше от телефона, чу нещо да се прокрадва отзад.

Обърна се. Жената беше на метър и половина от него. Вече не беше свързана с унищожения компютър, но един от онези органични на вид кабели се точеше по пода от основата на гръбначния ѝ стълб до електрическия контакт.

Жената изсъска като влечуго и се устреми към него. Вместо с пръсти ръката ѝ беше с три удължени жила, като тези на връзките на домашните компютри, само че остри като шила.

Сам се изви и се блъсна в стола на Харли Колтрейн, който клюмна. Стреля в движение в чудовището.

Първите три изстрела я повалиха. Другите изсвистяха и се разбиха в мазилката. Паникьосан, не можа да спре да стреля, дори когато я видя да пада.

Тя се надигаше.

«Като прокълнат вампир!» — си каза той.

Проводниците-артерии, които опасваха голото ѝ тяло, още пулсираха със светлинни импулси, макар че тук-там хвърляха искри, горяха както компютрите, когато беше изпразнил пистолета си в тях.

Нямаше повече патрони.

Претърси джобовете си за още.

Нямаше.

«Бягай!»

От жената се изтръгна електронен писък, който късаше нервите.

Две жила на сегменти като змии излетяха от лицето ѝ и се насочиха към него. И двете паднаха на сантиметри в краката му,

вероятно признак за намалена енергия, и се втекоха обратно като живак.

Но тя пак се надигаше.

Сам се дотътри до вратата, спря и взе двата патрона, които беше изпуснал при презареждането. Набута ги в оръжието.

— ...Н-у-у-уж-д-ааа... ну-у-у-уж-да-аа.

Беше на крака и идваше към него.

Този път стисна пистолета с две ръце, прицели се внимателно и стреля в главата ѝ.

«Махни процесора за данни!» — си помисли Сам с внезапен изблик на хумор. — Единственият начин да се спре решената на всичко машина. Махни процесора и остава куп желязо.“

Тя се свлече на пода. Червената светлина изчезна от нечовешките ѝ орбити. Застана неподвижна.

Изведнъж лумнаха пламъци от разбития ѝ череп, по-точно от раните ѝ, от ноздрите, от очите и разтворената ѝ уста.

С един скок Сам се намери до контакта, към който тя все още не беше включена, и ритна полуорганичния кабел.

От нея все още се издигаха пламъци.

Не можеше да позволи да пламне къщата. Те щяха да открият телата им и да претърсят всички околни къщи, включително дома на Хари. Огледа се с какво да изгаси пламъците, но те вече изпепеляваха черепа ѝ. След минута той изгоря напълно.

Във въздуха се носеше отвратителна воня на изгоряла плът и пластмаса.

Той беше леко замаян. Повръщаше му се. Стисна зъби и повдигането премина.

Макар че искаше веднага да побегне, той се забави, докато откачи компютрите. Те бяха повредени, но се страхуваше че, както чудовището на д-р Франкенщайн оживява във всяка серия от филма, и това тук можеше да възкръсне, ако се доближеше до електричество.

Застана на прага, подпря се на вратата, за да си поеме дъх и се загледа в мъртвите тела. Очакваше да приемат нормалната си форма като умрат, както вампирите във филмите, които пронизани от сребърен куршум или кол, в смъртта, освободени от проклятието, винаги връщаха изтерзания си човешки образ. За нещастие не бяха вампири. Това не беше свръхестествено превъплъщение, а нещо по-

лошо, причинено от хората без намесата на демони и духове. Колтрейнови си останаха каквито си бяха — чудовища от плът и метал, кръв и силикати, полухора, полумашини.

Не можеше да схване как се бяха превърнали в това, но си спомни, че съществуваше една по-точна дума за тях — киборги — някой, чието физическо съществуване зависи от механичен или електронен уред. Хората с имплантирани апарати за регулиране на сърдечния ритъм също бяха киборги. Но при Колтрейнови идеята беше доведена до крайност. Те бяха кошмарният аспект на напредналата кибернетика, при който не само физиологичните, но и умствените процеси бяха изцяло зависими от машината.

На Сам пак започна да му се повдига.

Извърна се бързо от опушената бърлога и отиде до кухненската врата, откъдето беше влязъл.

Докато се отдалечаваше, имаше чувството, че пак ще чуе зловещия електронен писък, че ще погледне назад и ще види някой от Колтрейнови да се клатушка към него, съживен от последното електричество в клетките на батериите си.

25.

При главния портал на „Ню Уейв Майкротекнолъджи“, на възвишенията в северната част на Муунлайт Къв, мъжът от охраната, облечен в черен дъждобран с емблемата на компанията, присви очи срещу приближаващата полицейска кола. Когато разпозна Ломан, пусна го с махване на ръка, без да го спира. Ломан беше добре познат тук още от времето, преди да станат хора от Новата раса.

Сградата, която трябваше да изразява мощта и престижа на „Ню Уейв“, беше модерно проектирана с фасади от бледожълт камък и огромни опушени стъкла, които се сливаха с пейзажа.

От хиляда и четиристотинте души, работещи тук, почти хиляда живееха в Муунлайт Къв. Останалите бяха от съседните местности в областта. Всички те, разбира се, живееха в обсега на предавателя върху главната сграда.

Процентът на едрите продажби на „Ню Уейв“ и на печалбите спрямо боря на служителите беше голям дори за електронната промишленост. Възможностите на фирмата да плаща на най-добрите и талантивите си личаха по скъпите автомобили, паркирани на двата огромни паркинга. БМВ, поршета, корвети, кадилаци, ягуари. Скъпи японски коли с всички екстри.

Само половината от колите бяха на паркинга. Изглежда, голям брой от служителите си бяха у дома и работеха чрез модем. Колко от тях вече се бяха превърнали в нещо като Дени?

Наредени една до друга върху измития от дъжда асфалт, колите напомняха на Ломан редиците надгробни камъни в гробището. Всичките тези скъпи мотори, целият този хладен метал, всичките тези стотици стъкла, отразяващи сивото есенно небе, изведнъж му заприличаха на предвестници на смъртта. За Ломан този паркинг беше бъдещето на града — тишината, спокойствието и страшният вечен мир на гробницата.

Ако станеше така, че хората от Новата раса да регресират и още по-лошо, ако проектът „Муунхок“ се провалеше изцяло, спасението щеше да бъде в заповедите до хилядите микросфери вътре в тях.

Всички те щяха да умрат едновременно и Муунлайт Къв щеше да се превърне в гробница.

Ломан мина през първия паркинг и навлезе във втория, след което се насочи към местата, запазени за колите на висшите служители.

„Ако чакам Шедак да разбере, че е сбъркал с «Муунхок», и да ни повлече заедно със себе си — мислеше си Ломан, — той няма да го стори, за да оправи нещата, не и този скапан албинос!“ Той ще ни погуби само заради удоволствието да се оттегли така гръмко, че светът да се възхити от могъществото му. Всесилен човек, който заедно със себе си умъртвява хиляди!

Някои душевноболни хора ще видят в него герой и ще го превърнат в идол. Някой млад гений може да се опита да му подражава. Точно това, изглежда, Шедак целеше. В идеалния случай, ако „Муунхок“ успееше и цялото човечество се променеше, Шедак щеше да стане господар на света. В най-лошия случай, ако всичко пропаднеше, той трябваше да се самоубие, за да не попадне в ръцете на властите. Щеше да се превърне в зловеща митична фигура и зловещи легенди ще вдъхновят лудите за власт Хитлеровци във века на силикатите.

Ломан спря колата в края на редицата.

Избърса потното си лице. Ръката му се тресеше.

Беше изпълнен с желание да изостави отговорностите си и да потърси лишеното от напрежение съществуване на регресирал.

Устоя на повика.

Ако Ломан пръв успееше да ликвидира Шедак, преди той да има възможност да се самоубие, легендата щеше да се разруши. Ломан щеше да умре няколко секунди след Шедак, както и всички хора от Новата раса, но поне легендата щеше да разказва, че този технически гений беше загинал от ръката на едно от създанията си. Щеше да се знае, че мощта му има граници и щяха да го считат за умен, но не като Бог, а като смъртен, допуснал грешка и споделил славата и падението на героя на Уелс д-р Моро. Работата му щеше да се разглежда като грешка.

Ломан зави надясно към редицата за паркиране на служители и с разочарование забеляза, че нито мерцедесът на Шедак, нито

сивочерният му бус бяха на местата си. Сигурно някой друг го е докарал или е паркирал другаде.

Ломан зави към мястото на Шедак. Спря.

Носеше револвера си в кобур на кръста. Бе го проверил два пъти, за да се увери, че е зареден. Провери го пак.

Ломан си беше приготвил бележка, която щеше да остави върху тялото на Шедак с ясното обяснение, че е погубил създателя си. Когато в Муунлайт Къв дойдат представители на властта от нормалния свят, те ще я прочетат и ще разберат всичко.

На път беше да ликвидира Шедак не защото самият той имаше ясна и благородна цел. Такава самопожертвувателност изискваше дълбоко чувство, което Ломан не можеше да изпита. Искаше да го убие само защото го беше страх, че Шедак ще разбере за Дени и за други превърнали се в подобно нещо и че ще се опита всичките да превърне в чудовища.

С разтопени очи от сребро...

Със слюнка, потекла от отворената уста...

С жило на сегменти, изскачащо от челото на човека към топлата утроба на компютъра...

Тези смразяващи кръвта образи минаваха през ума на Ломан.

Ще убие Шедак, за да се спаси, да не се случи с него същото както с Дани и за да разруши легендата за Шедак.

Прибра пистолета в кобура и излезе от колата. Забърза под дъжда към главния вход, бутна гравирани стъклени врати към фойето с мраморен под и се приближи към главната рецепция. С умерения си лукс сградата съперничеше на повечето технологични фирми от известната силиконова долина по на юг. Мраморни детайли, плот от полиран бронз, красиви кристални свещници и модернистични полилеи бяха свидетелство за преуспяването на „Ню Уейв“.

Дежурната се казваше Дора Ханкинс. Познаваше я отдавна. Беше с година по-възрастна от него. В гимназията беше излизал със сестра ѝ няколко пъти.

Тя вдигна мълчаливо глава, когато Ломан се приближи.

— Шедак тук ли е? — попита той.

— Не, няма го.

— Сигурна ли си?

— Да.

- Кога го очаквате?
- Попитай личната му секретарка.
- Ще се кача горе.
- Добре.

Докато влизаше в асансьора и натискаше бутона за третия етаж, Ломан си спомни за сърдечните разговори, в които той и Дора Ханкинс се увличаха в дните преди Промяната. Те се шегуваха, разменяха новини за семействата си, коментираха времето. Но вече не. Клюките бяха удоволствие от един отминал живот. В действителност макар да си спомняше, че подобно бръщолевене беше част от цивилизования им живот, Ломан вече не можеше да се сети защо разговаряха и какъв вид удоволствие извличаха от това.

Кабинетът на Шедак се помещаваше на третия етаж. Имаше приемна със скъп бежов килим, кожени кресла и бронзови масички с дебели стъклени плотове. Единственото произведение на изкуството беше оригинална картина от Джаспър Джоне.

„Какво ли ще стане с художниците в бъдещия нов свят?“ — запита се Ломан.

Всъщност знаеше отговора. Нямаше да има такива. Изкуството беше вълнение, чувства, изразени с цветове на платното, думи, подредени на страницата, музиката в симфоничната зала. В Новия свят нямаше да има изкуство. Ако съществуваше, щеше да бъде изкуство на страха. Най-често използваните думи на авторите ще бъдат синоними на мрака. Музикантът ще композира погребални маршове. Художникът ще използва най-вече черния цвят.

Вики Ланардо, секретарката на Шедак, седеше зад бюрото си:

— Няма го вътре.

Зад нея вратата към огромния кабинет на Шедак беше отворена. Не светеха лампи, само сивите струи на буреносния ден се промъкваха през щорите.

— Кога ще се върне? — попита Ломан.

— Не зная.

— Няма ли срещи?

— Нито една.

Ломан излезе. Обиколи из безлюдните коридори, канцеларии, лаборатории и стаи с електроника с надеждата да срещне Шедак.

Скоро се убеди, че Шедак не е в сградата. Очевидно „големият шеф“ беше на колела през последния ден на Промяната.

„Заради мен — помисли си Ломан. — Заради онова, което му казах миналата вечер у Пайзър. Страхува се от мен и или ще остане в колата, или пък се е покрил някъде и трудно ще го открия.“

Ломан напусна сградата, върна се в патрулната кола и се отправи да търси създателя си.

26.

Гол до кръста, Сам беше седнал на капака на чинията в банята и Теса се грижеше за него, както преди това се беше погрижила за Криси. Но раните на Сам бяха по-тежки от тези на момичето.

Над дясното му око кожата беше свлечена, в средата на кръгчето плътта беше напълно разкъсана дълбоко до костта. За да спре кръвенето, трябваше да се притиска с тампон мястото и после да се йодира, да се сложат лепенки и стегнат бинт. Но дори и след всичките тези усилия марлята бързо се напои с кръв.

Докато Теса превързваше раните му, Сам разказа какво се беше случило.

— ...така че, ако не бях я улучил в главата точно тогава... ако бях закъснял с една секунда, мисля, че онова проклето нещо, онова жилище или каквото и да беше щеше да пробие черепа ми, да влезе в мозъка и щеше да се свърже с мен, както жената се беше свързала с компютъра.

Преоблечена в сухите си джинси и блуза, Криси стоеше на прага пребледняла и слушаше внимателно, за да не изпусне нищо от разказа.

Хари също седеше в стола си до вратата на банята.

Мууз лежеше в краката на Сам. Кучето беше изоставило господаря си, сякаш разбираше, че в този момент Сам имаше по-голяма нужда от успокоение.

— ...сякаш те по някакъв начин имаха способността да контролират физическата си форма — продължаваше да разказва с треперещ глас Сам, — да се превръщат по желание. Съзнание, което контролира материята, точно както беше обяснила Криси за свещеника, който започнал да се превръща в персонаж от филм...

Момичето кимна.

— Искам да кажа, че те се променяха пред погледа ми, измъкнаха жилата си и се опитаха да ме промушат. С този невероятен контрол върху телата си, върху физическата си същност те очевидно искаха да се превърнат в нещо... в някакъв кошмар.

Раната на корема му беше най-малка от трите. Както на челото, кожата беше свлечена в кръгче колкото монета, като че ли жилото е

искало да го изгори, а не да го промуши. Плътта беше обгорена, а раната разядена.

Хари се обади от инвалидния си стол:

— Сам, мислиш ли, че те са хора, които се контролират, които са избрали да се превърнат в машини, или са машини, превзели хората по някакъв начин?

— Не мога да ти кажа — отвърна Сам. — Това някакси е свързано с „Ню Уейв“. Но никой от нас не знае много за възможностите на подобни технологии, така че не можем да предположим какво става. За нас това прилича на нещо свръхестествено, на магия. Единственият начин, по който ще разберем какво се е случило, е да повикаме помощ, да поставим Муунлайт Къв под карантина, да превземем лабораториите на „Ню Уейв“ и да се опитаме да възстановим нещата както си бяха преди.

Сам се опита да закопчае ризата си с една ръка, но след това остави Теса да направи това.

— Всичките тези убийства, които те трябва да прикрият — продължи той, — тези неща, които бродят нощем... имаш чувството, че свивът започва, че онова, което са искали, не се получава, че краят се приближава много бързо.

Задъха се. Направи пауза и пое дълбоко въздух:

— Това, което видях в дома на Колтрейнови, сякаш не беше предварително планирано. Приличаше на експеримент, излязъл от контрол, и се кълна в Бога, ако във всички къщи в града има подобни неща, тогава целият проект ще се сгромоляса върху „Ню Уейв“ още сега, без значение признават ли това, или не. Бомбата вече е заложена и ще избухне в адска експлозия, а ние сме точно в средата ѝ.

От момента, в който беше влязъл мокър от дъжд и кръв, откакто Теса му беше превързала раните, забеляза нещо, което я изплаши. Той непрекъснато ги докосваше. Беше прегърнал Теса в кухнята, когато тя извика при вида на кървящата рана на челото му, трескаво питаше дали Криси и Хари са добре, сякаш е мислил, че ще ги намери... променени. Прегръщаше и Криси, сякаш му беше дъщеря и казваше: „Ще се оправим, всичко ще се оправи“, когато видя колко изплашена е тя. Хари беше протегнал ръката си загрижено, а Сам я беше сграбчил и не искаше да я пусне. В банята, докато Теса превързваше раните му, той непрекъснато я докосваше по ръцете, помилва я по лицето, галеше

я. Преди беше резервиран, сдържан, хладен, дори малко отчужден. Но след този четвърт час в къщата на Колтрейн беше така дълбоко потресен, че черупката на отчуждението се беше разчупила. Сега се нуждаеше и търсеше контакт с хората, които преди малко дори не слагаше между своите причини да живее: мексиканската храна, гинеса и Голди Хоун.

Когато си помисли за разтърсващата сила на преживения ужас, който го бе преобразил, Теса се изплаши повече от всякога, тъй като изкуплението на Сам Букър приличаше на изкуплението на грешник, който на смъртното си легло отчаяно се обръща към Бога. Дали сега по-малко вярваше, че ще се спасят? Навярно търсеше човешки допир, защото след като се беше отказвал от него така дълго, сега разбираше колко много му е липсвал и искаше да изпълни с топлота часовете преди дълбоката и вечна тъмнина да ги погълне завинаги.

Шедак се събуди след един познат и успокояващ го сън, в който виждаше как хора и машини се сливат в единен организъм, който управлява света. Както винаги, беше ободрен от съня и от съновидението.

Излезе от буса и се протегна. С инструменти, намерени в гаража, отвори вратата на къщата на покойната Паула Паркинс. Използва тоалетната, след това изми ръцете и лицето си.

Върна се в гаража, вдигна голямата врата. Изкара буса на алеята, където по-добре можеше да приема и предава данни.

Все още валеше и дупките в градината се пълнеха с вода. Беше безветрено и вече нахлуваха талази мъгла, което означаваше, че се очаква още по-мъгливо време.

Изяде още един сандвич с шунка и изпи една кола, докато проверяваше на дисплея за изпълнението на проекта „Муунхок“. Разписанието се изпълняваше точно. В дванайсет и петнайсет, малко по-малко от седем часа след началото на дванайсетчасовата програма, триста и девет души бяха инжектирани с целия спектър от микросфери. Екипите, които извършваха превръщането, работеха точно и бързо.

Провери докъде е стигнало търсенето на Самюел Букър и Теса Локланд. Нямаше резултат.

Шедак би трябвало да се притеснява за изчезването им, ала не го беше грижа. Все пак беше видял лунния ястреб не веднъж, а три пъти и не се съмняваше, че най-накрая ще постигне целта си.

Фостъровото момиче също липсваше. Той не се затормози да мисли за нея. Може би е била нападната и убита през нощта. Понякога тези регресирали бяха от полза.

Навярно Букър и жената също бяха станали жертва на същите същества. Ще бъде ирония на съдбата, ако регресиралите, единствената грешка в проекта, послужеха за запазване на тайната на „Муунхок“.

Чрез компютъра се опита да се свърже с Тъкър в „Ню Уейв“, след това у дома му, но не го намери. Дали Уоткинс имаше право? Дали Тъкър също беше регресирал и като Пайзър не можеше да си възвърне човешкия вид? Дали не скиташе някъде там из горите в плен на променената си форма?

Изключвайки компютъра, Шедак въздъхна. Дори след като всички бъдат променени към полунощ, първата фаза на „Муунхок“ няма да бъде завършена. Не напълно. Навярно щеше да се наложи да оправят още много неща.

28.

В мазето на хотел „Икар“ три тела се бяха слели в едно. Производното беше без определена форма, без кости, без черти — пулсираща тъкан, която беше жива, макар че нямаше нито сърце, нито кръвоносни съдове, нито каквито и да било органи. Това беше първична маса от протеини, без мозък, но чувствителна, без очи, но виждаща, без уши, но чуваща, без стомах, но гладна.

Конгломератът от силиконови микросфери се беше стопил вътре в нея. Вътрешният компютър вече не можеше да функционира в това изцяло изменено създание. От своя страна съществото повече не се нуждаеше от биологичната помощ на микросферите. Сега вече то не беше свързано с главния компютър Сън. Ако микровълновият предавател изпратеше заповед за смърт, то нямаше да получи командата и щеше да живее.

Беше се превърнало в господар на своята физиология, като се беше довело до една първична форма на физическо съществуване.

Трите мозъка също се бяха слели в един. Това съзнание, сега обитаващо тъмнината, също нямаше форма, както и аморфното желирано туловище.

То беше изтрило спомените, тъй като те бяха неизбежно свързани със събития и връзки, и добри или лоши сочеха, че всеки носи отговорност за деянията си. Но именно бягството от отговорност беше довело съществото до регресия. Болката беше другата причина да се отърси от спомените — болката по изгубеното.

Нямаше минало, за което да си спомня, нито бъдеще, за което да мисли. Живееше за момента, немислещо, безчувствено, безгрижно. Стремеше се само към едно — да оцелее, и затова трябваше да задоволи глада си.

29.

Чиниите от закуската бяха вдигнати от масата, докато Сам беше в къщата на Колтрейн. След като Сам беше превързан, Криси заедно с Теса и Хари се скупчиха около него край кухненската маса, за да обсъдят следващите си действия.

Мууз застана до Криси и я гледаше с топлите си кафяви очи, сякаш я харесваше повече от всичко на света. Тя не можеше да се сдържи да не го погали.

— Най-големият проблем на нашия век — казваше Сам, — е по-какъв начин едновременно да поддържахме техническия прогрес и да го използваме да подобрява живота ни, без да се оставяме да ни използва. Можем ли да разчитаме на компютъра да преобрази света, да подобри живота ни, без да го превръщаме в божество? — Той погледна към Теса и си отговори сам: — Това е глупав въпрос.

Теса се намръщи.

— Не бих казала, че е така. Понякога сляпо се доверяваме на машината, свикнали сме да вярваме, че всичко подсказано от компютъра е като евангелие...

— Забравяме старото правило — вмъкна Хари, — че когато вкараме боклук, трябва да го изхвърлим.

— Точно така — съгласи се Теса. — Понякога, след като получим анализ на данни от компютъра, ние го считаме за безпогрешен, сякаш всички машини са безпогрешни. Това е опасно, защото компютърните програми могат да се проектират и прилагат от някой луд, разбира се, не с лекотата на гений, но със същия резултат.

Сам се намеси:

— Въпреки това има някакъв стремеж у хората — не, по-скоро те изпитват дълбоко желание да зависят от машината.

— Да — отвърна Хари, — това идва от нашата проклета необходимост да прехвърляме отговорността винаги когато можем. Безгръбначното чувство да се измъкваме от отговорност е в гените ни, кълна се, и единствения път да успеем в този проклет свят е да се борим с естествената си склонност да сме напълно безотговорни.

Сигурно точно това сме наследили от дявола, когато Ева е послушала змията и изяла ябълката — това е бягство от отговорността. Злото се корени в това!

Криси забеляза, че Хари се оживи от тази тема. Със здравата си ръка и с малко помощ от по-здравия крак се надигна в инвалидния стол. Бледото му лице порозовя. Сви в юмрук едната си ръка и се взря внимателно в нея, сякаш стискаше нещо ценно и не искаше да го пусне, докато не го разгледа.

— Хората убиват и крадат, лъжат и мамят, защото не се чувстват отговорни пред другите — продължи той. — Политиците искат власт и чакат оации, ако програмата им се изпълни, но рядко признават грешките си. Светът е пълен с хора, които искат да те научат как се живее, но когато се окаже, че идеите им смърдят, когато нещата завършат в Дахау или в Гулаг, или се стигне до масовите убийства в Югоизточна Азия, след като американците се оттеглиха, те извържат глави и се преструват, че не носят отговорността за кланетата.

Вълнението му се предаде и на Криси, макар да не беше сигурна, че разбира всичко от неговата реч.

— Господи Исусе — продължи той, — когато се сещам за това, го премислям хиляда, десет хиляди пъти, сигурно защото се бих във войната.

— Имаш предвид Виетнам ли? — уточни Теса.

Хари кимна. Все още гледаше юмрука си.

— Във войната, за да оцелееш, трябва да носиш отговорност всяка минута, всеки ден. Трябва да отговаряш за себе си, за всяко свое действие. Трябва да отговаряш за другарите си, тъй като оцеляването ти е свързано и с тях. Това може би е единственото положително нещо на войната — мисленето се прояснява и добиваш чувство за отговорност, и това разграничава добрите мъже от пропадналите. Аз не съжалявам, че съм участвал във войната, въпреки това което стана с мен. Получих важен урок. Научих се да бъда отговорен за много неща и дори сега се чувствам отговорен за хората, за които се бихме. Като си помисля понякога как ги изоставяхме в масовите гробове по бойните полета, будя се нощем и плача, тъй като те са разчитали на мен и аз също нося отговорност за гибелта им.

Всички се умълчаха.

Криси почувства странна тежест в гърдите. Чувстваше се винаги така в училище, когато някой учител говореше за неща, които не познаваше, но които така я впечатляваха, че променяха светогледа ѝ. Това не се случваше често, но винаги беше за нея чудотворно и смущаващо. Нещата, казани от Хари, породиха у нея същите чувства, както в училището, само че сто пъти по-силни.

Теса се обади:

— Хари, мисля че излишно се тревожиш за своята отговорност в този случай.

Инвалидът най-сетне вдигна поглед от юмрука си.

— Не. Това никога няма да стане. Никога не мога да спра да се тревожа за своята отговорност. — Погледна към Сам и допълни: — Някои от момчетата, които се върнаха от войната, не мислеха добро за нея. Когато се срещна с тях, винаги подозирам, че точно те никога не научиха този урок и бягам от тях, макар да разбирам, че не постъпвам правилно. Но когато срещна човек от войната и виждам, че си е научил урока, тогава съм готов да му поверя живота си. Дявол го взел, бих му поверил душата си, както в нашия случай сега, нали точно това искат да ни отнемат. Ти ще ни измъкнеш, Сам. — Най-последно отпусна ръката си. — Не се съмнявам!

Теса попита учудено.

— Ти си се бил във Виетнам, Сам?

Той кимна.

— След като завърших училище, преди да постъпя в Бюрото.

— Но защо досега не го спомена? Тази сутрин, когато приготвихме закуската, когато обясняваше причините, заради които виждаш света по-различно, когато ми разказваше за смъртта на жена си, на своите партньори, за сина си, ти нищо не спомена за това.

Сам се загледа в превързаната си ръка и накрая промълви:

— Войната е най-личното преживяване в живота ми.

— Доста странно изказване.

— Никак дори — намеси се Хари. — Най-вълнуващото и най-личното!

Сам добави:

— Ако не бях разбрал това, сигурно щях да говоря за нея през цялото време, но разбрах нещата, проумях ги. И сега да разговарям за това с първия срещнат... е, това би било обезценяване на нещата.

Теса погледна към Хари.

— Но ти си знаел, че той се е бил във Виетнам?

— Да.

— Просто се досети?

— Да.

Сам се облегна назад и се обърна към инвалида:

— Хари, кълна ти се, ще направя всичко възможно да се измъкнем от това. Но ми се иска по-добре да разбера с какво си имаме работа. Точно какво са сторили те и как да ги спрем. Как мога да се надявам да се справя с това, когато нищо не разбирам?

Досега Криси чувстваше, че разговорът не беше за нея, макар да я вълнуваше и да научаваше много неща. Но сега почувства, че се налага да се намеси.

— Напълно сигурни ли сте, че не са извънземни?

— Сигурни сме — каза Теса, като ѝ се усмихна, а Сам разроши косите ѝ.

— Добре — продължи Криси, — това, което имам предвид, че извънземните са се приземили в „Ню Уейв“ и използват базата ѝ, за да превърнат всички нас в машини като Колтрейнови, за да им служим като слуги, ми се струва по-разумно от мисълта, че искат да ни изядат. Те са извънземни все пак, което значи, че те имат други стомаси и извънземни храносмилателни сокове и биха ни смлели много трудно, могат да получат диария.

Сам, който седеше до Криси, взе двете ѝ ръце в своите и леко ги поглади с наранената си ръка.

— Криси, не знам дали разбра за какво говореше Хари...

— О, разбира се — веднага отговори тя.

— Добре, тогава си разбрала, че в желанието си да прехвърлиш всичко върху извънземни, бягаш от отговорност. Тя пада върху нас — хората, които сме тук, върху нашата способност сами да се нараняваме. Трудно е да повярваме, че някой, дори луд би превърнал Колтрейнови в онова, което бяха, но някой е искал точно това. Ако се опитаме да го припишем на извънземни, на дявола, на Бога или на магьосници, няма да можем ясно да преценим положението, за да можем да се спасим. Разбираш ли?

— Донякъде.

Усмихна ѝ се. Имаше много хубава усмивка, въпреки че не я използваше често.

— Мисля, че разбираш доста повече.

— Така е — съгласи се Криси. — Но щеше да е по-добре да са извънземни, защото ни стигаше само да открием леговището им, да вдигнем във въздуха космическия им кораб и всичко щеше да свърши. Но ако не са извънземни, ако това са хора като нас, то тогава ще имаме доста работа.

30.

С нарастваща досада Ломан Уоткинс обикаляше Муунлайт Къв от единия край до другия, напред и назад в дъжда, търсейки Шедак. Той пак се върна в къщата, за да се увери, че не се е прибрал и да провери точно коя кола липсва. Разбра, че трябва да търси буса с опушените стъкла, но все още не можеше да го открие.

Където и да отидеше, екипите по Промяната и разузнавателните групи трескаво работеха. Макар непроменените да не виждаха нищо необикновено в тези сновящи нагоре-надолу хора, Ломан непрекъснато усещаше присъствието им.

Бяха поставени блокади на изходните и входните магистрали от Муунлайт Къв, където полицаите на Ломан съвестно проверяваха всички, които искаха да посетят града.

Нямаше много желаещи, тъй като градът не беше нито областен, нито пазарен център. Освен това беше разположен почти в края на щата и след него нямаше населени места, така че никой нямаше път оттук. Онези, които искаха да влязат в града, бяха отпратени обратно с версия за разливане на токсини от „Ню Уейв“. Онези, които изглеждаха скептично настроени, бяха арестувани, отведени в затвора и заключени в килии, докато се вземеше решение дали да бъдат ликвидирани или променени. От въвеждането на карантината в ранните часове на утринта само десетина души бяха спрени на блокадите, от тях шест бяха затворени.

Шедак беше избрал добре опитното си поле. Муунлайт Къв беше относително изолиран град и затова по-лесно се контролираше.

Ломан имаше намерение да даде заповед за вдигане на блокадите и да отпътува до Абърдийн Уелс, където да разкаже цялата история на местния шериф. Искаше да унищожи изцяло проекта „Муунхок“.

Вече не се страхуваше от Шедак, от яростта му, нито от смъртта. Е... не беше съвсем вярно. Страхуваше се от Шедак и от смъртта, но по-малко, отколкото от перспективата да се превърне в нещо като Дени. По-скоро би се предал на милостта на шерифа в Абърдийн и на федералните власти, дори на учените, които след разчистването на

помията в Муунлайт Къв можеха да пожелаят да го подложат на дисекция, отколкото да остане в този град и да регресира или да се слее с някой компютър.

Но ако дадеше заповед на служителите си да се оттеглят, щяха да станат подозрителни и тъй като лоялността им към Шедак и страхът от него бяха големи, щеше да има неприятности. Те не бяха видели в какво се беше превърнал Дени и не подозираха, че бъдещето им готвеше нещо по-лошо от регресията. Като чудовищата на д-р Моро спазваха закона фанатично, без да смеят, поне засега, да предадат господаря си. Вероятно щяха да попречат на Ломан да прекрати проекта „Муунхок“ и можеха да го убият, или още по-зле — да го затворят.

Не можеше да рискува да се издаде, защото в такъв случай никога нямаше да може да се разправи с Шедак. Представи си, че е затворен в килия и Шедак се усмихва леко и студено през решетките, докато мъкнеха компютъра, с който щяха да го слоят.

Разтопени очи от сребро...

Не спираше да кара в дъждовния ден, като се взираше през водните струи. Чистачките почукваха равномерно, сякаш отчитаха времето. Ломан остро съзнаваше, че скоро ще настъпи полунощ.

Той беше като дебнеща плячката си пума, а д-р Моро беше там, в джунглата, наречена Муунлайт Къв.

31.

Отначало протеиновата маса се задоволяваше да яде нещата, които намираще, когато протягаше тънките си пипала надолу по канала на пода в мазето или през пукнатините на стената по влажната почва. Бръмбари. Мушици. Червеи. Съществото вече не знаеше имената на тези неща, но жадно ги поглъщаше.

Много скоро, след като изчерпа всички насекоми и червеи в радиус от десет метра, то се обезпокои. Трябваше му по-съществена храна.

Започна да се усуква, да се движи, опитваше се да извае от аморфната си тъкан някаква форма, която би му дала възможност да напусне мазето и да търси храна. Но вече нямаше спомени за предишни форми и никакво желание да се трансформира.

Тази желирана маса вече нямаше дори мъгляво чувство за себеусещане. Все пак успя да нагоди материята си така, че да задоволи нуждите си.

Изведнъж десетки уста, без устни и без зъби, се раззинаха във флуидната маса. Разнесе се звук извън обхвата на човешкия слух.

Из рушащата се къща имаше дузини мишки, тичащи наоколо в търсене на храна. Те замръзнаха на място, когато до тях долетя този призив.

Съществото ги усещаше там горе през порутените стени, но не знаеше, че са мишки, за него бяха само малки топли порции прясна храна. Гориво. То ги искаше. Нуждаеше се от тях.

Изразяваше тази своя нужда в безгласни, но притегателни призови.

Мишките по ъглите потрепераха. Започнаха да махат с лапички пред муцуните си, сякаш бяха влезли в паяжина и искаха да се изчистят.

Малка колония от осем прилепа живееше на тавана и те също реагираха на неочаквания повик. Свлякоха се от гредите, по които висяха, и започнаха объркано да летят в дългото помещение, като едва не се сблъскваха.

Но все още нищо не дойде до създаването в мазето. Макар призова да беше достигнал до малките животни, за които беше предназначен, не оказа желания ефект.

Безформеното нещо се умълча.

Устите му се затвориха.

Един по един прилепите се върнаха на старите си места по тавана.

Мишките сякаш замръзнаха на място от шока, след това пак се заеха със своите занимания.

Няколко минути по-късно чудовището от протеини опита отново един по-друг ред от звуци, пак с децибели извън човешкия слух, но много по-мамещи отпреди.

Прилепите се откъснаха от местата си и се втурнаха из тавана напълно объркани. Пляскането на крилата им беше по-силно от шума на дъжда по пробития покрив.

Мишките се изправиха на крака и наостриха уши. Онези, които се намираха по-близо до източника на звуците, бясно затрепереха, сякаш бяха видели пред себе си озъбена котка.

Прилепите нахълтаха от дупка в тавана в празна стая на втория етаж, където продължиха да кръжат като побъркани.

Две мишки от първия етаж се промъкнаха към кухнята, където беше отворената врата на мазето. Но и двете спряха на прага и, объркани и смутени.

Долу безформената маса повтори зова си. Една от мишките изведнъж започна да кърви от ушите и падна мъртва.

Горе прилепите започнаха бясно да се блъскат в стените.

Обитателят на мазето прекъсна за малко призивите си.

Прилепите незабавно излетяха от горната стая към коридора, надолу по стълбите и по коридора на долния етаж.

Долу безбройните уста на съществото се бяха слели в един голям отвор в центъра на пулсиращата маса.

Един след друг нахълтаха в тази дупка като черни карти за игра, подхвърляни една след друга в боклукчийска кофа. Те потънаха в желираната протоплазма и бързо бяха разтворени от храносмилателните сокове.

Армия от мишки и четири плъха, дори две къртици, изоставили гнездата си, се втурнаха по стълбите на мазето като писукаха

развълнувано. И те бяха погълнати от очакващата ги лакома паст.
След този бурен момент къщата утихна.
Създанието спря призива си. Засега.

32.

Полицай Нейл Пениуърт беше разпределен да патрулира в северозападната част на Муунлайт Къв. Беше сам в колата, защото въпреки подкреплението от служители на „Ню Уейв“, изпратени за подсилване на полицията, не достигаха хора.

Точно сега предпочиташе да работи без партньор. От епизода в къщата на Пайзър, когато мирисът на кръв и видът на променения Пайзър го бяха подтикнали към регресия, той се страхуваше от хора около себе си. Беше избягнал пълното дегенериране миналата нощ... Ако присъстваше на регресията на някой друг, желанието в него можеше да се усили и този път надали щеше успешно да се пребори с него.

Страхуваше се и от самотата. Борбата му да задържи тънките останки от човешкото в себе си, да устои на хаоса, да бъде отговорен, беше изморителна. Сам, без никой да го види, ако започне да променя същността си, без никой да му говори, той щеше да загуби тази битка.

Страхът го притискаше като стоманена плоча и изцеждаше живота от него. Затрудняваше се да диша, сякаш дробовете му бяха натъпкани с желязо.

В колата се почувства сякаш беше в усмирителна риза. Чистачките затропаха все по-силно и най-накрая му се стори, че гърмят като оръдия. Много пъти от сутринта се отбиваше от пътя, разтваряше широко вратата и излизаше на дъжда да вдиша свеж въздух.

С напредването на деня и светът извън колата започваше да му изглежда стеснен. Спря на Холиуел Роуд, на половин километър западно от щаба на „Ню Уейв“, и излезе от колата, но не му стана по-добре. Прихлупените сиви облаци закриваха гледката към бездънното небе. Като ефирни, тънки завеси дъждът и мъглата го отделяха от останалия свят. Влагата беше лепкава, душна. Дъждът преливаше от канавките, изпълваше шосето като кален поток, стичаше се от всеки клон, блъскаше по ламарините на колата, съскаше, шибаше лицето му,

удряше го с такава сила, сякаш хиляди чукове го приковаваха към земята.

Нейл се вмъкна обратно в колата със същото нетърпение, с което беше излязъл от нея. Знаеше, че нито клаустрофичният интериор на колата, нито изнервящата пелена на дъжда бяха нещата, от които искаше да се спаси. Истинският му мъчител беше животът му като човек от Новата раса. Можеше да чувства само страх и не можеше да диша в този мрачен емоционален килер. Не се задущаваше от липса на въздух. По-скоро се чувстваше така заради онова, в което го бе превърнал Шедак.

Това означаваше, че не можеше да избяга.

Освен ако не регресираше.

Нейл не си представяше как ще живее в това състояние. От друга страна, отблъскваше го формата на регресиралите.

Дилемата му изглеждаше неразрешима.

Беше объркан. Не можеше да спре да мисли за безизходицата си, защото беше в капан. Това непрекъснато се натрапваше в мислите му. Не можеше да намери спасение.

Разтоварваше се донякъде, когато работеше с компютъра в колата.

От юношеска възраст Нейл се интересувахе от компютри, макар да не беше се пристрастил. Беше започнал с компютърни игри, по-късно му подариха не много скъп персонален компютър. Още по-късно си беше купил модем с парите, спечелени през едно лято. Макар че не прекарваше дълги часове пред модема, за да търси фантастични данни от външния свят, намираше тези неща за много забавни.

Сега, седнал в паркирания автомобил на Холиуел Роуд, вторачен в екрана, си помисли, че вътрешният свят на компютъра беше чист, прост, предсказуем и нормален. Беше така различен от съществуването на Новата раса. Там преобладаваха разумът и логиката. Причините, следствията и страничните ефекти винаги се анализираха и изясняваха до кристална яснота. Там всичко беше черно-бяло. Ако имаше сиво, то беше внимателно преценявано. С голите факти по-лесно се работеше, отколкото с чувствата. Една вселена, формирана изцяло от данни, абстрахирана от материята и събитията, изглеждаше много по-желана от истинския свят, съставен

от жегата и студ, от тъпо и остро, от равно и грубо, от смърт, болка и страх.

Набирайки меню след меню, Нейл се зарови много дълбоко в данните по изследванията в главния компютър Сън. Не че му бяха нужни, но така намираще утеха.

Той гледаше на терминала не като тръба от катодни лъчи, по която се предаваше информация, а като прозорец към друг свят. Един свят от факти. Един свят, освободен от тревожни противоречия... и от отговорност. Там нямаше чувства — само известното и неизвестното, или отричане на факти, или признаване. Нямаше чувства — те бяха проклятието на родените от кръв и плът.

Прозорец към друг свят.

Нейл докосна екрана. Искаше да го отвори и да се вмъкне вътре в това място на ред и сигурност.

С върховете на пръстите на дясната си ръка започна да рисува кръгове върху топлото стъкло.

Странно, но се сети за Дороти от детската приказка, подхваната заедно с кучето си Того от торнадо и отнесена в чуден измислен свят. Ако можеше някакво електронно торнадо да изригне от дисплея и да го пренесе на по-добро място...

Пръстите му преминаха през екрана.

Смаян дръпна ръката си.

Стъклото не се беше пропукало. Вериги от думи и цифри както преди си течаха по него.

Първо се опита да се успокои, че е имал халюцинация, но знаеше, че не е така.

Сви пръстите си. Изглеждаха здрави.

Погледна навън в бурята. Чистачките на колата му не бяха включени. Дъждът се стичаше по стъклото, изкривявайки външния свят. Всичко навън изглеждаше деформирано, замъглено и странно. Там никога нямаше да има ред, разум и мир.

Внимателно отново докосна компютърния екран. Почувства твърдостта му.

Пак си помисли колко чист и предсказуем е светът на машините и както преди ръката му премина през стъклото чак до китката. Екранът се беше разтворил и го беше хванал здраво сякаш беше

органична мембрана. Данните продължаваха да проблясват по него, думите и цифрите образуваха редове по вмъкнатата му ръка.

Сърцето му препускаше. Беше уплашен, но и развълнуван.

Опита се да задвижи пръсти в тази тайнствена, вътрешна топлина. Не ги чувстваше. Започна да си мисли, че са се разтворили или са отрязани и че когато махнеше ръката си от машината, щеше да е цялата в кръв.

Все пак я издърпа.

Ръката му беше цяла.

Но това не беше вече ръка. Плътта на горната страна, от върха на ноктите до китката, изглеждаше покрита с медни пластини и стъкло. В стъклените прозорчета биеше стабилен и светец пулс.

Обърна ръката си. Долната страна на пръстите и дланта наподобяваше повърхността на катодната тръба. Там искряха данни, зелени букви на лъскав тъмен фон. Когато ги сравни с тези на екрана, видя, че съвпадат. Когато информацията на екрана се променяше, на ръката му ставаше същото.

Изведнъж разбра, че регресията в животински вид не беше единственият път пред него, че имаше възможност да навлезе в света на електронната мисъл и магнитната памет — знания без плътски желания и без чувства. Това не беше обикновено прозрение, нито пък инстинктивно чувство. На равнище много по-дълбоко от интелект или инстинкт почувства, че би могъл да се преобрази в нещо много по-съвършено от онова, програмирано от Шедак за него.

Свали ръката си от наклонения екран на компютъра към устройството за обработка на данните, на конзолата между седалките. Със същата лекота, с която беше проникнала в стъклото, ръката му влезе във вътрешността на машината.

Приличаше на призрак, който минаваше през стени, някаква ектоплазма.

Студенина се разля по ръката му.

Данните на екрана проблясваха.

Облегна се назад.

Въздъхна.

Почувства, че нещо става с очите му. Не знаеше какво. Би могъл да погледне в огледалото за обратно виждане, но не се интересуваше.

Реши да затвори очи и да им позволи да се превърнат в каквото беше необходимо за тази втора и по-цялостна конверсия.

Тази алтернативна форма беше много по-привлекателна от онази на регресиралите. Просто не можеше да ѝ устои.

Студенината обхвана и лицето му. Устата му беше пресъхнала. Започваше да чувства разположението на мозъчните си схеми и синапси, тъй както чувстваше и външния свят. Тялото му не беше повече негово както преди, нямаше чувствителност, сякаш повечето от нервите му бяха изчезнали. Не можеше да каже дали беше топло или студено в колата, освен ако не погледнеше данните. Тялото му вече беше само една обвивка със сензори, предназначени да го предпазят и да му служат. Вместо мозък имаше изчислителна машина.

Студенината проникна в черепа му. Приличаше на десетки, стотици ледени паяци, бягащи по повърхността на мозъка му и ровещи в него.

Изведнъж се сети как Дороти от приказката считаше Оз за кошмар и искаше отчаяно да се завърне в Канзас. Алиса също беше изпитала страх и ужас, падайки надолу в дупката на заека, зад огледалото...

Милиони студени паяци.

Вътре в черепа му.

Милиарди паяци.

Студ, студ.

Бягащи паяци.

33.

Ломан все още обикаляше Муунлайт Къв, за да търси Шедак, когато забеляза двама регресирали да пресичат тичешком улицата.

Беше на Педък Лейн, в южната част на града, където имаше големи имения за отглеждане на коне. Къщите от двете страни на улицата имаха малки частни конюшни. Бяха отдалечени от улицата зад оградите и сочнозелените, добре поддържани ливади.

Двойката регресирали изхвъркнаха от иззад редица цъфнали високи азалии, които нямаха много цветове през този сезон. Те заподскачаха на четири крака по шосето, прескочиха канавката и се шмугнаха в един храсталак.

Редиците гигантски борове по Педък Лейн донякъде ограничаваха видимостта, но Ломан знаеше, че не греши. Нямаха вид на определено животно. Имаха нещо котешко, вълче и нещо змийско в чертите си. Единият беше извърнал глава и в сенките очите му блестяха розово-червени, като очи на плъх.

Ломан намали ход, но не спря. Вече нямаше желание да спира и да арестува регресирали. Беше сигурен, че всички променени регресираха. Знаеше, че може да спре това само ако премахне Шедак, първоизточника на злото.

Все пак се стресна, когато ги видя на дневна светлина в два и половина следобед. Досега бяха тайнствени същества, които се прикриваха в нощния мрак. Ако вече можеха да излизат и преди настъпването на нощта, то проектът „Муунхок“ вече беше извън контрол.

34.

Те пак се бяха събрали в спалнята на Хари на третия етаж, където час и половина обсъждаха идеите си. Не бяха запалили лампи. Оскъдната следобедна светлина заливаше стаята и допринасяше за мрачното настроение.

— И така, разбрахме се, че има два начина да изпратим съобщение извън града — каза Сам.

— Но и в двата случая — обади се неспокойно Теса, — ти ще трябва да излезеш навън и да минеш доста път, докато намериш начин за връзка с останалия свят.

Сам сви рамене.

Теса и Криси се бяха събули и бяха седнали на леглото. Момичето твърдо възнамеряваше да стои близо до Теса. Приличаше на пиленце, току-що излюпено, сгущено до квачката.

Теса продължи:

— Този път няма да е така лесно, както отиването до Колтрейнови през две къщи оттук. Не и през деня.

— Искаш да кажеш, че трябва да изчакам докато се стъмни? — попита Сам.

— Да. Когато започне да се стъмва, мъглата ще се сгъсти.

Казваше точно каквото мислеше, макар че и тя се притесняваше от забавянето. Докато чакаха, още хора щяха да минат през Промяната. Муунлайт Къв щеше да стане още по-опасен и изпълнен с изненади.

Сам попита Хари:

— Кога се стъмва?

Хари седеше в стола си. Мууз отново беше неотлъчно до господаря си и беше напъхал голямата си глава под облегалката на стола, върху скута му, готов да седи дълго в тази неудобна поза само за да получи някоя ласка.

— Сега се стъмва към шест часа — отговори Хари.

Сам беше седнал пред телескопа, но в момента не гледаше. Преди няколко минути оглеждаше улиците и каза, че вижда по-голямо оживление от преди — много коли и пешеходни патрули. С

намаляването на броя на непроменените заговорниците ставаха по-смели и не се страхуваха, че ще привлекат вниманието върху себе си.

Сам погледна часовника си и каза:

— Не ми се иска да губим още три-четири часа. Колкото по-бързо успеем да се обадим, толкова повече хора ще спасим от... от каквото и да е това, което правят с тях.

— Но ако те хванат само защото не си изчакал вечерта — обади се Теса, — тогава шансовете някой да се спаси стават много по-малки.

— Дамата има право — намеси се Хари.

— При това тя е напълно права — намеси се Криси. — Това, че те не са извънземни, не означава, че по-лесно ще се справим с тях.

Тъй като дори и с работещите телефони имаше ограничени възможности за връзка с града, бяха изоставили този вариант. Но Сам разбра, че всеки персонален компютър, свързан чрез модем със суперкомпютъра Сън в „Ню Уейв“, щеше да им осигури изход от телефонна градска мрежа и те можеха да заобиколят ограниченията и блокировките.

Както беше забелязал Сам миналата вечер, когато беше използвал компютъра в полицейската кола, Сън поддържаше директен контакт с десетки други компютри, включително и с някой банки данни на ФБР, закодирани за други, освен за агентите на Бюрото. Ако можеше да намери такъв компютър да го свърже със Сън и чрез Сън да се свърже с Бюрото, тогава би могъл да предаде съобщение за помощ, което щеше да се появи на екрана на компютър в Бюрото и да излезе напечатано от лазерните принтери при тях.

Това беше при условие, че ограниченията за външни контакти, отнасящи се до всички телефони, не се отнасяха за линиите, чрез които Сън поддържаше връзките си със света. Ако линиите на Сън извън Муунлайт Къв също бяха отрязани, тогава нямаше надежда за връзка.

По ясни причини Сам не искаше повече да влиза в домовете на работещите за „Ню Уейв“, страхувайки се да не срещне хора като Колтрейнови. Оставаха само два начина да си осигурят достъп до личен компютър, свързан със Сън.

Би могъл да се вмъкне в полицейска патрулна кола и да използва един от подвижните им терминали, както миналата вечер. Но сега те бяха алармирани за присъствието му и беше по-трудно да се добере до кола. Освен това почти всички коли бяха заети в издирването им. И

дори да намери кола, паркирана на обществено място, там щеше да има повече хора отпреди.

На второ място биха могли да използват компютъра в гимназията на Рошмор Уей. „Ню Уейв“ им беше подарила компютри, за да обвърже обществото още по-тясно с тях. Сам и Теса предполагаха че компютрите в училището имаха възможност да се свързват със Сън.

Но Централното училище, както се наричаше смесеното начално и гимназиално училище в Муунлайт Къв, беше разположено на западната страна на Рошмор Уей, през две пресечки от къщата на Хари. При нормални условия това беше приятна петминутна разходка, но сега, при засиленото полицейско наблюдение да се стигне дотам, без да ги забележат, беше все едно да се върви през минирано поле.

— На всичко отгоре — каза Криси, — в Централното още има часове. Не може да се влезе и да се включи компютърът.

— А и не сме сигурни дали учителите не са вече променени — добави Теса.

— Кога свършват часовете? — попита Сам.

— Ами в „Томас Джеферсън“ излизаме в три, но в Централното учат още половин час.

— Значи в три и трийсет — каза Сам.

Хари погледна часовника си.

— Още четиридесет и седем минути. Освен това имат и извънкласни занятия, нали?

— Разбира се — отвърна Криси. — Оркестърът или футболният клуб, или нещо друго.

— И в колко свършва всичко това?

— Знам, че упражненията на оркестъра са от четири без петнайсет до пет без петнайсет — продължи Криси, — защото имам приятелка, която свири на кларинет. И аз искам да свиря в оркестъра догодина. Ако го има. Ако има догодина.

— Така че да кажем... към пет училището се изпразва.

— Заниманията по футбол продължават и след това.

— Ще играят ли днес на този дъжд?

— Мисля, че не.

— Ако и без това ще чакаш до пет или пет и половина — обади се Теса, — тогава може да изчакаш още малко и да отидеш след мръкване.

— Май е точно така — кимна Сам.

— Но забравяш нещо, Сам — вметна Хари.

— Какво?

— Малко след като излезеш, някъде към шест часа, те ще дойдат да ме променят.

— Божичко, прав си! — възкликна Сам.

Мууз хлъзна главата си под облегалката на стола. Той застана нащрек и наостри уши, сякаш разбра за какво си говорят и вече очакваше звънеца или почукване на външната врата.

— Но май трябва да изчакаш да се стъмни, преди да излезеш. Шансовете са по-добри — каза Хари. — Ще трябва обаче да вземеш Криси и Теса със себе си. Тук няма да са в безопасност.

— И теб ще трябва да вземем — каза Криси веднага. — Теб и Мууз. Не бих понесла мисълта, че ще го превърнат в машина или нещо подобно.

Мууз изджафка.

— Дали не можем да го накараме да не лае? — попита Криси. — Може да ни издаде с джафкането си. Бих могла да омотая муцуната му с марля, което, разбира се, е малко жестоко, защото ще означава, че му нямаме доверие и физически ще го затрудним, но по-късно ще му се отплатим с една сочна...

Криси изведнъж млъкна, усетила неодобрителните погледи на останалите.

Все по-гъсти облаци загръщаха небето и мракът в стаята се съгъстяваше. Но Теса виждаше лицето на Хари съвсем ясно. Разбра колко много му струва да скрива страха си, макар да се усмихваше с истинска усмивка и да говореше с равен тон.

Хари се обърна към Криси:

— Няма да мога да дойда с вас, мила.

— О! — възкликна момичето. Погледна го, после премести стола, на който седеше. — Но ти дойде в училище онзи път, за да говориш с нас. Трябва да има начин да се измъкнеш!

Хари се усмихна.

— Асансьорът слиза до гаража на нивото на мазето. Не шофирам вече и нямам кола, затова гаражът е празен и лесно мога да изляза на тротоара със стола. Но по тези улици се движа трудно, защото на места са стръмни. Моторът не е достатъчно мощен, за да ги изкачи.

— Ще вървим заедно — каза искрено Криси. — Ще ти помагаме.

— Мило момиче, не можеш да се промъкнеш през три пресечки вражеска територия и да ме влачиш — твърдо каза Хари. — Освен това ще се наложи да се криете, да се придвижвате от двор на двор, между къщите, а аз мога да се търкалям с този стол само по тротоара.

— Можем да те носим!

— Не — намеси се Сам. — Няма да можем. Не и ако целта ни е да стигнем до училището и да се обадим в Бюрото. Разстоянието е малко, но е пълно с опасности. Извинявай, Хари!

— Няма място за извинения — отвърна инвалидът. — Не бих ви позволил да постъпите по друг начин. Да не мислите, че искам да ме влачите като торба цимент през половината град?

Разтревожена, Криси стана от леглото и застана права, притиснала ръце към корема си. Местеше погледа си от Теса към Сам и обратно, а в очите ѝ се четеше няма молба да спасят Хари.

Навън сивото небе беше натежало страховити черни облаци.

Дъждът намаля, но Теса усети, че това беше временна пауза и след малко щеше да завали с още по-голяма сила.

Мракът се съгъстяваше и в душите им също натежа.

Мууз леко изскимтя.

От очите на Криси бликнаха сълзи и за да ги скрие, тя се приближи към прозореца и се загледа към съседната къща и улицата зад нея. Застана далече от стъклото, за да не я забележат отдолу.

Теса искаше да я успокои.

Искаше да успокои и Хари.

Имаше желание да поправи всичко.

Като сценарист, режисьор и продуцент беше енергична и упорита. Биваше я да ръководи нещата, да ги управлява, но сега беше объркана. Не винаги реалността ѝ помагаше да направи филма си — понякога действителният свят не отговаряше на изискванията ѝ. Сигурно точно заради това беше предпочела кариерата пред семейството, дори след като се беше радвала на прекрасна семейна атмосфера като дете. Реалният живот беше скучен и непредсказуем, пълен с празнини. Във филмите ѝ той беше подреден и последователен. Животът си беше живот — разнолик и богат, но филмът предаваше есенцията му. Сигурно есенцията на живота ѝ се нравеше повече от истинската му пъстрота.

Наследеният от Локландови оптимизъм и сега не я напусна въпреки безизходицата.

Хари наруши тишината.

— Всичко ще бъде наред.

— По какъв начин? — попита Сам.

— Вероятно съм последният в списъците им — каза Хари. — Едва ли са загрижени за инвалидите и слепите хора. Дори и да разберем нещо, нямаме възможност да излезем от града да търсим помощ. Например г-жа Сагериан, тя живее на „Пайнкрест“. Сляпа е и се обзалагам, че ние с нея сме последните в списъка. Ще дойдат при нас към полунощ. Ще видите, че ще стане така. Така че вашата задача е да отидете в гимназията, да се свържете с Бюрото и да повикате помощ преди полунощ и тогава всичко с мен ще е окей.

Криси се извърна от прозореца с мокри от сълзите бузи.

— Наистина ли мислите така, господин Талбот? Наистина ли те няма да дойдат по-рано от полунощ?

Хари шеговито ѝ намигна.

— Ако те лъжа, мила, нека Бог да ме порази с гръм още сега.

Дъждът продължаваше да вали, но гръм не изтрещя.

— Виждаш ли! — ухили се Хари.

Макар момиченцето да искаше да вярва на Хари, Теса знаеше, че не можеха да разчитат, че ще бъде последен в списъка. Но имаше някакъв шанс. Истинският живот, както тя си мислеше преди малко, беше непредсказуем. Искаше ѝ се да вярва, че Хари ще бъде в безопасност до полунощ, макар да съзнаваше, че опасността беше много близка и реална.

35.

Шедак остана в гаража на Паула Паркинс през по-голямата част от следобеда.

На два пъти вдигаше нагоре голямата врата, палеше двигателя на буса и го изкарваше на алеята, за да следи по-удобно напредването на проекта „Муунхок“. И двата пъти след като беше задоволен от резултата, пак вкарваше колата в гаража.

Механизмът работеше като часовник. Той го беше проектирал, построил, навил и беше натиснал стартовия бутон. Сега вече можеше да работи и сам, без него.

Прекара часовете зад кормилото, унесен в мечти за времето, когато последният етап на „Муунхок“ ще бъде завършен и светът ще бъде в краката му. Когато старомодните хора нямаше да ги има, щеше да даде нова дефиниция на думата „власт“, тъй като никой друг освен него не беше имал такъв тотален контрол върху всичко. След като ремоделира видовете, ще подчини тяхната съдба на своите цели. Цялото човечество ще бъде впрегнато да обслужва мечтите му. Задоволството му беше толкова голямо, че получи силна ерекция.

Шедак познаваше много учени, които сякаш искрено вярваха, че технологичният прогрес щеше да подобри живота на човечеството, да го издигне от калта и да го понесе към звездите. Но той не гледаше на нещата така. За него единствената цел на технологията беше да му даде властта в ръцете. Предишните кандидати за промяна на света бяха разчитали на политическата власт, което винаги означаваше властта на оръжието. Както Хитлер, Сталин, Мао, Пол Пот и други бяха крепили властта си чрез страх и масови убийства, възкачвайки се на трона през реки от кръв. Всички те не успяха да постигнат онова, което силиконовата индустрия беше на път да осъществи.

Ако знаеха с какво се беше заел и какви съновидения за слава имаше, останалите учени сигурно щяха да го обявят за побъркан. Но това не го интересуваше. Разбира се, те грешаха, защото не разбираха кой е той. Детето на лунния ястреб Муунхок! Беше унищожил онези, които се представяха за негови родители, и никой не го разкри и

наказа, което беше доказателство, че законите, управляващи останалите хора, не се отнасяха до него. Истинските му баща и майка бяха духовни сили без плът, неимоверно мощни. Предпазваха го от наказание за убийствата, извършени от него във Феникс, бяха неговата тайна и увереност в бъдещето. Делото му беше доказателство за доверието и вярата му в тях. Останалите учени не биха го разбрали, защото не знаеха, че цялостното съществуване се въртеше около него, че вселената съществуваше само защото него го имаше и ако той загинеше, което беше малко вероятно, цялата вселена щеше да престане да съществува. Той беше в центъра на сътворението. Той беше единственият човек, който беше от значение. Великите духове му бяха прошепнали това и всеки ден от трийсет години насам му го напомняха.

Дете на лунния ястреб...

С изтичането на следобеда той все повече се вълнуваше от приближаващия успешен край на първия етап на проекта и не можеше повече да понася временното си оттегляне в гаража на Паркинс.

Даваше си сметка, че трябва да стои далеч от Уоткинс и да се пази от него, но вече с мъка се сдържаше тук. Събитията в къщата на Майк Пайзър отминалата нощ вече не му изглеждаха така катастрофални — просто един малък инцидент. Беше убеден, че проблемът с регресиралите ще се реши. Неговият гений беше плод на прекия му контакт с висшата духовна сила и нямаше трудност, с която да не можеше да се справи. Заплахата на Уоткинс постепенно избледня и обещанието на полицаия да го открие му се стори смешно.

Той беше детето на лунния ястреб. Беше изненадан, че е забравил тази велика истина и е избягал изплашен. Дори Исус е имал моменти на колебание. Гаражът на Паркинс за Шедак бе неговата Гетсиманска градина, където се беше прислонил, за да отхвърли съмненията, които го разяждаха.

Той беше детето на лунния ястреб.

В четири и трийсет отвори вратата на гаража.

Запали мотора и излезе на алеята.

Беше детето на лунния ястреб.

Зави по околоръстното шосе и се насочи към града.

Беше детето на лунния ястреб, наследникът на короната на светлината и в полунощ щеше да се възкачи на престола.

Пак Мартин, или Пакард, както майка му го беше кръстила на една марка коли, живееше във фургон в югоизточната част на града. Фургонът беше стар, лъскавата му боя беше избледняла и напукана като глазура на старинна ваза. На някои места беше избила ръжда. Фургонът почиваше върху бетонен фундамент на поляна, обрасла с плевели. Пак знаеше, че това място беше трън в очите за мнозина в Муунлайт Къв, но не го беше грижа.

Фургонът беше електрифициран, имаше нафтова печка и водопровод, което му беше напълно достатъчно. Живееше на топло, на сухо и имаше къде да изстудява бирата си. Мястото беше сигурно.

Най-хубавото беше, че фургонът беше изплатен още преди двайсет и пет години с парите, които наследи от майка си, и нямаше дългове. От наследството му беше останало малко и рядко докосваше основната сума. Лихвата, която възлизаше на почти триста долара месечно и чекът му за инвалидност, придобита в армията, му бяха достатъчни. Единствената работа, която някога бе вършил, беше четенето на медицинска литература за гръбначните контузии в най-големи подробности.

Беше роден да мързелува. Още от малък не обичаше да работи. Мислеше си, че е роден наследник на голямо богатство, но погрешка се бе оказал син на келнерка с минимални доходи.

Но не завиждаше на никого. Всеки месец си купуваше дванайсет или четиринайсет стека евтина бира от магазина за намалени стоки на магистралата и гледаше телевизия, похапвайки сандвич със салам и горчица, с малко пържени картофки, и беше доволен.

Към четири часа този следобед Пак беше наченал втория стек бира, плюснал се бе в опърпания си фотьойл и гледаше телевизионно предаване, в което едрите гърди на водещата бяха много по-интересни от журито или състезателите.

Точно тогава някой почука на вратата.

Пак не стана веднага да отвори. Нямаше приятели, така че посетителите не го интересуваха. Те обикновено бяха общественици

или доброжелатели и му носеха храна, която той не вземаше или пък му предлагаша да оплеви мястото и да почисти наоколо, което той също не желаше, тъй като обичаше плевелите си.

Чукането се повтори.

Пак откликна, като увеличи звука на телевизора.

Неизвестният посетител заудря по-силно по вратата.

— Я се махай! — провикна се Пак.

Накрая блъскането разтърси целия фургон.

— Какво става, по дяволите? — изрева Пак. Изключи телевизора и скочи.

Блъскането спря, но Пак чу странен, драскащ шум.

Скърцаше както при силен вятър. А днес нямаше вятър.

— Сигурно са някакви хлапетии — реши Пак.

Семейство Айкхорн, което живееше от другата страна на шосето, имаше буйни деца, които се забавляваха, като пъхаха бомбички в основата на фургона и Пак се будеше от трясъците посред нощ.

Драскането отвън престана, но сега някой се разхождаше по покрива.

Това беше прекалено. Металният покрив не пропускаше вода, но беше стар и можеше да се огъне или да се разцепи по шевовете.

Пак отвори вратата, излезе на дъжда и започна да псува. Погледна към покрива, но там нямаше никакви деца. Онова, което видя, беше като реквизит от филм на ужасите: голямо колкото човек същество, със заплашителни нокти, огромни очи и уста като цип. Странното беше, че лицето имаше човешки черти, които му напомниха бащата на хлапетата — Дарил Айкхорн.

— Ну-у-у-у-уж-да-ааа — провлачи „нещото“ като писък. Скочи към него и в момента на скока му едно дяволски остро жило изскочи от отблъскващото му тяло. Още преди да се заби в Пак, друго острие се заби в корема му. Пак разбра, че дните на бирата, сандвичите със салам и пържените картопки, както и на мадамите с големите цици бяха изчезнали завинаги.

Ранди Хапгуд, който беше на четиринайсет години, цапаше в мръсната дълбока до бедрата вода в един преливащ канал и предизвикателно се хилеше, сякаш за да покаже на всички, че от нищо не му пука. Той отказваше да слага дъждобран, защото това облекло не

беше модерно. Не носеше и чадър. Лъскавите мацки не се лепяха по мамините синчета, които се разхождаха с демодирани чадъри. В интерес на истината те не се лепяха и по Ранди. Вероятно не бяха забелязали колко безстрашен беше той и колко не му пукаше за времето, което плашеше другите.

Беше подгизнал и нещастен, но си свирукаше наперено, за да прикрие това. Беше се прибрал от Централното училище в пет без двайсет, след репетиция на оркестъра, прекъсната поради лошото време. Смъкна мокрото си дънково яке и го закачи в дрешника. Събу подгизналите си маратонки.

— Ту-у-у-ук съм — извика той, имитирайки малкото момиче във филма „Полтъргайт“.

Никой не му отговори.

Знаеше, че родителите му са у дома, защото лапите светеха и вратата беше отключена. Напоследък повече работеха вкъщи. Правеха някакво изследване за „Ню Уейв“ и имаха възможност да изкарат работния си ден на двата терминала горе, без да ходят до фирмата.

Ранди измъкна една кола от хладилника, отвори я, пийна малко и тръгна към горния етаж да се изсуши и да разкаже на Пит и Марша как е минал денят. Той не им казваше мамо и татко, но те не му се сърдеха. Понякога си мислеше, че са прекалено готини. Караха порше и дрехите им винаги бяха супермодерни. Разговаряха с него за абсолютно всичко, включително и за секс, сякаш бяха негови приятели. Ако той наистина си намереше някоя готина мацка, щеше да се поколебае да я доведе у дома, защото имаше опасност тя да хареса баща му. Понякога си мечтаеше Пит и Марша да бяха дебели и тромави, да се обличаха старомодно и да настояваха да ги нарича „мамо“ и „татко“. И без това надпреварата за оценки в училище беше толкова голяма, че не му се искаше и вкъщи да се съревновава с родителите си.

Когато се изкачи горе, той пак извика.

Все още никой не му отговаряше.

Когато Ранди стигна до откrehнатата врата на работния кабинет, по гърба му полазиха тръпки. Той се намръщи, но не спря. Самоmnението му на абсолютен непукист не му позволяваше да се плаши.

Прекрачи прага, готов да каже нещо остроумно за мълчанието им, но изведнъж замръзна на място от ужас.

Пит и Марша седяха на противоположните страни на работна маса, където компютърните им терминали бяха с гръб един към друг. Не, те не седяха, те бяха приковани с кабели към столовете, десетки грозни кабели, които излизаха от тях или от машината. Трудно беше да каже точно откъде. Те бяха свързани и с компютрите и най-накрая с пода, в който изчезваха. Лицата им не бяха същите, но слабо напомняха на тях — наполовина от бледа плът, наполовина от метал, с разтопени очи.

Дъхът на Ранди секна.

Залитна назад.

Вратата се трясна зад него.

Полуорганични, полуметални пипала изскочиха от стената. Цялата стая сякаш беше странно оживена. Сякаш стените бяха задръстени с извънземни механизми. Пипалата бяха ловки. Обвиха се около него, притиснаха ръцете му и го обърнаха към родителите му.

Още седяха на столовете си, но вече не с лице към компютрите. Взираха се в него с искрящите си зелени очи, които сякаш кипяха от висока температура, бълбукаха и пулсираха.

Ранди изпищя. Дръпна се, но пипалата го държаха здраво.

Пит отвори устата си и половин дузина сребристи сфери, подобни на големи сачми, изригнаха от нея и удариха Ранди в гърдите.

Момчето усети силна болка, която не продължи повече от секунда. Вместо това тя се превърна в леденостудено, пълзящо по гръбнака насекомо — някакво чувство, което обзе цялото му тяло и се пренесе върху лицето.

Отново се опита да извика. Никакъв звук не излезе от устата му.

Пипалата се вмъкнаха обратно в стената, дърпайки го със себе си, докато гърбът му се прилепи към мазилката.

Студенината нахлу в главата му. Пълзеше бавно.

Отново се опита да изпищя. Този път от устата му се откъсна вик. Пронизителен, електронен звук.

Дора Ханкинс, момичето на рецепцията в голямото фоайе на „Ню Уейв“, беше свикнало да вижда напускащите работа хора към четири и трийсет. Макар официалният край на работния ден да беше пет часа, много от работниците си отработваха часовете у дома със своите лични компютри, така че никой не го спазваше стриктно. Откакто бяха „променени“, нямаха нужда от правила, тъй като всички

те работеха за една и съща цел, за Новия свят, който се задаваше, и дисциплината се определяше само от страха от Шедак.

В пет без пет никой не мина през фойето и Дора започна да се притеснява. Сградата беше странно пуста въпреки стотиците служещи в канцелариите и лабораториите на двата по-горни етажа.

В пет все още никой не беше приключил деня и Дора реши да провери какво става. Напусна мястото си на рецепцията, прекоси голямото мраморно фойе, мина през пищна врата от излъскан бронз към един по-семпъл коридор, покрит с теракотна настилка. От двете страни имаше канцеларии. Влезе в първата стая отляво, където осем жени вършеха секретарската работа на по-дребните шефове.

Осемте седяха пред видеодисплеите си. Под флуоресцентното осветление Дора без усилие видя как тела и машини плътно се бяха слели.

Единствената емоция у нея от седмици беше страхът. Помисли си, че вече го е опознала в различните му степени и форми. Сега обаче той се стовари върху нея с по-голяма сила, по-страшен, по-силен отпреди.

Едно искрящо жило от метал изригна от стената вдясно от нея. От него капеше нещо като жълтеникава слюз. „Нещото“ се стрелна направо към една от секретарките и безкръвно промуши тила ѝ. От черепа на една от другите жени изригна друго жило, издигна се като змия, омагьосана от флейтата на факир, поколеба се, след това със страхотна сила се устреми към тавана, пробви izolацията и се изгуби в горната стая.

Дора усети, че всичките компютри и хората на „Ню Уейв“ по някакъв начин се бяха слели в едно цяло и самата сграда се превръщаше в част от механизма. Тя искаше да избяга, но не можеше да мръдне, защото разбра, че всеки опит за бягство е безсмислен.

Мигове след това и тя бе включена към мрежата.

Сам плъзна лъча на фенерчето си по тавана, накован с груби дъски. Нямаше крушка. Нямаше нищо освен прах, паяжини и множество мъртви, изсъхнали пчели, гнездили между гредите през лятото.

Удовлетворен, той се върна към капака и се смъкна надолу по дървените стъпала направо в дрешника до спалнята на Хари на третия етаж. Бяха извадили много от окачените дрехи, за да могат да отворят капака и да смъкнат сгъваемата стълба.

Теса, Криси, Хари и Мууз го чакаха пред вратата на килера във вече полутъмната стая.

Сам каза:

— Ще стане.

— Не съм влизал там откакто бях във Виетнам — обясни Хари.

— Малко е мръсно, има паяжини, но там ще бъдеш на сигурно място. Ако не си последен в списъка, ако пристигнат за тебе по-рано, ще намерят къщата празна и няма да се сетят за тавана. Защото може ли човек с два сакати крака да се качи горе?

Сам искаше да вярва в това, което казваше за собствено успокоение и за спокойствието на Хари.

— Ще мога ли да взема Мууз с мен горе?

— Вземи онзи пистолет за всеки случай — отвърна Теса, — но не и Мууз. Дори при неговото добро поведение той може да излае в неподходящ момент.

— Дали Мууз ще бъде в безопасност тук... когато... когато те дойдат?

— Обзалагам се, че ще бъде — каза Сам. — Те не превръщат кучета. Само хора.

— По-добре да те качим сега, Хари — предложи Теса. — Вече е пет и двайсет. Скоро ще тръгваме.

Спалнята бързо изпълваше със сенки.

ЧАСТ III

НОЩТА ИМ ПРИНАДЛЕЖИ

„...Монтгомери ми каза, че полицията по странен начин губи способностите си след полунощ — тогава звярът беше най-силен. Нощната тъма вселява в него дух на жажда за приключения и тогава той се осмелява да върши неща, които не би посмял да върши през деня.“

Хърбърт Уелс

„Островът на д-р
Моро“

1.

Обрасли със зелени храсти хълмове заобикаляха изоставения хотел „Икар“. Лалугери, полски мишки, зайци и няколко лисици се бяха измъкнали от дупките си, зъзнеха на дъжда и се заслушаха. В двете близки борови горички, изпъстрени с каучукови дървета и брези с окапали листа, катерички и миещи се мечки, бяха замръзнали в очакване.

Първи реагираха птиците. Въпреки дъжда те излетяха от притулените в дървесата гнезда, от срутената стара плевня и от полусрутените стрехи на главната сграда. С крясъци и писукане започнаха да правят спирали във въздуха, снишаваха се и се издигаха, след което нахлуха в къщата. Скорци, орехчета, гарги, бухали и ястреби долетяха, като пицяха пронизително и пляскаха с криле. Някои се блъснаха в стената като слепи и изпопадаха с пречупени криле. Подскачаха, пърхаха и се блъскаха, докато умрат. Останалите успяха да улучат отворени врати и прозорци, през които влетяха в къщата, без да се наранят.

Макар дивите същества в радиус от сто метра да бяха чули мамещия зов, само по-близките животни моментално реагираха. Зайците и катеричките заскачаха, койотите и лисиците се впуснаха в див бяг, а миещите мечки тромаво се заклатушкаха през мокрите треви и превитите от дъжда тръстики, през калните мочурища към източника на мамещия звук.

Някои бяха хищници, други по природа бяха лесна плячка, но между тях цареше странно спокойствие. Това по-скоро приличаше на сцена от анимационен филм на Уолт Дисни — хищници и тревопасни животни, примамени от сладката музика на китара или от хармониката на някой чернокож чародей, който след като всички се съберат и го наобиколят, започва увлекателно да разказва за магии и чудни приключения. Но нямаше мил, сладкодугмен негър там, където отиваха, а музиката, която ги събираше, беше зла, студена, без никаква мелодия.

2.

Докато Сам се потеше, влачейки Хари нагоре по стълбата към тавана, Теса и Криси скриха инвалидния стол в гаража. Това беше солиден моторизиран модел, а не лек и сгъваем и нямаше да мине през капака на тавана. Теса и Криси го оставиха зад голямата гаражна врата, за да изглежда, сякаш Хари е стигнал дотук с него, а после се е качил в колата на някой приятел и е заминал.

— Дали ще се хванат? — запита с безпокойство Криси.

— Да се надяваме, че да — отвърна Теса.

— Може да си помислят, че Хари е избягал вчера, преди да вдигнат блокадата.

И двете не се заблуждаваха, че трикът им ще успее. Все пак трябваше да опитат.

Те се върнаха с асансьора до третия етаж, където Сам сгъваше стълбата и слагаше капака на мястото му. Мууз го наблюдаваше с любопитство.

— Пет и четиридесет и две — забеляза Теса, гледайки часовника си.

Сам закачи обратно пръта, с който беше повдигнал капака:

— Помогнете ми да прикрием с дрехите отвора.

Ризи и панталони, както бяха на закачалките, бяха нахвърляни по леглото. Започнаха бързо да си подават дрехите като при обучение по гражданска отбрана и скоро възстановиха предишния вид на килера.

Теса забеляза по дебелия бинт на дясната китка на Сам капки прясна кръв. Раните му се бяха отворили от усилието. Макар и да не бяха опасни, изглежда, го боляха много повече, а всяко нещо, което го изтощаваше и отслабваше, намаляваше шансовете им.

Затваряйки вратата, Сам каза:

— Господи, не искам да го оставя така!

— Пет и четиридесет и шест — му напомни Теса.

Докато тя навличаше коженото си яке и Криси нахлузваше голям за нея дъждобран, Сам зареди отново револвера си, като взе патрони от Хари.

След като прибра оръжието в кобура, отиде до телескопа и огледа улиците на запад и на юг в посока към Централното училище.

— Все още има много народ — обясни той. — Продължава да вали, а и мъглата се сгъстява.

Здрачи се рано заради бушуващата буря. Мрачни облаци притискаха земята и нощта се спусна над мокрия и сгушен град.

— Пет и петдесет — отчете времето Теса.

Криси се обади:

— Ако господин Талбот е в началото на списъка им, всеки момент ще дойдат.

Сам се отдръпна от телескопа.

— Добре, да вървим.

Теса и Криси тръгнаха след него, излязоха от спалнята и слязоха по стълбите на първия етаж.

Мууз си тръгна с асансьора.

3.

Тази вечер Шедак се чувстваше като дете.

Обикаляше Муунлайт Къв от морето до възвишенията, от Холиуел Лейн на север до Педък Лейн на юг и си мислеше, че никога не е бил в по-добро настроение. Промени посоката на обиколките си, за да бъде сигурен, че ще успее да огледа всяка пресечка и всяка улица в града. Видът на къщите и на хората, тръгнали пеша в тази буря, го вдъхновяваше с мисълта за могъщество — скоро всички те щяха да бъдат негова собственост.

Беше изпълнен с вълнение и трепетно очакване, каквото изпитваше само на Коледа, когато беше момче. Муунлайт Къв беше една голяма играчка и след няколко часа, когато удари полунощ, когато тази тъмна нощ премине в очаквания празник, щеше да се забавлява толкова много с великолепната си играчка. Щеше да се вълнува от игри, които отдавна искаше да играе, но от които се въздържаше. Оттук нататък нямаше да има нито рефери, нито власти да го наказват.

Затова като дете, промъкнало се в дрешника да измъкне дребни монети от джоба на баща си, така изцяло се беше унесъл в мечти за бъдещите си придобивки, че сякаш забрави за опасностите. С всяка минута заплахата от регресиралите избледняваше в съзнанието му. Не забрави напълно само за Ломан Уоткинс, но сякаш не помнеше защо беше прекарал цял ден в гаража на Паркинс.

След повече от тридесетгодишно упражняване на самоконтрол, потискане на желанията, изцеждане на умствените и физическите запаси, започнало от деня, когато уби родителите си и Ранингдиър, мечтата му се сбъдваше. Не можеше да има съмнение. Да се съмнява в своята свещена мисия и да се тревожи за крайния ѝ изход, означаваше да охули Великите духове, които го бяха благословили. Сега вече не можеше да си представи връщане назад. Изключваше от мозъка си всяка прокрадваща се мисъл за неуспех.

Почувства присъствието на Великите духове в бурята.

Почувства тайнственото им движение през неговия град.

Те бяха пристигнали, за да наблюдават и да одобрят възкачването му на трона.

От деня, в който беше убил майка си, баща си и индианеца, не беше хапвал сладкиш от кактус, но с годините ярките спомени се връщаха. Те го връхлитаха неочаквано. В един момент беше в сегашния свят, а в следващия се пренасяше на онова, другото място, в страховития свят, паралелен на този. Там той винаги отиваше след вкушването от кактусовия сладкиш. В онази другата реалност всички цветове бяха едновременно по-ярки и по-меки, всеки предмет сякаш имаше повече ъгли и по-други размери от предметите в обикновения свят. Там чувстваше странна лекота — беше като балон с хелий, и там в онзи свят му шепнеха гласовете на духове. Тези пренасяния бяха чести в годината след убийствата и му се явяваха около два пъти седмично. След това постепенно намаляха, но когато се явяваха, бяха все така наситени. През годините на юношеството му почти изчезнаха. Тези моменти на транс с продължителност час или два понякога се приписваха от околните на гибелта на семейството му. Естествено изпитваха към него симпатия, тъй като свързваха тази негова отнесеност с жестоката травма, която беше понесъл.

Сега когато обикаляше наоколо със своя бус, пак изпадна в познатото му състояние. Това дойде неочаквано, но то не беше моментно, както другите. Сега някак си се пренесе в него отдалече, далече... И колкото повече се пренасяше, толкова повече разбираше, че този път няма да бъде грубо възвърнат в реалния свят. Отсега нататък щеше да бъде обитател на два свята, защото духовете живееха така и познаваха и висшата, и низшата форма на живот. Дори започна да смята, че това, което сега преживява, всъщност беше личната му Промяна, хиляди пъти по-дълбока от тази на жителите на Муунлайт Къв.

В едно такова възвишено състояние Шедак виждаше всичко особено и прекрасно. Блещукащите светлини на окъпания от дъжда град приличаха на диаманти, поръсени в припадащия здрач. Течната, сребриста красота на дъжда го омайваше, както и бавно помръкващото буреносно небе.

Когато удари спирачки на пресечката на Педък Лейн и Седлбек Драйв, опипа гръдта си за телеметричния апарат, окачен на верижка на врата му, и сякаш за миг забрави какво представлява и колко тайнствен

и прекрасен е той. След това си спомни, че този уред регулира и предава биенето на сърцето му приемано от специална апаратура в „Ню Уейв“. Той предаваше в обсег около десет километра даже ако Шедак се намираше на закрито. Ако приемането на ударите на сърцето му се прекъсне дори за минута, Сън, главният компютър, беше програмиран да издаде заповед за деструкция чрез микровълни или чиповете-микросфери в организмите на всички хора от Новата раса.

След няколко минути на друга улица пак го обзе същото чувство за този мъничък апарат върху гърдите му. Знаеше, че е мощен, че този който го носи, държи живота на другите в свои ръце, и детето, живо в него, изпълнено с фантазии, реши, че той представлява амулет, дарен от Великите духове, един допълнителен знак, че краката му стъпваха в два свята — единият при обикновените хора, а другият — в един повисш свят на Великите духове и на кактусовите сладкиши.

Бавно се връщаше мислено назад, като упоен от наркотик се пренасяше далеч в детството към онези седем години, през които беше във властта на Ранингдиър. Някога беше дете, а сега — полубог. Беше любимата рожба на лунния ястреб, така че имаше пълна власт над всичко...

От време на време тихо се изкискваше, а очите му блестяха като на някое извратено и жестоко момче, което изпитва удоволствие да измъчва и да изгаря беззащитни мравки.

4.

Докато Мууз се въртеше около тях и махаше силно с опашка, Криси, Теса и Сам чакаха в кухнята да се стопи денят.

Най-сетне Сам каза:

— Добре. Стойте близо до мен. Правете точно това, което ви казвам.

Дълго гледа Криси и Теса, преди да се реши да отвори вратата. Прегърнаха се безмълвно и се разцелуваха. Нямаше нужда да си обясняват защо изведнъж станаха толкова любвеобилни. Бяха хора, истински хора и за тях беше важно да изразят чувствата си, защото преди нощта да се стопи, можеше да се превърнат в нещо друго. Можеше никога повече да не изпитат човешки чувства, затова отношенията им в този момент бяха необикновени топли.

Какво ли изпитваха странните господари на този град? Как те променяха хората?

Страхуваха се, че може да не успеят да се измъкнат и да станат жертва на безумните чудовища. Затова искаха, докато още можеха, да си вземат сбогом.

Най-накрая Сам ги поведе към верандата.

Криси внимателно затвори вратата зад тях. Мууз не се опита да излезе. Беше прекалено добро и благородно куче, за да постъпи така, но все пак провря муцуна през тесния процепа, когато момиченцето затваряше вратата, подуши я и се опита да ѝ близне ръката. Криси се уплаши, че може да му зацъпи носа. В последния момент Мууз се дръпна и тя затръшна вратата.

Сам ги поведе по стълбите през двора към съседната къща. Прозорците ѝ бяха тъмни и Криси с ужас си помисли, че вътре може да дебнат ужасни чудовища.

Сега дъждът ѝ се стори по-студен от миналата нощ. Небето на запад се озаряваше от бледосива светлина. Ледените полегати струи сякаш изтръгваха от облаците последните лъчи и ги отвеждаха в тъмната, мрачна земя. Следваше ги мокра, непрогледна тъмнина. Още

преди да достигнат оградата, отделяща имота на Хари от съседния, Криси вече благодареше за мушамата с качулка.

Оградата беше дървена, лесна за изкатерване. Те тръгнаха след Сам през двора на съседа към друга ограда. Криси и Теса я прескочиха и се намериха в имота на Колтрейнови.

Тук прозорците също бяха тъмни, което означаваше, че никой не беше открил останките на собствениците след посещението на Сам.

Докато пресичаше двора към следващата ограда, Криси беше обзета от страх, че Колтрейнови някак си са успели да се съживят, след като Сам беше изстрелял всичките си патрони в тях, изправени пред някой прозорец в кухнята, може би ги наблюдават. Дори си представи, че точно сега отварят задната врата. Очакваше два робота, дрънчащи с металните си ръце, да изскочат пред тях като бродещите мъртъвци в старите филми за зомбита. Очакваше да види миниатюрните антени на радарните им чинии, въртящи се около главите им, и да чуе съскането на пара през порите на телата им.

Изглежда, тези страшни мисли я изплашиха, защото Теса за малко да се препъне в нея и леко я побутна, за да я подкани да върви. Криси се приведе и забърза към дъното на двора.

Сам ѝ помогна да прехвърли една островърха ограда от ковано желязо. Ако трябваше сама да я прескочи, сто на сто би се набучила на остриетата. Щеше да стане на кайма.

В следващата къща имаше някой и Сам се скри зад някакви храсти, за да разучи обстановката, преди да продължи. Криси и Теса се приближиха към него.

Докато прехвърляха последната ограда, Криси удари охлузената си ръка и макар да беше превързана, я заболя. Стисна зъби и не се оплака.

През клоните на нещо като черничев храст Криси надникна в къщата. През прозорците на кухнята видя четирима души. Те приготвяха вечерята. Една двойка на средна възраст, сивокос мъж и момиче в пубертета.

Питаше се дали все още не бяха променени. Подозираше, че не, но нямаше как да провери. Тъй като роботите и „чудовищата“ понякога добре прикриваха нечовешката си същност под маската на обикновени хора човек не можеше да се довери на никого... дори и на родителите,

дори и на най-добрия си приятел. Беше както при нашествие на извънземни.

— Няма да могат да ни забележат — каза Сам. — Хайде.

Криси излезе от черничевия храст и го последва през откритата поляна към следващия двор, благодарейки на Бога за тъмнината, която ставаше с всяка минута все по-гъста.

Най-накрая стигнаха до поляна, която се простираше около последната къща в квартала.

Когато изминаха две трети от пътя през поляната, една кола зави иззад ъгъла някъде нагоре по възвишението и тръгна надолу. По примера на Сам Криси се просна по корем върху мократа земя, защото наблизо нямаше храст, зад който да се скрие. Ако сега се опитаха да тичат, шофьорът на приближаващата кола можеше да ги забележи.

По улицата нямаше лампи, което беше предимство за тях. И последната пепелява светлина беше изчезнала на запад и това беше още един плюс за тях.

Колата наближи бавно или заради лошото време, или защото хората в нея патрулираха. Светлините на фаровете се разтвориха в мъглата. В нощта предметите от двете страни на колата изплуваха като неясни силуети, странно разкривени от бавно движещите се, извиращи от земята осветени пластове мъгла.

Когато колата скъси разстоянието, някой от задната седалка включи ръчно фенерче. Насочи го към крайния прозорец, зашари по предните дворове на къщите откъм улицата и към страничните дворове на къщите към пресечките.

— Назад — тревожно зашепна Сам. — Залегнете и пълзете.

Колата съвсем приближи.

Криси запълзя след Сам не към пътя по който бяха дошли, а към най-близката къща. Мястото около задната веранда беше доста открито и не се виждаха големи храсти, така че трудно щяха да се скрият. Може би той се надяваше да се шмугне зад къщата, докато мине патрулът, но тя се съмняваше дали щяха да имат време за това.

Когато се обърна да погледне, видя, че фенерчето още шари по предните дворове на къщите и пространството между тях. Нямаха време за губене. Само след секунди патрулът щеше да ги открие.

Криси ту пълзеше по корем, ту на прибежки тичаше, като размазваше много червеи и гъсеници, излезли да се поразходят по

мократа трева, но сега нямаше време да мисли за това. Достигна една пътечка от бетон близо до къщата и тогава разбра, че Сам е изчезнал.

Замръзна на място. Огледа се наоколо.

Теса се появи до нея.

— По стъпалата към мазето, мила. Бързо!

Залитайки напред, видя външни бетонни стълби, водещи към вход на мазе. Сам се беше свил долу, където се беше образувала локва дъждовна вода, бълбукаща тихо, докато се оттичаше в канала пред затворената врата на мазето. Криси бързо се спусна в този „рай“ под земята. Теса ги последва. След няколко секунди лъч светлина премина по стената на къщата над главите им.

Стояха свити мълчаливи и неподвижни почти цяла минута, след като светлината се отмести от тях и колата отмина. Криси беше сигурна, че отвътре са ги чули, че вратата зад Сам ще се отвори всеки момент и някой ще се хвърли върху тях.

Нищо не се случи.

Почувства облекчение, когато най-накрая Сам прошепна:

— Да вървим.

Те пак пресякоха двора към улицата, която за техния късмет беше пуста.

Както им беше казал Хари, под каменната настилка минаваше канал. Според него каналът беше широк метър и дълбок метър и половина. Водата в него, дълбока около петнайсет сантиметра, изглеждаше черна, бърза и до тях достигаше шумното ѝ бълбукане.

Каналът им предлагаше един много по-сигурен път от улицата. Извървяха няколко метра, докато откриха монтираните в бетона железни скоби, за които Хари им беше казал, че ще намерят на всеки двайсет метра по откритата част на канала. Сам бързо се смъкна надолу, Криси и Теса го последваха.

Сам и Теса снишиха глави, за да не ги забележат от улицата. На Криси не ѝ се наложи. Да си на единадесет години имаше своите предимства, особено когато човек бяга от вълчеподобни чудовища, от хищни извънземни или от роботи.

Бълбукащата вода заливаше краката им до прасците. С учудване Криси забеляза, че течението беше силно. Тласкаше я и я влачеше неумолимо като живо с единствената цел да я събори. Нямаше опасност да падне, докато стоеше на място с широко разтворени крака,

но не беше сигурна докога щеше да успее да се задържи права. Водният поток се спускаше по стръмнината. Старото каменно корито беше като полирано от бързо течащите води. Можеше да служи и за водна пързалка. Ако паднеше, щеше да бъде повлечена надолу по възвишението, където каналът се разширяваше и свършваше над един ров. Хари беше споменал нещо за предпазни решетки, разделящи прохода на тесни коридори точно преди оттичането, но тя се страхуваше, че ако водата я завлече и тези решетки липсват, или са изкривени, ще падне право долу. След това каналът отново продължаваше до подножието на хълма, минаваше през плажа и се оттичаше в морето.

За щастие Хари ги беше предупредил за всичко, така че Сам беше подготвен. Отмота едно старо, но още здраво въже, скрито под якето, което беше взел от гаража на Хари. Единият му край Сам завърза около кръста си, а другият закачи за колана на Криси и след това за Теса, като остави около метър разстояние между тях. Ако един от тях паднеше, другите щяха да го издърпат и да го спасят.

Това горе-долу беше планът.

Надеждно свързани един за друг, потеглиха по канала. Сам и Теса се снишиха още повече, за да не бъдат забелязани от случайно преминаващ патрул. Дори и Криси се наведе малко с разкراчени крака, сякаш имитираше походка на джудже.

По инструкциите на Сам тя държеше въжето с две ръце и когато се приближаваше до него, го дръпваше, за да не се препъне и след като изостанеше малко, отново го отпускаше. Зад нея Теса правеше същото — Криси почувства лекото обтягане на въжето.

Насочиха се към един страничен коридор на канала.

Когато Сам стигна до него, зави и след няколко стъпки съвсем изчезна от погледа им, Криси го последва предпазливо. Те продължиха по-бавно, тъй като дъното на канала беше наклонено и заоблено и беше по-опасно от предишния в откритата му част.

Сам имаше фенерче, но избягваше да го използва. Отражението от светлината му можеше да привлече вниманието на патрулите.

В канала беше тъмно като в корема на кит. Криси не знаеше колко тъмно е в корема на кит, но сравнението ѝ хареса, защото я преследваше призрачното чувство, че тая тръба е някакъв корем, че

клокочещата вода е стомашен сок и че маратонките и крачолите на джинсите ѝ се разтваряха в тази разяждаща течност.

Точно тогава падна. Краката ѝ се подхлъзнаха в тинята, полепнала така здраво за бетона, че буйната вода не беше я отмила. Изпусна въжето, замахна с ръце в опит да запази равновесие. Цопна долу със страхотен плясък и моментално беше понесена от водата.

Запази самообладание и не извика. Писъкът би привлякъл вниманието на разузнавателните екипи. Можеше да стане и по-лошо.

Полузадушена, като плюеше водата, влязла в устата ѝ, тя се блъсна в краката на Сам и го събори. Усети го как пада. Помисли си колко ли време всички те щяха да лежат мъртви и разложени на дъното на дългия отвесен канал в подножието на билото преди някой да открие подпухналите им тела.

5.

В тъмнината Теса чу, че момиченцето падна и веднага спря, разкрачи се широко, доколкото ѝ позволяваше кръглото наклонено дъно, и хвана с две ръце въжето. След секунда то се обтегна, което означаваше, че Криси е паднала във водата.

Сам изохка и Теса разбра, че момичето се е блъснало в него. За момент въжето се отпусна, но после пак се обтегна, което показваше, че Сам опитва да се задържи на крака и да повдигне Криси.

Чу пляскането пред себе си и една сочна ругатня. Водата се качваше по-високо. Отначало помисли, че си въобразява, но после осъзна, че е стигнала до коленете ѝ.

Проклетата тъмнина беше най-лошото. Нищо не можеше да се види, бяха като слепи.

Отново силно беше дръпната напред. Метър, два... три.

За Бога, Сам, не падай!

Теса залитна, едва не изгуби равновесие и разбра, че са на ръба на катастрофата. Молеше се на Бога да не се подхлъзне.

Залитна. Въжето силно се вряза в китката ѝ.

Водата я избутваше с голяма сила.

Краката ѝ се пързалиха.

Странни мисли преминаха в мозъка ѝ като на видеолента, всичките нежелани и някои учудващи. Искаше ѝ се да живее, да оцелее, да не умира и това не беше толкова странно, но си мислеше и за Криси и че не искаше да изостави това дете. После видя как с Криси живеят някъде в уютна къща, като дъщеря и майка. Учуди се колко много го искаше, което изглеждаше странно, тъй като родителите на момиченцето не бяха мъртви и може би не бяха променени завинаги. След това си помисли за Сам, за това че не може да го люби и това я стресна. Разбира се, силата му да отстои на опасността беше забележителна и напълно сериозният му вид, когато говореше за четирите си причини да живее, го правеха още по-привлекателен. Можеше ли тя да бъде петата причина за него? Едва сега, когато водата застрашаваше живота ѝ, разбра колко много го харесва.

Пак се подхлъзна. Под клокочещата вода дъното беше още похлъзгаво, отколкото в каменния канал, сякаш и върху бетона растеше мъх.

Сам изпсува тихо. Криси изплашено се изкашля.

Нивото на водата в центъра на тунела се беше вдигнало с трийсетина сантиметра.

Миг по-късно въжето се обтегна изведнъж, след което напълно се отпусна. Навярно се беше скъсало. Сам и Криси бяха пометени надолу в тунела.

Ехото от бълбукането и плясъкът на прииждащата вода ту заглъхваха, ту се засилваха. Потокът ги понесе. За една ужасяващо кратка секунда настъпи тишина.

Сърцето на Теса подскочи, когато отново чу покашлянето на Криси.

Светна фенерче. Сам прикриваше стъклото с ръка.

Момичето стоеше на метър-два от Теса, притиснало гръб към стената.

Сам беше застанал с широко разкрасени нозе и гледаше нагоре.

Все пак въжето не се беше скъсало. Беше престанало да се опъва, защото и мъжът и момичето бяха възстановили равновесието си.

— Добре ли си? — прошепна той.

Криси кимна, плюейки мръсната вода, която беше погълнала.

Сам се обърна към Теса:

— Добре ли си?

Тя не можеше да говори. Гърлото ѝ се беше свило на буца. Преглътна няколко пъти и примигна. Вълна на облекчение мина през нея и намали почти непоносимото напрежение в гърдите ѝ. Едва успя да прошепне:

— Аха.

6.

Сам се успокои, когато най-сетне се добраха до изхода от канала. Погледна към небето, но поради гъстата мъгла всъщност не го видя, ала това беше дребна подробност. Беше щастлив, че е отново на чист въздух, макар и до колене в мръсната вода.

Сега се озоваха сред буйна река. Или дъждът валеше по-силно в далечния източен край на града, или някоя от дигите беше разрушена. Водата вече стигаше до кръста и струята от тръбата зад тях се изливаше с впечатляваща мощ. Да се държат на крака ставаше все по-трудно.

Сам се обърна, пресегна се към малката, придърпа я към себе си и каза:

— Отсега нататък ще ти държа здраво ръката.

Тя кимна.

Нощта беше тъмна като гроб и макар че беше толкова близко до момичето, съзираше само очертанията на лицето му. Когато погледна към Теса, застанала на няколко сантиметра зад Криси, видя само черен силует.

Без да пуска момичето, обърна се и погледна пред себе си.

Тунелът, през който бяха минали, след две пресечки се съединяваше с друг открит канал. Хари добре помнеше тези неща от детските години, когато въпреки предупрежденията на своите родители беше играл там.

Този тръбопровод завършваше в устието на големия вертикален отход в западния край на града. Беше вероятно в последните метри на главния канал да има здрави, вертикални железни пръти на разстояние тридесет сантиметра един от друг, разположени от земята до тавана; служещи за преграда, през която минаваха само водата и по-дребните предмети. На практика нямаше никаква опасност течението да ги отнесе в пропастта.

Но Сам не искаше да рискува. След като реката ги изхвърлеше в предпазната бариера, ако можеха да се изкатерят по стръмните стени

на канала, борейки се с водата, тогава изпитанието им щеше да свърши.

През по-голямата част от живота си мислеше, че не е оправдавал доверието на хората. Макар че беше само седемгодишен, когато майка му почина при катастрофата, винаги го разяждаше чувството за вина, сякаш беше длъжен да я спаси. По-късно въобще не успя да се спогоди с пропилия се, сърдит на света свой баща. Както Хари и той си казваше, че е предал своите другари във Виетнам, макар че решението му да ги изостави беше взето от висши военни. Нито един от агентите на Бюрото, загинали при съвместна акция, не беше убит заради него, но все пак го гризеше съвестта и за тях. Мислеше и за жена си Керън, обвиняваше се, макар хората да му казваха, че не носи отговорност за нейния рак. Но все мислеше, че ако я беше обичал по-силно, тя би намерила сили да оздравее. Отгоре на всичко се чувстваше виновен и заради Скот.

Криси му стисна ръката.

Той ѝ отвърна.

Дланта ѝ бе толкова малка.

Той изведнъж разбра, че чувството му за отговорност граничи с маниакалност, но беше съгласен с казаното от Хари — предаността на човека към другите, особено към приятелите му и към семейството, никога не може да бъде в излишък. Никога не си беше представял, че едно от ключовите прозрения в живота му ще дойде, когато отходната вода в един мръсен канал го облива и когато се крие от някакви врагове с човешка форма, но ето че се случи. Разбра, че това, което не му дава покой, е лекотата, с която загърбваше отговорността. Всички хора грешаха от време на време и често грешките не бяха техни, а се дължаха на съдбата. Когато се проваляше, беше усвоил правилото не само да продължи напред, но и да продължава с радост. Разбра защо беше загубил Скот — защото беше загубил собствената си любов към живота. Беше изгубил способността да споделя нещо значимо с момчето, да спре още в началото потъването му в nihilизъм.

Сега, в този момент, ако трябваше да изброи причините да живее, списъкът му би се удължил с повече от четири точки. Би набъбнал със стотици, с хиляди.

Цялото това прозрение го връхлетя само за миг, докато държеше ръката на Криси. Разбра, че ако не успееше да спаси детето и Теса, и

останеше жив, пак щеше да се зарадва на спасението си и да продължи да живее. Макар че положението им беше тежко и надеждата за спасение малка, духът му се повдигна и Сам се засмя почти на глас. Действителният кошмар, който те преживяваха в Муунлайт Къв, дълбоко го беше разтърсил. Изпитанието беше предизвикало яснота върху жизненоважни идеи, които бяха прости и лесно биха могли да му хрумнат през онези години на терзания; сега обаче ги прие с благодарност, въпреки привидната им простота и характерното му дебелоглавие. Истината винаги е проста, щом веднъж я откриеш.

Добре, сигурно щеше да продължи напред, дори да загубеше Криси и Теса, но нямаше да го позволи. За нищо на света!

Държеше ръката на Криси и внимателно пристъпваше по каменното корито. Водата беше достатъчно дълбока, за да му създаде известно чувство на безтегловност, което затрудняваше движенията му.

След по-малко от минута достигнаха железни скоби, служещи като стъпала. Хванаха се за най-долната и за няколко секунди си отдъхнаха.

Дъждът изведнъж спря. Само беше готов да тръгнат. Като внимаваха да не стъпва върху ръцете на Теса и Криси, изкачи няколко стъпала и се огледа.

Нищо не помръдваше, само мъглата се стелеше над улицата.

От тази част на канала се виждаше Централното училище на Муунлайт Къв. Игрището беше само на няколко метра и зад него, едва забележимо в тъмнината и мъглата, беше самото училище, осветено от няколко сигнални лампи.

Дворът беше ограден от висока ограда, но Сам не се изплаши. Всички огради имаха врати.

7.

Хари очакваше най-лошото и все пак имаше надежда за спасение.

Беше облегнал гръб на стената, свит в отдалечения ъгъл. Нямаше къде да се скрие.

Все пак ако някой си направеше труда да се качи и да огледа, едва ли би видял Хари.

Това, разбира се, беше абсурдно. Всеки, който би си направил труда да огледа тавана, би го сторил внимателно, изследвайки всеки ъгъл. Но независимо че този лъч от надежда беше абсурден, Хари се вкопчи в него — умееше да подхранва надеждите си като от най-тънкото им влакънце изплиташе дебело въже.

Не се чувстваше неудобно. С помощта на Сам се беше облякъл топло.

Странно беше как много хора си мислеха, че парализирания човек е напълно безчувствен. В някои случаи имаха право — нервите му бяха притъпени, цялата му чувствителност беше изгубена. Но гръбначните травми не са равнозначни.

Макар че беше с парализирани ръка и крак и другият му крак беше почти безполезен, Хари все пак усещаше топлина и студ.

Но не всички чувства бяха физическо усещане. Макар да знаеше, че малко хора биха му повярвали, неговият недъг всъщност обогати душевния му живот. По принуда беше изолиран от хората и се беше научил да компенсира липсата на общуване. Помогнаха му книгите, които отвориха света пред него. Също и телескопът. Но най-вече огромното желание да води пълноценен живот поддържаше ума и сърцето му.

Ако сега изживяваше последните си часове, щеше да духне свещта на своя живот без горчивина. Естествено съжаляваше за пропуснатото, но най-вече се гордееше с това, което беше запазил. Като си правеше последна равносметка, реши, че беше живял уравновесено, полезно, с доброта и всеотдайност.

Беше взел две оръжия — пистолет калибър 45 и пистолет калибър 38. Ако го откриеха на тавана, щеше да стреля, докато ги изпразни. Последният патрон щеше да запази за себе си.

Не беше взел допълнителни амуниции. При такава престрелка сакат човек не би могъл да презареди достатъчно бързо, за да се спаси.

Дъждът тихо барабанеше по покрива. Хари се питаше дали това е поредният промеждутък или бурята най-накрая заглъхваше.

Колко хубаво щеше да бъде да види слънцето отново!

За Мууз се тревожеше повече, отколкото за себе си. Горкото обречено куче беше долу само. Когато „вампирите“ или създателите им пристигнеха най-после, той се надяваше, че няма да навредят на стария Мууз. Ако го откриеха и го принудеха да се самоубие, надяваше се кучето да си намери добър стопанин.

8.

Докато Ломан обикаляше Муунлайт Къв, градчето му изглеждаше и мъртво, и кипящо от живот.

Ако търсеше обичайните признаци на оживление, селището изглеждаше някак призрачно. Баровете, магазините и ресторантите бяха затворени. Дори обикновено претъпканият ресторант на Перес беше със спуснати ролетки. Единствените пешеходци в бурята бяха пешите патрули или екипите по Промяната.

Все пак градът като че водеше скрит живот. На няколко пъти видя странните гъвкави фигури да се мяркат в нощта и мъглата, все още предпазливи, но далеч по-смели от преди. Когато спираше да огледа тези мародери, някои от тях също се спираха в дълбоките сенки и се блещеха с кехлибарено-жълтите или с червените си очи, сякаш пресмятаха възможностите си да нападнат полицейската кола и да го измъкнат от нея, преди да успее да потегли. Като ги гледаше, изпълваше го желание да изостави автомобила, да свали дрехите си, да изостави скования си човешки вид и да се пренесе в по-простия свят на дивото, на лова, плячката и гонитбата. Но всеки път бързо се извъръщаше и отминаваше, преди да се е поддал на подобни импулси. Тук-там подминаваше къщи, в които горяха зловеци светлини, и пред прозорците на които преминаваха такива гротескни сенки, че от вида им пулсът му се ускоряваше. Не спря да оглежда тези места и съществата, обитаващи къщите, защото се досети, че може би приличаха на „нещото“, в което се беше претворил Дени, и в много отношения бяха по-опасни от сновящите регресирали хищници.

Сега се намираше в свят на Лъвкрафт, на първични космически сили, обитаван от чудовищни създания, дебнещи в нощта. Свят, който беше заменил християнско-юдейския човешки свят със зловеци стари божества, повеляващи жестокост и неутолима жажда за власт. Във въздуха, в завихрената мъгла сред тъмните дървета и дори сред лампите по улиците витаеше странно извратена атмосфера, която не вещаеше нищо добро. Светът на Лъвкрафт.

Познаваше добре Лъвкрафт от безбройните му романи, които беше прочел. Харесваше Луис Ламур, защото извличаше идеите си от действителността, докато Лъвкрафт се стремеше към невъзможното. Или поне Ломан мислеше така тогава. Сега знаеше, че хората умеят да създадат в действителния свят ад, който и въображението не може да роди.

Отчаяние и насилие от света на Лъвкрафт се носеха из Муунлайт Къв. Докато шофираше из тези зли улици, Ломан държеше револвера си готов на седалката до себе си.

Шедак.

Трябва да открие Шедак.

Спря на пресечката на Джунипър Лейн с Оушън Авеню. В същото време друга полицейска кола спря срещу Ломан.

По Оушън Авеню нямаше движение. След като свали страничния прозорец, Ломан потегли бавно и спря до другата патрулна кола.

От номера, написан на вратата, разбра, че това е машината на Нейл Пениуърт, но когато погледна вътре, не видя младия офицер. Видя нещо, което някога е било Пениуърт, осветено от лампичките на километражното табло и от екрана на подвижния компютър. Два идентични кабела, като онези, изригнали от челото на Дени, за да го свържат с личния му компютър, бяха изникнали от черепа на Пениуърт и макар да не се виждаше добре, сякаш един от тях беше включен в таблото, докато другият вървеше надолу към компютъра, формата на черепа на Пениуърт беше променена: бе изтеглен напред, с малки антени, които приличаха на сензори и леко блестяха. Раменете му бяха уголемени, странно заоблени на места. Ръцете му не бяха на волана, нямаше ръце изобщо. Ломан предположи, че Пениуърт не се беше слял единствено с компютъра, а и с патрулната кола.

Промененият бавно извърна глава към него.

В очните кухни проблеснаха електрически искри.

Шедак беше казал, че освобождаването на хората от Новата раса от чувства им дава способност да използват по-добре умствените си възможности, като можеха дори да упражнят умствен контрол над формите и функциите на материята.

Сега тяхното съзнание диктуваше формата им. Когато се измъкваха от свят, в който нямаша право на емоции, можеха да се

превърнат в каквото си искат, макар че не можеха да станат каквито някога са били. Очевидно киборгът беше освободен от страховете, тъй като Пениуърт е искал точно това.

Но какво ли чувстваше сега? Какви бяха целите му? И трябваше ли да остане в тази друга форма само защото я предпочиташе? Дали не беше като Пайзър — впримчен по физически причини, или защото някаква страна от психологията му му пречи да се върне в човешкия облик, към който се стремеше?

Ломан посегна към револвера.

Някакъв кабел изскочи от лявата врата на колата, сякаш беше част от нея — с тази разлика, че беше полуорганичен. Пипалото с пукане удари страничното стъкло на Ломан, който в смайването си забрави оръжието.

Стъклото не се счупи, но част от него се разтопи и изду като мехур и сондата се вмъкна в колата право към лицето на Ломан. На върха имаше уста като на Змиорка, в която се виждаха малки стоманени зъби.

Ломан наведе глава и натисна газта до дъно. Шевролетът сякаш подскочи, после изведнъж потегли на юг от Джунипър Лейн.

Известно време пипалото между колите поддържаше връзка, отърка се в носа на Ломан и изведнъж изчезна.

Сякаш най-лошите страхи на Ломан се сбъдваха. Онези от Новата раса, които не бяха избрали регресията, щяха да се самотрансформират, или да се трансформират по желание на Шедак в адски хибриди между човек и машина.

Трябваше да намери Шедак. Да убие създателя и да освободи измъчените чудовища, създадени от него!

9.

Следвайки Сам и Теса по петите, Криси прекоси спортното игрище. Струваше ѝ се, че прилича на голям, непохватен космичен пришълец, който джапа с огромни, непохватни стъпки. След това ѝ се стори, че в известен смисъл самата тя беше чужденец в Муунлайт Къв, по-друго същество от онези, в които се бяха превърнали повечето хора в града.

Вече бяха прекосили две-трети от игрището, когато ги спря пронизителен вик, разцепил нощта рязко като секира, разсичаща сухо дърво. Този нечовешки вик ставаше ту по-слаб, ту по-силен, беше зловещ и див, но някак познат — викът на онези чудовища, които тя считаше за извънземни пришълци. Дъждът беше спрял, но въздухът беше пропит с влага, която пренасяше ясно този звук като мелодията на далечен тромпет.

На този вик отговориха други. Почти половин дузина смразяващи крясъци долетяха от юг, от север, от високите възвишения в източния край на града и от скалистия бряг.

Внезапно Криси закопня за студения канал с бълбукаща мръсна вода, която сякаш се изцеждаше от ваната на самия дявол. Откритото пространство беше много по-опасно.

Извиси се нов вик, точно когато другите заглъхнаха, и сякаш беше много по-близо до тях.

Прекалено близо.

— Да се вмъкваме вътре — каза припряно Сам.

Криси си помисли, че от нея май няма да излезе смела героиня. Беше изплашена, преуморена, започваше да се самосъжалява и да огладнява. Повдигаше ѝ се От всичките приключения. Копнееше за топли стаи и дни на мързелуване, с хубави книги, с хубави филми и пасти с двойна глазура. Досега всяка истинска героиня на приключенски роман би разработила ясна стратегия, с която би сломила чудовищата в Муунлайт Къв. Би открила начини да превърне хората-роботи в безвредни миялни машини на леки коли и щеше да е на път да си извоюва короната на принцеса в обществото.

Дотичаха до края на игрището и прекосиха празния паркинг на път към задната врата на училището.

Не им се случи нищо.

„Благодаря ти, Господи! Твоята приятелка Криси.“

Нещо пак нададе вой.

Сградата беше с шест врати. Сам опитваше бравите им и оглеждаше ключалките, закрил с ръка светлината от фенерчето си. Не може да се справи с нито една и това разочарова Криси, защото си мислеше, че агентите на ФБР бяха така добре обучени, че при спешни случаи биха могли да отворят подземие на банка с плюнка и фиба за коса.

Пробва и няколко прозореца и прекара доста дълго време, оглеждайки ги с фенерчето си.

Всъщност разглеждаше первазите и рамките на прозорците. Когато стигнаха последната врата, единствената с прозорче в горната част, Сам изключи фенерчето, погледна към Теса и прошепна:

— Едва ли има сигнална система, но може да греша. Съществуват аларми, улавящи движенията чрез звукови предаватели или чрез електрическо око. Обаче са доста скъпи за обикновено училище.

— А сега какво?

— Сега ще счупя прозореца.

Криси очакваше да измъкне маскировъчна лепенка, да залепи един от прозорците, за да омекоти шума от падащо стъкло. В книгите точно така постъпваха. Но той само се извърна към стъклото, замахна и удари прозореца в десния долен ъгъл. Стъклото се счупи и издрънча на пода. Сигурно си беше забравил лепенката.

Сам се пресегна през дупката, опипа за ключалката, отключи и влезе пръв. Криси тръгна след него, като заобикаляше натрошените стъкла.

Сам включи фенерчето, но не се опита да го прикрие, както беше направил навън.

Намираха се в дълъг коридор, наситен с миризма на дезинфектанти. Плочките вече бяха поели миризмата на химикалите. Тази миризма ѝ беше позната от началното училище „Томас Джеферсън“ и Криси с отвращение потръпна.

Теса бавно затвори външната врата.

Напрегнато се заслушваха.

Сградата беше безлюдна.

Тръгнаха по коридора, оглеждайки класните стаи и тоалетните, както и всички шкафове, търсейки компютърната стая. След трийсет метра стигнаха до друг коридор. Спряха за малко и наостриха уши.

Все още навред беше тихо.

И тъмно. Единствената светлина беше от фенерчето на Сам, което държеше с лявата ръка. Беше измъкнал револвера от кобура и затова дясната му ръка трябваше да бъде свободна.

След дълго мълчание той каза:

— Тук няма никой.

За кратко Криси се почувства по-добре, в безопасност.

Но, ако той наистина вярваше, че са сами, защо ли не прибираше оръжието си?

10.

Докато Шедак шофираше из „кралството“ си и нетърпеливо очакваше полунощ, до голяма степен беше регресирал към детството си. Сега, когато имаше причини да тържествува, щеше да изостави маската си на солиден човек, която се наложи да носи твърде дълго, и с облекчение щеше да го стори. Всъщност до ден-дневен си бе останал момче, чието емоционално развитие беше спряло на възрастта дванадесет години; тогава посланието на лунния ястреб беше внедрено у него.

Но повече не беше необходимо да се преструва.

Знаеше за тази своя черта и я считаше за преимущество. Даваше му предимство пред онези, които наистина бяха загърбили детството. Едно момче на дванадесет години имаше възможност да мечтае без задръжки, защото възрастните винаги се тревожеха от конфликтни нужди и желания. С други думи, дванайсетгодишното момче беше идеалният самовлюбен маниак.

Проектът „Муунхок“, грандиозният му сън за неземна власт, нямаше да даде плодове, ако подходеше към него като нормален човек. Своят приближаващ триумф той дължеше на забавеното си развитие.

Искаше да задоволи всички желания на момчето, което живееше в него, да вземе каквото искаше, да направи всичко, което рушеше традициите. Дванадесетгодишните момчета се наслаждаваха на разрушаването на общоприетите норми, на предизвикателствата си към порядките.

Но той беше нещо повече от нарушител на закона — беше момче, политнало във въображаемия свят на сладкиши от кактус, отдавна забравени на вкус, но които бяха оставили у него ако не психически, то физически отпечатък. Беше момче, което знаеше, че е бог. Способностите на всяко момче за изобретяване на жестокости засенчват дори злите дела на боговете.

За да убие времето до полунощ, започна да си представя какво ще направи със своята власт, когато и последният човек от Муунлайт

Къв му се подчинеше. Някои от мислите му го накараха да потрепери от странна смесица на вълнение и отвращение.

Вече караше по Айсбъри Уей, когато разбра, че индианецът седи до него. Спря рязко по средата на шосето, беше шокиран и изплашен.

Но Ранингдиър дори не го погледна и не му проговори, само гледаше през предното стъкло.

Нещата бавно се изясниха за Шедак. Духът на индианеца се беше вселил в него. Великите духове му го бяха пратили за съветник, за награда, че е успял да разработи „Муунхок“. Но този път той, а не Ранингдиър контролираше положението, а индианецът говореше само когато Шедак решеше.

— Привет, Ранингдиър — каза му.

— Здравей, Малък вожде.

— Сега ти си мой.

— Да, Малък вожде.

Внезапно Шедак си помисли, че е луд, че Ранингдиър е просто продукт на болното му въображение. Но момчетата с мания за величие нямат умствени възможности за задълбочен анализ и тази мисъл се изплъзна толкова бързо, колкото бързо беше се появила.

— Ще правиш това, което ти казвам — каза на Ранингдиър.

— Обещавам.

Шедак отпусна спирачния педал и продължи. Пред фаровете му изскочи „нещо“ с кехлибарени очи, което лочеше вода от локва. Не му обърна внимание и когато то заподскача надалеч, го остави да се изпари от паметта му.

Обърна се към индианеца:

— Знаеш ли какво искам да направя един ден?

— Какво, Малък вожде?

— Когато всички минат през Промяната — не само хората в Муунлайт Къв, но и в целия свят — когато никой не застава вече срещу мен, тогава ще започна да търся твоето семейство... ще ги накарам да си платят за твоите престъпления, наистина да си платят.

В гласа му се прокраднаха гневни нотки. Това го подразни, но не можа да се въздържи.

— Ще убия всички тези хора, ще ги накъсам на парченца! Ще им кажа, че трябва да понесат страданията заради връзката им с теб и те

ще прокълнат името ти. Всичките жени ще изнася и ще ги изтезавам, след което ще ги убия. Какво мислиш?

— Това ли е, което желаш, Малък вожде?

— Точно това.

— Тогава го направи.

Шедак с учудване забеляза, че очите му се насълзиха. Спря на едно кръстовище и отново заговори:

— Онова, което ти ми направи, не беше хубаво.

Индианецът не каза нищо.

— Отговори!

— Не беше хубаво.

Шедак извади от джоба си кърпа, издуха носа си и избърса очите си. Сълзите му пресъхнаха.

Усмихна се. Въздъхна, сетне се обърна към Ранингдиър:

— Разбира се, без теб никога нямаше да стана дете на лунния ястреб.

11.

Компютърната стая беше на първия етаж. Прозорците ѝ гледаха към двора и не се виждаха от нито една улица, ето защо Сам запали лампите.

Залата беше голяма, обзаведена като езикова лаборатория. Тридесет компютъра бяха наредени до стените и по средата на помещението.

Оглеждайки това „богатство“, Теса промърмори:

— „Ню Уейв“ е била доста щедра, а?

— Все пак да използваме думата „може би“ — отвърна Сам.

Обиколи редиците в търсене на телефонни линии и модеми.

Теса и Криси останаха до отворената врата, взирайки се в тъмния коридор.

Сам седна до един от апаратите и го включи. Знакът на „Ню Уейв“ се появи на екрана.

Сигурно тези компютри бяха подарени на училището за обучение, свързано с проекта „Муунхок“.

Знакът избледня и на монитора излезе меню. Менюто му предостави три избора:

- А. ОБУЧЕНИЕ 1
- Б. ОБУЧЕНИЕ 2
- В. ОБРАБОТКА НА ДУМИ
- Г. ОСЧЕТОВОДЯВАНЕ
- Д. ДРУГИ

Сам се поколеба, не защото не можеше да реши коя опция да избере, а защото изведнъж се изплаши да използва машината. Споменът за Колтрейнови беше ярък. Въпреки че изборът им да се слоят с компютрите изглеждаше личен, не знаеше дали не е било обратното. Възможно беше компютрите да са ги обсебили. Но това изглеждаше невъзможно. Благодарение на наблюденията на Хари

знаеше, че хората в Муунлайт Къв се променяха с инжекции, не чрез тайнствена сила, предадена чрез клавиатурата. Все пак се колебаеше.

Накрая натисна „Други“ и получи списък на училищните предмети:

- А. ВСИЧКИ ЕЗИЦИ
- Б. МАТЕМАТИКА
- В. ВСИЧКИ НАУКИ
- Г. ИСТОРИЯ
- Д. АНГЛИЙСКИ
- Е. ДРУГИ

Натисна „Е“. Появи се трето меню и този процес продължи, докато най-накрая получи меню, в което последният избор беше „Ню Уейв“. Когато избра тази точка, на монитора започнаха да се появяват фрази.

ЗДРАВЕЙТЕ, УЧЕНИКО.
СЕГА Вие СТЕ В КОНТАКТ СЪС
СУПЕРМОДЕРНИЯТ КОМПЮТЪР НА „НЮ УЕЙВ
МАЙКРОТЕКНОЛЪДЖИ“.
ИМЕТО МИ Е „СЪН“.
ТУК СЪМ, ЗА ДА ВИ СЛУЖА.
ЩЕ ВИДИТЕ ЛИ МЕНЮТО?
ИЛИ ИМАТЕ СПЕЦИАЛЕН ИНТЕРЕС?

Като си спомни изобилието от менюта в системата на полицейския отдел, си каза, че може да остане тук цяла вечер, докато намери каквото търси. Написа:

ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК МУУНЛАЙТ КЪВ
ТОЗИ ФАЙЛ НЕ Е ДОСТЪПЕН.

МОЛЯ, НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ДА ПРОДЪЛЖАВАТЕ
БЕЗ ПОМОЩТА НА УЧИТЕЛЯ ВИ.

Той предположи, че учителите имаха индивидуални кодови номера. В зависимост от това дали бяха видоизменени, щяха да получат достъп до закодираните данни. Единственият начин да се открият кодовете им беше да се избират произволни числа, но това означаваше наличието на милиарди възможности. Не можеше да седи тук, докато му побелеят косите и му изпаднат зъбите, без да открие комбинацията.

Миналата нощ беше използвал личния код за достъп на полицаи Рийз Дорн и се питаше дали действа само на определени връзки, или пък всеки компютър, свързан със „Сън“, щеше да го приеме. Нищо не губеше, ако опита. Написа 262699.

Екранът се изчисти. След това:

ЗДРАВЕЙТЕ, ПОЛИЦАЙ ДОРН

Той пак поиска данните от полицейския участък.
Този път му ги дадоха.

ИЗБЕРЕТЕ ЕДНО ОТ:
А. ДИСПЕЧЕР
Б. ЦЕНТРАЛЕН ФАЙЛ
В. ТАБЛО С БЮЛЕТЕНИ
Г. ИЗХОДНА СИСТЕМА — МОДЕМ

Натисна „Г“.

Сега му предоставиха списък на компютри из цялата страна, с които можеше да се свърже чрез полицейския участък. Дланите му внезапно се изпотиха. Сигурен беше, че е възможно да се случи нещо, дори само защото от минутата на влизането му в града досега нищо не беше лесно.

Погледна Теса.

— Всичко наред ли е?

Тя погледна към тъмния коридор, после към него.

— Май да. Има ли нещо?

— Аха... май да. — Той пак се обърна към компютъра и прошепна: — Моля...

Огледа дългия списък на възможни връзки чрез изходната система. Намери код „ФБР“, което беше наименованието на най-новите и най-модерните компютърни мрежи на Бюрото. Сигурна система, работеща от миналата година. Сигурно само проверените агенти имаха достъп до код „ФБР“.

Все още очакващ беда, Сам избра код „ФБР“. Менюто изчезна. След това на дисплея се появи значката на ФБР в син и златист цвят, а отдолу — думата „код“.

Последва серия от въпроси: какъв е отличителният номер на вашето бюро? Име? Дата на раждане? Моминско име на майката? Когато отговори, беше „възнаграден“ с достъп.

— Точно попадение! — възкликна с оптимистичен тон.

— Какво става? — обади се Теса.

— Вече съм в главната система на Бюрото във Вашингтон.

— Ти си майстор! — каза му Криси.

— Само любител. Все пак го направих.

— А сега какво? — попита пак Теса.

— След минута ще извикам дежурния оператор, но първо искам да отправя поздрав към всяка една проклетата служба в страната, да ги накарам да приемат зова ми.

— Зов?

По кода на меню „ФБР“ Сам избра точка „Г“ — незабавно съобщение. Искаше да изпрати послание до всички клонове на Бюрото в страната, не само до Сан Франциско, който беше най-близо и откъдето се надяваше на помощ. Все пак имаше минимален шанс дежурният оператор в Сан Франциско да пропусне съобщението измежду десетки други послания, въпреки грифа „спешно“. Ако това станеше, ако някой беше заспал в този тъй неподходящ момент, нямаше да спи дълго, защото от всяка служба в страната щяха да отправят запитвания до централата за подробности по бюлетина от Муунлайт Къв.

Половината от случилото се в този град му беше неизвестно. Но бързо направи резюме, по възможност най-точно, като се надяваше да предизвика незабавна реакция.

ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ,
МУУНЛАЙТ КЪВ КАЛИФОРНИЯ,
ДЕСЕТКИ ТРУПОВЕ, ПОЛОЖЕНИЕТО СЕ
ВЛОШАВА

СЛЕД ЧАСОВЕ, ВЪЗМОЖНИ ОЩЕ ЖЕРТВИ
МАЙКРОТЕКНОЛЪДЖИ „НЮ УЕЙВ“ УЛИЧЕН В
НЕЗАКОННИ ЕКСПЕРИМЕНТИ С ХОРА. ПЪЛНО
ПРИКРИТИЕ.

ХИЛЯДИ ХОРА ЗАРАЗЕНИ.
СИТУАЦИЯТА Е ИЗВЪНРЕДНО ОПАСНА
ЗАРАЗЕНИТЕ ЖИТЕЛИ ГУБЯТ РАЗУМ, СТАВАТ
ОПАСНИ. ПОВТАРЯМ: ОПАСНИ.

ИЗИСКВАМ: НЕЗАБАВНА НАМЕСА НА
СПЕЦИАЛНИТЕ ВОЕННИ ЧАСТИ С МАСИРАНА
ПОДКРЕПА ОТ СИЛИТЕ НА ФБР.

Добави, че се намират в гимназията, така че пристигащото подкрепление да знае къде да ги търси, макар да не беше сигурен, че той, Криси и Теса щяха все още да са тук, докато пристигнеха подкрепленията. Даде името си и номера на картата си от ФБР.

Това съобщение нямаше да подготви колегите му за шока, който ги очакваше в Муунлайт Къв, но поне щяха да пристигнат готови на всичко.

Написа „предавам“ но после се сети за нещо и изтри думата от екрана. Написа: „повтарям съобщението“.

Компютърът попита: „Брой на повторенията?“

Той написа: „99“. След това отново „предавам“ и натисна бутона „влизам“.

„Какви служби?“

Написа: „Всички“.

Екранът избледня. След това се появи: „Предавам“.

В този момент всеки лазерен принтер във всеки офис на Бюрото отпечатваше първите деветдесет и девет повторения на посланието му. Дежурните служители скоро щяха да се задействат.

Почти изкрещя от радост, но имаше още толкова много да се върши. Въобще не бяха излезли от бъркотията.

Превключи на кодовото меню и избра точка „А“ — нощен оператор. Пет секунди по-късно беше във връзка с агента в централната служба във Вашингтон. На екрана просветнаха номер, кодът на оператора и името — Ан Дентон. С ирония си помисли, че използва именно висши технологии в борбата си срещу Томас Шедак, „Ню Уейв“ и проекта „Муунхок“.

12.

Макар Ломан вече да беше престанал да се интересува от работата в полицейския участък, на всеки десет минути включваше компютъра в колата, за да проверява какво става. Очакваше Шедак от време на време да поддържа връзка с членове от състава. Ако имаше късмет да хване диалог между Шедак и останалите полицаи, би могъл да засече местоположението му.

Не оставяше компютъра включен, защото се страхуваше. Не мислеше, че ще изпие мозъка му, но се плашеше, че ако работи прекалено дълго с него, може да се изкуши да се превърне в онова, което Пениуърт и Дени се бяха превърнали.

Спря на Холиуел Роуд и тъкмо се канеше да провери дали някой разговаря, когато думата *ВНИМАНИЕ* се появи на екрана. Отдръпна ръката си от клавиатурата, сякаш нещо го беше ужилило.

Компютърът му каза:

„СЪН“ ИЗИСКВА ДИАЛОГ

„Сън“? Суперкомпютърът при „Ню Уейв“? Защо ли иска достъп до полицейския участък?

Преди да може полицаи от друга кола да запита нещо, Ломан се намеси и написа:

ДИАЛОГ ПРИЕТ

ИЗИСКВАМ ПОЯСНЕНИЕ — отвърна „Сън“.

Ломан изписа „ДА“, което можеше да означава „ДАВАЙ“.

Построявайки въпросите си по собствената си програма, което му позволяваше да действа като страничен наблюдател, „Сън“ написа:

ВСЕ ОЩЕ ЛИ ТЕЛЕФОННИТЕ ОБАЖДАНЯ ДО
И ОТ НЕРАЗРЕШЕНИ НОМЕРА В МУУНЛАЙТ КЪВ И
ИЗВЪН НЕГО СА ЗАБРАНЕНИ?

ДА.

ЗАПАЗЕНИТЕ ТЕЛЕФОННИ ЛИНИИ НА „СЪН“
ВКЛЮЧВАТ ЛИ СЕ В СПОМЕНАТАТА ЗАБРАНА? —
попита компютърът от „Ню Уейв“, говорейки за себе си в
трето лице.

Доста объркан, Ломан изписа:

НЕЯСНО.

Търпеливо „Сън“ му обясни, че има свои телефонни линии извън
главния указател, чрез които потребителите можеха да получат достъп
до всички компютри в страната.

Той знаеше за това, и написа „ДА“.

ЗАПАЗЕНИТЕ ТЕЛЕФОННИ ЛИНИИ НА „СЪН“
ВКЛЮЧВАТ ЛИ СЕ В СПОМЕНАТАТА ЗАБРАНА?

Ако обичаше компютрите като Дени, сигурно веднага би разбрал
за какво става дума, но засега беше объркан. Затова изписа:

ЗАЩО? ЗАЩО ПИТАТЕ?
В МОМЕНТА Е ВКЛЮЧЕНА ИЗХОДНАТА
СИСТЕМА МОДЕМ
ОТ КОГО?
САМЮЕЛ БУКЪР

Ломан би се изсмял, ако бе лишен от емоции. Агентът беше намерил изход от Муунлайт Къв и кашата беше пълна.

Преди да разпита за местоположението на Сам, в горния ляв ъгъл на екрана се появи друго име — ШЕДАК. Това означаваше, че д-р Моро на „Ню Уейв“ наблюдаваше този диалог по екрана и се намесваше. Ломан със задоволство остави своя създател и машината да си говорят.

Шедак попита за още подробности.

„Сън“ отвърна:

ДОСТЪП ДО КОДОВЕТЕ НА ФБР

Ломан можеше да си представи шока на Шедак.

Искането на господаря на зверовете се появи на екрана:

ДЕТАЙЛИ.

Това означаваше, че той искаше менюто с подробностите от „Сън“, за да се справи със ситуацията.

„Сън“ му предостави пет избора, петият от които беше „ЗАТВАРЯНЕ“ и Шедак избра него.

Момент по-късно „Сън“ обясни:

КОДОВА СИСТЕМА ФБР НЯМА ВРЪЗКА

Ломан хранеше надеждата, че Букър беше успял да предаде достатъчно информация, за да ликвидира опасността, която заплашваше града.

На екрана се появи от Шедак за „Сън“:

ТЕРМИНАЛА НА БУКЪР?

ИСКАТЕ МЕСТОПОЛОЖЕНИЕТО?

ДА.
ЦЕНТРАЛНО УЧИЛИЩЕ МУУНЛАЙТ КЪВ,
КОМПЮТЪРНА ЗАЛА

Ломан беше на три минути път от гимназията.

Питаше се на какво разстояние се намира Шедак. Близко или далеч, непременно щеше да се озове там, за да попречи на Букър да провали проекта „Муунхок“.

Най-после Ломан разбра къде ще открие своя създател.

13.

Когато Сам беше на шестата фраза от диалога си с Дентон от Вашингтон, връзката се прекъсна. Екранът потъмня.

Би искал да вярва, че е прекъснат от обичайните проблеми по линията, но знаеше, че не е така.

Стана от стола си толкова бързо, че го преобърна.

Криси подскочи от учудване, а Теса попита:

— Какво има?

— Разбрали са, че сме тук! Те идват!

14.

Хари чу звънеца на входната врата.

Стомахът му се сви.

Звънецът пак иззвъня.

Последва дълга пауза. Знаеха, че е инвалид. Щяха да му дадат време да отвори.

Най-накрая позвъниха отново.

Погледна часовника си. Бе само 7:24. Не се успокои от факта, че го бяха оставили за най-накрая.

Последва ново позвъняване.

Мууз бясно залая.

15.

Теса сграбчи ръката на Криси и заедно със Сам бързо напуснаха компютърната зала. Изглежда батериите на фенерчето бяха отслабнали, защото светлината намаля. Коридорите им се сториха като лабиринт, защото бягаха от смъртта.

Изминаха около двадесет метра, преди Теса да схване, че са тръгнали в грешна посока.

— Не дойдохме оттук.

— Няма значение — прошепна Сам. — Всяка врата ще ни свърши работа.

Изминаха още десет метра и се озоваха в задънен коридор.

— Оттук — рече Криси, отскубна се от Теса и зави обратно в тъмнината, откъдето дойдоха, като ги принуди да я последват.

16.

Шедак реши, че те едва ли са влезли в гимназията през входа откъм улицата, затова заобиколи училището. Подмина металните врати, които бяха непреодолима пречка, и разгледа прозорците, търсейки счупено стъкло.

Последната врата, единствената остъклена, беше в ъгъла на сградата. Той забеляза, че липсва едно стъкло.

Паркира близо до вратата и зареди дванайсеткалибровата пушка. Кутията с патрони беше на седалката до него. Отвори я, взе четири-пет, натика ги в джобовете си, после излезе от буса и се запъти към вратата със счупеното стъкло.

17.

Хари дочу четири приглушени удара и му се стори, че чува чупенето на стъкло.

Мууз лаеше бясно като свирепо бойно куче, не като благонравен лабрадор. Може би бе твърдо решен да защитава своя дом и господаря си.

„Недей, момче — мислеше си Хари. — Не бъди герой. Свий се в някой ъгъл и ги остави да минат, лизни ръцете им, ако те погалят, но недей...”

Кучето изквича и настъпи тишина.

„Не!“ — помисли сакатият и го обзе тъга. Беше изгубил не само кучето си, но и най-добрия си приятел.

В къщата настъпи тишина. Сега те претърсваха приземния етаж.

Мъката на Хари намаля с нарастването на гнева му. Бяха убили безобидния Мууз! Почувства как гневът зачервява лицето му. Искаше да ги избие всичките.

Взе пистолета със здравата си ръка и го постави на скута си. Известно време нямаше да го намерят, но с оръжието до себе си беше по-сигурен.

В армията беше печелил състезания по стрелба с пушка и пистолет, но това беше отдавна. Не беше стрелял близо двадесет години, откакто се беше завърнал от красивата далечна азиатска страна, където една сутрин под прекрасното ѝ синьо небе беше осакатен за цял живот. Поддържаше пистолетите калибър 38 и 45 чисти и смазани по навик. Наученото в армията оставаше за цял живот. Сега беше доволен, че го е правил.

Нещо издрънча.

Забръмча мотор.

Асансьорът!

18.

Точно когато настигна Криси, Сам чу сирена. Не бе до тях, но беше близо. Не можеше да каже дали патрулната кола се задава откъм гърба на училището, накъдето бяха тръгнали, или по улицата.

Очевидно и Криси не можа да определи. Спря да тича и попита:

— Накъде, Сам, накъде?

Зад тях Теса извика:

— Сам, вратата!

Отначало не разбра какво иска да му каже, след това видя да се отваря врата в дъното на коридора. Влезе някакъв човек. Сирената се чуваше все по-близо. Мъжът, който беше влязъл, сигурно беше първият от преследвачите. Беше висок над метър и осемдесет, но отдалеч изглеждаше като сянка.

Сам стреля, без да го е грижа точно какъв е този човек — всички тук бяха врагове. Но не улучи заради наранената си китка, която адски го болеше.

Когато трясъкът от пистолета на Сам заглъхна, непознатият откри огън с ловна пушка. За щастие не беше добър стрелец. Първият куршум се заби в тавана, като изби една от лампите. Той опита да компенсира ритането на пушката, като насочи дулото надолу, но този път уцели пода.

Сам не остана пасивен наблюдател. Сграбчи Криси и я бутна в една тъмна стая, когато вторият изстрел изби керамични плочки от пода. Теса ги следваше. Блъсна вратата зад себе си и я затисна с гръб, сякаш мислеше, че е неуязвима и куршумите щяха да отскочат от гърба ѝ.

Сам ѝ подаде фенерчето.

— С тази китка ще имам нужда от двете си ръце, за да стрелям.

Теса освети помещението. Намираха се в музикалната зала. Отдясно на вратата имаше столове с нотни триножници пред тях, отляво — открита площ, подиум за диригента на състава и метално бюро. И две отворени врати, водещи към съседните стаи.

Криси не изчака подкана, за да последва Теса към най-близката от тези врати, а Сам ги прикриваше, движейки се зад тях.

Сирената навън беше замлъкнала. Враговете бяха пристигнали.

19.

Вече бяха претърсили първите два етажа. Сега се намираха в спалнята на третия етаж.

Хари ги чуваше, че си говорят. Гласовете им достигаха глухо до него. Не можеше да различи думите.

Вече желаете да са горе при него. Жадуваше за възможността да изпрати неколцина на оня свят. Заради Мууз. След двадесет дълги години в позицията на жертва му беше дошло до гуша. Искане да разберат, че Хари Талбот все още беше мъж, с когото трябваше да се съобразяват. Нямаше лесно да им се даде.

20.

През завихрящата се мъгла Ломан видя само една патрулна кола, паркирана до буса на Шедак. Закова спирачки до нея, точно когато Пол Амбърлей слезе. Амбърлей беше висок, мускулист и много интелигентен, един от най-добрите младши служители на Ломан. Но сега му заприлича повече на гимназист, може би защото бе изплашен до смърт.

Когато Ломан излезе от колата, Амбърлей се спусна към него и възкликна:

— Къде са останалите?

От всеки район на града десетки подивели гласове надаваха зловещ вой.

Ломан изтича към патрулната кола и отвори багажника. В екипировката си имаше една двадесет калиброва пушка, така наречената „пушка за размирици“. Такива пушки имаха и останалите полицаи. „Ню Уейв“, която щедро беше екипирала полицейската власт, не се скъпеше на подобни „подаръци“. Извади оръжието от багажника. Амбърлей се приближи и прошепна:

— Значи твърдиш, че всички са регресирали, всеки един от нашите колеги?

— Ослушай се — каза Ломан.

— Все пак това е лудост! Искаш да кажеш, че чудовищата връхлитат сега върху нас?

Ломан взе една кутия с патрони и скъса капака.

— Не ти ли се ще и на теб?

— Не! — изплашено каза Амбърлей.

— Обаче на мене ми се прииска — каза Ломан и зареди пушката с пет патрона. — О, Пол, така ми се щеше. Искях да разкъсам дрехите си, да се променям, да бягам, да плякосвам, убивам, да бягам с тях. — После стреля от упор в полицаия, като му откъсна главата.

Не можеше да му се довери, не можеше да му обърне гръб, не и при този силен зов на дивото.

Докато пъхаше патрони по джобовете си, чу изстрел откъм училището.

Не знаеше дали това беше оръжието на Букър или на Шедак. Съпротивляваше се на напирания гняв, на изкушението да изостави човешкия си облик и влезе в гимназията, за да разбере какво става.

21.

Томи Шедак чу изстрел от друго оръжие, но не му обърна внимание. Повече го интересуваха Букър, жената и онова момиче, които видя в коридора; онази кучка бе сигурно Локланд, а момичето Криси Фостър, макар да не се досещаше как са се събрали.

Подражавайки на войниците в хубавите филми, ритна вратата и влезе в стаята, изпразни един пълнител и тогава прекрачи прага. Потърси ключа за електричеството, намери го и видя, че се намира в празната музикална зала.

Очевидно бяха излезли през една от другите две врати и когато разбра какво се е случило, се ядоса. За пръв път в живота си беше използвал оръжие във Финикс, когато уби индианеца, но тогава стреля от близо и не пропусна. Мислеше си, че все още е добър стрелец. Във филмите, които бе гледал, всичко ставаше лесно — прицелваш се и натискаш спусъка. Но когато уби, видя, че не беше толкова безобидно и се разгневи.

Сега разбра къде му беше грешката и реши като стреля, да разкрачи крака и да стъпи здраво, така че куршумите му повече да не попадат в тавана или в пода. Ще ги надупчи здраво като му паднат и ще си изпатят, че го принуждават да се занимава с тях, вместо покорно да се проснат и да умрат.

22.

От музикалната зала се излизаше в коридор. В края на този тесен коридор Теса бутна друга врата и фенерчето изцеди достатъчно светлина, за да се види, че сега се намираха в друга зала, голяма почти колкото стаята за оркестъра.

Когато Криси и Сам влязоха след нея, в далечината изгърмя пушка. После се разнесе втори изстрел от същата посока.

И тук имаше две врати, но първата водеше към стаята на диригента.

Върнаха се бързо към другата врата, зад която имаше коридор и надпис „СТЪЛБИ“, осветен в червено. Не пишеше „ИЗХОД“, а „СТЪЛБИ“, което означаваше, че водят към вътрешно помещение без изход.

— Заведи я горе — извика Сам.

— Но...

— Горе! Сигурно вече влизат през всеки възможен вход на партера.

— А ти какво ще...

— Ще устроя малка засада.

Една врата се блъсна и в музикалната зала проехтя изстрел.

— Вървете! — прошепна Сам.

23.

Хари чу, че отварят дрешника със скритата стълба.

На тавана беше студено, но той беше вир вода, сякаш се намираше в сауна. Сигурно вторият пуловер му идваше много.

"Махайте се — мислеше той, — махайте се. — Но след това си каза: „Не, елате за подаръка!“

24.

Сам се отпусна на едно коляно и зае по-стабилна позиция, за да компенсира по-слабата си дясна ръка.

Съзираше силуета на нападателя, очертан от светлините в коридора зад него, но не виждаше лицето му. Обаче нещо в този силует му се стори познато.

Стрелецът, който не видя Сам, изръси куп сачми. Дръпна спусъка. Празният пистолет изсрака силно в тишината на стаята. Край на амунициите.

Това променяше плана на Сам. Скочи на крака и се втурна обратно в музикалната стая, без да чака човекът да си светне и да презареди, защото сега беше моментът да го атакува. Изстреля в движение и последните четири патрона, като си пожелаваше всеки да попадне в целта. При втория или третия изстрел онзи на прага изпищя и побягна.

Сам тичаше, опипваше джобовете си с лявата ръка за още патрони, докато с дясната изтърси празните гилзи от пистолета. Когато стигна до затворената врата към тесния коридор, спря и зареди оръжието си.

Ритна вратата и погледна в коридора, където луминесцентните лампи светеха.

Беше пуст.

На пода нямаше кръв.

Дявол да го вземе! Дясната му ръка беше почти безчувствена. Усещаше, че китката му се подува под бинта, напоен с прясна кръв. С това неточно стреляне май трябваше да отиде при онзи копелдак, вежливо да го помоли да лапне дулото и тогава да стреля.

Вратите на десетте стаи бяха затворени. Онази, която водеше към музикалната стая, беше отворена и вътре светеше. Високият би могъл да е там или в една от десетте стаи за упражнения. Но където и да беше, досега навярно е презаредил и беше глупаво да го гони.

Тъкмо затваряше вратата, когато видя врага на десет метра от него.

Та това беше самият Шедак.

Пушката изгърмя.

За щастие вратата беше достатъчно дебела, за да спре куршумите.

Сам се обърна и прекоси тичешком стаята на хора, после се втурна нагоре по стълбите.

Когато достигна най-горния етаж, завари Теса и Криси да го чакат под надписа „СТЪЛБИЩЕ“.

Шедак се качваше по стъпалата.

Сам стъпи на площадката, надвеси се над перилата, погледна надолу, видя преследвача си и стреля два пъти.

Шедак пак изпищя като момче и се притисна към стената.

Сам не знаеше дали е улучил. Но със сигурност знаеше, че Шедак не е смъртно ранен, защото идваше нагоре стъпка по стъпка, притиснат към стената. А когато стигнеше до площадката, щеше да стреля срещу всеки, който се криеше горе.

Букър безшумно се оттегли към коридора. Алената светлина на надписа озари лицата на Криси и Теса... като че ги заля с червена кръв.

25.

Разнесе се странен звук.

Хари разпозна шума. Дърпаха закачалките за дрехи по металната тръба.

Откъде са разбрали? По дяволите, дали не са го надушили тук горе? Възможно беше преобразяването да изостря сетивата им.

Звуците заглъхнаха.

Миг по-късно чу, че измъкват металната тръба, за да достигнат капака.

26.

Фенерчето продължи да примигва и Теса трябваше да го разклаща, за да изцеди от него слабата трептяща светлина.

Бяха се озовали в нещо като химическа лаборатория с маси, покрити с черен мрамор, със стоманени мивки и високи дървени столове.

Нямаше къде да се скрият.

Провериха прозорците, но до земята имаше два етажа.

В дъното на лабораторията имаше врата, през която влязоха в малка стая, препълнена с химикали в запечатани кутии с надпис „ОПАСНО!“. Теса предполагаше, че тук има средства, които можеха да се използват като оръжие, ала нямаха време да проверят съдържанието на кутиите.

От склада с химикалите се влизаше в друга лаборатория, която, изглежда, беше по биология. Табла по анатомия висяха на една от стените. Тук също нямаше къде да се скрият.

Притиснала Криси до себе си, Теса погледна към Сам и прошепна:

— И какво? Да стоим тук, да се надяваме, че няма да ни намери... или да се движим?

— Струва ми се, че е по-безопасно да се движим. По-лесно ще ни пипнат, ако стоим на едно място.

Той се оправи към коридора.

Зад гърба им се чу леко дрънчене.

Сам се закова на място, даде знак на Теса и Криси да вървят напред и се обърна да пази изхода.

С Криси до себе си младата жена се промъкна до вратата и натисна внимателно дръжката.

Шедак изскочи от тъмнината и допря дулото на пушката си в корема ѝ.

— Сега вече ще съжаляваш — процеди той.

27.

Вдигнаха капака. Лъч светлина от килера се стрелна към гредите, но не освети отдалечения ъгъл, в който се бе свил Хари.

Сакатата му ръка беше свита на скута му, с другата стискаше пистолета.

Сърцето му биеше до пръсване. Гърлото му беше така стегнато, че не можеше да диша. Замаян беше от страх. Но, Велики Боже, все още беше жив!

Разтегнаха стълбата със скърцане и дрънчене.

28.

Томи Шедак притискаше в корема ѝ дулото на пушката. Внезапно осъзна колко е красива и реши да не я убие веднага, не преди да му направи някои неща. Беше негова и по-добре да разбере това или щеше да я накара да съжалява.

Тогава видя и момичето до нея, едно малко хубаво момиченце само на десет или на дванадесет, и то го развълнува още повече. Първо щеше да се наслади на него и след това на по-възрастната, щеше да ги има по всички начини и да им причини болка, тъй като цялата власт беше в ръцете му. Беше видял лунния ястреб три пъти.

Влезе в стаята с дуло, притиснато към корема на жената. Зад тях стоеше Букър със стреснато изражение. Томи Шедак заповяда:

— Хвърли оръжието и се отдръпни, или тази кучка ще се превърне в малиново сладко, ако не си достатъчно бърз.

Букър се поколеба.

— Хвърли го — настоя Томи Шедак.

Агентът пусна оръжието и отстъпи встрани.

Томи накара жената да се обърне и да натисне ключа за осветлението. Сенките в стаята се стопиха.

— Добре, а сега всички седнете на онези три стола и не хитрувайте.

Отдръпна се от жената, като ги държеше на прицел. Изглеждаха изплашени и това го разсмя.

Сега се предаде на вълнението, защото реши да убие Букър преди жената и момичето; не изведнъж, а бавно: първо ще го простреля в краката, ще го остави да лежи на пода, да се гърчи, след това пак ще стреля, но така, че все още да е жив, момичето и жената да го гледат и да разберат какъв мъж бе Шедак, да му бъдат благодарни, че ги е пощадил, да паднат на колене и да го оставят да прави с тях каквото си иска. Да изпусне парата, събирана в него тридесет години.

29.

Зловещият вой нахлу през отдушниците на покрива от противоположни посоки. Сякаш вратите на ада се бяха отворили.

Хари се замисли за Сам, Теса и Криси.

Под него невидимият екип по Промяната намести стълбата. Един от тях започна да се катери към тавана.

Хари се питаше на какво ли приличаха. Дали бяха наглед като обикновени хора — старият доктор Фиц със спринцовка, в компанията на няколко полицаи? Или пък бяха някакви чудовища? Или някои от полумашините — получовеци, за които говореше Сам?

Първият се покатери през отворения капак. Беше доктор Уърти, най-младият лекар в града. Хари си помисли да го убие, докато още беше на стълбата. Но от двадесет години не беше стрелял и не желаше да пражосва малкото патрони. Най-добре беше да изчака.

Уърти не носеше фенерче. Сякаш нямаше нужда от него. Погледна в най-тъмния ъгъл, където беше седнал Хари, и каза:

— Как разбра, че идваме, Хари?

— Интуиция на инвалид — отвърна саркастично сакатият.

В центъра на таванското помещение имаше достатъчно място Уърти да се придвижва прав. Когато пристъпи напред, Хари стреля два пъти в него.

Първият изстрел не го улучи, но вторият го удари в гърдите.

Уърти политна назад и падна тежко върху голите дъски на пода. Загърчи се, но след секунди се изправи.

Хари си спомни какво му беше казал Сам за Колтрейнови: „Стреляй в процесора за данните!“

Прицели се в главата на Уърти и пак стреля два пъти, но от това разстояние — около осем метра — не успя да улучи. Започна да се колебае. Оставаха му още само четири патрона.

Още един човек се катереше по стълбата.

Хари стреля по него, но той продължи да се изкачва.

Оставаха му три патрона.

— Хари, ние не сме дошли да ти сторим зло. Не зная какво си чул или кой ти е разказвал за проекта, но не е каквото си мислиш — заяви доктор Уърти.

Прекъсна речта си и наклони глава, сякаш заслушан в нечовешките вопли, които изпълваха нощта. Странно изражение, видно дори на слабата светлина, идваща от отворения капак, премина по лицето му.

После поклати глава, като че да се отърси от него, примигна и си спомни, че е дошъл да продаде своя еликсир на един упорит купувач.

— Не е лошо нещо, Хари. Особено в твоя случай. Ще можеш отново да ходиш не по-зле от другите. Ще се освободиш от парализата.

— А, не, благодаря. Не на такава цена.

— Каква е цената? — попита Уърти, разпервайки ръце с дланите нагоре. — Я ме виж. Каква цена съм платил?

— А душата ти?

Още някой се изкачваше по стълбата.

Човекът, когото Хари не успя да убие, бе заслушан във вибриращите вопли, долитащи през отдушниците на таванската стая. Стисна зъби, започна да примигва. Вдигна ръце, за да покрие лицето си, сякаш изведнъж го беше обзела непреодолима мъка.

Уърти забеляза състоянието на другаря си:

— Ванър, добре ли си?

Но ръцете на Ванър се... промениха. Китките му се издуха, пръстите му се удължиха — всичко това за няколко секунди. Когато свали ръце, челюстта му беше деформирана като на вълк. Ризата му се накъса от напора на тялото, придобиващо друга форма. Оголи зъби и изръмжа.

— ...нужда... нужда, нужда, искам...

— Не! — извика Уърти.

Третият, който беше влязъл, се изтърколи на пода, същевременно променяйки се в отвратително насекомо.

Още преди да осъзнае какво върши, Хари изпразни пистолета в насекомото. Сетне сграбчи 45-калибровия револвер, стреля три пъти и най-после улучи „нещото“ в мозъка. То зарита, загърчи се и падна през отвора.

Ванър, който вече беше успял напълно да се промени в подобие на върколак от филмите на ужасите, изпищя в отговор на съществата

ОТВЪН.

Уърти яростно дереше дрехите си, сякаш го подлудяваха, и беше на път да се промени в чудовище много по-различно от Ванър или от другия придружител. Някакво гротескно физическо превъплъщение, следващо собствената му налудничава фантазия!

На Хари му бяха останали само три патрона. Един трябваше да запази за себе си.

30.

Вечерта след перипетиите в канала Сам си беше обещал, че ще се научи да приема провалите. Ето че отново го заплашваше провал.

Не можеше да го допусне, не и когато Теса и Криси бяха зависими от него. В най-лошия случай трябваше да се хвърли върху Шедак, преди онзи да натисне спусъка.

Шедак сякаш не разбираше, че е в опасност, беше напълно полудял. Можеше да натисне спусъка всеки момент.

— Ставай! — обърна се той към Сам.

— Моля?

— По дяволите, ставай! Легни на пода или ще те накарам да съжаляваш!

Сам разбра, че Шедак възнамерява да го застреля.

Поколеба се, след това се подчини, защото нямаше какво друго да направи. Пристъпи към откритото място, посочено от Шедак.

— Долу — заповяда безумецът. — Искam да чуя как се подмазваш!

Отпусайки се на едно коляно, Сам бръкна във вътрешния си джоб и измъкна металната пластинка, използвана от него вместо шперц в къщата на Колтрейнови. Хвърли я към прозореца.

Пластината издрънча, като се удари в стола.

Побърканият машинално обърна оръжието си по посока на звука.

С яростен вик Сам се хвърли върху Шедак.

31.

Теса сграбчи Криси и я дръпна към стената на коридора. Надяваше се да не попаднат в престрелката.

Сам успя да сграбчи дулото на пушката, преди Шедак отново да я насочи към него. Използвайки свободната си ръка, запрати безумеца в една пейка.

Когато Шедак изпищя от болка, той изсумтя доволно, сякаш беше на път да се трансформира в едно от виещите навън същества. Сетне изрита Шедак между краката.

Високият мъж изпищя.

— Давай, Сам! — обади се одобрително Криси.

Докато Шедак, превит на две, се опитваше да си поеме дъх, Сам измъкна оръжието от ръцете му и отстъпи назад... и... и... един мъж в полицейска униформа нахълта в стаята.

— Не! Не... хвърлете пушката! Шедак е мой!

32.

„Нещото“, което преди малко беше Ванър, пристъпи към Хари. Басово ръмжеше и бълваше жълтеникава слюнка. Хари стреля два пъти, но не успя да го убие. Раните на чудовището мигновено се затваряха.

Оставаше му само един патрон.

— ...нужда, нужда...

Отвратителното същество се надвеси над него. Издутата му глава беше три пъти по-голяма от нормалното. От огромната уста стърчаха зъби на акула. Ванър не се беше задоволил да се превърне в хищник. Искал е да придобие ужасяващ вид.

Когато понечи да го захапе, Хари извади дулото на пистолета от устата си и прошепна:

— Не, дявол да те вземе, не... — и простреля отвратителното „нещо“ в главата. То се изтърколи назад, падна с трясък и остана неподвижно.

Хари неволно бе улучил процесора за данни.

Обзелата го радост беше краткотрайна. Уърти беше привършил своето превъплъщение и сякаш беше изпаднал в транс от трупове в стаята и от възбуждащите вопли, които долитаха отвън. Обърна пламтящите си очи към Хари и в тях проблесна нечовешки глад.

Патроните бяха свършили.

33.

Когато се озова пред дулото на пушката, Сам с нежелание хвърли ремингота.

— Аз съм с вас — повтори полицаят.

— Никой не е с нас.

Шедак, който се опитваше да стане, ужасено изгледа полицаия.

Най-хладнокръвно униформеният стреля четири пъти в него. Сякаш ударен от гигант, Шедак полетя назад и се блъсна в стената.

Полицаят хвърли пушката си и се наведе над мъртвеца. Разтвори горнището на анцуга му и скъса златната верижка, на която висеше правоъгълен медальон.

— Шедак е мъртъв, така че „Сън“ сега ще изпълни извънредната си програма. След половин минута всички ние ще приемем покой. Най-после покой!

В първия момент Сам помисли, че бяха на път да загинат, че онова в ръката му беше бомба или нещо подобно. Бавно отстъпи към вратата и разбра, че същата мисъл е хрумнала и на Теса. Беше прегърнала Криси и бе отворила вратата.

Изведнъж лицето на полицаия се изкриви. През стиснатите си зъби изрече:

— Господи!

Не беше възклицание, а молитва. След миг се просна на земята. Беше мъртъв.

34.

Когато излязоха през задната врата, първото, което направи впечатление на Сам, беше тишината. Воплите на „променящите се“ вече не ехтяха в обвития от мъглата град.

На таблото на буса имаше ключове.

— Ти карай — обърна се той към Теса.

Китката му се беше подула още повече. Болката изпълваше цялото му тяло.

Намести се на седалката до шофьора.

Криси се сви в скута му и той я прегърна. Беше необичайно притихнала, преуморена, на границата на припадъка, но Сам знаеше, че не само умората я прави такава.

Теса включи двигателя. Нямаше нужда да ѝ казват накъде да кара.

По пътя към къщата на Хари видяха, че улиците бяха препълнени с телата не на обикновени мъртъвци, а на някакви същества от рисунките на Иеронимус Бош — изкълчени и фантастични форми. Бяха измрели очевидно от същата тайнствена сила, убила полиция в гимназията.

Сам непрекъснато си казваше, че падналите същества са само призраци, че подобни неща не съществуват, че нито висшата наука, нито магиите можеха да ги създадат. Очакваше да изчезнат в мъглата, но когато тя се отдръпваше, все още бяха там, сгърчени на пътя, по тротоарите, дворовете и ливадите.

Сред тази уродливост не можеше да повярва, че всичките години на изминалия му досега живот бяха прекарани в мрак, без да види красотата на света. Обеща си, че никога повече няма да пропусне да се любовува на цветята и да боготвори всичко живо.

— Я ми кажи... — подхвана Теса, когато приближиха къщата на Хари.

— Какво да ти кажа?

— Опиши какво си виждал, когато си бил в клинична смърт. Какво видя от другата страна и от какво се изплаши?

Той се изсмя нервно:

— Бях просто идиот!

— Сигурно. Но разкажи, нека аз преценя.

— Е, не бих могъл да ти го разкажа много точно. Онова беше по-скоро някакво прозрение, по-скоро духовно възприятие, отколкото визуално.

— И какво точно разбра?

— Разбрах, че ни извеждат от този свят. Разбрах, че има живот в друго измерение, много животи в много прераждания... умираме и пак се прераждаме. Не съм сигурен, но го почувствах дълбоко, когато стигнах края на онзи тунел и видях светлината, онази искряща светлина.

Тя го погледна:

— А от какво беше толкова ужасен?

— Точно от това.

— Искаш да кажеш — от прераждането.

— Да. Защото за мен животът беше празен, серия от трагедии и болка. Бях загубил способността да ценя красотата му и радостта. Затова не исках като умра, всичко това да започва отново. Бях закоравял, бях станал безчувствен към болките.

— Това означава ли, че четвъртата причина да останеш жив не беше просто страх от смъртта?

— Май не.

— Страхувал си се, че ще живееш отново.

— Да.

— А сега?

Замисли се за секунда. Криси се размърда в скута му. Той я погали По главата и промълви:

— Сега... съм готов пак да живея.

35.

Хари чу шума на асансьора, след това някой затрополи в спалнята на третия етаж. Помисли си, че две чудеса за един ден са твърде много, за да е истина, но после чу гласа на Сам откъм стълбата.

— Тук, Сам! Тук съм!

Миг по-късно агентът се изкатери на тавана.

— Теса? Криси? — попита развълнувано сакатият.

— Долу са. И двете са добре.

— Слава Богу! — Хари пое дълбоко въздух. — Я погледни тези чудовища.

— Не бих искал.

— Изглежда Криси е била права за извънземните нашественици.

— Не, това е нещо по-странно.

— Какво е? — рече Хари, когато Сам коленичи до него и с отвращение отблъсна трансформираното тяло на Уърти.

— Проклет да съм, ако знам. Дори мисля, че въобще не искам да знам.

— Навлизаме във век, който ни позволява да моделираме нашата среда, не е ли така? Науката ни дава тази възможност. Преди само лудите си представяха това.

Сам не отвърна нищо.

Хари продължи:

— Сигурно намесата ни в моделирането на средата не е правилна. Може би не бива да променяме онова, което природата е създала.

— Сигурно. От друга страна мисля, че трябва да опитаме. Само трябва да молим Бога хората, които ще се занимават с това, да не приличат на Шедак. Добре ли си, Хари?

— Благодаря, доста добре. — Той се усмихна. — Само дето все още съм инвалид. Виждаш ли този изрод? Беше се навел да ми извади гръкляна, а аз нямах патрони! Беше впил ноктите си в шията ми и изведнъж падна мъртъв. Това чудо ли е, или какво?

— Това чудо е из целия град — рече Сам. — Всички са измрели след смъртта на Шедак. Свързани са били по някакъв начин. Хайде да те свалим долу, далеч от тази помия.

— Убиха Мууз.

— Ами, убили са го. С кой ли мислиш Криси и Теса се занимават там долу?

Хари прошепна:

— Но аз ги чух...

— Изглежда някой го е ритнал. На главата му има дълбока рана. Сигурно е паднал в безсъзнание, но не изглежда раната да е сериозна.

36.

Криси седна отзад в буса с Хари и Мууз. Постепенно започна да се чувства по-добре. Вече не приличаше на предишната Криси, но се чувстваше по-добре.

Потеглиха към парка в началото на Оушън Авеню. Теса се качи на бордюра и паркира върху тревата.

Сам отвори задните врати, така че Криси и Хари да ги наблюдават.

С Теса докараха в парка колите, паркирани наоколо, и ги наредиха в огромен пръстен, с работещи двигатели и запалени фарове.

Сам обясни, че скоро щели да пристигнат хеликоптерите и тази светлина ще им помогне да кацнат.

Още преди да оформят напълно площадката за приземяване, няколко души се появиха на улицата. Живи хора, а не странни същества, без остри зъби, жила и нокти, напълно изправени и напълно нормални, ако се съдеше по външния им вид. Разбира се, досега Криси беше разбрала, че не бива да се приеме никого само по външния му вид. Не можеше да бъде сигурна дори за собствените си родители, но сега нямаше сили да мисли за това.

Тя не смееше да мисли какво беше станало с тях. Знаеше, че малката надежда, която хранеше за спасението им, навярно беше безпочвена, но ѝ се искаше поне още малко да се надява.

Малкото хора, появили се на улиците, започнаха да прииждат към парка, докато Теса и Сам привършваха с подреждането на последните коли в пръстена. Всички изглеждаха като замаяни. Колкото по-близо идваха, толкова по-неспокойна ставаше Криси.

— Те са наред — увери я Хари, прегръщайки я със здравата си ръка.

— Откъде си сигурен?

— Нали виждаш, че са обезумели от страх. О! Май използвам силни думи!

— Няма значение.

Мууз изскимтя и се размърда на скута ѝ. Главоболието му сигурно беше като на онези каратисти, чупещи тухли с главите си.

— Погледни ги — каза Хари. — Те са изключително изплашени, с което приличат на нас. Не вярвам да си видяла някое от онези същества изплашено.

Момичето се замисли, сетне отвърна:

— Да, видях. Полицаят, който застреля господин Шедак в училището. Беше изплашен.

— Добре де, но тези хора са наред — повтори Хари, когато непознатите се приближиха. — Сигурно са част от хората, подлежащи на Промяната преди полунощ, но изглежда никой не е стигнал до тях. Сигурно има още по къщите — барикадирани и изплашени от мисълта, че светът около тях е обезумял или че извънземните нашественици са между нас.

Това обяснение ѝ подеждва успокояващо.

Само секунда по-късно Мууз вдигна глава от скута ѝ и излая.

Отвън хората, приближаващи буса, извикаха от учудване и страх, а Криси чу Сам да мълви: „Какво, по дяволите, става тук?“

Отметна топлите одеяла и слезе от буса.

Обезпокоен въпреки уверенията си, Хари попита:

— Какво има? Какво се е случило?

В първия миг Криси не разбра от какво се бяха изплашили хората, но след това видя животните. Десетки, стотици мишки, няколко плъха, котки от всякакъв вид, дузина кучета и множество катерички, слезли от дърветата. Все повече мишки, плъхове и котки прииждаха от улиците, пресичаха Оушън Авеню, тичаха като обезумели, пресичаха парка и бягаха към черния път. Напомниха ѝ нещо, което някога беше чела. През определени периоди, когато настъпвала пренаселеност, излишните малки същества се заточвали към морето и се давели сами. Тези животни се държаха точно така, бягаха в същата посока, не се спираха пред нищо, водени от вътрешния си глас.

Мууз изскочи от буса и се присъедини към бягащото множество.

— Мууз, не! — изкрещя Криси.

Кучето сякаш се спъна от вика. Погледна назад, после към черния път, сякаш го дърпаха с невидима верига. След това отново побягна.

Инстинктивно Криси разбра, че прочетената случка за „излишните“ сега се разиграваше в действителност. Тези животни бягаха към смъртта си, макар да не тичаха към океана. Бягаха към някаква зловеща смърт, която беше част от зловещите неща, случили се в Муунлайт Къв. Ако сега не спреше Мууз, нямаше да го види никога.

Хукна с все сила след него.

Бе измокрена до кости, гореше отвътре, всеки мускул и става я болеше. Беше я страх, но намери сила и воля да следва лабрадора, защото сякаш никой друг не разбра, че той и другите животни бягаха към смъртта си. Дори Теса и Сам, макар да бяха толкова умни не разбраха това. Те само стояха и наблюдаваха. Затова Криси се затича още по-бързо; представяше си че е най-младата олимпийска шампионка по маратон, бягаща по пистата под овациите на публиката. Викаше на Мууз да спре. Всеки път, когато чуваше името си, той спираше, поколебаваше се и после пак се втурваше, но момичето скъсяваше разстоянието. Кучето още един път спря, когато го извика, и тя успя да го сграбчи. То изръмжа и я заръфа, но Криси прошепна „Мууз“, сякаш да го засрами. За пръв път се опитваше да я ухапе и се дърпаше бясно. Вкопчи се в него и той я повлече, следвайки шествието от по-малки животни, което се стопяваше в мъглата.

Когато кучето се успокои достатъчно, тя го поведе обратно към парка.

— Какво има? — попита Сам.

— Всички тичат към смъртта си — рече Криси. — Просто не ми се искаше да оставя и Мууз да загине.

— Към смъртта си? Откъде знаеш?

— Не знам. Но... накъде другаде?

Взираха се след животните, които бяха изчезнали в мрака.

Теса се обади:

— Наистина, накъде другаде?

Мъглата постепенно се вдигаше, но видимостта все още беше малка.

Малко след десет часа Сам чу шума на хеликоптерите и след това видя светлините им. Тъй като мъглата изкривяваше звука, не успя да определи от коя посока идват, но предположи, че пристигат от юг, където нямаше хълмове и възвишения. Пилотите сигурно носеха специални очила за нощно виждане и летяха под триста метра независимо от лошото време.

Тъй като ФБР поддържаше тесни връзки с въоръжените сили, особено с морските пехотинци, Сам знаеше какво следва. Спасителният екип беше с хеликоптер СН-46, придружаван от още два бойни хеликоптера „Кобра“.

Теса се огледаше във всички посоки:

— Не ги виждам. Без светлини ли летят?

— Не. Имат сини светлини, които не се виждат от земята, но много добре осветяват мястото под тях.

При обикновена акция срещу терористи хеликоптерът СН-46, наричан „морски рицар“, би отлетял заедно с „кобрите“ до северния край на града. Три въоръжени отряда от по трима души биха преминали през Муунлайт Къв, оглеждайки мястото.

Но тъй като съобщението на Сам беше изпратено на Бюрото още преди главният компютър „Сън“ да прекъсне връзките със света, спасителният екип подходеше по-смело към операцията. Хеликоптерите няколко пъти минаха над градчето, слизайки до двадесетина метра над земята.

Най-сетне закръжиха близо до пръстена от светлина в парка.

Не се приземиха веднага. Осветиха с прожекторите си хората в парка, застанали извън светлото петно, и изследваха странните проснати тела по улиците.

Най-накрая хеликоптерът СН-46 сякаш неохотно се приземи. Мъжете, които скочиха от него, носеха автоматично оръжие, но не приличаха на войници, защото бяха облечени в изолационни бели

костюми и носеха бутилки с кислород на гърба си. Повече приличаха на астронавти, отколкото на морски пехотинци.

Лейтенант Рос Далгуд отиде при Сам и Теса и се представи. Позна ги, защото имаше снимка на агента.

— Има ли биологична опасност, агент Букър?

— Не мисля.

— Все пак не сте сигурен?

— Да.

— Ние сме предният отряд — рече Далгуд. — Следват ни хора от редовната армия и от ФБР. Вашите скоро ще пристигнат.

Далгуд, Сам и Теса се приближиха до едно от мъртвите чудовища, проснато на тротоара.

— Не повярвах на очите си, когато го видях отгоре — каза лейтенантът.

— Вече трябва да вярвате — каза Теса.

— Но какво е това? — възкликна Далгуд.

— Вампири — поясни Сам.

38.

Теса се безпокоеше за Сам. Тя, Криси и Хари се върнаха в къщата на Хари в един часа сутринта, след като три пъти бяха разпитани от мъжете в предпазните костюми. Макар да бяха преживели страшен кошмар, успяха да поспят няколко часа. Обаче Сам остана навън през цялата нощ. Когато приключваха със закуската, още го нямаше.

— Може да си мисли, че е неуязвим — каза Теса, — но не е така.

— Безпокоиш ли се за него? — попита Хари.

— Разбира се.

— Друго имах предвид.

— Е... не мога да кажа.

— Обаче аз мога.

— И аз — обади се Криси.

Сам се завърна в един часа, мръсен и пребледнял. Не успя да се съблече, просна се на леглото и заспа.

Теса го наблюдаваше. От време на време той изпъшкваше. Произнасяше нейното и името на Криси и понякога името на Скот, сякаш ги беше изгубил и ги търсеше из мрачно и пусто място.

Хората от Бюрото в защитни костюми дойдоха да го търсят към шест в сряда вечерта, след като Сам беше спал по-малко от пет часа. Тази нощ не се прибра.

По това време всички тела с най-разнообразните си превъплъщения бяха събрани от местата, където бяха намерени, бяха прибрани в найлонови торби и предадени в хладилните камери на патолозите.

Тази нощ Криси и Теса спаха в едно легло. В мрака момичето промълви:

— Отидоха си.

— Кой?

— Татко и мама.

— Май си права.

— Умряха.

— Съжалявам, Криси!

— О, зная! Зная това! Много си мила! — След това се разплака в обятията на Теса.

По-късно, когато заспиваше, каза:

— Вие със Сам говорихте нещо. Какво каза той... за онези животни... накъде тичаха те?

— Не ми каза нищо. Все още не се знае...

— Много страшно е.

— И мен ме е страх.

— Страшно е, че нямат сведения.

— Зная. И аз имам това предвид.

39.

До четвъртък сутринта екипите на Бюрото и външните консултанти се бяха запознали с достатъчно данни по проекта „Муунхок“ в главния компютър „Сън“, за да се произнесат, че присажданията на небиологичен контролен механизъм е причината за резките физиологични промени на жертвите. Все още никой от тях не можеше да обясни как работеше този механизъм, как точно тези микросфери причиняваха подобна радикална метаморфоза, но в едно бяха сигурни — нямаше бактерии, вируси или генно инженерство. Работата беше изцяло механична.

Армейските части все още бяха заети с налагането на карантина и опазването на града от журналисти и други любопитни, но хората с облекчение свалиха защитните си облекла. Така сториха и стотиците учени и агенти на Бюрото.

На Сам, както на Криси и Теса, беше разрешено да напуснат града в петък сутринта. Съдът, който прояви разбиране, даде на Теса временно настойничество над детето. Тримата казаха на Хари не „сбогом“, а „довиждане“, и излетяха с един от хеликоптерите на Бюрото.

За да се избегнат спекулации, в градчето беше наложена строга цензура. Но Сам се увери за интереса към тази история едва когато прелетяха над блокадата на шосето. Стотици коли на информационни агенции бяха паркирани из полето. Пилотът летеше ниско и Сам видя множество камери, насочени към тях.

— Същата история е и на черния път, северно от Холиуел Роуд — каза пилотът. — Там също има блокада. Репортери от цял свят спят на земята, защото не искат да отидат в някой мотел и да изпуснат момента.

— Няма защо да се тревожат — каза Сам. — Цели седмици ще минат преди да се допуснат репортери в града.

Хеликоптерът на ФБР ги отведе до международното летище на Сан Франциско, където имаха резервации за Лос Анжелес. В чакалнята Сам прегледа вестниците и прочете НЯКОЛКО заглавия:

„Изкуствен интелект в основата на трагедията в Муунлайт Къв. Суперкомпютър побеснява.“

Това, разбира се, бяха глупости. Суперкомпютърът на „Ню Уейв“ не беше изкуствен интелект. Никъде на земята нямаше такова нещо, макар милиони учени да се стремяха да станат бащи на първия самостоятелно мислещ електронен мозък. „Сън“ не беше полудял — просто служеше на човек, както и всички други компютри.

Перифразирайки Шекспир, Сам си каза: „Бедата не е в технологиите, а в самите нас.“

В наши дни обаче хората обвиняваха за неуспехите си компютърните системи, както преди векове са обяснявали провалите си с подреждането на небесните тела.

Теса посочи друго заглавие: *„Таен експеримент на Пентагона в основата на кошмара в Муунлайт Къв.“*

Пентагонът беше идеалния вампир за някои кръгове, защото убеждението, че той е коренът на злото беше много по-лесно. За мнозина, които мислеха по този начин, Пентагонът се превръщаше почти във Франкенщайн — страшен, но разбираем и предпочитан пред много по-опасни престъпници.

Криси взе едно специално издание на национално списание, изпълнено с истории за Муунлайт Къв. Показа им заглавието:

„Извънземни се настаняват на калифорнийския бряг. Хищни човекоядци обсаждат града.“

Те се спогледаха мълчаливо, след това се усмихнаха. За пръв път от няколко дни Криси се разсмя. Не беше истински смях, само хълцукане и в него се долавяше известна ирония, неприсъща за единайсетгодишно дете, ала все пак беше смях. На Сам му стана по-добре, когато го чу.

40.

От сряда сутринта Джоел Ганович от Юнайтед Прес Интернешънъл бродеше из околността на Муунлайт Къв. Спеше в спален чувал направо на земята, използваше храстите вместо тоалетна и плащаше на един безработен дърводелец от Абърдийн Уелс да му носи храна. Никога през цялата си кариера не се беше отдавал на идея така, но сега на всяка цена искаше да разрови тази история. Не знаеше точно по каква причина. Разбира се, това беше най-сензационната история на десетилетието. Обаче защо му трябваше да виси тук и да търси най-незначителната информация? Защо беше така вманиачен? Собственото му поведение беше загадка за него.

Но той не беше единствения маниак.

Макар случката в Муунлайт Къв да се разкриваше на медиите на час по лъжичка, вече цели три дни и да беше подробно обсъждана в четвъртък вечерта на пресконференция, и макар репортерите да бяха интервюирали повече от двеста души, още никой не беше удовлетворен. Ужасът от странната смърт на жертвите и броят им — около три хиляди, много повече от онези в легендарния Джоунстаун, бяха потресли вестниците и телевизията. До петък сутринта тази история предизвикваше все по-голям интерес.

Все пак Джоел усещаше, че причината не беше само в мрачните подробности или статистиката на измрелите, които привличаха вниманието на обществеността.

В петък сутринта в десет часа той седеше до черния път само на десетина метра от барикадата на север от Холиуел Роуд и се наслаждаваше на топлата октомврийска утрин. Започваше да вярва, че тези събития се възприемаха така, защото ставаше въпрос не само за конфликт между човека и машината, а за вечния човешки конфликт между безотговорността и отговорността. За противостоянето на човешкото срещу диващината, за човешките импулсивни желания за вяра и нихилизъм.

Когато стана и тръгна из полето, Джоел все още си мислеше за това, но след пет-шест минути престана да мисли и закрачи по-

енергично.

Не беше сам. И другите пред блокираните места като един се обърнаха и закрачиха на изток с внезапна решителност, вървейки направо през ливадите, през горичките.

Джоел беше обзет от чувството, че трябва да отиде на едно особено място, където няма да има никакви грижи, където няма да се безпокои за нищо. Ще бъде напълно сигурен и няма да се налага да мисли за бъдещето. Не знаеше как изглежда това място, но беше сигурен, че ще го познае, когато го види. Забърза напред странно развълнуван, сякаш го притегляше магнит.

Ну-ж-д-а.

Нещото в мазето на хотел „Икар“ беше в хватката на глада. То не беше загинало, когато другите деца на проекта „Муунхок“ бяха поразени, тъй като компютърът в него се беше повредил, още когато си пожела тази странна форма. Не беше получило заповед за смърт от главния компютър „Сън“. Дори да беше получило тази команда, нямаше да реагира, защото нямаше сърце, което да спре.

Нужда.

Нуждата му беше така всеобхватна, че то се гърчеше и пулсираше. Тази нужда беше по-сложна от едно просто желание, по-страшна, от която и да е болка.

Нужда.

По цялата му повърхност бяха зейнали усти. Нещото отправи зов към света около себе си с глас, който беше беззвучен, но проникваше в мозъка на жертвите му.

И те идваха към него.

Нуждите му скоро щях да бъдат задоволени.

Полковник Луис Таркър, командващ полевия щаб в парка в източния край на Оушън Авеню, получи спешно повикване от сержант Сперлмонт, който отговаряше за блокадата на шосето. Сперлмонт докладва, че дванадесет души бяха изчезнали, когато бяха тръгнали безмълвни като зомби, заедно със стотина репортери в същото състояние.

— Нещо не е наред — докладва той на Таркър. — Все още има странно присъствие.

Таркър незабавно се свърза с Орен Уестром, човекът от Бюрото начело на разследването на проекта „Муунхок“, с когото съгласуваше всички операции.

— Става нещо — каза на свой ред Таркър на Уестром. — Мисля, че тези хора не подлежат на описание. Познавам Сперлмонт, изплашен е до смърт.

Уестром на свой ред даде заповед на хеликоптера на Бюрото да разузнае. Обясни ситуацията на пилота Джим Лобов и каза:

— Сперлмонт ще изпрати неговите хора да ги следват по суша, за да види накъде, по дяволите, са тръгнали и защо. Но ако това стане невъзможно, искам да наблюдаваш от въздуха.

— Потеглям — отвърна Лобов.

— Зареди ли с гориво?

— Резервоарите преливат.

— Добре.

Джим Лобов не можеше да прави друго така добре, както да пилотира.

Женил се бе три пъти и всеки брак завършваше с развод. Беше живял с толкова жени, че не им знаеше броя, ала не умееше да ги задържи. Имаше син от втория си брак, но го виждаше едва два-три пъти годишно за по един ден. Макар да беше католик и братята и сестрите му да бяха много набожни, това не важеше за Джим. Неделята беше единственият ден, когато си поспиваше, и да ходи на неделните служби беше напрежение за него. Макар че мечтаеше да стане търговец, всеки малък бизнес, който подхващаше, се проваляше. Винаги се плашеше, когато работата го затрупваше, и рано или късно се отказваше.

Но никой не беше по-добър пилот на хеликоптер от Джим Лобов. Той излиташе при условия, при които всички оставаха на земята. Можеше да каца на всякакъв терен.

По заповед на Уестром полетя към блокадата на шосето, където пристигна за минута, защото денят беше ясен. Блокадата беше само на два километра от мястото, където беше оставил вертолета. Войници от редовната армия му махаха да кара на изток към хълмовете.

Лобов полетя в указаната посока и след около минута забеляза пешеходците, катерещи се по хълма с огромно усилие, но

продължаващи упорито напред. Беше необичайно.

В главата му нахлу странно писукане. Помисли си, че нещо става със слушалките и ги свали за малко, но писукането не спря. Всъщност сякаш не беше звук, а по-скоро чувство.

„И какво става с мен?“ — чудеше се той.

Опита се да изключи усещането.

Пешеходците вървяха на югоизток и той ги изпревари, търсейки нещо особено. Почти веднага достигна разпадащата се викторианска постройка.

Нещо в това място го привлече.

Закръжи над него веднъж, два пъти.

Макар да виждаше разрухата, внезапно разбра, че тук би бил безоблачно щастлив, без бивши съпруги, търсещи пари, без дете с издръжка.

По хълма от северозапад стотина или повече пешеходци идваха насам тичешком. Някои падаха, но ставаха на крака и пак се затичваха.

— И Джим знаеше защо идват. Пак закръжи над къщата и му се стори най-привлекателното място, място за отдых. Имаше нужда от почивка и от свобода повече от всички. Спусна се към къщата, към прекрасната къща, в която трябваше да влезе. Вкара машината направо през предната веранда, през изкъртената врата, висеща на пантите си.

Н-у-ж-д-а.

Безбройните усти на съществото пееха за нуждата му и то знаеше, че незабавно щеше да бъде удовлетворена. Цялото пулсираше от възбуда.

След това дойдоха вибрациите. Силни вибрации. После жегата.

То не се сви от жегата, защото всички нерви и сетива, необходими да регистрират болка, бяха изчезнали.

Жегата не беше от значение за чудовището. Не беше храна и не задоволяваше нуждите му.

Горящо и пулсиращо, то се опита да изпее песента, която щеше да му донесе това, от което имаше нужда. В този момент пламъци изпълниха устите му и го умъртвиха.

Джоел Ганович се озова на стотина метра от разнебитената горяща къща. Беше грандиозен пожар, лумнал високо в синьото ясно

небе. Черен пушек се изви, старите стени се срутиха. Жегата го лъхна, той примигна и отстъпи назад.

Погледна ръцете си. Бяха изподраскани и мръсни.

Дрехите му бяха изпокъсани, обувките — съсипани.

Огледа се и с изненада видя десетки хора в същото състояние, мръсни и замаяни. Не можеше да си спомни как се беше озовал тук и определено не помнеше да е тръгнал на излет.

Но къщата все пак гореше. Тухла върху тухла нямаше да остане.

Джоел се намръщи и потърка челото си.

Нещо се беше случило с него. Нещо... Той беше репортер и любопитството му постепенно измести всичко друго. Нещо се беше случило и трябваше да разбере точно какво. Нещо неясно, но добре, че поне беше приключило.

Той потрепери.

41.

Когато влязоха в къщата в Шерман Оукс, музиката от стереоуредбата на Скот беше толкова силна, че прозорците се тресяха.

Сам изкачи стълбите до втория етаж, като даде знак на Теса и Криси да го последват. Те неохотно тръгнаха след него. Изглеждаха смутени, чувстваха се не на място, но той не беше уверен, че сам ще може да извърши онова, което искаше.

Вратата към стаята на Скот беше отворена.

Момчето лежеше на леглото. Беше се разположило така, че да вижда плакатите на стената. Снимки на рокери, облечени в кожи и опасани с вериги, някои от тях с кървави ръце, други с кървави устни, сякаш бяха вампири. Някои държаха черепи, един от тях целуваше череп, друг държеше в шепата си блестящи гъсеници.

Скот не чу шума от влизането на Сам. С музиката, надута до тази степен, не би чул и термоядрен взрив в съседната стая.

Когато се добра до стереоуредбата, Сам се поколеба, сякаш не знаеше дали постъпва правилно. Натисна копчето и спря компактдиска.

Стреснат, Скот се изправи на леглото:

— Хей!

Сам взе компактдиска, хвърли го на земята и го стъпка.

— Божичко, какво правиш?

Четиридесет или петдесет компактдиска бяха наредени на полицата над уредбата. Сам ги хвърли на пода.

— Хей, стига де! — рече Скот. — Да не си луд?

— Нещо, което трябваше да направя отдавна.

Забелязал Теса и Криси пред вратата, Скот каза:

— Кои са тези, по дяволите?

Сам отвърна:

— Тия, по дяволите, са приятели!

— Няма работа тук!

Сам се изсмя. Почти му се виеше свят. Не знаеше защо. Може би защото най-накрая се беше пристрашил.

— Имат, защото са с мен.

И пак се изсмя.

Започна да съжалява, че беше изложил и Криси на това, но после я погледна и видя, че тя не само не беше смутена, а се кикотеше. Разбра, че сега всички лоши думи на света не можеха да я наранят, след това, което беше преживяла. Всъщност след онова в Муунлайт Къв детинският нихилизъм на Скот изглеждаше смешен, дори невинен.

Сам се качи на леглото и започна да къса афишите от стената, а Скот закрещя. Сам свърши с постерите и се обърна към другата стена.

Скот го удари.

Сам прие удара и го погледна.

Лицето на момчето беше яркочервено, ноздрите му разширени, очите му — изцъклени от омраза.

Букър здраво стисна сина в прегръдките си.

В първия момент Скот не разбра какво става. Помисли, че баща му го хваща, за да го накаже, и се опита да се изскубне. Но изведнъж разбра. Някой го прегръщаше, за Бога, прегръщаше го и то пред чужди хора! Когато това го осени, момчето започна наистина да се бори, да се извива, защото тази любов не отговаряше на неговия свят без любов.

Точно това беше причината за отчуждението на Скот. Страх, че ще трябва да откликва на любовта, или че отговорността за взаимността беше непоносимо тежък товар.

Всъщност за момент момчето дори откликна на любовта на баща си и на свой ред силно го прегърна. Сякаш истинският Скот, скрит под пластове от цинизъм, се беше появил. Имаше нещо добро в него, добро и чисто, което си заслужаваше да бъде спасено.

Но изведнъж запсува. Сам го притискаше още по-силно до себе си и започна да му обяснява, че го обича. Каза му го не по този начин както когато му се беше обадил по телефона от Муунлайт Къв, без никакви резерви, породени от безнадеждността му, защото тя вече не съществуваше.

Скот ридаше и Сам усети, че и той самият плаче, но не знаеше причината.

— Чуй ме, Скот, рано или късно и ти ще ме заобичаш! И не само мен, ще започнеш да обичаш и себе си и не само това, не, по дяволите, ти ще започнеш да обичаш много хора. Ще започнеш да обичаш онази

жена, изправена пред вратата, ще заобичаш малкото момиче, ще я обичаш като сестра. Има един инвалид, който ще ни дойде на гости. Той вярва, че животът си заслужава да се живее. Този човек има едно куче, страшно куче и ти ще се влюбиш в него! — Сам се засмя и хвана здраво Скот. — На кучето няма да можеш да кажеш: „Я се махай оттук!“ и да очакваш да те послуша. След това и мен ще обикнеш, защото аз ще бъда само едно куче, усмихващо се старо куче.

Скот беше престанал да се съпротивява. Изглежда се беше изморил. Сам знаеше, че ядът му още не беше преминал. Сам беше оставил злото в живота им да се загнезди и сега изкореняването му щеше да е трудно. Месеци борба им предстояха, може би години борба, още много силни прегръдки.

През рамото на Скот видя, че Криси и Теса бяха влезли в стаята. Те също плачеха. В очите им той видя същата решителност, знак, че борбата за щастието на Скот беше започнала.

Борбата беше започнала. Това беше прекрасно. Най-после беше започнала!

Издание:

Дийн Кунц. Полунощ

Американска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 1998 година

ISBN: 954-409-178-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.